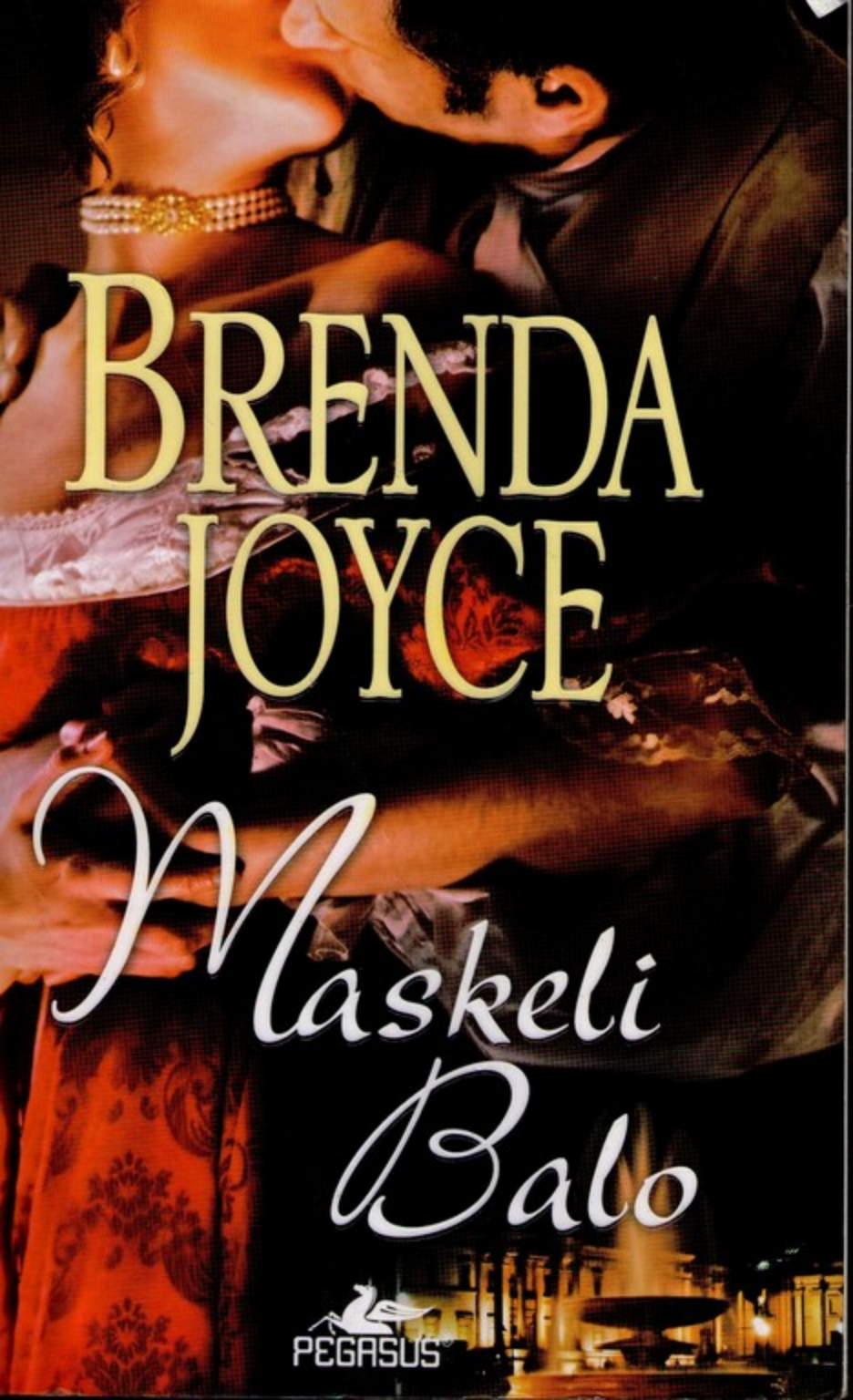

BRENDA
JOYCE
Maskeli
Balo
PEGASUS

MASUMİYET MASKESİNİN ARDINDAKİ ATEŞLİ TUTKULAR...

Utangaç Elizabeth Anne Fitzgerald, katıldığı ilk maskeli baloda ocukluğundan beri âşık olduğu Tyrell de Warenne'den, bahçede izlice buluşma teklifi alınca şaşkına döner. Kaderin bir cilvesiyle, u gizli buluşma gerçekleşmez ama o gece, Lizzie'nin yaşamında ir dönüm noktası olur.

ki yıl sonrasında Lizzie, kucağında onun çocuğu olduğunu iddia ttiği bir oğlanla kapısını çaldığında şaşırma sırası bu kez Tyrell de Warenne'dedir. Tyrell, Lizzie'yi çok iyi hatırlamaktadır ve çocuğun abası olmadığını bilmektedir. Bu genç kadın, Tyrell'e ne tür bir yun oynamaktadır? Elizabeth Anne Fitzgerald fettan bir kadın ıdır, yoksa göründüğü kadar masum birisi midir? İnkâr edile-neyecek denli tutkulu bir aşkı ne bir skandal ne de bir entrika ngelleyebilir...

"Sırların, entrika ve yalanların ağına yakalanmış iki âşığın tutkulu ikâyesi. Cüretkâr tarihî romanslardan hoşlananlar bu kitaptan esinlikle keyif alacaklar."
Booklist

"Aşkın, aldatma, skandal ve gururun üstesinden geldiği; duygusal e sürükleyici bir romans... Akıllı, çekici ve güçlü karakterlerle urulmuş, keyifli bir aşk hikâyesi. Brenda Joyce'un yeni kitabı, ütün romans okurlarına büyük zevk verecek."
RT Book Reviews

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5360-39-9
9 786055 360399

Giriş

Hem Prens Hem Kahraman

Annesi, Lizzie'nin tam arkasında durmuş yüksek sesle konuşuyor, bu yüzden maalesef ki küçük kız onun her sözünü işitiyordu. Yüzünü kitaba gömerek dikkatini sözcüklere vermeye çalıştı. Ama bu mümkün değildi çünkü ona bakıyorlardı. Lizzie'nin yanaklarına ateş basmıştı.

"Herkesten ayrı duruyor çünkü biraz utangaç. Yoksa kimseye bir zararı yok tabii. Daha on yaşında! O da zamanla Anna gibi güzelleşecektir. Anna bir içim su, öyle değil mi? Georgina May'e gelince, o da pırlanta gibi bir evlat, bana çok yardım ediyor. Çok akıllı bir kız," diye anlatıyordu annesi. "Görevlerini hiç aksatmaz."

"Aklım almıyor, Lydia, yaşları birbirine yakın üç genç kızı nasıl idare ediyorsun," dedi annesiyle sohbet eden kadın. Bu kadın papazın kız kardeşiydi ve kısa bir ziyaret için Cork'tan gelmişti. "Ama şanslısın. Anna, zamanı gelince iyi bir evlilik yapacak, onda bu güzellik varken korkmana gerek yok! Georgina May için de aynı şey geçerli. O da çok güzel bir kadın olabilir."

Annesi, "Ah, tabii canım!" diye haykırdı. Sanki böyle coşkuyla söyleyince dileği yerine gelecekti. "Lizzie de iyi olacaktır bence. Bu tombul bebek halinden çıkacaktır, sence de öyle değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Eh, tabii, tatlıya bu denli düşkün olmazsa zayıflayacaktır. Ama çok okursa ona kısmet bulman biraz zor olur," diye uyardı papazın kız kardeşi. "Ben olsam dikkat ederdim. Okumak için yaşı küçük değil mi?"

Lizzie okumayı bırakıp sevgili kitabını göğsüne bastırdı. Annesinin gelip kitabını almaması için dua ediyordu. Utancından yanakları kızarmıştı; keşke annesiyle misafiri başka bir şey ya da kişi hakkında konuşsalardı. İki kadın diğer yetişkinlerin yanına doğru yürümeye başlayınca Lizzie rahat bir nefes aldı.

Belki de göl kıyısındaki piknikte kitap okumak pek de uygun değildi. Bu kalabalık piknikte Lizzie'nin kendi ailesi, en yakın komşuları ve papaz ile onun ailesi bulunuyordu. Kendisi de dâhil altı çocuk ile yedi yetişkin vardı. Ablalarıyla onların arkadaşları sürekli korsancılık oynuyorlardı. Bu aylak haziran gününü çığlıklarla kahkahalar dolduruyordu. Lizzie bu manzaraya baktı, kısa bir süre Anna'yı seyretti; o, kederli bir genç kız rolündeydi ve bir felaket nedeniyle ağlıyordu. Papazın büyük oğlu onu teselli etmek için uğraşırken korsan rolündeki küçük oğluyla komşunun oğlu tahta kılıçlarını çarpıştırarak onlara yanaşıyorlardı. Georgie ise korkunç bir felaketin kurbanı olarak yerde yatıyordu.

Lizzie oyuna çağrılmamıştı ama o zaten oynamak istemiyordu. Okumayı söktüğünden beri, bütün merakı kitaplara yönelmişti. Son altı aydır da âdeta bir mucize gibi, cümlelere baktığında, gördüğü birkaç sözcüğü anlamlandırabilmeye başlamıştı. Kısa bir süre içinde okumak onun tutkusu ve hayatı olmuştu. Ne bulursa okuyor ama içinde yakışıklı erkek ve ağlayan kadın kahramanların bulunduğu uzun hikâyeleri tercih ediyordu. Bu sıralarda, Sör Walter Scott'ın

hikâyelerinden birini okuyordu. Kitabın büyüklere göre olması ve Lizzie'nin bir sayfayı bir saatte okuması önemli değildi.

Lizzie bir kere daha arkasına baktığında yalnız kaldığını gördü. Büyükler büyük örtülerin üzerine oturmuş piknik sepetlerini açıyorlardı. Lizzie sevinerek kitabını açtı.

Tam bıraktığı yerden okumaya devam etmek üzereyken hemen birkaç adım ötesindeki göl kıyısına bir atlı grubu geldi. Genç ve gürültücü erkek sesleri işiten Lizzie başını kaldırınca atlarından yere atladıklarını gördü.

Hepsi delikanlılık çağındaki beş oğlanı görünce büyüleniverdi. Merakı uyanmıştı. Hepsi cins atlara biniyorlardı, üzerlerinde şık ve pahalı giysiler vardı. Bunlar mutlaka aristokrattı. Gülüyor, bağırıyor, bir yandan da ceket ve gömleklerini çıkararak ince, bronz ve terli gövdelerini ortaya seriyorlardı. Yüzmeye hazırlandıkları anlaşılıyordu.

Lizzie bunların Adare'den olup olmadıklarını merak etti. Adare Kontu o yörenin tek asilzadesiydi ve üç öz, iki de üvey oğlu vardı. Lizzie kitabını göğsüne yaslayarak oğlanları seyretmeye başladı. Önce uzun boylu sarışın oğlan suya daldı, peşinden ondan daha kısa ve daha zayıf olan koyu kumral genç atladı. Haykırışmalar içinde iki genç daha suya atladı ve bir su sıçratma yarışı başladı. Lizzie gülümsedi.

O yüzme bilmiyordu ama gördüğü kadarıyla yüzmek eğlenceli bir şeydi.

Sonra kıyıda duran oğlana baktı. Bu çocuk çok uzun boylu, bir İspanyol kadar esmer ve kapkara saçlıydı. Vücudu son derece ince ve kaslıydı. Durmuş, Lizzie'ye bakıyordu.

Lizzie yüzünü kitabına gömdü. Bu oğlanın da onu şişman bulacağını düşünüyordu.

"Hey şişko, ver şunu bana!"

Papazın küçük oğlu Lizzie'nin kitabını elinden zorla aldı. Lizzie yerinden fırlayarak, "Willie O'Day!" diye bağırdı. "Ver kitabımı, seni baş belası!"

Willie pis pis güldü. Çok yaramaz bir çocuktu, Lizzie ondan hiç hoşlanmazdı. "Gel de al," diyerek alay etti Willie.

Lizzie'den üç yaş büyük, boyu da yedi sekiz santim uzundu. Kitabı havaya kaldırmıştı ve Lizzie kitaba yetişemiyordu. Willie ona güldü. "Kitap kurdu," dedi alay ederek.

Lizzie'nin, kitabın ilk on sayfasını okuması günler sürmüştü ve çocuğun, kitabını geri getirmemesinden korkuyordu. "Lütfen! Kitabımı geri verir misin?"

Willie kitabı kızdan kaçırdı ve Lizzie kapmaya çalışınca da dönüp göle fırlattı.

Lizzie şok içinde haykırarak gölün kıyıya yakın kısmında yüzen kitabına bakakaldı. Gözleri yaşlarla doldu, Willie yine güldü. "Hadi git kitabını al, şişko," diyerek uzaklaştı.

Lizzie bir an bile düşünmeden gölün kıyısına kadar birkaç adımlık mesafeyi koştu ve eğilip kitaba uzandı.

Dengesini kaybedince kendisini suyun içinde buldu.

Su onu hapsediyor, üzerini kaplıyordu. Lizzie'nin ağzı suyla dolmuştu, öksürdü, bu sefer daha fazla su ağzına doldu ve Lizzie boğulmaya başladı. Nefes alamaz, boğulur bir halde derinlere doğru batarken aniden panikledi ve dehşete kapıldı.

Suyun içinde debelenirken birdenbire güçlü bir çift el onu yüzeye çıkardı. Bir oğlanın kollarındaydı. Lizzie ona sıkıca sarılarak başını güçlü göğsüne yaslamış hem öğürüyor hem hıçkırıyordu. Kurtarıcısı yürüyerek sudan çıkarken birdenbire yatışan Lizzie nefes almaya başladı. Elleri onun ıslak, güçlü omuzlarında olduğu halde başını kaldırdı ve hayatında gördüğü en güzel lacivert gözlerle karşılaştı.

Kurtarıcısı, Lizzie'nin gözlerinin içine bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Lizzie cevap vermek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bakışları buluştu, Lizzie kurtarıcısına fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Bu şekilde bakarken, ona sırılsıklam âşık oldu.

Kalbi sıkışıyor, çılgın bir tempoyla atıyor, kabarıp kabarıp iniyordu.

"Lizzie! Lizzie! Yüce Tanrım, Lizzie!" diye bağırıyordu onlara doğru koşan annesi.

"Sen prens misin?" diye sordu Lizzie.

Adam ona gülümsedi. Lizzie'nin kalbi mutluluktan deli gibi çarpıyordu. "Hayır, değilim, ufaklık."

Fakat Lizzie'ye göre o bir prensti. Lizzie gözlerini onun yakışıklı yüzünden ayıramıyordu. *Onun prensiydi.*

"Lizzie! Lizzie! Bebeğimin bir şeyi yok ya?" Annesi korkudan kendisini kaybetmişti.

Prensi, Lizzie'yi bir örtünün üzerine koydu. "Bir şeyi yok. Biraz ıslandı ama hava güzel, birazdan kurur."

"Lizzie!" Korkudan bembeyaz kesilen babası kızının yanına diz çöktü. "Canım kızım, niye göle o kadar yaklaşıyorsun!"

Lizzie gülümsedi ama babasına değil, prensine. "Bir şeyim yok, baba."

Prensinin tebessümü yavaş yavaş soldu.

Annesi, oğlanın ellerini tutarak, "Size nasıl teşekkür edebiliriz, Lord Tyrell?" diye bağırıyordu.

Adam dikkatini kadına yönelterek, "Teşekküre gerek yok, Bayan Fitzgerald," dedi. "İyi ya, bu bana yeter."

O anda Lizzie onun kim olduğunu fark etti: Adare'nin gelecekteki Kontu, halihazırdaki Kont'un büyük oğlu Tyrell de Wa-

renne. Lizzie bacaklarını kollarının arasına almış oturarak şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Onun bir prens ya da ona benzer bir şey olduğunu anlamamış mıydı? İrlanda'nın güneyinde Adare Kontu kral gibi görülürdü.

Tyrell'in kardeşleri de merak edip gelerek etraflarını sarmışlardı. Tyrell arkasına döndü, onlar da hemen Tyrell'e yol açtılar. Lizzie onu yanına çağırmak istiyordu –tabii ki asla çağıramazdı– fakat onun ne yaptığını sonradan anladı. Tyrell göle girip kitabını aldı sonra gelip kitabı ona teslim etti. Gülümseyerek, "Yeni bir kitaba ihtiyacın olabilir, ufaklık," dedi.

Lizzie dudağını ısırdı, o kadar mahcuptu ki adama teşekkür bile edemedi.

Babası ciddi bir ifadeyle, "Lord Tyrell, size borcumuzu ödeyemeyiz," dedi.

Tyrell önemsemez bir tavırla elini salladı. Etrafına bakındı ve gözlerinde sert bir bakış belirdi. Lizzie onun soğuk bakışlarının hedefinde Willie O'Day olduğunu anladı.

Willie kaçmaya yeltendi. Tyrell bir adımda ona yetişip çocuğu kulağından yakaladı. Acı ve itiraz dolu sızlanmalarına aldırmayarak onu Lizzie'nin önüne doğru sürükledi. "Diz çöküp küçük hanımdan özür dile," dedi, "yoksa canına okurum."

Willie hayatında ilk defa söz dinledi ve ağlayarak Lizzie'den af diledi.

Birinci Bölüm

Ekim 1812 - Temmuz 1813

1

Talihli Bir Tesadüf

Elizabeth Anne Fitzgerald elindeki kitaba bakıyor ama okuduklarının tek bir kelimesini bile anlamıyordu. Zaten gözlüğünü takmadığı için sayfada yazılı sözcükler ona bulanık görünüyordu. Belki böylesi daha iyiydi; annesi onun sofrada kitap okumasından hiç hoşlanmazdı. Lizzie elinde aşk romanıyla kahvaltı sofrasında oturmaktaydı ve önündeki yiyecekler el sürülmemiş halde bekliyordu. Lizzie iç çekip kitabı kapadı. Ertesi gün için o kadar heyecanlıydı ki aklını okuduklarına vermeyeceğini fark etti.

Bir yandan da korkuyordu.

Babası elinde tuttuğu önceki günün *Dublin Times* gazetesiyle küçük masanın başında oturuyordu. Savaşla ilgili bir haberi okurken gazeteyi hışırdatarak kahvesine uzanıyordu. Üst katta bir koşuşturmacadır gidiyordu. Lizzie, iki ablasıyla annesinin topukları döşemede tıkır tıkır sesler çıkararak odadan odaya koşturmalarını, Anna'nın sızlanmalarını, Georgie'nin canlı ve mantıklı konuşmalarını işitiyordu. Annesi asker gibi emirler yağdırıyordu. Babası al-

dırmıyor gibi görünüyordu ama Fitzgerald evinde böyle koşturmacalar normaldi.

Lizzie, babasına bakarak başını gazetesinden kaldırmasını bekledi. Konuşmak istiyordu ancak birilerine güvenmekte tereddüt ediyordu.

Babası kafasını kaldırmadan, "Niye bakıyorsun kızım, ne var?" diye sordu.

Lizzie duraksadı. "Bu kadar heyecanlı olmam normal mi?"

Babası gazetesinin üzerinden ona baktı. Sevgiyle gülümsüyordu. "Alt tarafı bir balo," dedi. "Belki senin için bir ilk ama sonuncusu da olmayacak." Saçları erken ağarmış, kısa boylu bir adamdı. Beyaz favorilerin çevrelediği yüzünde daima tatlı bir ifade taşırdı. O da Lizzie gibi çerçeveli gözlük takıyordu ama onun gözlüğü sadece okumak için değildi. Lizzie böyle harika bir babadan ala ala zayıf gözleri almış olmasına hayıflanırdı.

Lizzie kızarmıştı. Hemen gözlerini babasının sevecen gözlerinden kaçırdı, onun ne kadar kaygılı olduğunu anlamasını istemiyordu. Nihayet o on altı yaşında bir genç kızdı. Hâlâ çocukça hayaller kurduğunu ailesinden kimsenin sezmesini istemezdi. Fakat bu hayaller geceleyin hiç de çocukça değildi. Yanaklarının ısısı artmıştı.

Geçen yıl sokaktan kurtardığı topal kedi masanın altında mırlayarak bacaklarına sürtünüyordu.

Babası gazetesini bırakıp ona dikkatli dikkatli bakarak, "Lizzie, bu büyütülecek bir şey değil," dedi. "Oraya daha önce de gitmiştin." Adare Kontu'nun evinden bahsediyordu. "Tatlım, son zamanlarda ne kadar tuhaf davrandığın hepimizin dikkatini çekiyor. İştahın bile azaldı, oysa sen yemek yemeyi ne kadar seversin! Nedir seni rahatsız eden canım?"

Lizzie, babasına gülümsemek istese de bir türlü yüzüne bu ifadeyi veremedi. Ne söyleyebilirdi ki? Onun varlığından bile haberi olmayan bir gence âşık olması on yaşındayken komikti. Genç kızlığa adım attığı on üç yaşında bu sevdaya çevresindekilerin tepkisi havaya kalkan kaşlar ve belli bir endişe olmuştu. Bir yıl sonra Lizzie, adamı şehirde, soylu bir aileye mensup bir güzelle görünce ona karşı olan duygularının ne kadar gülünç olduğunu anlamıştı. Artık böyle bir aşkın hoş görülmeyeceğini biliyordu, özellikle de ablalarıyla beraber sosyeteye takdim edilmek üzereyken.

Bununla beraber, Tyrell de Warenne maskeli baloya katılacaklar arasında bulunuyordu çünkü Kont'un vârisi olarak Azizler Yortusu arifesinde hazır bulunurdu. Ablalarına bakılırsa Tyrell, ailesinin misafirlerine karşı son derece nazik ve cana yakın davranır, ayrıca kadınları peşinden koşturur, kendinden bahsettirirdi. Yüksek sosyetede, evlilik meraklısı her anne, Tyrell de Warenne'in ailesinin istediği biriyle evleneceğini bildiği halde, kendi kızını onunla evlendirme hayalini kurardı. Lizzie ne zaman gözlerini kapasa Tyrell'in delici ve anlamlı bakışları eşliğindeki esmer yüzü hayalinde canlanıverirdi.

Ertesi gün onu baloda göreceğini düşününce soluğu kesiliyor, kalbi sıkışıyordu. Tyrell'in eğilerek selam verip kendisinin elini tuttuğuna dair saçma hayaller kuruyordu. Adamın beyaz atına binip dörtnala giderek gecenin karanlığına karışıyorlardı.

Lizzie gülümsemeye başlamıştı, hayal kurduğunun farkına vararak kendisini çimdikledi. Baloya Robin Hood'un Marian'ı olarak katılacaktı; çünkü Robin Hood en sevdiği hikâyelerden biriydi ama Tyrell onun farkına bile varmazdı ki. Zaten o da pek fark edilmek istemiyordu. Tyrell'in –Anna'nın talipleri gibi– ona ilgisiz gözlerle bakmasını istemezdi. Tyrell flört edip dans ederken o, dansa kaldırılmayan diğer kızlarla kenarda oturup onu seyredecekti. Eve dönüp yatağına yatınca da adamın her bakışını, her hareketini, her sözünü, hatta dokunuşunu hayalinde tekrar tekrar canlandıracaktı.

Tyrell atını ansızın durdurup onu kollarına alıyor, adamın nefesi Lizzie'nin yanağını okşuyor...

Lizzie'nin nabzı hızlanıyor, vücudu korkunç bir arzuyla kıvranıyordu. Bu arzuyu kabullenmiş ama henüz anlayamamıştı.

"Lizzie?" dedi babası onu hayallerden uyandırarak.

Lizzie gözlerini açıp dudağını ısırarak babasına gülümsedi. "Keşke," diye söze başladı birden ama sonra durdu.

"Keşke... ne canım?"

Belki kendisi gibi kitap okumayı çok sevdiği ve biraz da hayalci olduğu için babasına annesinden daha düşkündü. Nice soğuk ve yağmurlu günlerde babasıyla salondaki şöminenin karşısındaki geniş koltuklara oturup kitaplara gömülürlerdi. Bir fısıltı halinde, "Keşke Anna gibi güzel olsaydım," diye itirafta bulundu. "Bir kereliğine... yalnızca yarın gece."

Babası gözlerini açtı. "Ama sen de güzelsin!" diye haykırdı. "Ne güzel gri gözlerin var!"

Lizzie, babasının bundan başka övgü bulamadığını fark ederek hafifçe gülümsedi. O sırada annesinin ona seslenerek merdivenlerden indiğini işitti. "Lizzie!"

Babasıyla bakıştılar; annesinin bu ses tonunun anlamını biliyorlardı. Bir sorun vardı ve annesi Lizzie'nin bunu düzeltmesini istiyordu. Lizzie tartışmaktan hiç hoşlanmazdı ve genellikle ailede ara bulucu rolünü üstlenirdi.

Annesi âdeta koşarak salonun kapısından içeri girdi. Yanakları kızarmıştı ve çizgili gündelik elbisesinin üzerine bir önlük takmıştı. Lizzie gibi o da açık kızıl saçlıydı ama onunki La Victime adıyla bilinen kısa ve dalgalı tarzdayken, Lizzie'nin uzun, asi saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmıştı. Anne kız ikisi de orta boylu ve kiloluydu. Lizzie, ikisinin yuvarlak hatlı vücutlarının benzerliği nedeniyle uzaktan, annesiyle karıştırılmaktan dolayı üzüntü duyardı. Lydia Jane Fitzgerald gözlerini on altı yaşındaki kızının üzerine dikip ilerleyerek, neredeyse düşecekmişçesine birdenbire durdu. "Lizzie! Ablanla sen konuş çünkü ben ona söz geçiremiyorum! Ne inatçı, ne kıymet bilmez bir kız! Georgina baloya katılmayacakmış! Başıma gelenlere bak! Bu bir skandal! Rezalet! Sevgili Kontes ne kadar kırılır! Hem Tanrı aşkına, Georgina en büyüğünüz! Yılın balosuna gitmezse kendine nasıl talip bulacak? Bir kasap ya da nalbantla mı evlenmek istiyor?"

Lizzie tam ayağa kalkmış oflamak üzereyken Georgie'nin kızarmış yüzünde kararlı bir ifadeyle ağır ağır merdivenlerden indiğini gördü. Georgie kumral, çok uzun ve ince bir kızdı. Lizzie'ye, kararından dönmeyeceğini söyleyen bir bakış attı. Lizzie iç geçirdi. "Anne, Georgie ile konuşurum."

"Konuşmakla yetinme," diye haykırdı annesi, Georgie orada değilmişçesine. "Kont'un evine yılda iki kere davet ediliyoruz! Bütün aile orada bulunmazsak bu çok büyük hakaret olur!"

Annesinin ilk söylediği şey doğruydu. Adare Kontu ve Kontesi evlerini yılda iki kere misafirlere açarlardı: Azizler Yortusu arifesinde verdikleri maskeli baloda ve Aziz Patrick Günü'ndeki zengin piknikte. Annesi bu iki gün için yaşardı çünkü bunlar, kızlarının İrlanda seçkinlerinin arasına karışabilmesi için birer fırsattı. Kızlarının, en azından bir tanesinin varlıklı bir İrlanda asilzadesiyle, hatta belki genç De Warenne'lerden biriyle evlenmesi için dua ettiğini bilirlerdi. Ama Lizzie, annesinin boş hayaller kurduğunun farkındaydı. Annesi ailesinin çok asil bir Kelt soyundan geldiğini iddia etse de, asalet bakımından De Warenne'ler, Fitzgerald'lardan o denli üstünlerdi ki aradaki fark köylülükle asillik arasındaki fark kadar derin bile olabilirdi. Kimse Georgina'nın baloya katılmamasına aldırmazdı.

Ama Lizzie, annesinin iyi niyetli olduğunu biliyordu. O kendini kızlarına adamış bir kadındı. Onların iyi birer evlilik yapama-

malarından korkuyordu hatta kızlarının hiç evlenemeyecekleri düşüncesi nedeniyle aklını kaçıracak gibi oluyordu. Kocasının kısıtlı geliriyle kızlarını en iyi şekilde giydirip yedirmek ve onları sosyeteye sokarken yoksul düşmüş soylular olduklarını belli etmemek için ne sıkıntılar çektiğini Lizzie çok iyi biliyordu. Bunların hepsini Georgie de biliyordu.

Georgie her zamanki kendinden emin tavrıyla konuşmaya başladı. "Kimse yokluğumu fark etmez anne. Aksini düşünmek hayalcilik olur. Babamın geliri ve Anna'nın benden önce evleneceği, dolayısıyla çeyiz için ayrılan bütün paranın ona gideceği gibi konular göz önünde bulundurulursa ben, bir kasap ya da nalbanttan iyisini bulacağımı zannetmem."

Georgie'nin küstahlığı karşısında ağzı açık kalan Lizzie gülümsemesini gizledi. Annesinin nutku tutulmuştu; bu pek ender görülen bir durumdu.

Babası da kendi gülümsemesini saklamak için elini ağzına götürerek öksürdü.

Annesi gözyaşlarına boğuldu. "Bütün hayatımı sana ve kız kardeşlerine koca bulmaya adamışım! Sen tutmuş Adare'ye gitmek istemiyorsun! En aşağı erkeklerle evlenmekten söz ediyorsun!" Ürperdi. "Georgina May!" Hıçkırarak kahvaltı odasından çıktı.

Odaya sessizlik çöktü.

Georgie mahcup olmuşa benziyordu.

Babası ona sitemkâr bir bakış attı. "Sizi yalnız bırakayım da konuşun," dedi kızlarına. Sonra Georgina'ya döndü. "Senin de makul bir davranış sergileyeceğini biliyorum." Odadan çıktı.

Georgie iç geçirip yüzünde boyun eğmiş ve ümitsiz bir ifadeyle Lizzie'ye döndü. "O sosyete eğlencelerinden nefret ettiğimi biliyorsun. En azından bundan kurtulabileceğimi sandım."

Lizzie çok sevdiği ablasının yanına gitti. "Canım, geçen gün sen, bana evliliğin çok bariz bir toplumsal amaca hizmet ettiğini söylemedin mi?" Ablasından başka hiç kimse bir konuyu bundan daha uygun bir amaca bağlayamazdı.

Georgie gözlerini kapadı.

"İki tarafın da bundan istifade edeceğini de söylemiştin," dedi Lizzie, ablasının sözlerini aynen tekrar ederek.

Georgie ona baktı. "Bizim bahsettiğimiz Helen O'Dell'in o yaşlı, sersem züppe Sör Lunden'la nişanlanmasıydı, Lizzie."

Lizzie yumuşak bir sesle, "Annem bize karşı görevini çok ciddiye alıyor," dedi. "Bazen aptalca ve biraz gülünç davrandığını biliyorum ama iyi niyetli."

Georgie masaya gidip asık bir suratla oturdu. "Zaten kendimi kötü hissediyorum bir de sen üzerime gelme."

Lizzie onun yanına oturup elini tuttu. "Sen genelde çok sabırlısındır! Nedir canını sıkan?"

"Baloya gitmek istemiyorum işte. Bu akşamı evde babamın gazetesini okuyarak geçirmek istiyordum. Başka bir şey yok."

Lizzie başka bir şey olduğunu biliyordu. Ama sebep annesinin çöpçatanlığı olamazdı çünkü annesi eve iki kere Georgie için koca adayı getirmişti ve o, başka bir kadının utanıp çekineceği bu durum karşısında görev duygusu nedeniyle son derece kibar davranmıştı.

Georgie iç geçirdi. "Ben Adare'de kimseyle tanışamam. Annem hayal kuruyor. Orada kendine koca bulabilecek birisi varsa o da Anna'dır çünkü zaten bütün ilgiyi o üzerinde topluyor."

Bu doğruydu. Anna çok güzel, pervasız, aynı zamanda cilveliydi. "Kıskanıyor musun?" diye sordu Lizzie hayretle. Birdenbire asıl meselenin bu olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Georgie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii ki hayır. Ben Anna'ya hayranım, herkes hayran. Ama bu doğru. Yarın Anna, yüksek sınıftan herkesin ilgisini çekecek ama biz ilgi çekmeyeceğiz. O zaman ne anlamı var ki?"

"Eğer gerçekten evde kalmak istiyorsan baş ağrısı, hatta daha beter bir hastalık; hazımsızlık gibi bir bahane öne sürmeliydin," dedi Lizzie.

Georgie nihayet gülümseyerek kardeşine baktı. "Benim hiç başım ağrımaz ki turp gibiyimdir."

Lizzie onun koluna dokundu. "Bence yanılıyorsun. Evet, Anna cilveli ama sen de çok akıllı ve gururlusun! Ayrıca sen de güzelsin, Georgie ve bir gün gerçek aşkı bulacaksın, bundan eminim." Sırıttı. "Hatta belki Adare'de bulursun!"

Georgie itiraz edercesine başını sallıyor ama bir yandan da gülüyordu. "Sen çok fazla aşk romanı okumuşsun. Çok romantiksin! Gerçek aşk diye bir şey yoktur. Hem tanıştığım çoğu adamdan uzunum, bu da ciddi bir kusur, Lizzie."

Lizzie güldü. "Evet, öyle galiba ama doğru erkeği bulduğun zaman sorun kalmaz. Senden kısa bile olsa inan bana boyunun uzun olmasını dert etmez."

Georgie arkasına yaslandı. "Anna çok, çok güzel bir evlilik yapsa harika olmaz mıydı?"

İkisi göz göze geldiler. Ablasının düşüncesini okumuştu. "Yani müthiş zengin birisiyle mi?"

Georgie dudağını ısırarak başını salladı. "Annem çok sevinir, bizim de maddi sıkıntılarımız sona ererdi. O zaman hiç evlenmesem de aldırmazdım. Ya sen?"

Lizzie, "Bence bir gün kendine bir sevgili bulacaksın!" diye haykırdı, kendi sözlerine yürekten inanarak. "Ben gösterişsiz bir kızım ve şişmanım, benim evlenmek konusunda bir umudum yok. Bu durum umurumda da değil!" diye ekledi telaşla. "Yaşlandıklarında annemle babama bakacak birisi gerek." Yine gülümsedi ancak Tyrell de Warenne'i hatırlamıştı. "Ben kendi kısmetimle ilgili boş hayaller içinde değilim ama seninkinden ümitliyim."

Georgie hemen itiraz etti. "Sen şişman değilsin, birazcık toplusun o kadar ve çok da güzelsin! Ama modaya fazla düşkünlüğün yok. Bu bakımdan birbirimize benziyoruz."

Ancak Lizzie, Tyrell de Warenne'i ve *onun* kısmetini düşünüyordu. Onun gerçek aşkı bulmaya hakkı vardı ve bir gün mutlaka onu bulacaktı. Lizzie onun mutlu olmasını çok istiyordu.

Geçen yıl Tyrell'in baloya Arap şeyhi kılığında katıldığını söylemişlerdi. Yarın akşam adamın hangi kılıkta olacağını merak ediyordu.

"Balodan kurtulamayacağımı biliyordum zaten," diyordu Georgie.

Lizzie ona baktı. "Benim kostümümü beğendin mi?"

Georgie göz kırptı. Sonra da muzipçe güldü. "Çoğu kadın senin vücuduna sahip olmak için canını verirdi, Lizzie."

Lizzie, ablasının onun dolgun vücudundan bahsettiğini anlayarak, "Bu ne demek?" diye sordu hararetle.

"Annem seni o kostümle görünce kalp krizi geçirebilir." Georgie neşeli bir şekilde kıs kıs güldükten sonra Lizzie'nin elini tuttu. "Sana çok yakıştı."

Lizzie, ablasının dürüst olduğunu umuyordu. Kendine Tyrell'in bir kere olsun başını çevirip ona bakmayacağını hatırlattı. Ama Tyrell ona bakarsa da bir ineğe benzemek istemiyordu. Tyrell'in onu görmemesi ve zavallı olduğunu düşünmemesi için dua ediyordu.

Georgie, "Söyle bakalım, neden kızardın sen?" diye sordu gülerek.

"Sıcak bastı," dedi Lizzie birdenbire ayağa kalkarak. "Kızarmadım."

Georgie yerinden fırladı. "İnandığımı sanıyorsan yanılıyorsun! Adare'lerdeki ilk balona gittiğinden için içine sığmıyor." Gülümsüyordu.

Lizzie ısrarla, "Artık aklım başıma geldi, eskisi gibi değilim," diyordu.

"Tabii, canım. Yani geçen Aziz Patrick Günü'nde gözlerini saatlerce Tyrell de Warenne'e dikmedin. Yok. Ne zaman birilerinin o adamdan bahsettiğini işitsen kulaklarını dikmiyor ve kızarmıyorsun. Adare'nin önünden geçerken arabanın penceresinden dışarı hayran hayran bakmıyorsun! O aptalca okul kızı sevdası *geçti* canım, tabii."

Lizzie gözlerini kaçırarak Georgie'nin sözlerinin doğruluğunu itiraf etti.

Georgie ona sarıldı. "Eğer Tyrell de Warenne'e sevdalı olmadığını iddia etmek istiyorsan bir daha düşün. Annemle babam çocukça hayranlığının geçtiğini sanabilirler ama Anna'yla beni kandıramazsın. Biz senin *ablalarınız*, canım."

Lizzie teslim olmuştu. "Çok heyecanlıyım!" Ellerini ovuşturuyordu. "Ne yapacağım ben? O kostümle aptala benzer miyim? Beni fark etme ihtimali var mı? Fark ederse ne düşünür?" diye haykırdı.

Georgie, gülümseyerek ve kararlı bir sesle, "Lizzie yüz kişilik kalabalığın içinde seni fark edip etmeyeceğini bilmiyorum ama ederse senin oradaki en güzel on altılık genç kız olduğunu düşünecektir," dedi.

Lizzie inanmıyordu ama annesi tam o anda içeri girmişti. Kızlarına sinirli sinirli baktı. "Eh, kardeşin aklını başına toplamana yardımcı oldu mu Georgina May?"

Georgie pişman bir tavırla ayağa kalktı. "Özür dilerim, anne. Baloya katılacağım."

Annesi sevinçle haykırdı. "Lizzie'nin bu sorunu halledeceğini biliyordum!" Lizzie'ye gülümsedi sonra gidip Georgie'ye sarıldı. "Sen çok vefalı ve değerli bir kızsın, sevgili Georgina! Bir de kostümün hakkında seninle konuşmak istiyorum, zaten Lizzie'nin de şehre inmek için hazırlanması gerek."

Lizzie hayretten ufak bir feryat kopardı çünkü saat hemen hemen on olmuştu. Fitzgerald'lar iki nesil önce Katolikliği terk etmiş olsalar da Lizzie haftada beş altı saati St. Mary'deki rahibelerle geçirirdi. Oradaki işi yetimlerle ilgilenmekti ve Lizzie çocukları çok sevdiği için koşa koşa giderdi. "Benim çıkmam gerek," diye bağırıp koşarak çıktı.

Annesi arkasından, "Babandan rica et de seni arabayla oraya bıraksın," diye seslendi. "Yürümemiş olursun!"

Lizzie eve dönüş yolundaydı. Günlerce yağmur yağmıştı ve sokaklar bileğe kadar çamur içindeydi. Kendi görünüşüne zerre kadar aldırdığı yoktu ama eve kadar sekiz kilometre yolu yürümesi her zamankinden daha uzun sürecekti. Ailesinin gücü sadece bir atla iki tekerlekli bir arabaya yetiyordu. Babası onu şehre bırakmıştı ama almaya gelemiyordu çünkü Anna'nın o gün gitmesi gereken yerler vardı. Lizzie de onunla tartışmaktan ya da bir şiline araba kiralamaktansa eve yürüyerek gitmeyi tercih etmişti.

Gri bulutlar dağılmıştı. Lizzie yarının –maskeli balo için– çok güzel bir gün olacağını hissediyordu. Yolun karşısına geçmek için adımını çamura attığı sırada elbisesinin eteğinin çekildiğini hissetti.

Lizzie daha sırılsıklam olmuş ve soğuktan titreyen yaşlı kadına bakmadan, eteğini çekenin bir dilenci olduğunu anlamıştı.

"Hanımefendi, bir peniniz var mı?" diye yalvardı kadın.

Lizzie'nin yüreği burkulmuştu. "Alın." Annesinin çok kızacak olmasına aldırmadan cüzdanındaki bütün paraları kadına verdi. "Tanrı sizi korusun," diye fısıldadı Lizzie.

Kadının ağzı açık kaldı. "Sizi de hanımefendi!" diye haykırdı, paraları göğsüne bastırarak. "Tanrı sizi korur çünkü siz bir meleksiniz!"

Lizzie gülümsedi. "Eğer St. Mary'ye giderseniz oradaki rahibeler size yatak ve yemek verirler," dedi. "Neden oraya gitmiyorsunuz?"

Kadın başını sallayarak, "Peki, giderim," dedi. "Teşekkürler, hanımefendi, teşekkürler!"

Lizzie, kadının bira içmek için kendini en yakın hana atmak yerine gerçekten St. Mary'ye gitmesini umarak sokağa adımını attı. O anda bir atlı araba âdeta yan yatarak köşeden döndü. Lizzie önce sesi duydu, ardından çabucak o tarafa baktı.

İki yağız at büyük bir hızla şık bir arabayı çekiyordu. Arabanın açık olan arka tarafında üç adam, sürücü kısmında da atları kamçılayan iki adam oturuyordu. Hepsi gülüyor, bağırıyor ve bir şarap şişesi sallıyordu. Araba doğruca Lizzie'ye doğru geliyordu. Lizzie şaşkınlık içinde olduğu yerde kalakaldı.

"Dikkat et!" diye bağırdı adamlardan biri.

Fakat sürücü duymamış ya da onu görmemiş gibi bağırarak atları kırbaçladı. Araba daha da hızlandı.

Lizzie dehşet içinde kendisini kaldırıma doğru atmaya çalıştı.

Arabadaki adamlardan biri aniden, "Dön!" diye bağırdı. "Ormond, dön!"

Ama araba ne döndü ne de durdu. Dehşet içindeki Lizzie, atların gözlerinin akları ve titreyen pembe burun kanatlarıyla karşı karşıya kalmıştı. Tam dönüp kaçacakken ayağı takılarak çamurun içine diz üstü çöktü.

Tekerlekler sertçe durdurulurken gıcırdadı; nallar yerleri dövdü. Lizzie'nin sırtına çamur ve taş yağdı. Lizzie başını çevirince hemen burnunun dibindeki demir nallı toynaklarla demir ispitli tekerlekleri gördü. Korkudan kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu ve üzerine gelen arabadan sürünerek kurtulmaya çalışırken dahi öleceğini biliyordu. Birdenbire bir çift güçlü el onu kavradı ve kaldırıma çekti. Araba geçip gitti.

Lizzie kımıldayamaz haldeydi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Yaşadığı olayın şokuyla başı dönerek bir an gözlerini yumdu.

Onu kurtaran güçlü eller hâlâ Lizzie'yi omuzlarından tutuyordu. Lizzie şimdi kaldırımda yatıyor, yanağı kaldırım taşına değiyordu. Yüzü yanına diz çökmüş bir adamın dizleriyle aynı hizadaydı. O anda anlayıverdi. *Az önce ölümden dönmüştü. Bu adam onu kurtarmıştı!*

"Kımıldamayın."

Lizzie adamı işitmedi bile. Kalp atışları yavaşlamadığı için hâlâ güçlükle nefes alıyordu. Ayrıca canı çok yanıyor, kolları yerlerinden çıkmış gibi geliyordu. Bunun dışında tek parça halde olduğunu düşündü. Bu sırada adam kolunu Lizzie'nin omzuna sardı. "Hanımefendi? Konuşabilecek durumda mısınız?"

Lizzie'nin zihni çalışmaya başladı. Bu mümkün değildi! Adamın sesi son derece tanıdıktı; tok ama bir o kadar da yumuşak ve güven verici. Lizzie gittiği bütün Aziz Patrick Günü pikniklerinde Tyrell de Warenne'e kulak kabartmış, birçok politik olayda da onun konuşmalarını dinlemişti. Adamınki onun asla unutmayacağı bir sesti.

Titreyerek doğruldu. Adam hemen ona yardım etti ve Lizzie başını kaldırıp ona baktı.

Kopkoyu mavi gözlerle karşılaşınca kalbi yerinden fırlayarak çılgın bir hızla çarpmaya başladı.

Tyrell de Warenne yanında diz çökmüştü ve adam bir kez daha onun hayatını kurtarmıştı!

Tyrell gözlerinde endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Yaralandınız mı?" diye sordu, kolu hâlâ Lizzie'nin omzunu sarıyordu.

Lizzie onun gözlerine bakarken konuşma kabiliyetini kaybetmiş gibiydi. *Bu nasıl mümkün olabilir?* Onunla bir gün karşılaşmayı hayal ederdi ama hayallerinde kendisi Anna kadar güzeldi ve dikkat çekici bir elbiseyle bir balodaydı. Böyle çamurun içinde ve suspus bir halde değil.

"Yaralandınız mı? Konuşabilecek misiniz?"

Lizzie gözlerini sımsıkı yumdu. Titremeye başlamıştı ama bu sefer korkudan titremiyordu. *Tyrell'in kolu omzunu sarıyordu. Lizzie ona yaslanmış haldeydi.*

Yepyeni duygular onu sarmıştı; sımsıcak ve harika, ayıp ve yasak, gecenin ay ışığıyla aydınlandığı saatlerde yatak odasının mahremiyetinde ona eziyet eden cinsten duygulardı bunlar. Adamın dokunuşu onu alev alev yakıyordu.

Lizzie artık konuşması gerektiğini fark etti. Tyrell'in güçlü bacaklarını saran ceylan derisinden pantolonu dikkatini çekince ateşi daha da yükseldi. Gözleri kadar koyu mavi olan ceketine baktı. Ceketin önü açıktı ve içinde güvercin grisi brokar bir yelek, altında beyaz gömlek vardı. Lizzie, gözlerini adamdan ayırdı, sonra yine birdenbire ona baktı. "E... evet. Ko... konuşabilirim."

İkisinin gözleri birbirine kilitlendi. O kadar yakınındaydı ki Lizzie'nin ezbere bildiği adamın o büyüleyici yüzünün bütün ayrıntılarını görebiliyordu. Tyrell de Warenne çok yakışıklı bir erkekti. Gözleri lacivert, kirpikleri upuzundu. Elmacık kemikleri çıkık, burnu düzgündü. Genellikle dolgun, şimdiyse öfkeden ya da sıkıntıdan sımsıkı kapalı olan, değişken yapıda dudakları vardı. Bir kral gibi etkileyiciydi.

"Şok geçiriyorsunuz. Ayağa kalkabilecek misiniz? Yaralandınız mı?"

Lizzie aklını başına toplamalıydı. Gözlerini ondan ayıramayarak yutkundu. "Sanmıyorum." Duraksadı. "Emin değilim."

Tyrell onun göğsüne, kalçalarına ve eteklerine baktı. "Bir yeriniz kırılmış olsaydı bunu anlardınız." Yine onun gözlerine baktı, ifadesi şimdi daha ciddiydi. "Kalkmanıza yardım edeyim."

Lizzie hareket edemiyordu. Yanaklarının yandığını hissediyordu. Biraz önce az daha ezilecekti ama kalbi temiz bir genç hanıma yakışmayacak hislerle gümbürdüyordu. Birden onu bambaşka bir yerde, bambaşka bir durumda gördü; beyaz bir at vardı, karanlık ve ağaçlık bir vadide iki âşık birbirine kenetlenmişti. Lizzie kendini orada Tyrell'in kollarında görüyordu. Derin bir iç çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Tyrell.

Lizzie kendini onun kollarında hararetle öpülürken hayal ediyordu. Bu hayali kafasından atmaya çalışarak dudaklarını yaladı. "Yo... yok bir şey."

Tyrell onun gözlerine merakla bakıyordu. Lizzie, adamın, onun rezilce düşüncelerini sezdiğini düşünerek utançtan kızardı. Tyrell onu kaldırmak için kollarını Lizzie'nin vücuduna sardı, o anda Lizzie içini kaplayan arzudan öleceğini sandı. Ne yapacağını bilmiyordu. Artık nefes alamaz haldeydi.

Onun çam ve toprak kokusunu duyuyordu. Dudakları hafifçe yokluyordu, güçlü elleri de aynı hafiflikte belindeydi. Vücutlarının her yeri birbirine dokunuyordu, bacakları bacaklarına, göğsü göğsüne.

"Hanımefendi?" diye mırıldandı Tyrell. "Beni bırakın isterseniz."

Lizzie birdenbire gerçeğe dönerek Tyrell'in onu ayağa kaldırmış olduğunu fark etti. Kaldırımda duruyorlardı ve Lizzie adama

sıkı sıkıya tutunuyordu. "Lordum," dedi dehşet içinde. Geri çekildi. Tyrell gülümsüyordu.

Yanaklarına ateş basmıştı. Az önce kendini Tyrell de Warenne'in üzerine mi atmıştı? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? O anda Tyrell ile ana caddede değil de ormandaydılar ve Tyrell onu öpüyordu! Şimdiyse ona gülüyordu.

Lizzie kendini toplamaya çalıştı. O kadar zor bir durumdaydı ki sağlıklı düşünemiyordu. Acaba Tyrell, Lizzie'nin ona tutkun olduğunu biliyor muydu? Lizzie utancından gözlerini çevirdi.

"O hayvan sürüsünü yakalayıp tek tek suratlarını çamura sokacağım," dedi Tyrell birden. Cebinden bembeyaz bir mendil çıkarıp ona uzattı.

"Onları tanıyor musunuz?"

Tyrell ona doğru döndü. "Evet, maalesef hepsini tanıyorum. Arabada Lord Perry, Lord O'Donnell, Sör Redmond, Paul Kerry ve Jack Ormond vardı. Yüksek tabakanın serserileri."

"Benim için peşlerinden gitmeyin," dedi. Konunun değişmiş olması onu rahatlatmıştı. "Eminim ki bu bir kazaydı." Nihayet giysilerinin ne denli dağıldığını fark etti. Etekleri, bluzu, eldivenleri ve yüzü çamur içinde kalmıştı. Üzüntüsünden ağlayacaktı.

"Onları mı savunuyorsunuz? Neredeyse sizi öldüreceklerdi!"

Lizzie halinden utanarak Tyrell'e baktı. "Tabii şehirde bu kadar hızlı araba sürmeleri kabul edilemez bir şey ama bu bir kazaydı neticede." Şimdi ağlamak istiyordu. Bu olay niçin başına gelmişti? Onunla yarınki baloda, üzerinde güzel Marian kostümü varken karşılaşsa olmaz mıydı?

"Çok hoşgörülüsünüz," dedi. "Bence yaptıklarının yanlış olduğunu anlamaları gerek. Ama önce sizi eve götüreyim." Hafifçe gülümsedi. "Sizi evinize götürebilir miyim?"

Bu sözler onu mahvetmişti. Başka koşullarda olsalar, Tyrell'in kur yaptığını düşünürdü. Şimdi zihninde birtakım hesaplar yapıyordu. Bir yandan bu karşılaşmayı uzatmak için ölüp biterken, diğer yandan kaçmak istiyordu. Yalnız kalınca bu tesadüfen karşılaşmayı istediği gibi süsleyerek hayalinde yeniden canlandırabilirdi. Fakat şu anda düşünerek karar vermesi gerekiyordu. Eğer Tyrell ona Raven Malikânesi'ne kadar refakat ederse, annesi dışarı çıkıp olayı abartarak Lizzie'yi rezil ederdi. Muhtemelen Tyrell'i çaya davet eder, o da beyefendiliğinden bu daveti reddedemezdi. Sonra da annesi üç kızının evliliğe ne kadar uygun olduklarını anlata anlata bitiremez, Lizzie'yi iyiden iyiye utandırırdı.

Bu tesadüf hiç de masallardaki gibi olmamıştı. Baloda değildi, Lizzie o sırada Anna kadar güzel de değildi, vals yapmıyordu. Sokakta sırılsıklam halde, çamurun içinde dikiliyordu. Yanındaki adam ise ondan o kadar üstündü ki aralarında sütçü kız ile prens arasındaki ayrıma benzer bir fark vardı.

"Affedersiniz," dedi telaşla. Lizzie'nin sessizliğini yanlış yorumlamıştı. Eğilerek selam verdi. "Lord de Warenne, hizmetinizdeyim, Matmazel." Konuşurken son derece ciddiydi.

"Lordum, eve kendim gidebilirim, teşekkür ederim. Her şey için çok teşekkürler. Çok naziksiniz, çok yüreklisiniz!" Lizzie, Tyrell'in kaşlarının kalktığını görünce susması gerektiğini anladı ama kendine engel olamadı. "Ancak sizi herkes tanıyor, tabii. Herkes ne kadar asil birisi olduğunuzu biliyor. Hayatımı kurtardınız. Size borcumu asla ödeyemem! Çok teşekkür ederim!"

Bu sözler, Tyrell'in gururunu okşamıştı. "Bana borçlu değilsiniz, Matmazel. Sizi gideceğiniz yere bırakırım." Bu sözleri, onun en üst seviyeden bir aristokrat olduğunu ve kendisine derhal itaat edilmesine alıştığını düşündürecek denli kesin bir tavırla söyledi.

Lizzie ne kadar istese de bunu kabul edemezdi. "Ben de St. Mary'ye gidiyordum," diye uyduruverdi. "Hemen şurada."

"Anlıyorum. Ben yine de sizi sağ salim teslim edeyim, bu konuda itiraz istemiyorum."

Lizzie tereddüt içindeydi ama Tyrell'in bakışı ona başka seçenek bırakmıyordu. Adamın koluna girdi ve yeni bir heyecan, Lizzie'nin endişesi ile tereddüdünün arasında kendine yer buldu. Uslu uslu önüne bakması gerektiğini bilmesine rağmen kendinden geçmiş halde yüzüne bakmaktan başka bir şey elinden gelmiyordu. Tyrell çok yakışıklıydı, Lizzie ondan daha yakışıklı, daha göz alıcı bir adam görmemişti. Bu ve daha birçok şey dilinin ucuna geldi fakat geri gitti.

Tyrell çok yumuşak ve âdeta baştan çıkarıcı bir sesle konuşuyordu. "Bana bakıyorsunuz."

Lizzie hemen gözlerini ondan uzaklaştırdı. "Kusura bakmayın. Çok yakışık... soylusunuz," diye fısıldadı.

Tyrell şaşırmıştı. "Zor durumdaki bir hanıma yardım etmenin soylulukla pek ilgisi yoktur. Benim yerimde hangi centilmen olsa aynı şeyi yapardı."

Lizzie çekinerek ona bakıp, "Sanmam," dedi. "Öyle her centilmen sokaktaki yabancı bir kadını kurtarmak için çamurun içine girmez, kendi hayatını tehlikeye atmaz."

"O halde siz, erkeklere pek de saygı duymuyorsunuz. Ama bu kazadan sonra, size hak vermediğimi söyleyemem."

Lizzie onunla sohbet etmekte olduğuna inanamıyordu. "Daha önce, erkeklerden böylesi nazik bir muamele görmemiştim, Sör." Lizzie önce tereddüt ettiyse de dürüst olmaya karar verdi. "Açıkçası çoğu erkek benim varlığımı bile fark etmez. Siz burada olmasaydınız kimsenin beni kurtaracağını sanmam."

Tyrell ona biraz fazla dikkatli baktı. "O halde geçmişte bu kadar kötü muamele gördüğünüz için çok üzüldüm. Bu benim için anlaşılmaz bir şey."

Tyrell, onun varlığını mutlaka fark edeceğini içtenlikle söylüyor olamazdı! Kibar olduğu için bu şekilde konuşuyordu. "Ne kadar kibarsınız ve çok da yakışıklı," deyiverdi coşkuyla haykırarak. Hemen ardından söylediklerinden pişmanlık duydu.

Tyrell güldü.

Yanakları alev alev yanan Lizzie yere bakıyordu.

Manastırın kapısına doğru yürürlerken aralarında kısa bir sessizlik oldu. Lizzie sersem bir çocuk gibi davrandığı için kendisini tekmelemek istiyordu.

Tyrell her zamanki kibarlığıyla sessizliği bozdu. "Siz gerçekten çok cesur bir kadınsınız. Çoğu kadın başına böyle bir şey gelse gözyaşlarına boğulur, sinir krizi geçirirdi," dedi, Lizzie'den gelen iltifatı duymamış gibi davranarak.

"Ağlasam ne fayda." Lizzie yutkundu. Şimdi içinden, hüngür hüngür ağlamak geliyordu.

Manastırın kapısının önünde durmuşlardı ve Tyrell ona bakıyordu. Lizzie de yavaşça gözlerini kaldırdı.

"Geldik," dedi Tyrell, onun gözlerine bakarak.

"Evet," dedi Lizzie. Ondan ayrılmak istemiyordu. Dudaklarını ıslatıp nefes nefese, "Yürekli davranışınız için çok teşekkür ederim, Lordum. Hayatımı kurtardınız. Bir gün mutlaka size olan borcumu ödeyeceğim," dedi.

Tyrell'in gülümsemesi kayboldu. "Bana borçlu değilsiniz. Size yardım etmek benim görevimdi ayrıca bundan zevk duydum," dedi son derece yumuşak bir sesle.

Üzeri örtülen ancak sönmemiş haldeki ateş alevlendi. Tyrell birkaç santim ötesinde durmuş ona bakıyordu. Caddenin iki yanında sıralanan evler silikleşmişti. Lizzie gözlerini yumdu; Tyrell onu kollarından tutup kendine çekerek sarıldı. Lizzie nefesini tutmuş bekliyordu; Tyrell dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Başının üzerinde çalan kilise çanı öğleden sonrayı haber veriyordu. Bu zangırdayan sesle Lizzie gerçeğe döndü. Tyrell'le kaldırımda son derece edepli bir biçimde duruyorlardı. Tyrell yine onun gizli düşüncelerini okuyormuşçasına, dikkatli dikkatli Lizzie'ye bakıyordu.

Lizzie onun bir şey anlamaması için dua etti. "Gitmeliyim! Teşekkür ederim!" diye bağırdı ve dönüp büyük bahçe kapısını açtı.

"Hanımefendi! Bir dakika," diye seslendi Tyrell.

Ama Lizzie çoktan manastıra girmişti. Bu tesadüften âdeta pişman olmuştu. Öte yandan keşke onunla hiç karşılaşmasaydım da diyemezdi.

2

Maskeli Balo

Lizzie, Anna ile paylaştıkları yatak odasına girdiğinde Anna'yı balo için giyinmiş halde buldu. Lizzie tam bir telaş halindeydi. Tyrell de Warenne ile dünkü karşılaşmasının etkisinden henüz çıkamamıştı; bu tesadüfe hâlâ inanamıyordu. Aralarında geçenleri en az yüz kere zihninde canlandırdıktan sonra şapşal bir çocuk gibi davrandığına ve Tyrell'in onun aşkını sezdiğine inanmıştı. Artık baloya gitmeye cesareti de yoktu. Bununla beraber annesini üzmek de istemiyordu.

Dün Lizzie müthiş bir baş ağrısıyla eve gelmiş, kimseye o tesadüften söz etmeden odasına çekilmişti. Durup kapıya yaslandı, Anna'dan nasihat almak istiyordu. Fakat Anna'nın göz kamaştırıcı güzelliği ona bir an kendi sıkıntısını unutturmuştu.

Anna aynanın karşısında Elizabeth dönemine ait tarzdaki açık yakalı, kırmızı kadifeden elbisesini inceliyordu. Beyaz fırfırlı yakasıyla lal taşından kolyesi boynunu süslüyordu. Hiç bu kadar hoş görünmemişti. Çocukken böyle bir kız kardeşe sahip olmak kolay bir şey değildi. Daha küçükken bile, herkes Anna'yı yere göğe sığ-

dıramazken Lizzie daima görmezden gelinir ya da en fazla başı okşanırdı. Annesi de tabii ki böyle bir kız çocuğuna sahip olduğu için iftihar ediyor, konuştuğu herkese Anna'yı övüyordu. Lizzie kıskanmazdı ama daima kendini gösterişsiz, basit, daha önemlisi dışlanmış hissederdi.

Genç kızlığında da Anna'nın kız kardeşi olmak hiç kolay değildi çünkü şehre indiklerinde hep aynı şey olurdu. İngiliz askerler Anna'nın peşine takılır, ısrarla onun adını öğrenmeye çalışırlardı ama Lizzie daima görünmezdi, onunla ancak Anna'nın dikkatini çekmek için konuşurlardı. Lizzie defalarca ablası için çöpçatanlık yapmıştı.

İşin tuhaf yanı, Lizzie biraz da olsa ablasına benziyordu ama Anna'nın o mükemmel yüz hatları nedense Lizzie'de sıradan görünüyordu. Anna'nın bal sarısı ve hafif dalgalı saçları, Lizzie'nin kıvır kıvır kızıla çalan sarı saçlarına benzemiyordu. Onun gözleri masmaviyken Lizzie'ninkiler ürkünç bir griydi. Anna'nın elmacık kemikleri daha çıkık, burnu daha düz ve minik, dudakları daha dolgundu. Vücudu ince ama kıvrımlıydı. Anna'yı gören erkekler dönüp ikinci, hatta üçüncü kez bakarlardı; çapkın ya da zampara olanlar bile bir kez olsun dönüp Lizzie'ye bakmazdı ama zaten o her türlü kalabalıkta silikleşmek gibi müthiş bir yeteneğe sahipti.

Şimdi de güzel yüzünü ortaya çıkaran beyaz yakalığı ve incecik beliyle Anna soluk kesici olmuştu. Lizzie içeri girdiğinde Anna korsajını bağlıyordu.

Yaşıtları bazı kadınlar Anna'yı sığ olmakla suçluyorlardı. Lizzie bunun doğru olmadığını biliyordu ama Anna böyle bir izlenim veriyor olabilirdi. Zaten bütün ilgiyi üzerinde toplaması diğer kadınların onu kıskanmasına yol açıyordu. Hatta annesinin bazı arkadaşları onun arkasından dedikodu yapıyorlar, ona "delişmen" diyorlardı. Ama onlar da kıskanıyorlardı çünkü Anna istediği erkeği peşinden koşturabilecekken, kendi kızlarında böyle bir cazibe yoktu. Bunun sebebi ise arsız ya da terbiyesiz olması değil, kaygısız ve neşeli olmasıydı.

Anna elbisesinin bir yerini beğenmeyerek suratını asıyordu. Lizzie onun neyi beğenmediğini anlayamadı. "Harika görünüyorsun, Anna," dedi.

"Gerçekten mi?" Anna döndü ve elbisesine gösterdiği ilgi derhal uçup gitti. "Lizzie? Saçını yapmaya başlamamışsın! Ah, çok geç kalacağız!" diye haykırdı dehşet içinde. Sonra durdu. "Canın mı sıkkın senin?"

Lizzie dudağını ısırıp gülümsedi. Baloya gittiğinde Tyrell onu fark edecekti. Ne de olsa artık tanışıyorlardı. Ona yine güler miydi? Onun hakkında ne düşünmüştü? "Ben iyiyim." Titreyerek içini çekti. "Kostümün çok güzel, Anna, sana çok yakıştı. Belki bu akşam annemin duaları kabul olur da asilzade bir talip bulursun." Ablasının sırf asalet ve servet için değil, aynı zamanda aşk için evlenmesini istese de şu anda bunu düşünemiyordu.

Anna tekrar aynaya döndü. "Bu renk beni solgun mu gösteriyor? Bence tonu çok koyu!"

"Hiç de değil," dedi Lizzie. "Bu renk sana çok yakıştı."

Anna aynada kendini biraz daha inceledikten sonra yeniden Lizzie'ye döndü. "Umarım haklısındır. Lizzie? Rengin solmuş."

Lizzie derin bir iç geçirdi. "Baloya gidebilecek miyim bilmiyorum. Kerdimi pek iyi hissetmiyorum."

Anna hayret dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Ne? Hayatının ilk balosuna gitmeyecek misin? Lizzie! Ben gidip Georgie'yi getireyim." Endişeli bir halde odadan çıktı.

Anna, Lizzie'den sadece bir buçuk yaş büyüktü ve iki kardeş birbirlerine yakındılar ama bunun sebebi sadece yaşları değildi. Lizzie kardeşine kendinde olmayan bütün güzelliklerden dolayı hayrandı. Bu kadar güzel, bu kadar hayranlık uyandıran birisi ol-

manın nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordu. Ayrıca üç kardeş arasında bir tek Anna öpüşmüştü, hem de bir değil birçok kez. Kaç gece uyumayıp ablasının bu cesur tecrübeleri hakkında konuşmuşlardı; Anna coşkuyla anlatır, Georgie onu ayıplar, Lizzie ise yaşlanmadan bir kez olsun öpüşüp öpüşemeyeceğini merak ederdi.

Lizzie yatağın üzerindeki zümrüt yeşili kadifeden kostümüne baktı. Bu güzel ama sade elbisenin kol ağızları çan ve yakası kare şeklindeydi ve görünüşü iddiasızdı. Bununla beraber elbise kışkırtıcı bir biçimde Lizzie'nin vücudunu ortaya çıkarıyordu. Lizzie elbisenin yanına oturdu. Yakasının içinden tertemiz bir mendil çıkarıp üzerine işlenmiş harflere baktı: *TDW*. Mendili sıkıca kavrayarak gözlerini yumdu. Bir gün önceki karşılaşmalarını tekrar yaşamayı çok istiyordu. Ama ne kadar istese de bir şey değişmeyeceğini biliyordu. Tyrell de Warenne'i etkilemek için eline geçen fırsatı kaçırdığını anlamak için çok deneyim yaşamış olmasına gerek yoktu.

Anna, Georgie ile odaya girdi. Georgie sarı kuşaklı, mor elbisesi ve tek saç örgüsüyle Normandiya devrindeki bir kadının kılığına bürünmüştü. Dikkatli ve sorgulayan gözlerini dosdoğru Lizzie'ye dikti. "Anna senin tuhaf davrandığını söylüyor. Dün St. Mary'den geldiğinden beri sende bir tuhaflık var. Ne oldu? Hasta olduğuna inanmıyorum!"

Lizzie mendili hemen yakasından içeri sokuverdi. "Dün beni St. Mary'nin orada kurtardı," diye fısıldadı.

"Kim?" diye sordu Georgie. "Nereden?"

Lizzie anlatırken Anna onun yanına oturdu. "Neredeyse bir arabanın altında kalacaktım. Tyrell de Warenne beni kurtardı," dedi.

Ablalarının ağızları açık kalmıştı.

Georgie, "Bunu bize *şimdi* mi söylüyorsun?" diye bağırdı.

Anna da en az onun kadar şaşırmıştı. "Tyrell de Warenne *seni* kurtardı mı?"

Lizzie başıyla onayladı. "Beni kurtardı, o kadar da kibardı ki! Arabadaki serserileri yakalayıp onları bir güzel paylayacağını söyledi. Beni *eve* getirmek istedi." Lizzie gözlerini kaldırıp şaşkın haldeki ablalarına baktı. "Ben ise çocuk gibi davrandım. Ona kibar, cesur ve yakışıklı olduğunu söyledim!"

Georgie afallamıştı, Anna ise hâlâ inanamıyordu. Nihayet Georgie meraklı bir şekilde, "O zaman sorun nedir?" diye sordu. "Bütün hayatın boyunca onunla karşılaşmayı beklemiyor muydun?"

"Ne dediğimi duymadın mı?" diye bağırdı Lizzie. "Onun için hissettiklerimi biliyor!"

"Evet, biraz daha tedbirli olabilirdin," dedi Georgie.

Anna gülerek ayağa kalktı. "Erkekler ne kadar güçlü, cesur ve yakışıklı olduklarını duymaktan çok hoşlanırlar. Seni kurtardığına inanamıyorum. Lizzie bize *her şeyi* anlat!"

Lizzie, "Sen bir erkeğe dünyanın sonu geldiğini söylesen, sana haklı olduğunu söyler," diye itiraz etti. "Sen bir adama yüzündeki çiçek bozuğu izlerinin çok sevimli olduğunu söylesen, eminim senin ayaklarına kapanır! Ben Tyrell de Warenne'e incelikli bir şekilde iltifat edemedim. Hatta bana güldüğünü gördüm. Bir çocuk gibi davrandım."

"Sana güldü mü?" diye sordu Anna. "Senin daha on altı yaşında olduğunu anlamıştır!"

Georgie imdada yetişti. Lizzie'nin diğer yanına oturarak kolunu ona sardı. "Abarttığından hiç şüphem yok, Lizzie. Yakışıklı olduğunu söylemenden rahatsız olmamıştır. Anna'nın da dediği gibi erkekler iltifata bayılırlar. Düşünsene! Seni *kurtarmış*, ah, tıpkı okuduğun romanlardaki gibi!"

Lizzie inledi. "Daha en kötü kısmını anlatmadım! Üstüm başım çamur içindeydi, Georgie. Elbisem, hatta saçım bile çamurluydu." En kötü kısmı –Tyrell'in kollarında olmayı hayal ettiğini,

Tyrell'in de muhtemelen bunu tahmin ettiğini– anlattmadı. "O bir centilmen, tam bir beyefendi gibi davrandı ama bana karşı saygı beslediğini düşünmüyorum."

"Hiçbir centilmen bir kadını, özellikle de böyle bir durumda, görünüşü yüzünden eleştirmez, Lizzie," dedi Georgie sakin bir şekilde.

Lizzie ona baktı. "Annemin gevezelik ederkenki haline benziyordum. Belki de ben aptal bir kadınım, anneme çekmişim sonuçta."

Georgie hafif bir dehşetle, "Liz! Sen anneme benzemiyorsun," dedi.

Lizzie gözlerini sildi. "Bu kadar budala olduğum için üzgünüm. Ama o kadar cesurdu ki. Hayatımı kurtardı. Bu gece onu görünce ne yapacağım? Keşke anneme gitmek istemediğimi söyleyebilsem ama onu da üzmek istemiyorum."

"Bize her şeyi anlattın mı?" diye sordu Anna.

"Anlattım tabii!" Ablalarına utanç verici düşüncelerini açamazdı.

"Onu öptün mü?" Anna onun sakladığı bir şey olduğunu sezmişti.

Lizzie ona hayretle baktı. "O bir centilmen!"

Anna kardeşini dikkatli gözlerle inceliyordu. "Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum," dedi nihayet.

Georgie canlı bir ses tonuyla, "Lizzie, ben bu olayın seni neden bu kadar etkilediğini anlıyorum," dedi. "Ama olan oldu, derler. O sözler ağzından çıkmış bir kez, geri alamazsın. Onun bu sözlerin üzerinde durduğunu sanmam."

Lizzie, "Haklı olduğunu umarım," diye mırıldandı.

Anna ayağa kalktı. "Lizzie'nin saçını yapalım. Georgie bu elbisenin rengi fazla mı koyu?"

"Sana yakışmış," diye cevap verdi Georgie. "Lizzie, adamın seni kurtarması ne kadar heyecan verici olsa da o bir De Warenne, sen ise sadece bir Fitzgerald'sın." Onunla yumuşak bir tonda konuşuyordu.

Anna ellerini beline koydu. "Ve on altı yaşındasın," diye ekledi. Kısa bir an gülümsedi. "Niyetimiz seni üzmek değil Lizzie ama böyle bir adamın aklındaki kişi olsa olsa kur yaptığı sosyete güzelidir." Anna ayağa kalktı. "Hepimiz geç kalacağız!"

Lizzie kaskatı olmuştu. Anna'nın sözleri üzerinde buz gibi bir etki bırakmıştı. Birdenbire farkına vardı ki bütün endişesi boşunaydı. Ablaları haklıydı. O bir De Warenne, kendisi ise servetini kaybetmiş bir İrlanda asilzadesiydi, onun yirmi dört, kendisinin on altı yaşında olması ise ayrı bir meseleydi. Muhtemelen Tyrell onu St. Mary'ye bırakır bırakmaz başlarından geçen macerayı unutuvermişti. Lizzie'yi tekrar görse tanımazdı. Şu anda çok çekici bir asil kadının –ya da baştan çıkarıcı bir güzelin– peşinden koşuyor olmalıydı.

Nedense kendini daha da üzgün hissediyordu.

Georgie onun halini görerek, "İyi misin?" diye sordu.

Lizzie gözleri yere eğdi, "Tabii, canım," dedi. "Bir an olsun beni aklından geçirdiğini düşünecek denli aptalım." Bu düşünce çok canını yaktı ama sonra kendini toparlayarak ayağa kalkıp gülümsedi. "Özür dilerim. Benim bunalımım yüzünden beni beklemek zorunda kalacaksınız ve hepimiz gecikeceğiz."

Georgie de ayağa kalkarak, "Özür dileme," dedi. "Sen kendini bildin bileli onu seviyorsun. Tabii ki bu tesadüf seni etkileyecekti. Hem biz senin giyinmene yardımcı oluruz, geç de kalmayız."

Anna yazı masasına gitti. "Saçlarını kıvıracağım," dedi, "çünkü bu işte üstüme yoktur. Maşaları ısıtayım."

Lizzie zorla tebessüm etti, elbisesini çıkarmasına yardım etsin diye Georgie'ye arkasını döndü. Ama iyi değildi, duyguları karmakarışıktı, önce yükseklere çıkmış sonra yerin dibine kadar in-

mişti. Ama böylesi daha iyiydi, öyle değil mi? Tyrell'in Lizzie'yi bir daha hatırlamaması daha iyiydi. Onun gizli, hayalî âşığı olarak kalması daha iyiydi.

Ama sonra dayanamayarak dönüp Anna'nın ellerine sarıldı. "Beni güzelleştir," diye yalvardı.

Anna ona aşikâr bir hayretle baktı.

"Saçlarıma özel bir şeyler yap, ruj sürmek istiyorum, gözlerime de kömür!"

Anna en az onun kadar şaşkın haldeki Georgie'ye tereddütlü bir bakış atarak, "Olur," dedi. "Lizzie? Ne düşünüyorsun?"

Lizzie yutkunup dua etti. "Düşündüm ki tek bir gece için bile olsa onun hayranlığını kazanabilirim."

Güney İrlanda'nın en şaşaalı evlerinin boyutunda bir malikâne olan yapının önündeki kireç taşından, geniş basamakları tırmanırlarken Lydia durmadan konuşuyordu. Yakın geçmişten bir Georgia dönemi kadını gibi giyinmiş olan anneleri, "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım!" diye haykırdı. "Lizzie, seni böyle giyinmiş görünce... Ah, sen de artık gururla ablalarının yanında durabilirsin. Bana çok ümit verdin! Bu akşam kendine bir koca bulursan buna hiç şaşırmam!"

Hepsi ipek ve kadife kostümlerinin içinde çok şık görünen diğer davetlilerle birlikte içeri girdiler. Lizzie ne cevap verebiliyor ne de gülümseyebiliyordu. Çok heyecanlı ve şaşkındı, bu nasıl olmuştu hâlâ bilmiyordu. Kadife elbise o güne kadar üzerine giydiği en şık –aynı zamanda en kışkırtıcı– kıyafetti. Elbisesini giydikten sonra ablaları onu zorla aynanın önüne götürdü. Koyu yeşil kadife, açık tenine çok yakışmış, saçlarıyla gözlerinin rengini ortaya çıkarmıştı. Rujlu dudakları dolgun görünüyordu ama ablaları daha fazla makyaja ihtiyacı olmadığını söyleyerek yanaklarına bir şey sürmemişti. Zaten heyecandan kızarıyordu. Vücudu bile güzel bir biçim

kazanmıştı. Elbisesinin korsajı Lizzie'nin beklediğinden daha derindi ve gözleri Lizzie'nin çıplak bağrına, uzun boynuyla yüzüne çekiyordu. Anna bir saat uğraşarak saçını kıvırmıştı. Lizzie saçlarının kıvrılınca kısalmasını beklerken, bukleleri beline kadar inmişti. Dolgun, kızıl dalgalar yüzüne dökülüyor, elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu. Lizzie kendini hayatında ilk kez bu denli güzel görünce çok şaşırmıştı. Hatta kendini Robin Hood'un güzel kadını gibi çekici hissediyordu.

Babası elinden tutuyordu. "Küçük kızım ne güzel bir kadın olmuş," dedi iftiharla. Ama gözleri kızarmış ve yaşarmıştı.

Lizzie bu gece onun yanıldığını ispatlamak istemiyordu, özellikle de Adare'nin kapısından içeri girdikleri bu gece.

"Anne, bence Lizzie'nin kendine yakışan tarzı bulmuş olması doğru yönde atılmış bir adım," dedi Georgia. "Ama o daha on altı yaşında. Onun sosyeteye ilk takdiminden çok şey beklememelisin."

Lizzie, içinden ona hak verdi.

Ama annesi heyecanla, "Size söyledim mi ben?" diye gevezeliğe devam etti. "Kont'un oğulları da burada. Üveylerden küçük olan Sean O'Neill da dâhil. Gerçi büyüğü, Kaptan O'Neill nerededir hiç bilmiyorum." Çapkınca sırıttı. "Lizzie, o delikanlı senden çok büyük sayılmaz."

"Galiba birkaç kez söyledin," dedi babası. "Bence Georgie haklı. Lizzie'yi bunaltma, kızı rahat bırak." Babası sözlerinde ciddiydi. Taş zeminli ve yüksek tavanlı antreye girerlerken kolundaki karısına gülümsedi. Lizzie malikânenin bu kısmının birkaç asırlık olduğunu, zeminin aynen korunduğunu biliyordu. Babası annesine, "Bu akşam çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?" diye sordu kısık sesle.

Annesi gülümsedi. "Siz de, Sör, imrenilecek bir kavalyesiniz. Peruk da pek yakışmış." Babaları da erken Georgia dönemi tarzında bir frak ile uzun çoraplar giymiş, başına da peruk takmıştı.

Lizzie kapıda birdenbire durduğunu fark etti. Ailesi, evlerinin büyüklüğünde bir kabul salonuna doğru ilerliyordu. Yüzünün sadece üst kısmını kaplayan beyaz maskesine dokundu. Heyecandan midesi bulanıyordu.

Lizzie, Anna'nın kayar gibi zarif adımlarla kabul salonuna girmekte olduğunu gördü. Tabii derhal iki İngiliz askeri, başlarını çevirip o tarafa baktılar. Subaylar birdenbire Anna'nın yanında biterek eğildiler; Lizzie, Anna'nın kızararak sahte bir çekingenlikle ismini söylediğinden emindi.

Georgie ona döndü. Gözündeki maskeyi kenara çekip iki kaşını havaya kaldırarak ona doğru yürüdü. "Gel, Lizzie." Sonra gülümseyerek, "Korkmana gerek yok," dedi.

Lizzie'nin dizleri titriyordu. Sanki bütün hayatı boyunca bu geceyi beklemişti, yoksa sahiden aptalca mı düşünüyordu? Tyrell'in peşinde kimbilir ne güzel kadınlar koşmuştu, kontluğun vârisiydi ve bu gece de meşgul olacaktı. Anna'nın da dediği gibi bu gece hiç şüphesiz bir kadına kur yapacaktı. Onun farkına bile varmazdı.

Yanından biri silahşor, diğeri rengârenk bir züppe kılığında iki erkek geçiyordu. Geçerken Lizzie'yle Georgie'ye şöyle bir bakıp Anna'nın etrafını saranlara katıldılar. Lizzie'nin gerginliği artarak katlanılmaz bir seviyeye ulaşmıştı. Neden böyle yapıyordu? Umutsuzca Tyrell'in dikkatini çekmeyi düşünüp duruyordu! Onu bir an olsun görebilmek için yanıp tutuşuyor ama Tyrell ortada görünmüyordu.

Georgie ikaz edercesine, "Lizzie," dedi, "şimdi vazgeçme!"

Ablası âdeta onun zihnini okumuştu çünkü tam da bunu yapmak üzereydi. Ama ne olursa olsun onu görmek ve önceki karşılaşmalarının izini silmek istiyordu. Dizleri güçsüzlükten titreyerek Tanrı'ya ona cesaret vermesi için dua etti.

Georgie, Lizzie'yi elinden tutup kararlı bir şekilde içeri doğru çekti. Antreye girip Anna'nın hayranlarının yanından geçtiler. Züppe kılıklı adam onlar geçerken dönüp baktı. Kabul salonunun, göz alıcı kristal avizelerin sarktığı yüksek tavanını uzun sütunlar taşıyordu, yerler damarlı mermerdendi. Yüz kadar davetli balo salonuna doğru ilerliyordu.

Anneleri yanlarına geldi. "O züppe seninle konuşmaya çalıştı ama sen yolunu değiştirdin, Lizzie!"

Lizzie şaşkın şaşkın bakıyordu. Böyle bir şey olmuş muydu gerçekten?

Georgie elini sıktı. "Bak, Anna'nın etrafı çoktan hayranlarla çevrildi. Ne hoş değil mi anne?"

Annesi döndü ve birdenbire maskesini yana çekip gözlerini kocaman açtı. "Ooo! Şuradaki Cliff de Warenne değil mi?"

Lizzie döndü. O iki subay da dâhil Anna'nın etrafını sarmış dört adam, hep bir ağızdan Anna'yla konuşmaya çalışıyordu. Ancak onların hemen bir adım ötesinde yarı sıkılmış yarı keyifli görünen –ki bu hiç kolay bir iş değildi– kostümsüz bir adam duruyordu. Kumral saçları açıklı koyulu ve gözleri çarpıcı bir mavi olan bu adam Kont'un en küçük oğluydu. Aşırı çapkın olduğu söylenirdi ama Lizzie söylentilere dayanarak önyargılı düşünmek istemiyordu. Kont'un oğlu aynı zamanda bir gezgindi, Lizzie onun geçen yıl Batı Hint Adaları'na gittiğini biliyordu. Kont'un bütün oğulları gibi aşırı derecede yakışıklıydı. Yanında durduğu gruba arkasını dönüp ağır adımlarla uzaklaştı. Lizzie onun gerçekten sıkıldığına hükmetti.

"Hiç bu kadar kaba ve yakışıksız bir hareketle karşılaşmamıştım!" diye haykırdı, çok kızan annesi.

Lizzie kısık sesle, "Anne, Cliff de Warenne bizim Anna'mıza göre değil," dedi çabucak odaya göz gezdirirken.

Annesi daha çok sinirlenerek Lizzie'ye döndü. "Nedenmiş küçük hanım?"

Lizzie iç geçirdi. "Biz onların çevresinden değiliz," dedi yumuşak bir şekilde.

"O en küçükleri. Çok yüksek seviyeden birisiyle evlenebileceğini sanmıyorum!"

"O bir De Warenne. Büyük bir servet kendisine miras alacak ve bence kimle isterse onunla evlenecektir," dedi Lizzie.

Annesi kızdı.

"Serserinin tekiymiş, Anna'nın böyle bir adamla ilişki kurmasını hiç istemem," dedi babası.

"Görüşmek isterse, ki isteyeceğini biliyorum çünkü adamın Anna'ya nasıl baktığını gördüm, bu ilgiden şüphesiz memnun olursun," dedi annesi.

Georgie ile Lizzie göz göze geldiler ve tartışmaya dalmış anne ve babalarının yanından kaçıverdiler. Lizzie gülümseyerek, "Çok yakışıklı," dedi.

Georgie de gülümseyerek, "Ama bize göre değil," diye onu onayladı. Sonra gülümsemesi kayboldu. "Bazen annem için üzülüyorum, Lizzie. Omuzlarında çok yük var, biz evlilik çağında üç kız çocuğuyuz, doğru düzgün paramız da yok. Keşke Anna evlense, o zaman yükün bir kısmı kalkar."

Lizzie gayet ciddi bir şekilde, "Bizimle uğraşmasa annem sıkıntıdan ölürdü," dedi. "O zaman ne yapacak?"

Georgie kaşlarını çattı. "Geçen gün yemek salonunda bir sandalyede oturmuş, sanki nefes alamıyor gibi kendini yelpazeliyordu."

Lizzie birdenbire durdu. "Hasta mı sence?"

"Kendisi basit bir nefes darlığı ve baş dönmesi olduğunu iddia etti. Ama ben endişeleniyorum. Keşke biraz daha dinlense."

Lizzie de endişelenmişti. "Zorla dinlendiririz," dedi.

Georgie birden elini tutup şakacı bir ses tonuyla, "Şu Kont'un üvey oğlu Sean O'Neill değil mi, hani annemin tanışmanı istediği?" diye sordu.

Lizzie bu siyah saçlı, uzun boylu genci görünce hemen tanıdı. Sean O'Neill üzerinde bir şövalye kostümüyle, başka bir adamla son derece ciddi bir sohbete dalmıştı. "Oraya gidip kendimi ona takdim edecek değilim!"

"Neden olmasın? Gayet hoş birisi bence ve unvanı olmadığı için bize daha uygun."

Lizzie ablasının onu neden kışkırttığını anlayamıyor, suratını asıyordu. "Tyrell'i merak ettim." Orada olmadığından emin, kalabalığa bir kez daha göz gezdirdi. Adamın adını söylerken bile heyecandan kalp atışları hızlanıyordu. "Balo salonuna girelim," dedi.

Ama Georgie birdenbire elinden çekerek onu durdurdu. "Senin için de endişeleniyorum."

Lizzie donakalmıştı. "Georgie," dedi.

"Hayır. Şehirdeki olaydan sonra bu gece onu etkilemek ümidiyle giyinip süslenmen hoş bir şey ama açıkçası bu kara sevda fazla uzadı. Bu haldeyken başka bir erkeği nasıl sevebilirsin ki?"

Lizzie kollarını göğsünde kavuşturarak savunmaya geçti. "Ne yapayım? Duygularıma engel olamam ki. Hem geçen gün benim kaderimde evlenmek olmadığını söylerken ciddiydim."

"Sanmam! Onu çok sevdiğini sandığın için gerçek bir talibin karşısına çıkmaktan korkuyor olmayasın?"

Lizzie hayretle ağzını açtı. "Hayır," dedi, "onu gerçekten seviyorum, Georgie. Hep sevdim ve seveceğim. Başkasını bulmak istemiyorum."

"Ama o sana göre değil."

"İşte bu yüzden ben yalnız başıma yaşlanacağım, annemle babama bakacağım. Balo salonuna girelim." Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu.

Ama Georgie vazgeçmiyordu. "Bence sen ona duyduğun aşkın arkasına saklanıyorsun, tıpkı romanlarının arkasına saklandığın gibi. Gerçek hayata karışmalısın, Lizzie, onun parçası olmalısın."

Ablasının sözleriyle sarsılan Lizzie, "Ben de senin kadar gerçek hayatın parçasıyım," dedi.

"Ben ayda bir düzine aşk romanı okumuyorum. Hiç sahip olamayacağım bir adama âşık olduğumu iddia etmiyorum."

"Hayır, sen kendini siyasi yazılara gömüyorsun! Baloya gelmek istemeyen sendin," diye ablasının üzerine gitti.

Georgie kızarak, "Burada bana göre kimse olmadığını bildiğimden gelmek istemedim," derken en az Lizzie kadar kızarmıştı. "Bir gün annemin bulduğu birisiyle evlenmek zorunda kalacağımı biliyorum çünkü ileride başka türlü geçinemem. Bazen kendi kendime öyle değilmiş gibi davransam da ikimiz de durumun bu olduğunu biliyoruz, bir gün sen de evlenmek zorunda kalacaksın ama Tyrell de Warenne ile değil."

"Şu söylediklerine inanamıyorum," diye haykırdı Lizzie. Bir yandan Georgie adına üzülür ve korkarken diğer yandan kalbi kırılıyor, hatta sinirleniyordu.

Georgie sakinleşmişti. "Annem bizim için çırpınmaktan yorulursa, Bay Harold'ı kabul edebilirim. Benimle çok ilgili görünüyor, taleplerinin de çok fazla olacağını zannetmiyorum."

Lizzie'nin üzerine bir halsizlik çöküverdi. "Ama o yaşlı, şişman ve kel ayrıca şarap satıyor!"

"Ben Cliff de Warenne gibi yakışıklı birini beklemiyorum," dedi kederli bir tebessümle.

"Ah, lütfen o... o kurbağayla evlenemezsin!" Lizzie ağlamak istiyordu. "Sana daha iyi bir kısmet bulalım, derhal! Burada yakışıklı delikanlı çok."

Georgie gözlerini devirdi. "Hiçbiri dönüp bana bakmaz bile."

"Kendine haksızlık ediyorsun," diye çıkıştı Lizzie. "Bu akşam çok zarif görünüyorsun."

Georgie omuz silkti. Balo salonu, kabul salonunun bitişiğindeydi ve aradaki çift kanatlı kapılardan doğrudan birinden diğerine geçilebiliyordu. İçerisi çok kalabalıktı ve iki kız kardeş renkli giyimli züppe ve silahşorla çarpıştılar. Adamlar eğilerek selam verdiler. "Leydim," dedi züppe ve Lizzie onun Georgie ile konuştuğunu sandı, "bana bu dansı lütfeder misiniz?"

Georgie dirseğiyle onu dürtünce Lizzie, adamın onunla konuştuğunu anladı. Birdenbire suratı asılan Lizzie dans etmek istemediğini anladı. Özellikle de maskenin ardındaki gözlerini, elbisesinin açık yakasından ayıramayan bu züppeyle. "Kusura bakmayın, başkasına söz verdim," dedi Lizzie kibarca.

Züppe kılıklı adam anlayışla karşılayıp özür dileyerek dönüp gitti.

"Lizzie!" Georgie kızmıştı.

"Dans edemem," dedi Lizzie inatla.

Georgie, "Sen utangaç filan değilsin," diye çıkıştı, "sen kesinlikle çok aptalsın!" Yürüyüp gitti.

Lizzie tek başına kalmıştı. Züppeyi geri çevirdiği için pişmanlık duydu ama sırf ablasının tepkisinden dolayı. İç geçirerek dö-

nüp dans pistindekileri seyretmeye başladı. Tyrell de Warenne'in pistte olmadığını saptar saptamaz etraftaki kalabalığı araştırmaya başladı. Eğer salonda değildiyse hava güzel olduğu için bahçeye çıkmış olabilirdi.

O anda gözleri yuvalarından fırladı.

Lizzie kurşun yemiş gibi kalakalmıştı. Hemen döndü.

Tyrell de Warenne biraz ötede durmuştu; üzerinde çizmeler, siyah dar pantolon, siyah gömlek, siyah göz bandı, başında gözlerine dökülen, ince örgülü peruğuyla korsan kılığına girmişti. Elini, çok gerçek görünen bir kılıcın asılı durduğu beline koymuştu ve dosdoğru Lizzie'ye bakıyordu.

Lizzie nefes alamıyordu. Tyrell avına saldırmaya hazırlanan bir aslan gibi *ona* bakıyor olamazdı. Onun hangi hoş kadına baktığını merak ederek Lizzie arkasına dönüp baktı ama orada kimse yoktu. Tek başınaydı, sadece kendisi vardı.

Lizzie inanamayarak Tyrell'e döndü. Tyrell şimdi de ona doğru geliyordu.

Lizzie panikledi. *Ne* haddini bilmez bir kızdı. Âşık olduğu adam bir kontluğun vârisiydi, ondan kat kat varlıklıydı ve sekiz yaş büyüktü. Acaba ondan ne istiyordu? Lizzie'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu, yine aptalca bir hareket yapacağından emindi.

Lizzie birden korktu ve dönüp salondan koşarak kaçtı. O ne baştan çıkarıcı bir kadın ne de sosyete güzeliydi. O hayaller içinde yaşayan on altı yaşında bir genç kız, Elizabeth Anne Fitzgerald'dı; Tyrell de Warenne'i etkilemeye çalışması çok saçmaydı. Kendini bir oyun salonunda buldu, oyun masalarında lordlarla leydiler vardı. Orada soluk soluğa duvara yaslanarak ne yapacağını düşündü. Tyrell hakikaten yanına mı geliyordu? Eğer öyleyse niçin?

Tyrell birdenbire oyun salonuna girdi.

Adamın varlığı, soğuk ve gri bir seher vaktinde güneşin doğuşu gibiydi. Anında gözleriyle onu duvara mıhladı. Gelip önünde durmuş, Lizzie ise ne yapacağını bilmez halde sırtını duvara yaslamıştı.

Heyecandan kalbi küt küt atarak, büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Benden kaçabileceğini mi sandın?" diye mırıldanıp gülümsedi.

Lizzie kaskatı kesilmişti. Kımıldayamıyordu ama sığ ve sık sık olsa da nefes almaya başlamıştı. Hayır, anlamında başını sallamaya çalıştı ama beceremedi. *Ne istiyordu ondan? Onu başkasıyla mı karıştırmıştı?*

Onun çok yakınında –geçen gün Limerick'teki kadar yakın– duruyordu. Lizzie bir cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu ama nasıl cevap verecekti? Onu hiç böyle giyinip kuşanmış görmemişti. Uzun çizmeleri, mıknatısın madenî parayı çektiği gibi, Lizzie'nin gözlerini kendine çekti. Gözleri oradan, adamın kasıklarına doğru yükseldi. Orada çok davetkâr ve erkeksi, çok belirgin bir şişlik vardı. Derhal gözlerini daha yukarı, gömleğinin açık yakasına kaldırdı ve koyu renkli göğüs kıllarının arasında yakut ve altından haç olan, altın bir kolye gördü. Ağzı ve başka bir yeri sulandı. O inatçı sancı, bastırmak için günler geceler harcadığı o arzu başlamıştı.

"Benden kaçmana gerek yok," dedi, o dayanılmaz yumuşaklıktaki sesiyle. "Bütün korsanlar kötü değildir."

Onunla *flört* mü ediyordu? İşte, ikinci şans da ayağına gelmişti! Konuşamayacağından emindi, hâlâ yeterince nefes alamıyordu ama bir cevap vermek zorundaydı! Korsanlar hakkında esprili bir şeyler söylemesi gerekiyordu. "Bütün korsanlar saldırı ve cinayetle ün salmışlardır, Lordum," diye fısıldadı. "Bu yüzden elbette ki sizden kaçmak isterim."

Tyrell sırıtıp eğilerek hiçbir korsanın kullanmadığı biçimde selam verdi. Mercan rengi ve sarı örgüleri yüzüne dökülerek, Lizzie'nin gözlerini alamadığı dudaklarına değdi. Ah, o dudaklar!

Tyrell birden doğrularak tek gözüyle ona baktı. "Peki ya diğer korsanlara benzemediğime yemin edersem? Size zarar vermeyeceğime dair söz versem?"

Lizzie yutkundu. "O zaman konumumu yeniden düşünürüm, Lordum," dedi.

Tyrell'in tek gamzesi beliriverdi. "*Bunu* duyduğuma sevindim," dedi. "Daha önce tanışmıştık değil mi Leydim?"

Onun cazibesine kapılmış haldeki Lizzie bir an adama hayran hayran bakakaldı.

"Leydim? Tanışmış mıydık?" diye bir daha sordu.

Lizzie sokakta kurtardığı üstü başı çamur içindeki sersem çocuk olduğunu itiraf etmek istemedi. "Eğer efendim Robin Hood ile karşılaştıysanız, tanışmış olabiliriz, Lordum."

Gülümseyen Tyrell ona dikkatli dikkatli bakıyordu. "Aslını isterseniz Sherwood Ormanı'nı iyi bilirim, Leydim. Gerçi bahsettiğiniz haydutla henüz tanışmadım."

Şimdi Lizzie de gülümsüyordu. "Belki bir fırsat doğar da ben sizi tanıştırırım, eğer isterseniz." Lizzie, adamla flört ettiğini fark etti.

Tyrell'in açıktaki gözü, son derece şaşırtıcı bir biçimde parladı. "Benim tanışmak istediğim yalnızca bir kişi var," dedi açık seçik.

Bu zamana kadar hiçbir erkek Lizzie'ye böyle bakmamıştı. Tyrell'in imasını yanlış anlamak mümkün değildi. "Marian," diye fısıldadı Lizzie. "Ben Marian."

Tyrell duraksayınca Lizzie onun gerçek ismini öğrenmek istediğini anladı ama Tyrell bu sefer daha kısa keserek yine eğildi. "Ben de Black Jack Brody, hizmetinizdeyim."

Gemisinin güvertesinde ayakta duruyor, rüzgârla sarsılıyor, dalgalarla sallanıyorlardı. Saç örgüleri çenesine dökülürken üzerine eğilip kollarını onun beline sardı. Lizzie gözlerini kapayıp ondan gelecek öpücüğü bekledi...

"Leydim? Bana verecek bir emriniz vardır."

Tyrell onun hayallerini bölmüştü. Lizzie birdenbire gerçeğe dönerek kendini bütün hayallerini süsleyen prensle yüz yüze buldu. Prensi ona aklından geçenleri –onun ne istediğini– biliyormuş gibi bakıyordu.

"Bütün emirlerime itaat edeceğinizden şüphem var," diye fısıldadı titreyerek.

Tyrell'in yüzündeki ifade tehlikeli görünüyordu. "Ama istemezseniz, bilemezsiniz ki değil mi?"

Lizzie tam bir şok içinde ona bakıyordu. Tahmin ettiği şeyi mi kastediyordu? Yoksa kadınlarla erkekler böyle mi flört ederlerdi: Hakikatte yapmayı düşünmedikleri şeyleri serbestçe ima ederek?

Tyrell elini duvara dayayarak Lizzie'yi iyice sıkıştırdı. "O yüzden kalbinizden ne geçiyorsa bana emredin, görelim bakalım, bu korsan doğruyu mu söylüyor."

Onu öpmesini isteyecekti; dilinin ucuna gelmişti. Ondan bir öpücük için canını verirdi.

Tyrell'in dudaklarında yavaş, şehvetli bir tebessüm başlamıştı. "Ne oldu?" diye fısıldadı yumuşak sesiyle.

Lizzie yutkundu.

"Nereden başlayacağınızı bilmiyor musunuz?" Yanağındaki gamze gözündeki ışık gibi görünüp kayboluverdi.

Lizzie, Sherwood Ormanı'nda olmadıklarını güçlükle idrak edebildi. İnsanlarla dolu bir odadaydılar ve çok istediği bu şeyi yapamazdı. Yapabilir miydi?

"Belki de leydinin yardıma ihtiyacı vardır," diye fısıldadı Tyrell. "Bir korsanın fikri yardımcı olabilir."

Lizzie'ye öyle geliyordu ki şimdi Tyrell ona daha çok yaklaşmıştı, öyle ki dudakları hemen hemen birbirine değiyordu. Bütün vücudu titreyen Lizzie bir anda uyuştuğunu hissetti ve göz kapakları ağırlaşarak kapanmaya başladı. Tyrell'in dudakları çenesine sürtündü. Lizzie'nin kadınlığı kasıldı. Tyrell konuşurken dudakları, Lizzie'nin tenini okşuyor; adam sert bacaklarını, kızın yumuşak vücuduna bastırıyordu.

"Geceyarısı. Batı bahçesinde. Orada bütün emirlerinizi yerine getireceğim," dedi yumuşak ve boğuk bir sesle.

Bir saniye daha adamın dudakları Lizzie'nin yanağında kaldı. Daha kötüsü, Lizzie onun sert göğsünü kendi göğsünün üzerinde hissediyordu. Sonra Tyrell gitti.

Lizzie titriyor, kımıldayamıyordu. Gözlerini açtığında, vücudunu saran dehşetli harareti söndürmeye çalışırken bütün salonun ona baktığını görmekten korkuyordu. Sırtı hâlâ duvara dayalı olduğu halde kabaran şehvetini bastırmaya çalışarak kendini toplama mücadelesi veriyordu.

Az önce olanlar da neydi?

Soluğu yavaş yavaş düzene girdiği zaman doğrularak kollarını bedenine doladı. Biraz önce Tyrell de Warenne ona bahçede buluşmayı mı teklif etmişti?

Bu bir şaka mıydı? Yoksa ona randevu mu vermişti?

Lizzie anlayamamıştı.

Yavaş yavaş oyun salonundan çıkarken kendini şarabı fazla kaçırmış gibi sarhoş hissediyordu. Ama Tyrell onu bahçeye çağırmıştı ve dudakları tenindeydi. *Oraya gitmeye cesaret edebilir miydi?*

Tyrell'in onu tanıdığını, geçen gün Limerick'te kurtardığı kadın olduğunu anladığını biliyordu, işin tuhaf yanı Tyrell ne şaşırmış ne de vazgeçmişti. Lizzie ne yapacağını bilemiyordu.

Onunla buluşmak istiyor ancak bundan korkuyordu. Eğer giderse ne olurdu? Onu öper miydi? Saat daha on olmasına rağmen, bu düşünce onun bahçeye koşması için yeterliydi. Ancak onun niyetinin masum olmadığını düşünerek böyle bir öpücüğü ve buluşmayı aklından geçirmek bile son derece münasebetsizceydi. Tyrell'in onunla ciddi bir ilişki ve evlilik düşünmediğine hiç şüphe yoktu. Tek istediği bir öpücüktü. Lizzie daha ileri seviyede bir şey olmasından korkmuyordu, Tyrell o tarz bir erkek değildi.

Lizzie maskesine dokundu. Tyrell maskesini çıkarsaydı onu görür ve hayal kırıklığına uğrardı. Tamam, elbisesiyle çok hoş olmuştu ama bu, gerçeği değiştirmezdi. O sade, gösterişsiz bir kızdı ve Tyrell maskeyi çıkardığı anda bunu anlayacaktı, o gecenin karanlığında göremese bile başka bir gün aydınlıkta bunu görecekti.

Ama bu gece büyülüydü. Bu gece Tyrell onu güzel buluyordu. Bu gece onu bir kadın olarak görüyordu, Lizzie bunu sezmişti.

Tanrı affetsin, o da bu gece Tyrell'in kollarında olmak istiyordu. Sadece bu seferlik. Tyrell de Warenne'in kimbilir kaç kez hayalini kurmuştu ama böyle bir geceyi hiç hayal etmemişti.

Eğer birileri –özellikle de annesi– bunu öğrenirse mahvolurdu. Ama kimsenin bilmesine gerek yoktu. Hem Anna kaç kez öpüşmüştü ve bunu sadece Lizzie'yle Georgie biliyordu.

Lizzie bir anda kararını verdi. Kendini bildi bileli Tyrell'i seviyordu ve öpüşmek ne kadar yakışıksız bir şey olsa da bu hatıra ona ömür boyu yeterdi. Lizzie titreyerek bir banka çöktü. İki saat içinde geceyarısı olacaktı. Bu iki saati nasıl geçirecekti?

"Lizzie!"

Lizzie, Anna'nın kaygılı haykırışını duyunca irkildi. Banktan fırlayıp gözyaşları içinde ona doğru koşan Anna'yı karşıladı. Telaşlanmıştı. "Canım? Ne oldu?" diye haykırdı.

Anna yaşlı gözlerini kırpıştırarak, "Tanrı'ya şükür, seni buldum! Kaba adamın teki elbiseme punç döktü," dedi. "Tıpkı ayyaşın teki gibi kokuyorum, annem eve gitmem için ısrar ediyor." Gözyaşlarını sildi. "Ama benim aklıma mükemmel bir fikir geldi. Sen böyle balolardan hoşlanmazsın zaten. Lütfen Lizzie elbiseni benimkiyle değiştir. Ben kalmak istiyorum, çok güzel vakit geçiriyorum. Burada birçok ilginç subay var... Sen eve gider misin?"

Lizzie dehşet içinde inledi. Anna onun elini tutmuştu. "Senin burada canın sıkılıyordur. Kalmak istemiyorsundur. Hem sen daha yeni on altı oldun, Lizzie. Kalması gereken benim," dedi Anna.

Lizzie için gecenin büyüsü bozuluvermişti. Tabii, Anna'nın kalması gerekiyordu, Anna'nın bir kocaya ihtiyacı vardı, Lizzie'nin yoktu. Hem ne zaman kardeşinin bir isteğine karşı çıkmıştı ki?

Lizzie dudağını ısırdı, gözlerini yumdu ve yüreğinin sesini bastırmaya çalıştı. İçinden bağırıyor, itiraz ediyor, bunu istemiyordu. Bu buluşmanın bir yere varmayacağını, Tyrell'in sadece hayallerindeki âşığı olduğunu, bu gece ileri giderse ertesi gün kalbinin acıyla dolacağını söyledi kendine.

"Lizzie! Benim kalmam gerek! Gerçekten kalmalıyım! Bir subayla tanıştım, yarın Cork'a gidiyor!" diye haykırdı Anna.

Büyülü akşamın sonu gelmişti.

"Ben giderim. Duvar kenarında dikilmekten başka bir şey yapmadım ki. Hiçbir değişiklik olmadı," dedi canlı bir şekilde. "Bilirsin ben parti ve eğlenceleri hiç sevmem."

Anna gülümseyip kardeşine sarıldı. "Ah, teşekkür ederim Lizzie, teşekkürler! Pişman olmayacaksın!"

İşin tuhaf yanı Lizzie çoktan pişmanlık duymaya başlamıştı. O gece karşısına, insanın hayatta bir kez elde edebileceği bir fırsatın çıktığını anlaması için kristal küreye ihtiyacı yoktu. Neredeyse ağlayacaktı. Ama o Marian gibi bir güzellik değildi, hiç olamayacaktı. Tyrell de Warenne de kızın maskesini çıkardığı vakit bunu anlayacaktı.

Hem Georgie'nin de söylediği gibi De Warenne'ler sınıf ve servet açısından onlardan üstündü.

Tyrell de onu bu şekilde, bu muhteşem gecede gördüğü gibi hatırlarsa daha iyiydi, tabii eğer hatırlarsa.

Lizzie nedense Tyrell'in bunu hatırlayacağını düşünüyordu.

3

Çok Büyük Bir Sorun

Lizzie yatağında yatıyor, bir türlü kalkamıyordu. Aralık perdeden dışarıda güneşin parladığını, yeni bir güzel günü vadettiğini görüyordu. Ancak dünkü sıradışı gecenin ardından gelen gündüz ancak sıradan ve renksiz olabilirdi. Lizzie tavanı seyrederek Tyrell ile dün geceki müthiş karşılaşmasını düşünüyordu. Hemen yanında Anna derin bir uykudaydı.

Yeni günün ışığında Lizzie'nin kafasının içi karmakarışıktı ve pişmanlıkla doluydu. Belki de baloda kalıp Tyrell ile buluşmalıydı. Ama Anna'yı nasıl geri çevirebilirdi? Kışkırtıcı korsan kostümüyle Tyrell'in onu duvara sıkıştırarak üzerine eğilişini düşünüp duruyordu. Vücudunda bir kıpırdanma başladı ve o an ona öyle geldi ki onu saran ateşli arzuyu hiçbir şey söndüremezdi.

Anna uykusunda iç geçirdi.

Lizzie de beyaz badanalı tavana bakarak ama görmeyerek iç geçirdi. Dün gece uyuyamamış, yatakta dönüp durmuş, onu ve vücudunu, tadamadığı öpücüğünü düşünmüştü. Anna ailesiyle beraber sabaha karşı eve dönmüş, Lizzie onun odanın içindeki hare-

ketlerini işitmişti. Nihayet ablasına o gittikten sonra balonun nasıl geçtiğini sormuştu.

"Ah, müthişti," dedi Anna tuhaf bir ses tonuyla.

Lizzie yattığı yerden doğrulmuştu. "Anna, iyi misin sen?"

Anna gaz lambasını yakmamayı tercih etmiş, tek bir mumla idare ediyordu. Tuvalet masasındaki aynaya bakıyordu, arkasına dönmedi. "İyiyim tabii. Niye sordun?" Mumu bırakıp soyunmaya başladı.

Lizzie tekrar uzanmadı. Üç kız kardeş birbirlerine çok yakındı. Lizzie bir terslik olduğunu anlamıştı; bir gerginlik hissediyordu. "Eğlendin mi?"

"Evet, çok eğlendim," dedi Anna. "Neden beni sorguluyorsun?"

Lizzie şaşırmıştı. Özür dileyip sustu.

Şu anda ise ablasını değil, Tyrell'in ona olan tuhaf ilgisini düşünüyordu. Onunla buluşmaya gitseydi Tyrell ondan maskesini çıkarmasını isteyecek ve derhal ona duyduğu alakayı kaybedecekti. Yıllardır kaç kez Aziz Patrick Günü'nde onu etrafı güzel kadınlarla çevriliyken görmüştü. Bu konuda ün salmıştı, kaba bir çapkın değildi ancak çoğu erkek gibi güzelliği zekâya tercih ettiği aşikârdı. Maskesini çıkardıktan sonra hüsrana uğramasa bile bu buluşma hiçbir yere varmayacaktı. Tyrell onunla evlenmeyi düşünmezdi. Böyle bir adam kendinden bu kadar aşağıdaki bir kızla kesinlikle evlenmezdi, Lizzie de öyle gönül macerası yaşayacak bir kız değildi. Öte yandan hayal kurabilirdi. Bir anda Tyrell yatağında belirerek ellerini bacaklarında, karnında ve göğüslerinde gezdirmeye başlıyordu. Lizzie onu öpmek için döndü...

Ancak Tyrell orada yoktu ve Lizzie'nin dudakları yastığı öpüyordu. O aşk macerası isteyecek kadar ahlak yoksunu olsa bile böyle bir macera yaşanmayacaktı. Tyrell onun gibi iffetli bir genç

kızla gönül eğlendirmezdi. Lizzie'nin yapıp yapabileceği, maskeli baloda birkaç ateşli öpücükten ibaretti.

Anna birden uykusunda inledi.

Lizzie telaşlanarak doğruldu. "Anna? Rüya mı görüyorsun?"

Anna çırpınıyor, kendi kendine mırıldanıyor, âdeta birisiyle konuşuyordu. Fitzgerald'larda, De Warenne balosundan sonra geç kalkmak âdetti. Lizzie uzanıp ablasının kolunu dürttü. "Anna? Kâbus görüyorsun," dedi.

Anna'nın gözleri açılıverdi ve bir an Lizzie'ye boş boş baktı. Uyurken dağılmış tek örgülü saçıyla bile çok hoş görünüyordu.

Lizzie onu, "Anna? Geçti," diye yatıştırdı.

Anna gözlerini kırptı ve nihayet kardeşini görünce hafifçe gülümsedi. "Ah, Tanrım. Teşekkürler, Lizzie. Kâbus görüyordum."

Lizzie kalkmaya karar verdi. "Ne gördün?" Aynalı şifonyere doğru yürürken saçını açmaya başladı.

"Hatırlamıyorum." Anna yorganı çenesine kadar çekti. "Bütün gece dans ettim, *çok* yorgunum," deyip gözlerini kapayarak sohbeti sonlandırdı.

Lizzie üstelemeyip odadan sessizce çıktı. Tuvaleti kullandıktan sonra koridorda, giyinmiş ve saçını arkadan sıkıca bağlamış olan Georgie ile karşılaştı. "Günaydın," dedi gülümseyerek.

Georgie de ona gülümsedi. Süssüz, broşsuz, açık mavi sade bir elbise giymişti. "Gecenin değerlendirmesini yapma fırsatı bulamadan balodan ayrıldın," diye haykırdı.

Lizzie birden her şeyi anlatmak istedi. "Giyineyim de aşağıda konuşuruz!"

Hiç bu kadar hızlı giyinmemişti. Saçını toplamadan aşağı koşarken Georgie'nin dün gecenin olaylarına tepkisini tahmin etmeye çalışıyordu. Lizzie soluk soluğa alt kata indiğinde Georgie kahval-

tısına başlamıştı. "Kulaklarına inanamayacaksın, hayatımın fırsatını kaçırdım galiba!"

Georgie zarif kaşlarını kaldırdı. "Birisiyle mi tanıştın?"

Lizzie yerine oturdu, aynı zamanda yemek ve çamaşır işlerini de yapan hizmetçiye, ona uzattığı ekmek tabağı için teşekkür etti. Tabağı kenara iterek, "Sen kendine talip bulabildin mi?" dedi.

Georgie mütevazı bir tavırla gülümsedi. "Kimi kandırıyorum, Lizzie? Kimse beni istemez. Hiçbir erkek Katoliklik konusunu ya da mısır yasalarını, aşar vergisini ya da İngiltere'yle birleşmeyi tartışan bir eş istemez ki. Benim hiç şansım yok."

Lizzie duraksadı, sonra uzanıp ablasının elini tuttu. "Sen benim tanıdığım en sadık, en içtenlikli insansın. Senin mutlu olmanı istiyorum, Georgie. Lütfen Peter Harold gibi bir kurbağaya razı olma."

Georgie kaşlarını çattı. "Bakacağız."

O zaman Lizzie'nin içine bir sıkıntı oturdu.

"Ama haberler sendeymiş."

Lizzie sevinçle gülümseyerek ablasına Tyrell de Warenne'le aralarında geçenleri bir bir anlattı. Nefes nefese, "Ve geceyarısı bahçede onunla buluşmam için ısrar etti," diye sözünü bitirdi.

Georgie hayret içinde ağzını açtı. Bir an konuşamadı. "Demek sana tutuldu!"

Lizzie başını salladı. "O Marian'a tutuldu, onunla arsızca flört eden cüretkâr kadına!"

Georgie gözlerini açarak, "Ama o sendin," dedi. Sakinliğini korumak için çabaladığı görülüyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Lizzie dürüstçe. "Daha önce kimseyle bu kadar yakın münasebette bulunmamıştım. Şaşkındım, âdeta kendimden uzaklaşmış, ağzımdan kolayca dökülen cevapları dinliyordum!"

Georgie büyük bir ilgiyle dinliyordu. "Ama gitmedin. Kostümünü Anna'ya verip eve döndün."

Lizzie dudağını ısırdı. "Tyrell'in, benim maskemi çıkarınca hayal kırıklığına uğramasından korktum. Fakat gitseydim beni öpecekti. Georgie onun beni öpmesini o kadar çok istiyorum ki."

Georgie her zamanki canlı sesiyle, "Sen en doğrusunu yaptın," dedi. "Böyle bir ilişki hiçbir yere varmaz, tabii yasak bir ilişki istemediğin müddetçe."

Lizzie asla böyle bir şey yapmayacağını söyleyecek oldu ama gizli hayallerini hatırlayarak sustu.

"Sen en doğrusunu yaptın," diye tekrar etti Georgie. Lizzie ablasının haklı olup olmadığını düşünürken Georgie gülümsedi. "Ama başardın, Lizzie. Onu etkiledin ve daha önce senin aptal olduğunu düşündüyse bile şimdi sana hayran."

Yumuşak bir sesle, "Evet, bana hayran hayran bakıyordu," dedi. Ancak bu zaferin sevinci, Lizzie'nin pişmanlığının gölgesinde kalmıştı.

Lizzie'nin annesi, "Anna nerede?" diye sordu sertçe.

Lizzie sabah yürüyüşünden sonra henüz içeri girmişti. Fazlasıyla canlı hayallerinden kurtulmak istemişti. Daha önceleri Tyrell o istediği zaman gelen hoş bir hayalken artık bütün düşüncelerine sızmış bulunuyordu. O anki hayalini dağıtıp annesine baktı. Çekinerek, "Bir şey mi oldu anne?" dedi.

"Evet, bir şey oldu." Annesi sert adımlarla merdivenlere yürüdü. "Anna! Derhal aşağı gel lütfen, Lizzie ve seninle konuşmak istiyorum."

Anna ince ketenden beyaz geceliği, beyaz başlığı ve sabahlığıyla aşağı indi. "Anne?" Lizzie'ye endişeli bir bakış attı.

"İkiniz, misafir salonuna gelir misiniz?" Anneleri önlerinden keskin adımlarla yürümeye başladı.

Kardeşler bakışarak uysalca annelerini takip ettiler. Anneleri kapının yanında bekledi, onlar girince kapıyı kapayıp ellerini beline yerleştirdi. "Lizzie, bir korsanla flörtleştiğin doğru mu?" diye sordu yanakları kızararak.

Lizzie göz ucuyla Anna'nın kıpkırmızı olduğunu görüyordu. Tabii, yalan söyleyemezdi. "Evet."

Annesinin gözleri büyüdü. "Bayan Holiday seni oyun salonunda görmüş! Korkunç bir flörtleşme söz konusuymuş!"

"Senin de benim flört etmemi istediğini sanıyordum," dedi çekingenlikle.

Annesi, "İstiyorum!" diye haykırdı, yanına koşup ellerini tuttu. "Sana hiçbir şey söylemiyorum. Ama sen," diye çıkıştı, Anna'ya dönerek, "şahit olduğum o arsızca davranıştan sonra senin balodan ayrılman gerekiyordu! Sen iflah olmaz bir çapkına dönüştün küçük hanım ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor hem de hiç! O nasıl vals idi öyle? Bak, Almack's'ta valsa yapmaya izin bile vermiyorlar. Sonra bana, öz annene küstahça başkaldırdın! Balodan ayrılacağına kardeşinle gizlice iş birliği yapıp kızcağızın evlilik için belki bir daha eline geçmeyecek şansını yok ettin!" Lizzie'ye dönüverdi. "Kimdi o?" diye sordu. "Baloda en az on tane korsan vardı. Kimdi o Lizzie?"

Şok içindeki Lizzie yutkundu. Eğer annesine gerçeği söylerse –dürüst olmak için başka şansı da yoktu– annesinin ne yapacağını kestiremiyordu. Tutup çöpçatanlığa soyunabilirdi ve Lizzie rezil olurdu. Ama nasıl yalan söyleyebilirdi? Yardım almak için ablasına döndü ama Anna gözlerini kaçırıyordu.

Heyecanını kontrol etmeye çalışarak, "Maskeliydi, anne," dedi. "Onu tanımıyorum."

Annesi hayretler içinde, "Tanımıyor musun?" diye bağırdı. "Seninle ilgilenen bir adam bulmuşsun –Bayan Holiday, daha önce ilgilenmenin bu derecesine hiç rastlamadığını söyledi– ve onun kim olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?"

Lizzie ezilip büzülüyordu. "Bilmiyorum, anne."

"Anna!" dedi annesi öfkeyle. "Sen evden sokağa çıktığında bile en az bir düzine talibin oluyor! Nasıl böyle bir şey yaparsın? Lizzie'nin şansıydı bu!"

Anna dudağını ısırdı. "Çok özür dilerim," dedi. Sonra Lizzie'ye baktı. "Annem haklı. Benim gitmem, senin kalman gerekirdi."

Lizzie yüzünde tebessümle ablasının koluna dokunarak, "Ben balodan ayrılmamın en iyisi olacağını düşündüm," dedi. "Gerçekten kalmak istemedim. Senin kalıp eğlenmene de çok memnun oldum."

Annesi ellerini havaya kaldırdı. "Böyle önemli konularda kararı ben veririm," diye ilan etti. "Lizzie'nin eline büyük bir fırsat geçmişti. O adamın kim olduğunu nasıl öğreneceğiz?"

Lizzie derin bir nefes aldı. "Anne o adam benim talibim sayılmazdı."

"Senden o kadar hoşlandıysa bal gibi de talibin sayılırdı. Bu meseleyi çözmem gerek. Ah, umarım iyi ve varlıklı bir aileden gelen bir İngiliz askeridir! Bugün Bayan Holiday'i arayıp bütün ayrıntıları öğreneceğim! Bana güvenin, bu gizemli adamın kim olduğunu da öğreneceğim."

"Anne, boş ver!" diye haykırdı Lizzie.

"Nedenmiş o, küçük hanım?" diye sordu annesi.

Lizzie verecek makul bir cevap bulamıyordu.

Lizzie'nin annesi kemik bulmuş bir köpek gibi seviniyordu. Lizzie'nin bütün itirazlarına rağmen o gizemli talibin kimliğini öğrenmek üzere Bayan Holiday'i görmeye gitti.

Lizzie onun arabayla uzaklaşmasını sıkıntıyla izledi. Georgie onun yanında duruyordu. Lizzie kısık sesle, "Ya o adamın Tyrell de Warenne olduğunu anlarsa?" diye sordu.

Georgie her zamanki şen tavrıyla, "Onu da zamanı gelince düşünürüz. Belki balodaki diğer korsanlardan bazıları da siyah giymiştir," dedi. Lizzie'ye hafifçe sarılarak kız kardeşini rahatlatmaya çalıştı.

"Ben mahvoldum," diye fısıldadı Lizzie. Annesi gerçeği öğrendiği zaman onu elinden tutup Adare'ye götürecekti ama Marian olarak değil. Georgie kızın düşüncelerini böldü. "Lizzie sence Anna biraz tuhaf davranmıyor mu?"

Georgie gidip yerine otururken Lizzie dönüp baktı. Salondaydılar ve Georgie, babasının çoraplarını onarıyordu çünkü yenisini alacak durumda değillerdi. Lizzie ise kitap okumak istemişti. Ancak annesinin evden ani ayrılışı karşısında tek yapabildiği şey alışılmadık bir endişe içinde odayı arşınlamaktı. "Belki baloda çok yorulmuştur. Gündüz uyuma huyu yoktur ama şu anda dinleniyor."

"Bütün gece dans etti," dedi Georgie. "Yine de ben bu ailenin gerçekten zor durumda olduğunu düşünüyorum."

Lizzie de aynı fikirdeydi. Mutsuzluğa meyyal bir kız olmasa da gidip pencerede dikilmeye devam etti. Sanki orada durunca annesini geri getirecekti.

"O kadar endişe etme," dedi Georgie, iğnesiyle ipliğini eline alarak.

Lizzie cevap vermedi ve kanepeye gidip kitabını okumaya çalıştı.

Üç saat sonra annesi sevinç içinde eve geldi. Antrenin ortasına doğru uçarken, "Lizzie!" diye bağırıyordu. "Georgina! Anna! Baba! Çabuk gelin, size bir haberim var! Müthiş bir haberim var size!"

Lizzie'nin yüreği hop etti. Annesinin haberinin kendisiyle ilgili olmaması için dua ediyordu. Babası kütüphaneden, Georgie mutfaktan çıktılar. Sadece bir hizmetçileri olduğu, Betty de tek başına her şeye yetişemediği için kızlar bir saattir bezelye ayıklıyorlardı. Anna ise son derece yavaş hareketlerle üst kattan indi.

Herkes antrede bir araya gelirken, Lizzie fısıltılı bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Anna kocaman bir gülümsemeyle. "Yorgundum ama geçti, Lizzie."

"Millet!" Annesi ellerini çırptı. "Lizzie'nin korsanının kimliğini saptamış bulunuyorum!" diye haykırdı.

Lizzie oracığa bayılacaktı.

"Lizzie! Lord'un ta kendisiymiş, kızım. Yüce Tanrım yüzümüze güldü; Tyrell de Warenne imiş!"

"Hayır," diye fısıldadı Lizzie.

"Evet!" diye bağırdı annesi el çırparak. "Tyrell de Warenne senden hoşlanmış!"

Nutku tutulan Lizzie, Georgie'ye yalvarırcasına baktı.

Ablası annesine doğru bir adım attı. "Anne, bir yanlışlık olacak. Lord Tyrell'in güzelliğe aşırı düşkün olduğunu hepimizi biliyoruz. Baloda birçok korsan vardı. Bence Bayan Holiday'in sözüne o kadar da itimat etmemeliyiz."

Annesi, "Saçmalık!" dedi. "Yarın öğle vakti Kontes'i ziyarete gidiyoruz."

Lizzie inledi.

Gözlerinde uyarıcı bir bakışla, "Tek bir itiraz dahi istemiyorum," dedi annesi. "Hiç kimse itiraz etmesin."

Kederinden boğulacak gibi olan Lizzie, "Ben gelemem," diye fısıldadı. Bir kâbusun içine düşmüştü. Annesi kızlarıyla beraber

Adare'ye gidecek, bütün aileyi rezil edecekti. Lizzie utancından ölecekti. Ve Tyrell gelecek, ki mutlaka orada olacaktı, Lizzie'yi tanımayacaktı. Lizzie'nin tombul vücuduna ve gözlüğüne bakar; ona zerre kadar ilgi göstermezdi.

Annesi her zamanki gibi onu yerin dibine sokacak bir şeyler yapardı. Ne yapar eder Lizzie'yi takdim eder, evlilik beklentisini hissettirirdi. Lizzie bunları yaşayacağına hemen o anda kalbinin durmasını tercih ederdi.

"Yarın öğle vakti," diye buyurdu annesi, "fikrimi de değiştirmeyeceğim."

Lizzie kendinden geçercesine, "Anne, ben gelemem," diye yalvardı.

Annesi yanına gidip onu teselli eder gibi, kızının omzunu hafifçe tuttu, "Gelirsin, kızım!" dedi. "Bizi güzelce ağırladığı için Kontes'e teşekkürlerimizi sunmalıyız, öyle değil mi?"

Lizzie inleyerek yardım için Georgie'ye baktı.

Georgie kararlı bir hareketle annesinin yanına gitti. "Anne," dedi sakin sesiyle. "Daha önce Kontes'i hiç ziyaret etmedik. Hep gayet güzel bir teşekkür notu gönderdik. Bu geleneği devam ettirmemizin daha uygun olacağını düşünüyorum."

"Bu geleneği yeni getirdim," dedi annesi.

Lizzie çaresizce, "Anne, Georgie haklı. Hem belki Kontes keyifsizdir," diye yalvardı. Ancak ne kadar yalvarırsa yalvarsın annesinin fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu.

"Keyfi yoksa ertesi gün yine gideriz." Annesi ona gülümsedi.

Georgie başını salladı. "Anne, ben senin ne istediğini biliyorum. Lizzie'nin Tyrell de Warenne'i elde edeceğini umuyorsun. Ama bu mümkün değil. Biz onların dengi değiliz. Ona ilgi gösterdiyse de onun kim olduğunu bilmiyordu. Bir De Warenne, bir Fitzgerald ile evlenmez."

Anna birdenbire, "Bana müsaade eder misiniz?" dedi.

"Kardeşin için sevinmiyor musun?" diye sordu annesi.

Anna başını salladı. "Evet, seviniyorum ama hastayım, anne. Halsizim, ben gelemem." Bunları söyledikten sonra izin beklemeden dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı.

Bu tuhaf davranış karşısında hayrete düşen annesi ilk kez söyleyecek söz bulamadı.

Lizzie ise Anna'ya karşılık veremeyecek kadar perişandı. "Anne, lütfen bizi oraya götürme. Bu çok büyük bir hata olur. Tyrell de Warenne'in benimle ilgilendiği yok. Öyle olsaydı, bunu bilirdim. Lütfen, beni o eve götürme!"

Annesi onu işitmemiş gibi, "Ben akşam yemeği için hazırlanayım," dedi gamsızca. Tam basamakları çıkarken durdu. "Ah, Lizzie? Dal desenli, yeşil elbisenle yeşil ipekli pelerinini giy. Yeşil sana çok yakışıyor!" Sonra gülümsedi. "Hem doğrusu Anna'nın hasta olması daha iyi, öyle değil mi? Kontes'e onsuz gidelim."

Aptallaşan Lizzie merdivenleri çıkan annesinin arkasından bakakaldı. Georgie gelip kolunu omzuna sardı. "Ah, canım," diye mırıldandı. "Bu durumdan kurtulmanın bir yolu yok galiba."

"Ne yapacağım ben? Annem hepimizi mahcup edecek, bir de Tyrell orada olursa..." Lizzie yanaklarına sıcak bastığını hissetti. Sözünü tamamlayamadı.

"Hastalansan?"

"Annem beni hayatta bırakmaz, gerçekten hasta olsam bile aldırmaz!" diye haykırdı Lizzie.

"Bize bir mucize gerek," dedi Georgie.

Lizzie inledi. O mucizelere inanmazdı.

Ama ertesi gün bu inancı tamamen değişti çünkü Kontes bütün ailesiyle beraber bir önceki gün evden ayrılmış, Londra'ya doğru yola koyulmuştu. Ne zaman dönecekleri de belli değildi.

Talihine hayret eden Lizzie onlar dönmeden annesinin ilgisinin başka tarafa yönelmesini ümit ediyordu.

Soğuk, yağmurlu bir kasım günüydü. Lizzie salonu temizlemeye başlayacakken Dublin'deki bir kitapçıdan sipariş ettiği kitap geldi. Süpürgesi elinde, paket kâğıdını yırtıp da kitabın ismini görünce güldü. *Aşk ve Gurur*. Ev işlerini unutarak oturup kitabı okumaya başladı.

Romana dalmış, dünyayı unutmuştu; birkaç bölüm bitirdikten sonra dışarıdan gelen araba ve nal seslerini işiterek gerçekliğe döndü. Kitabı kapayıp pencereye gitti ve geniş cüssesini arabadan indiren Peter Harold'ı görünce yüzünü buruşturdu.

Peter Harold o ay her hafta Georgie'nin ziyaretine gelmişti, bu da Lizzie'nin sinirine dokunuyordu. Georgie yüzünde kalıplaşmış bir tebessümle, adamla çok az konuşarak, ona sonu gelmez bir monolog fırsatı sunuyor ve her şeyi kabullenmiş görünüyordu. Lizzie mutfağa gitti. "Georgie, Bay Harold geldi."

Georgie tavuk yolmakla meşguldü. Önce bir durup yavaşça başını kaldırdı.

Ablasını böyle kabullenmiş, boyun eğmiş görmek Lizzie'yi üzüyordu. "Bırak onu göndereyim," diye haykırdı Lizzie. "Senin Dublinli bir gence âşık olduğunu söyleyeyim."

Georgie önlüğünü çıkararak lavaboya gitti. "Bay Harold benim tek talibim, Lizzie. Hem annemin nefes almakta ne kadar zorlandığını sen de duydun."

Lizzie, "Dr. Ryan, annemin sağlam bir bünyesi olduğunu söyledi," diye karşı çıktı. "Hem annemin, geçirdiği bu nöbetleri, sana istediğini yaptırmak için kullandığını düşünmeye başladım."

Georgie lavabonun yanından ayrılarak, "Bunu ben de düşündüm," dedi. "Ama ne fark eder? Hepimiz Anna'nın şimdiye kadar nişanlanmış olacağını düşünüyorduk ama nişanlanmadı. Besleyecek beş boğazımız var, annemle babam için gerçekten büyük bir yük. Birisinin fedakârlık etmesi gerek, sence de öyle değil mi?"

Lizzie'nin yüzü asılmıştı. Bu sırada Bay Harold kapıyı çaldı. "Anna yaza kadar evlenir. Tek yapması gereken taliplerinden bir tanesini seçmek."

"Anna havai," dedi Georgie sesini alçaltarak. Biraz tereddütten sonra, "Bay Harold bana yıllık gelirinin beş yüz sterlin olduğunu söyledi," diye ekledi.

Lizzie gözlerini kırptı. Bu gerçekten iyi bir gelirdi! "Ama şarap satıyor," dedi, "ve Protestan bile değil, kilise karşıtı."

Georgie mutfaktan çıktı. "Olabilir ama en azından siyasi görüşleri rahatsız edici değil."

Lizzie, ablasının peşinden gitti. "Siyasi görüşü yok ki!" Georgie'nin onu siyasi konuşmalara dâhil etme çabalarını görmüştü. Adamın tek söyleyebildiği savaşın onun işine yaradığı olmuştu, savaş fırsatçısı değilmiş ama şarap fiyatları hiç bu kadar yükselmemiş.

Georgie onu duymazlıktan gelerek yüzüne bir tebessüm kondurup kapıyı açtı. Lizzie arkasını dönüp gitti; keyfi kaçmış ama yılmamıştı.

Kasımın soğuk günlerinin yerini dondurucu bir kış alırken müthiş bir olay meydana geldi. Aralık başında yakışıklı bir İngiliz askeri Fitzgerald'ların kapısını çalarak Anna'yı ziyarete geldi. Teğmen Thomas Morely'nin görev yeri Cork yakınlarındaydı ancak Anna ile Azizler Yortusu arifesinde yapılan baloda tanışmıştı ve o zamandan beri ona mektup yazıyordu. Anna'nın bir süredir yüzünde taşıdığı hülyalı tebessümün sebebi şimdi anlaşılıyordu. Bir

hafta izne ayrılarak bu süreyi Limerick'te geçirdi ve her gün Anna'yı ziyarete geldi. Anna'nın annesi hemen bir soruşturmada bulunarak teğmenin asil ve eski bir aileden geldiğini ve yıllık kazancının sekiz yüz sterlin olduğunu öğrenmişti. Anna böyle bir maaşla rahatça geçinirdi. Genç teğmenin, Anna'ya cidden talip olduğuna da şüphe yoktu. Lizzie bu izdivacın olması için dua ediyordu çünkü böylelikle Georgie'nin üzerindeki baskı azalacaktı. Thomas alayına döndüğü zaman Anna bir hafta boyunca ağlayıp evdekileri üzdü.

Thomas Morely, Noel arifesinde yeniden geldi.

Lizzie pencereden ince uzun sarışın subayın atından indiğini görünce, "Anna!" diye haykırdı. "Koş, Teğmen Morely geldi!"

Salondaydılar. Anna dikiş dikiyordu ve bembeyaz kesilerek, donakaldı. Ardından, el işini bir yana atarak ayağa fırladı. "Emin misin, Lizzie? Gerçekten Thomas mı geldi?"

Lizzie sevinçle başını salladı.

Anna çığlığı bastı ve üzerini değiştirip saçlarına çekidüzen vermek için üst kata koştu. O akşam Teğmen Morely ona evlilik teklif etti.

Aileye nişanlanma kararlarını duyururken bir şişe şampanya patlatıldı. Anna ile Thomas el ele tutuşmuş halde, sevinçten kızarmışlardı ve herkesin yüzünde tebessüm vardı. Babaları, "Uzun ve mutlu bir evliliğe," diye kadeh kaldırdı. "Ve de huzurlu." Lizzie'ye göz kırptı.

Lizzie kendine hâkim olamayarak ablasının yanına koşup ona sıkıca sarıldı. "Senin için öyle mutluyum ki," dedi. Sevincinden ağlıyordu. "Ama evlenip evden ayrıldığında seni çok özleyeceğim!"

Anna da ağlamaya başlamıştı. "Ben de seni özleyeceğim, Georgie'yi de, herkesi! Thomas'ın evi Derbyshire'da, her yıl mutlaka ziyaretime gelirsiniz." Nişanlısına döndü. "Sakıncası var mı?"

"Hiç sakıncası olur mu? Sen istedikten sonra..." dedi Thomas nazikçe. Lizzie, Thomas'ın ablasına âşık ve sözlerinin de içtenlikli olduğunu anlıyordu. Thomas gözlerini Anna'dan alamıyordu.

"Ah, ne güzel bir gün," dedi anneleri, mendiliyle gözlerini kurulayarak. "Ah, Georgina May, sıra sende güzel kızım."

Georgina bir şey söylemedi. Lizzie, ablasına baktı. O sabah Bay Harold, Georgina'ya bir Noel hediyesi bırakmıştı. Dantel şal, ciddi niyetinin bir göstergesiydi. Georgie gülümsedi ama bu sahte bir gülümsemeydi.

Teğmen Morely her gün yazmaya söz vererek ertesi gün ayrıldı. Yeni yıldan kısa bir süre sonra da bazı söylentiler kulaklarına gelmeye başladı.

Adare Kontu, büyük oğlunu İngiltere'nin siyasi nüfuza sahip bir ailenin kızıyla nişanlamak için görüşmelerde bulunuyordu. Bu beraberlik çok yararlı olacaktı.

Georgie öğleden sonra Lizzie'yi bir kenara çekti. O gün hava soğuk, yağmurlu ve kapalıydı. "İyi misin?" diye sordu

Lizzie kötüydü. Ancak kendisini aldatmıyordu. Tyrell de Warenne ile bir daha balodaki koşullarda karşı karşıya gelemeyeceğini biliyordu. Yine de göğsünden vurulmuş gibiydi. "İyiyim," dedi perişan halde.

"Lizzie, onu artık unutmalısın. O sana göre değil."

"Biliyorum," dedi Lizzie. Ancak her gece onu hayal ederken, gündüz bile onu düşünür, alev alev yanarken, adamı nasıl unutabilirdi? "Onun mutlu olmasını isterim," diye fısıldadı. Söyledikleri doğruydu.

Anna'nın düğünü eylül başında olacaktı ve annesi kendini büyük bir hevesle hazırlıklara vermişti. Nihayet düğünün Derbyshire'da yapılmasına karar verilmişti. Anna müstakbel kocasına âşıktı ve

çok mutlu görünüyordu. Ancak bir gece geç vakit Lizzie uykudan uyanarak yatakta yanında yatan ablasının ağladığını işitti.

"Anna?" Ablasına uzandı. "Canım, ne oldu? Kâbus mu gördün?"

Anna yataktan iniverip küçük bir ateşin yandığı şömineye koştu. Bir anlık sessizlikten sonra, "Evet," dedi hıçkırarak. "Kâbus gördüm. Seni uyandırdım, kusura bakma, Lizzie!"

Lizzie ablasının gerçeği söylemediğini hissediyordu ama o hafta üstüne varmadı. Çok soğuk, güneşli bir şubat sabahı Anna'yı mantosunu giymiş, başı önünde dışarı çıkarken gördü. Duruşu bir tuhaftı. Telaşlanan Lizzie omzuna bir şal alıp titreye titreye ablasının peşinden çıktı. "Anna? Ne yapıyorsun? Dışarısı çok soğuk," diye seslendi. "Ateşleneceksin!"

Anna cevap vermedi, adımlarını hızlandırdı.

Gerçekten telaşlanan Lizzie onun peşinden gitti. Anna'yı kolundan tutarak, "Beni duymadın mı?" diye sordu. Onu kendine doğru çevirince Anna'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü karşısında şaşırdı. Hemen ablasına sarıldı. "Ne oldu?"

Anna konuşamıyordu.

"Anna?" Lizzie geri çekildi. "Ne oldu? Thomas'la mı ilgili?"

Anna başını salladı. "Hayır, Thomas iyi," diye fısıldadı perişan halde.

Lizzie hiçbir şey anlamıyordu. Eğer Thomas iyiyse, ne olmuştu? Anna evlenmek üzere olan nişanlısına âşık bir kadındı. "Lütfen bana ne olduğunu söyle. Dün gece de ağlıyordun."

Anna titriyordu ve Lizzie bu titreyişin soğuktan kaynaklanmadığını anlamıştı. Anna'nın gözlerinden durmaksızın yaşlar akıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben mahvoldum," dedi kısık sesle. Sonra da elini ağzına kapayıp büyük bir üzüntüyle hıçkırmaya başladı.

Lizzie yüreği endişeyle dolarak ablasına sarıldı. "Gel canım, içeri girelim. Sıcak evimizde oturup konuşur..."

"Hayır!" diye bağırdı Anna gözleri korkuyla açılarak. "Konuşacak bir şey yok, Lizzie! Hayatım bitti!" İki büklüm olarak elem dolu hıçkırıklara boğuldu.

Lizzie hayatında hiç o an ki kadar korkmamıştı. Ablasına sarılarak onu evin arkasındaki taraçaya, oradan da içeriye bir tahta sıraya götürdü. Hıçkırarak ağlayan ablasını zorla oturtup kendisi de yanına otururak ellerini tuttu. Sakin olmaya çalışarak, "Hasta mısın?" diye sordu kısık sesle.

Anna başını kaldırıp Lizzie'ye baktı. "Ben hamileyim," dedi.

Lizzie ablasını yanlış anladığını sandı. "Efendim?"

"Hamileyim," diye tekrar etti Anna ve tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Lizzie hayatının en büyük şokuna uğramıştı. Anna ağlarken elini tutup düşünmeye çalıştı. "Hayatın bitmedi. Thomas'ı seviyorsun, böyle şeyler olabilir. Çocuk ne zaman doğacak?" Yine de ablasının Thomas'a evlenmeden önce böyle bir serbestlik tanımış olmasına inanmak güçtü.

Anna başını kaldırmadan cevap verdi. "Temmuzda."

Düğün 5 Eylülde yapılacaktı.

"Ah, ben ne yapacağım?" diye ağlıyordu Anna.

Lizzie o zaman durumun felaketini kavradı. Bebek düğünden kısa bir süre önce doğacaktı. Bu olay Anna'nın mahvolması demekti, bütün kapılar yüzüne kapanacaktı. Karşı karşıya kaldıkları bunalımın büyüklüğünün altında kalmış halde yutkundu. O anda aklına bir çözüm geldi. "Düğünü mayıs ayına kaydıracaksın. Tabii, çocuğu doğurmak için başka bir yere gideceksin ve gerçeği sadece sen, Thomas ve ben bileceğiz." Lizzie gülümsedi ancak Anna

ona öyle üzgün bakıyordu ki onun da gülümsemesi soluverdi. Yavaşça, "Thomas'a söylemedin mi?" dedi.

Anna'nın yüzündeki ifade değişmemişti. Konuşmak için ağzını açtıysa da beceremedi. Gözlerini kapayarak mırıldandı: "*Çocuk ondan değil.*"

Lizzie'nin kalbi bir an durdu. Şaşkınlıktan nutku tutuldu.

Anna başını çevirip yeni bir hıçkırık nöbetine girdi. "Benim hayatım bitti, Lizzie. Thomas da dâhil her şeyimi kaybedeceğim. Ah, Tanrım!"

Lizzie'nin aklı hemen hemen durmuştu. Ama ablasına üzülüp dertlenir, aklını toplamaya çalışırken bile, bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Anna, Thomas'ı seviyordu. Başka bir adamı nasıl koynuna alırdı? "Çocuğun babası kim?" diye sordu.

Anna ona bakamıyor başını sallıyordu.

Lizzie soğukkanlılığını kaybetmemek için mücadele ediyordu. Herkes hata yapardı. Belki Anna bir gün ona bu hatayı nasıl yaptığını anlatacaktı. Ama bebeğin babasının kim olduğu önemli değildi. Hatta bu konu onu ilgilendirmezdi. Yine de kardeşinin hayatını kararan kişinin kim olduğunu merak ediyordu. Tahmin edemiyordu çünkü ablasının birçok hayranı vardı.

Şu anda asıl sorun bu korkunç duruma bir çare bulmaktı. Anna'nın mahvolmasını önlemek için ne yapabilirlerdi? Lizzie dudaklarını ıslattı. "Biraz düşünmem gerek."

"Lizzie her şey korkunç bir hataydı!" diye haykırdı Anna, yüzünü birdenbire ona çevirerek. "Thomas ile görüşmeye başlamadan önce oldu! Anlamayacağını biliyorum çünkü sen hiç öpüşmedin. Bir öpücükle başladı, gerisi geldi... Çok üzgünüm!"

Lizzie başını salladı. Sorması gereken bir soru daha vardı. "Babası biliyor mu?"

Anna başını iki yana sallıyordu. "Hayır, bilmiyor."

"Anna nişanlı olmana rağmen, mümkün olsa çocuğunun babasıyla evlenir miydin?"

"O benimle evlenmeye tenezzül etmezdi!" diye cevap verdi Anna. Lizzie bu cevap karşısında hayretten donakaldı. Demek ki çocuğun babası bir hayli asil bir ailedendi. "Lizzie, bana inanmayacağını biliyorum ama Thomas'ı gerçekten seviyorum. Daha önce hoşlandığım adamlar olmuştu ama hiç böyle hissetmemiştim."

Lizzie, güzel ablasına üzgün üzgün bakıyordu. "İnanmaz olur muyum hiç! Seni hiç son zamanlardaki kadar mutlu görmemiştim," dedi. Anna sevdiği adamla saadet içinde bir hayat sürmeyi hak ediyordu. Bu korkunç hata onu yıkmamalıydı. Lizzie derin bir nefes alıp ablasına baktı. O anda Lizzie kararını vermişti.

"Ne var?" diye fısıldadı Anna gözlerini açarak. "Seni hiç böyle görmemiştim!"

Lizzie omuzları dik bir şekilde ayağa kalktı, âdeta savaşa giden bir insanın ruh hali içindeydi. "Bu meseleye çözüm bulacağım, Anna. Söz veriyorum! Hiç korkma, Thomas'la evleneceksin ve hiç kimse, *hiç kimse*, bu çocuğun varlığını bilmeyecek."

4

Önemli Bir Bağ

Mektup ertesi hafta ulaştı. Annesi posta mührünü görünce kendinden geçerek, herkesi salona çağırdı.

"Ah, sevgili halamız Eleanor'dan haber almayalı uzun zaman olmuştu," diye haykırdı, yanakları heyecandan kızararak. Eleanor hem varlıklı –yüz bin sterlinlik bir serveti olduğu söyleniyordu ve henüz vârislerini belirlememişti– hem de son derece kendine özgü, açık sözlü, bazen de kaba bir kadındı. Buna karşın anneleri hem mali hem de sosyal açıdan bu son derece önemli bağı korumaya özen gösteriyordu. "Umarım ziyaretimize gelir ya da bizi Dublin'e ya da Glen Barry'ye davet eder!"

"Anne, biraz sakin ol," dedi Georgie, salona girerlerken.

"Ah, ben iyiyim! Hiç bu kadar iyi olmamıştım! Gerald!" diye haykırdı. "Salona gel, Eleanor'dan mektup var. Onu son görüşümüzün üzerinden en azından bir buçuk yıl geçtiği için tahmin ediyorum ki bizi davet ediyor!" Anneleri, peşinden salona giren üç kızına sevinçle güldü.

Lizzie hafifçe gülümseyip oturdu ve ellerini kucağında özenle kavuşturdu. Aynı özeni Anna'ya bakmamak için de gösteriyordu. Anna'nın yanakları da şüphesiz suçluluktan kızarmıştı.

Eleanor'un güzel yazılı mektubu sahteydi.

Kardeşlerden yalnızca Georgie olanları bilmiyordu. Georgie bazen çok dürüst ve doğrucu olabiliyordu, bu yüzden ona Anna'nın durumunu henüz söylememişlerdi. Lizzie ona gerçeği, bu yalanlarını tasvip etmez diye Dublin'de söylemeye karar vermişti.

"Davet olduğundan eminim," dedi Georgie. Lizzie onun aldırmaz görünmek için büyük bir çaba gösterdiğini anlıyordu. Ancak Georgie'nin yavaş sesi, parlayan gözleriyle çelişki içindeydi. "Bir araya gelmeyi çok isteriz." Georgie, Lizzie'ye baktı. Lizzie hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Lizzie onun Dublin'i ne çok sevdiğini bilirdi. Son görüşmelerinde Eleanor, Raven Malikânesi'ne beklenmedik bir ziyarette bulunarak üç hafta kalmıştı. Onlar ise Eleanor'un Merrion Meydanı'ndaki şık evine gitmeyeli yıllar olmuştu.

Anneleri mektupla kendini yelpazelemeye başlamıştı. "Babanız nerede? Ah, Dublin'i çok severim," dedi.

Anna bir an göz göze geldiği Lizzie'ye hafifçe gülümsedi.

Lizzie hemen başını çevirdi. "Eleanor hala bizi genellikle Wicklow'daki Glen Barry'ye davet eder," dedi sessizce. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Evet, ancak temmuz ya da ağustosta. Eminim bizi Dublin'e çağırıyor, bu yüzden çok heyecanlıyım. En iyi erkeklerimiz Londra'da bulunsa da Dublin'de de birkaç kibar adam olacaktır!" Anneleri mektupla kendini daha hararetli yelpazeledi. "Gerald!"

Babaları tam o an elinde bastonuyla salondan içeri girdi. "Lydia, sağır değilim. Kardeşim bizi davet mi ediyor?"

"Ah, öyle umuyorum," dedi anne. Hemen mektubu okumaya başladı.

Lizzie artık Anna'ya bakamıyordu.

"Beş gün öncenin tarihini taşıyor," diye haykırdı. "Keşke İngiltere'deki posta hizmetleri bizde de olsa!"

Georgie, "Anne, yüksek sesle oku," diye hafifçe bağırdı.

"'Sevgili Gerald ve Lydia,'" diye okumaya başladı anne. "'Umarım bu mektup elinize geçtiğinde afiyettesinizdir. Bir ziyaretin uygun olacağına karar verdim. Sağlığım pek iyi değil, ben iyileşene kadar kızlarınızın yanımda kalmalarını çok isterim. Doktorlarıma göre iyileşmem aylar sürebilirmiş. Georgina May, Annabella Louise ve Elizabeth Anne'i haftaya Merrion Meydanı'na bekliyorum. Sevgilerimle, Eleanor Fitzgerald de Barry.'"

Lydia'nın kaşları hayretle havaya kalkmıştı. Lizzie, annesinin mektubun sahte olduğunu anladığından emin, tıkanan nefesini açmaya çalışıyordu. "Ah, sadece kızları davet ediyor," dedi annesi hayal kırıklığıyla.

"Nasıl bir sağlık sorunu olduğundan da bahsetmemiş," dedi Gerald düşünceli düşünceli.

Georgie ayağa kalktı. "Bizim *birkaç aylığına* kendisinin yanında kalmamızı mı istiyor?"

Lizzie de ayaklandı. "Tabii, hastaysa gidip ona refakat etmeliyiz, anne. Georgie'yle hemen hazırlıklara başlayalım. Büyük Kanal'dan bir mavna ile birkaç günde oraya ulaşırız."

Gerald karısının yanına gidip hafifçe omzuna vurdu. "Bu kızlarımız için güzel bir değişiklik olacak, Lydia," dedi. "Genellikle ziyaretimiz birkaç haftayı geçmezdi. Eleanor hastaysa, kızlar onun yanında daha uzun da kalabilirler."

Lydia yanaklarına kan geri gelerek Gerald'a baktı. "Haklısın, hayatım! Bu kızlar için bir fırsat olabilir. Dublin'de, bu yaşadığımız taşradakinden daha fazla kısmet vardır!"

Anna birdenbire inledi. "Thomas ne olacak? Dublin çok uzak, gelip beni göremez!" Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Lydia söyleyecek bir şey bulamadı.

Lizzie, "Canım, biliyoruz ki böylesi ayrılıklar sevgiyi güçlendirir," dedi.

"Evet, doğru," dedi annesi ayağa kalkarak. "Hem Anna, sen kısmetini buldun, kardeşlerinin de kendininkileri bulmasını istemez misin; elbette, istersin. Orada da partiler, balolar olacak, daha çok insanla tanışacaksınız."

Anna üzgün görünüyordu. "Tabii ki kardeşlerimin de birer koca bulmalarını isterim," diye mırıldandı, başı önünde, yanakları kızararak. Biraz kilo almıştı ama aileden kimse bunu fark etmişe benzemiyordu.

"Anne, ben gidemem," dedi Georgie birdenbire. "O kadar uzun kalamam. Bana burada ihtiyacın olur."

Lizzie, ablasının böyle davranmasına anlam verememişti.

Lydia kaşlarını çatarak büyük kızına döndü. "Bay Harold henüz evlilik teklif etmedi, gerçi böyle bir niyeti olduğuna dair birçok işaret var. Haklısın, sen gitme. O kadar uzun kalamazsın! Sen burada kalıp Bay Harold'ı kapana kıstır."

Lizzie dehşet içinde, "Anne! Georgie, Dublin'de daha iyi bir kısmet bulabilir," diye bağırdı. Georgie'yi, Peter Harold'dan mümkün olduğu kadar uzak tutmaya kararlıydı.

Lydia kaşlarını kaldırdı. "Bay Harold mükemmel bir koca adayı. Soylu değil, bir şarap tüccarı ve kilise karşıtı ama mali durumu çok iyi ve Georgie'nin şimdiye kadarki ilk talibi. Yok, yok, bir daha düşündüm de, Georgie kesinlikle burada kalacak. Sen Dublin'e Anna ile beraber gideceksin. Aslına bakarsan, sen tek gelinlik kız olursan, taliplerin daha da artar!"

Georgie kabullenmişe benziyordu. "Ben gitmesem de Lizzie'nin yolculuğu planlamasına yardım ederim."

Lizzie çaresizce Anna'ya baktı, sonra da kendi yazdıkları mektuba döndü. "Thomas'a gidişimin nedenini açıklayan bir mektup yazacağım," diye haykırdı Anna ayaklanarak. "Lizzie hemen yola çıkacaksak bir an önce toplanmaya başlayalım." Anna bunları söylerken odadan çıkmak üzereydi.

"En güzel elbiselerini al," diye seslendi annesi.

Lizzie, Anna ile paylaştığı yatak odasına girdi. Herkesin alt katta olduğunu biliyordu. Kapıyı kapayıp fısıltıyla konuştu. "Annem Merrion Meydanı'na davet edildiğimize inandı."

Gözleri büyümüş ve nefes nefese haldeki Anna başını salladı. "Annem tüm bu düzmeceye kandı. Georgie de öyle." Dudağını ısırdı. "Ama annem, Georgie'yi bizimle göndermeyecek."

Lizzie başını salladı. İnsanları, özellikle de Georgie'yi aldatmak hiç hoşuna gitmese de Raven Malikânesi'nden ayrılana kadar ona Anna'nın durumundan bahsetmek çok riskliydi.

Anna kardeşine uzun uzun baktı. "Ah, Lizzie senin hakkını ödeyemem!" Duraksadı. "Şimdi ne yapacağız? O iğrenç Peter Harold'ın ona evlilik teklif edeceğinden eminim ve Georgie burada kalırsa onunla evlenebilir!"

Lizzie de bu ihtimali düşünüp duruyordu. "Bay Harold'ın teklifini kabul etmemesi için Georgie'yle konuşacağım. Yani sen eylülde evleneceksin. Georgie'nin böyle uygun olmayan bir adam için acele etmesine gerek yok."

Anna gardıroba gidip kapısını açtı. "Senin hakkını hiç ödeyemem," dedi.

"Sen benim kardeşimsin, aramızda hak söz konusu olur mu?" diye cevap verdi Lizzie. Şimdi onları bekleyen gizli tehlikeleri düşünüyordu.

Anna bir şey söylemeden gardıroptan bir iç çamaşırı bohçası çıkardı.

Lizzie yatağın kenarına oturmuş ellerini buruyordu. Hem Anna hem de kendisi Merrion Meydanı'nda nasıl karşılanacaklarını bilmiyorlardı. Eleanor hala incelikten yoksun, soğuk, mesafeli ve ürkütücü bir kadındı. Lizzie kendini kandırmıyordu. Eleanor yeğenlerini kapısında görünce husursuz olabilir ve onları geri çevirebilirdi.

Ne yapıp edip onu ikna etmeleri gerekmekteydi.

Anna sanki onun aklından geçenleri tahmin etmişti. "Bizi hemen geri çevirmese bile, durumumu öğrendikten sonra bizi mutlaka dışarı atacaktır!" Gözlerinde yaşlar ışıldıyordu.

"Böyle bir şeyi ancak taş kalpli bir cadı yapabilir," dedi Lizzie. "Bizi beş parasız halde sokağa mı atacak? Hayır, bizi evine almaya mecbur kalacak, Anna. Bundan emin olmasaydım, şu anda Dublin'e gitmek için hazırlanıyor olmazdık!"

Anna derin bir nefes aldı. "Halam yufka yürekli bir kadın değil ki."

"Biz ailesiyiz," dedi Lizzie çaresizce. "Georgie'nin dediği gibi, biz elimizden geleni yapalım da. Annem mektuba inandı, o yüzden toplanmamız gerek. Hele bir Merrion Meydanı'na gidelim de kendimizi kabul ettiririz, Eleanor halaya bütün gerçeği açıklama işini de durumun iyice belli olunca düşünürüz."

"En azından tam zamanında gidiyoruz," dedi Anna. "Martın ortasında Dublin'de olacağız."

"Evet," dedi Lizzie. İki kardeş kederli kederli birbirlerine baktılar.

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu.

Lizzie kolunu ablasına doladı. "Ben bu dört ay içinde bebeğe iyi bir aile bulacağım," diye fısıldadı.

Anna gözlerini silerek başını salladı.

Lizzie bir an için duraksadı. "Tabii, sen Thomas'a gerçeği söylersen yaptığın şeyi affedebilir, başka şansı yok."

"Thomas'a asla söyleyemem," diye fısıldadı Anna. "Hiçbir erkek, başkasından hamile kalmış bir kadını istemez."

Lizzie de Thomas'ın gerçeği öğrendiği takdirde Anna'yla nişanını atacağından emindi. "O zaman doğru olanı yapıyoruz, yapılabilecek tek şeyi," diye mırıldandı.

"Bana söz ver, bebeği sadece çok iyi bir aileye vereceğiz," dedi Anna.

"Söz veriyorum."

Anna, kardeşinin gözlerine bir an daha baktıktan sonra gözyaşlarını silip dolaba gitti. "Senin eşyalarını da ben toplarım, Lizzie."

"Olmaz Anna, sen zaten çok bitkinsin."

"Olsun, sen benim için bunca şey yaptın."

"Kesinlikle olmaz," dedi Lizzie.

Birden kapı çalındı. Lizzie ile Anna bir an donakaldılar, sonra Lizzie nefes aldı ve canlı bir şekilde seslendi: "Gir."

Kaşları çatılmış halde Georgie içeri girdi. "Kapı neden kapalı? Siz neler fısıldaşıyorsunuz bakayım?"

Lizzie şaşkın bir ifade takındı. "Fısıldaşmıyorduk ki."

Georgie kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Kaç gündür tuhaf davranıyorsunuz! Ne oluyor bakayım? Benden bir şey saklıyorsunuz siz!"

"Bir şey olduğu yok," dedi Lizzie. "Georgie sen de bizimle gelmek istiyorsundur! O kurbağa suratlı Peter Harold'dan sana ev-

lenme teklifinde bulunmadan önce kurtulmak istiyorsundur! Hem sen Dublin'i çok seversin!"

Georgie'nin dolgun dudakları büzüldü ve gözleri bulutlandı. "Annemin sağlığından endişeliyim. Ona bakacak kimse kalmıyor, ben de sizinle gelirsem, onun yemeği ve dinlenmesiyle kim ilgilenecek? Bu kadar uzun süre annemi yalnız bırakamam."

Lizzie, ablasının kararını vermiş olduğunu bir kez daha anlıyordu. Çok inatçıydı. "Ama ya Bay Harold evlenme teklif ederse?"

Georgie kollarını kavuşturdu. "Aylardır evimize gelip gidiyor. Belki o da birbirimize uygun olmadığımızı anlar."

Lizzie, "Bu ne biçim cevap," diye üsteledi.

Georgie kızarıyordu. "Ne söylememi istiyorsun? Onu reddedeceğimi mi? Eğer evlenme teklif ederse, geleceğimi çok dikkatli düşünmem gerekiyor. Bir daha evlenme teklifi alacağımdan şüpheliyim. Onu *sevmek* için çok çaba sarf ediyorum."

Lizzie ve Anna üzgün üzgün bakıştılar.

Georgie kardeşlerine, "Siz beni merak etmeyin," dedi usulca. "Hem annem haklı, ben gelmezsem Lizzie'nin birisini bulma şansı daha yüksek olur." Beceriksizce gülümsemeye çalıştı. "Ben de toplanmanıza yardım edeyim."

Lizzie onu dirseğinden tuttu. "Ama ben kimseyle evlenmek istemiyorum."

Georgie kaşlarını kaldırdı. "Çünkü henüz âşık olmadın."

Lizzie başını çevirdi; Tyrell de Warenne'in maskeli baloda onu duvara kıstırıp için için yanan gözleriyle bakışını hatırlamıştı.

"Yine Tyrell de Warenne'i düşünmüyorsun ya?" diye bağırdı Georgie. Kardeşinin halinden bunu hemen anlamıştı.

Lizzie duraksadı. O, Tyrell'i düşünmekten hiç vazgeçmemişti ki; Tyrell, dört aydır hemen her gün aklındaydı. "Yok canım," dedi.

"Lizzie, Sör James anneme De Warenne'lerin Wicklowe'a gittiklerini söylerken ben de oradaydım," dedi Georgie. Wicklowe, Wicklow'un içinde yer alan, De Warenne'lere ait bir bölgeydi. Georgie duraksadı. "Tyrell'e İrlanda Maliye Bakanlığı'nda bir görev verildi, çok önemli bir görev."

Lizzie'nin kalbi duracak gibi oldu. Demek Tyrell, Dublin'de bir devlet görevinde bulunacaktı. Ah! Şimdi Anna'nın bu önemli sorunuyla uğraşırken bunun sırası mıydı? "Georgie saçmalama," dedi. "Ekimden beri onu düşünmüyorum. Aklım daha önemli meselelerle meşgul." Göz ucuyla, Anna'nın renginin attığını gördü. Lizzie, kendisinin nasıl olup da bu kadar sakin ve mantıklı konuştuğuna şaşıyordu.

"Örneğin?" diye sordu Georgie.

Lizzie kendinden emin bir şekilde güldü. "Örneğin seni ölümden beter bir kaderden korumak. Haydi bize yardım et. Yapacak çok işimiz var, zamanımız ise kısıtlı."

Dublin'deki Büyük Kanal Limanı, Liffey Nehri'nin güneyinde ve Merrion Meydanı'na az bir mesafede yer alıyordu. Kızlar mavnayla sadece dört günde limana varmışlardı. Ellerinde ufak tefek eşyalarını tutarak limanda dikilirlerken bir denizci onların sandık ve valizlerini yanlarına yığıyordu. Lizzie ile Anna artan bir sıkıntıyla göz göze geldiler. Anna kireç gibi beyazdı. Lizzie kendi renginin de aynı derecede soluk olduğundan emindi.

Anna dudaklarını kımıldatmadan, "Bizi böyle çat kapı kabul etmeyecek," diye söylendi.

"Tabii ki edecek. Biz onun yeğenleriyiz," dedi Lizzie ısrarla, ama yüreği hızlı koşmuş gibi çarpıyordu. Bir araba tuttular mı birkaç dakika sonra Eleanor'un kapısına varmış olacaklardı. Lizzie titrediğini fark etti.

"Hem beni de hiç sevmez," diye inledi Anna. "Bunun hep farkındaydım!"

Lizzie, Anna'ya şaşkınlıkla baktı. "Sever canım, niye sevmesin? Aklına kötü şeyler getirme," dedi Anna'nın elini tutarak.

"Neyse ki paramız var, mecbur kalırsak kendimize bir oda tutabiliriz," dedi Anna.

"Gerek kalmayacak," dedi Lizzie kendinden emin. Aksini düşünmek istemiyordu. Eleanor onları görünce sevinecekti ama Lizzie bundan ötesini düşünemiyordu ancak Eleanor'u kalmalarına izin vermeye ikna etmek konusunda kararlıydı. "Bir araba gördüm! Sen burada bekle," diye haykırdı, koşmaya başlayarak.

Arabacı parayı memnuniyetle kabul edip neşeyle sandıkları arabaya yükledi. Bir iki dakika içinde Dublin'in en şık sakinlerinin yaşadığı Merrion Meydanı'na vardılar. Araba, Eleanor'un parkın kuzey tarafında yer alan ihtişamlı malikânesinin önünde durunca Lizzie ile Anna el ele tutuştu. Evin geniş girişinde, alınlığı taşıyan mermer sütunlar yer alıyordu. Ev dört katlıydı, meydana bakan birçok teras ve balkona sahipti. Parkta, biçilmiş çim alanlar, çiçekli bahçeler ve birbiriyle kesişen çakıl döşeli yollar vardı ama Lizzie bunların hiçbirini görmüyordu. Korku ve sıkıntı içinde eve bakıyordu.

Kaldırımda duran arabacı, "Hanımlar? Eşyalarınızı arabadan indirdim," dedi.

Lizzie adamın araba kapısını açmış olduğunu yeni fark ediyordu. Önce o ardından Anna aşağı indi. Çabucak arabacıya anlaştıkları ücreti verdi. Araba uzaklaşırken iki kardeş korku içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Lizzie dudağını ısırdı. "Haydi bakalım. Anna hiçbir şey olmamış gibi gülümse. Buraya sevgili halamızı ziyarete geldiğimizi düşün."

"Ama ya bizi içeri almazsa?"

"Bunu yapamaz," dedi Lizzie canlı bir sesle. "Gerekirse ona yalvarırım."

Ağlamaya hazır görünen Anna, "Birden ne kadar cesur oldun," dedi.

Lizzie en az ablası kadar korksa da ablasının elini tutuyor onu teselli etmeye çalışıyordu. "Giyotine giden bir Fransız gibi korkmuş görünüyorsun," dedi. "Böyle olmaz."

Anna perişan halde başını salladı.

İki kardeş sandıklarını sokakta bırakarak evin giriş merdivenlerine doğru yürümeye başladılar. Bir çift gerçek boyutlu, ürkütücü aslan heykelinin arasından geçip özel üniformalı bir kapıcının dikildiği kapıya doğru yaklaştılar. Kapıcı onlara başıyla selam verip oymalı ana kapıyı açtı. Lizzie, ablasının elinin endişesini belli edercesine hâlâ kendi elinin içinde olduğunu fark edince derhal onu bıraktı ve siyah beyaz mermer zeminli, dev altın ve kristal şamdanlı, daire biçimindeki antreye adım attılar. Karşılarında oyma tırabzanlı bir merdiven vardı. Bir uşak geldi ve Lizzie ona bir kart uzattı. Hafifçe gülümseyerek, "İyi günler, Leclerc," dedi. "Halamıza geldiğimizi haber verir misin?" Konuşurken, halasının yakınlardan gelen, yüksek ve cırtlak sesiyle bir adamın sıcak kahkahasını işitiyordu.

Uşak, "Tabii, Matmazel," dedikten sonra eğilip yanlarından ayrıldı.

Anna gergin bir şekilde, "Eleanor halanın misafirleri var," dedi.

"O zaman bize kibar davranmak zorunda kalacak," diye cevap verdi Lizzie. Öte yandan halasının kibarlıkla hiç ilgisi bulunmadığını biliyordu. Eleanor o kadar zengindi ki istediği gibi konuşup davranabilirdi. Vârisini belirlememiş olması da onu hiç rahatsız etmiyordu. Bu garip tavrı sosyetenin en büyük eğlence kaynağıydı.

Eleanor'un tiz itirazı sessizliklerini bozdu. "Diyorum ki... *Ne?* Yeğenlerim mi burada? Yeğenlerim *burada* mı? Ne yeğeni, Leclerc?"

Lizzie ile Anna titreyerek bakıştılar.

"Ben kimseyi davet etmedim," diye haykırdı Eleanor. "Gönder onları! Derhal gönder onları!"

Lizzie'nin hayretten ağzı açık kalmıştı. Halası yanlarına bile gelmeyecek miydi? Ancak birkaç saniye sonra halasının yaklaşan topuk seslerini işitti ve Eleanor antrenin kemerli kapılarından birinden, yüzünde hayretle karışık bir öfke ifadesiyle çıkıverdi. Lizzie'nin kalbi göğsünden fırlayacaktı ama hemen kendini toplayarak sevimli bir ifade takındı. O sırada halasının yanındaki uzun boylu, koyu kumral saçlı bey dikkatini çekti.

Eleanor, bu koyu kumral saçlı beyle antreye girdi. "Bu da ne?" diye sordu.

Lizzie cesaretle öne çıkıp reverans yaptı. Bu sırada titrediğinin de farkındaydı. "İyi günler, Eleanor hala. Dublin'e bahar gezisine geldik, annem sizi de ziyaret etmemizi istedi. Umarız iyisinizdir."

"Bahar gezisi mi? Bu ne saçmalık?" diye tersledi onu Eleanor. Öfkeden kızarmıştı ama aynı zamanda hâlâ şaşkındı. Beyaz saçlı, mavi gözleri ışıl ışıl, ufacık tefecik bir kadındı. Siyah kadifeden, şık bir elbise giymişti ve boynunda yine çok şık bir elmas kolye vardı. Eleanor hâlâ on yıl önce ölen kocası Lord de Barry'nin yasını tutuyordu.

Lizzie'nin cevap vermeye fırsatı olmadan adam, Eleanor'un yanına gidip koluna girdi. Yirmili yaşlarında, çok yakışıklı bir adamdı ve gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Lacivert bir ceket ile taba rengi bir pantolondan oluşan, sade kılığı olmasa Lizzie onu serseri zannedecekti. "Sevgili Eleanor," dedi neşeli bir sesle, "seni ziyarete gelmiş yeğenlerini böyle mi karşılıyorsun?"

Eleanor ona sert bir bakış fırlattı. "Sana fikrini sormadım, Rory ama tabii sen düşünceni belirtmeden duramazsın."

Rory güldü ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Hanımlar uzaktan gelmiş olabilirler." Kızlara, özellikle de yığılmak ya da hıçkırıklara boğulmak üzere gibi görünen Anna'ya baktı. Sonra da Lizzie'yi çok dikkatli bir şekilde inceledi. Ama sesi az önceki gibi neşeliydi. "Senin aslında yufka yürekli olduğunu biliyorum, yengeciğim," dedi azarlar gibi.

Lizzie bu akrabasını tanıyamadı.

Ama Eleanor iç geçirdi. "Evet, epeyce uzaktan geldiler. Yeğenlerim *Limerick*'ten." Limerick'i bir hakaret sözü gibi söylemişti. Sonra da kızlara öfkeli bir bakış attı. "Servet avına mı çıktınız siz? Ben sizi çağırmadım!"

Lizzie, "Çok iyiyiz, teşekkürler Eleanor hala, gerçi gördüğünüz gibi Anna yolculukta biraz sarsıldı," dedi.

Eleanor öfkeyle mırıldanıyordu.

Rory şöyle bir Lizzie'ye baktıktan sonra tekrar Anna'ya döndü. Gözlerindeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmayan Rory nihayet yengesine döndü. Usulca, "Beni bu solgun güzelle tanıştırmayacak mısın?" diye mırıldandı.

Eleanor homurdandı ve Anna'ya sinirli sinirli baktı. "Solgun güzel mi? Eskiden güzeldi, artık güzelliği kalmadı. Rory, bunlar Fitzgerald kızları Elizabeth ile Annabelle, ağabeyim Gerald'ın kızları." Lizzie ve Anna'ya döndü. "Bu hergele benim yeğenim olur, müteveffa validesi Lord de Barry'nin kız kardeşiydi."

Rory, kızları gülerek selamladı. "Rory McBane, emrinizdeyim," dedi aşırı kibar bir şekilde.

Eleanor aksi bir tavırla, "Ona aldırmayın, kendisi iflah olmaz bir çapkındır," dedi. Ancak Lizzie zaten bu adamın sade giyimine karşın kadınlarla iyi anlaştığını fark etmişti.

Anna birdenbire hafif bir ses çıkarıp Lizzie'nin elini tuttu. O anda dizleri çözülerek yığılacak gibi oldu. Rory McBane ileri doğru atılarak Anna'yı yere düşmeden yakaladı. Artık gülmüyordu. "Gel Eleanor, yeğenin hasta." Anna'yı kucağına alarak içeri götürmeye koyuldu.

Lizzie dehşet içinde Rory'nin peşinden koştu, Eleanor da onun peşinden. "Zayıf bir yapısı var," dedi Lizzie arkadan. Anna'nın rahatsızlanması onu dehşet içinde bırakmıştı; kardeşinin sakladığı sırrın yükünü taşıyamadığını anlıyordu. "Bu yolculuk onun gibi narin birisine ağır geldi."

Rory onları orta büyüklükte, gösterişli bir salona sokarak Anna'yı kanepenin üzerine yatırdı. "Leclerc," diye seslendi. "Bana amonyak getir!"

Lizzie, Rory'nin yanına diz çökerek Anna'nın elini tuttu. Rory Lizzie'ye baktı. "Sık bayılır mı?"

Rory'nin İrlanda'da bir bahar günü kadar yeşil gözleriyle karşılaşan Lizzie duraksadı. "Bazen," diyerek, yalanlar zincirine bir halka daha ekledi.

Lizzie ona dikkatle bakıyordu, onun gözlerinin şüpheyle kısıldığını fark etti. Bu adam zeki ve kurnazdı ve Lizzie onlardan şüphelenmesinden korkuyordu. "Birkaç gündür iyi değil," dedi Lizzie çabucak. Kendi kendine, Rory'nin sırlarını tahmin edemeyeceğini söyledi. Anna hamileliğinin beşinci ayında olduğu için kilo almıştı ama elbiseleri hep yüksek belliydi. Bütün giysilerini genişletmişlerdi ve hafifçe belirginleşmiş karnını saklıyorlardı. Tabii, bir iki ay sonra hamile olduğu açıkça belli olacaktı. Lizzie, Anna'nın elini bırakmıyor, ayılması için dua ediyordu.

Rory bir an ona dikkatlice baktıktan sonra, "Eleanor, doktorunu çağırmalısın," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Lizzie ve telaşla gülümsedi. "Biraz üşütmüş işte, gerçekten," dedi. "Birazdan düzelir."

Rory açıkça kuşkulanıyordu. Lizzie ise korku içinde beklemeye başlamıştı. O anda Leclerc içeri girip getirdiği amonyağı Rory'ye verdi.

"Teşekkürler," dedi Rory ve onu, Anna'nın burnunun altına tuttu.

Anna derhal öksürerek gözlerini açtı.

Rory amonyağı biraz daha kadının burnunun altında gezdirdi. İyice kendine gelen Anna öksürürken, Rory yavaşça ayağa kalktı. Lizzie hemen onun yerine geçip Anna'nın yanına oturdu. "Bayıldın, canım," dedi usulca.

Anna güçlükle konuşarak, "Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil." Lizzie, ablasının alnını ovalıyordu. Nihayet halasını hatırladı.

Eleanor asık yüzle Rory'nin yanında duruyordu. "Eh, sorun halloldu mu?" dedi.

Anna ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Çok özür dilerim, Eleanor hala," dedi nefes nefese. "Lütfen beni affedin." Yanaklarına tekrar renk gelmeye başlamıştı.

"Senin suçun değil," dedi Lizzie yumuşak bir şekilde. Rory'nin Anna'ya çok dikkatli bir şekilde baktığını hissediyordu. Sırlarını öğrenmek için değil, ablasının güzelliğine hayranlıktan bu kadar dikkatli baktığını umuyordu.

Lizzie yavaşça ayağa kalkıp halasına döndü. "Böyle haber vermeden geldiğimiz için özür dilerim," dedi gururlu bir şekilde. Yürekli davranmak zordu ama başka seçeneği yoktu. "Annem çok ısrar etti. Sizin hoşlanmayacağınızı biliyorduk ama annemize de itiraz edemeyiz. Şimdi gördüğünüz gibi Anna hasta. Rica ederim bizi kabul edin, sadece bir süre için."

Eleanor'un gözleri kapkara görünüyordu. "Ben anlamıştım! Dublin'e bahar gezisi hikâye! Artık kimse bu şehri gezmeye gelmiyor! Anneniz bana oyun oynadı! Anlamıştım."

Rory yine antredeki gibi yengesinin koluna girdi. "Yengeciğim, yeğenin biraz dinlensin. Kızcağız iyi görünmüyor, onu kapı dışarı edecek kadar gaddar değilsin sen."

"Lydia üç kızının ikisini benim üzerime yıktı!" diye öfkeyle bağırdı Eleanor.

"Ne var bunda?" diye sordu Rory tatlılıkla. Tatlı tatlı gülümsedi. "Evinde böyle melek gibi güzel kızlar olması bir nimet değil mi?

Eleanor alay ederek, "Senin için olabilir," dedi. "Hangisini beğendin? Elizabeth'e koca lazım."

Lizzie utançtan kıpkırmızı olmuştu. Anna birdenbire ayağa kalkarak konuştu. Rory yardım etmek için onun yanına koştu. "Eleanor hala?"

Rory azarlarcasına, "Kalkmasana," dedi.

"Ben iyiyim," dedi Anna ona gülümseyerek. Endişeli bakışlarını Eleanor'a çevirerek yalvarmaya başladı. "Belki sana yardımımız dokunur. Ben piyano çalıp şarkı söylerim, Lizzie yüksek sesle kitap okumaya bayılır ve çok iyi bir aşçıdır. Turtalarının üzerine tanımam. Sana yük olmayız, gerçekten, yardımımız dokunur. Belki bizimle beraber vakit geçirmek senin de hoşuna gider. Lütfen halacığım bizi geri gönderme!"

"Ben gerçekten çok güzel turta pişiririm," dedi Lizzie çabucak gülümseyerek.

Eleanor ters ters, "Bu haylaz çocuk zaten bana refakat ediyor," dedi. "Yanımdan ayrılmıyor!"

Rory kibarca, "Ama hanımların arkadaşlığı da hoşuna gidebilir. Hem ben sana istediğim kadar sık refakat edemiyorum. Biliyorsun ki birkaç güne kadar Wicklowe'a gideceğim."

Lizzie onun Pale'deki Adare Malikânesi'ni değil, bölge olan Wicklow'u kastettiğinden emindi.

Eleanor, Rory'ye döndü. "Senin de işine geliyor biliyorum, çapkın. O çaldığın kalpleri üst üste koysan kralın kulesine ulaşır!"

Rory yapmacık bir öfkeyle kaşlarını kaldırdı. "Beni merak etme, yengeciğim," dedi. "Kısa bir süre sonra Londra'ya gitmem gerektiğini hatırlatırım. Yaz ortasına kadar dönmeyeceğim. O zaman ne yapacaksın? Yalnız kalmanı istemiyorum, yengeciğim," diye dil döküyordu. Sonra sırıttı. "Hem buraya geldiğimde bu hoş hanımları görmekten şikâyetçi olmazdım." Bakışlarını halasından ayırıp Lizzie'ye göz kırpınca genç kız çok şaşırdı.

Eleanor homurdanıyordu. "Sen de sürekli bir gidip bir geliyorsun. Ben de her zamanki gibi yaparım, Wicklow'daki Glen Barry'ye gidiveririm." Ancak yeğeninin tatlı sözleriyle ikna olacakmış gibi görünüyordu.

Rory, Anna'yı bırakıp yengesinin ellerini tuttu. "İzin ver, kalsınlar," diye mırıldandı.

Lizzie, birisini kibarca ikna etmenin böylesini hiç görmemişti.

Eleanor'un yüzü yumuşayıverdi. "Bakarız." Lizzie ile Anna'ya öfkeli bir bakış fırlattı. "Gece kalabilirsiniz." Sonra da topuklarının üzerinde dönüp aceleyle odadan çıktı.

Rory kollarını geniş göğsünün üzerinde bağlayıp kızlara döndü. Gözleri hiç de gülmüyordu. Lizzie onun aklından geçenlerden korkuyordu. Son derece tedirgin bir şekilde, "Teşekkür ederiz, bayım," dedi.

Rory'nin kirpikleri alçalarak gözlerindeki düşüncelerinin yansıması olan ifadeyi sakladı ve Rory eğilerek selam verdi. "Kız kardeşinize acil şifalar dilerim." Bir daha ona bakmadan salondan çıktı.

Lizzie'nin dizleri artık dayanamadı. Büyük bir rahatlamayla kanepeye Anna'nın yanına yığılıverdi. Anna ise koyuverdiği göz-

yaşlarını siliyordu. "Tanrım," diye fısıldadı. "Tam bir cadı, sevimsiz cadı! Tahmin ettiğimden de kötüydü!"

Lizzie, Anna'nın elini tuttu. "Bayılman çok iyi oldu." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Eh, Bay McBane'e de teşekkür borçluyuz."

Anna derin bir nefes aldı. "Evet, gerçekten öyle."

5

Müthiş Bir İtiraf

Ertesi gün Lizzie, Anna'yla salonda oturuyordu, kucağında kapalı halde bir kitap vardı. Anna'nın elinde de nakışı vardı ancak Lizzie nasıl daha tek bir kelime okumadıysa o da henüz tek bir ilmik çekmiş değildi. Dün isabetli bir kararla odalarına çekilmişlerdi, ikisine ayrı ayrı odalar verilmişti ve Eleanor onları akşam yemeğine çağırmamıştı. Onun saat on bire kadar süitinden çıkmadığını bildikleri için o gün halalarının karşısına nasıl çıkacaklarını dikkatli bir biçimde kararlaştırmışlardı. Saat on bir oldu.

Lizzie'nin başı ağrıyordu. Şakaklarını ovarken dışarıdaki güzel bahar havasının tadını çıkaramadığına hayıflandı. Salondaki pencerelerden görülebilen göğün rengi mavikantaron çiçeği rengindeydi, parktan kuş cıvıltıları geliyordu. Ama ablasıyla evden atılıp atılmayacağını bilemezken güzel bir günden ya da başka bir şeyden zevk alması mümkün değildi ki. Şakaklarının zonklaması arttı.

Birden Eleanor'un topuk tıkırtıları işitildi. Hızlı bir biçimde yaklaşıyordu. Lizzie'yle ablası korkuyla bakıştılar. Anna hemen

seri bir şekilde el işini yapmaya başladı, Lizzie de kitabına dalmış numarası yaptı.

Son derece gergin olan Lizzie kapıya kaçamak bir bakış attı. Zarif Fransız uşak Leclerc kapıyı açtı ve Eleanor'un gelişini bildirdi. Eleanor her zamanki gibi siyahlar içindeydi. Bu elbisesi sert ve parlak satendendi, kol ağızları dantelliydi. Bugün büyük bir yakut kolye takmıştı. Ufak tefek ama kraliçe edası olan bir kadındı.

Lizzie ayağa fırlayarak reverans yaptı. Anna da kalkıp benzer bir şekilde selam verdi. "Günaydın."

"Gün gerçekten aydınlık mı? Bilmiyorum doğrusu çünkü misafir beklemiyordum," dedi Eleanor salonun ortasına doğru yürürken. Dosdoğru Anna'ya gitti. "Hâlâ hasta mısın?"

Anna tekrar reverans yaptı. "Öksürüyorum biraz," diye yalan söyledi ve elinin tersine hafifçe öksürdü. "Ama şimdi daha iyiyim, dünkü nezaketiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır." Halasına gülümsedi.

Lizzie nefesini tutuyordu.

Eleanor yeğenine soğuk soğuk baktı. "O, Rory'nin nezaketi. Rory'yi beğendin mi bakayım?" diye sordu.

Anna'nın gözleri kocaman açıldı. "Ah, yok canım! Yani çok iyi bir beye benziyor..."

Eleanor onun sözünü kesti. "Kadınlar söz konusu olunca kendine zararı dokunacak denli cazibelidir, bu sözümü de unutma. Sen de hâlâ pek güzelsin, gerçi biraz şişmanlamışsın. Rory siyaseti, aşka tercih etse de güzellerin peşinden koşmayı da ihmal etmez. Bu evde macera istemiyorum, duydun mu beni? Bunu hoş göremem."

Anna uysalca gözlerini devirerek dizlerini büktü. "Eleanor hala ben nişanlıyım. Annem bu konuda size yazmıştır."

"Yazdı tabii ama daha evlenmemişsin ki." Eleanor Lizzie'ye döndü. "Aynı şey senin için de geçerli."

Lizzie daha ağzını açamadan Eleanor, Anna'ya döndü. "Niye bu kadar şişmanladın sen? Ne oldu o güzelim zarif vücuda?"

Anna duraksadı. "Çikolatayı çok seviyorum da."

"Bu hiç iyi değil," dedi Eleanor açık sözlülükle. "Çok kilo alırsan güzelliğini kaybedersin."

Lizzie içi titreyerek halasına yaklaştı. "Eleanor hala? Bugün hava çok güzel, sizinle bahçede yürüyelim mi?"

Eleanor döndü. "Benimle alay etme, kızım. Kaç yaşındasın sen?"

Lizzie korkusuna rağmen gülümsemeyi becerdi. "On altı yaşındayım, halacığım, bu yaz on yedime gireceğim. Sizinle alay edecek kadar kendini bilmez miyim ben? Ama ben yürüyüş yapmak istiyorum, siz de bana katılmak istersiniz diye düşündüm, o kadar. Ama böyle güzel bir havada içeride oturmak isterseniz," Lizzie omuz silkti, "ben de tek başıma yürürüm."

"Hani turta pişirecektin?" dedi Eleanor kurnazca.

Lizzie'nin yüreği hopladı. "Bu sabah bir elmalı turta pişirdim. Akşam için bir programınız yoksa akşam yemeğinde yeriz."

Eleanor şaşırdı ama hemen toparlandı. "Bak sen, yerini sağlamlaştırıyorsun demek. Raven Malikânesi'nde çok lezzetli kekler yediğimi hatırlıyorum. Onları sen mi yapmıştın?"

Eleanor'un bu sözleri kalmalarına izin vereceği anlamına geliyor olabilir miydi? Lizzie, "Evet, ben yapmıştım," dedi. "Yarın da limonlu turta yapmayı düşünüyordum. Kilerde bir sepet İspanyol limonu gördüm. Sakıncası yoksa onları kullanabilir miyim?"

Eleanor'un gözleri parladı, az kaldı gülümseyecekti, tabii hemen kendini zapt etti. "Turtayı keke tercih ederim. Ama limonlar için aşçıdan izin alman gerek."

"Ondan izin aldım bile." Lizzie bu sefer içten bir şekilde gülümsedi. "Benden ona aşçılık sırlarımı göstermemi istedi. Raven

Malikânesi'ne geldiğinizde turtayı keke tercih ettiğinizi ben de hatırlıyorum."

Eleanor homurdanarak Anna'ya döndü. "Sen? Bana bir şeyler okuyamayacak kadar hasta mısın bakayım?"

"Değilim tabii," dedi Anna ancak gözlerindeki endişe silinmedi. "Ne okuyayım? Yoksa önce yürümeyi mi tercih edersiniz?"

"Önce yürüyeyim," dedi Eleanor. "Ama döndüğümde bana okuyabilirsin istersen. Dublin Kalesi'nde neler olduğunu öğrenmek isterim. Rory hükümet olaylarıyla ilgili makaleler kaleme alıyor, çizimleri de var, karikatürleri pek eğlenceli."

Lizzie şaşırmıştı. "O bir gazeteci mi?"

"Rory, Radikal Reformcudur," dedi alaylı bir biçimde, "ölümü de bundan olacak, en azından sosyal açıdan ölümü! Ama evet, hayatını bir burjuva gibi kazanıyor, *Times*'ın hükümet muhabiri. Zekice karikatürleri için ona küçük bir ücret ödüyorlar."

Eleanor besbelli yeğeninin mesleğini onaylamıyordu çünkü hakiki beyefendiler para kazanmak için ellerini ya da namlarını kirletmezlerdi. Lizzie daha çok kendi kendine, "Bana pek radikal gelmedi," dedi. "Fakat kadınlarla arasının iyi olduğunu ben de anladım."

Eleanor ona ilgiyle bakıyordu. "Rory'nin siyasi görüşü son derece radikaldir, Elizabeth. Benim akrabam olmasa, aşırı görüşlerinden dolayı birçok kapı yüzüne kapanırdı."

Rory McBane o zaman çok şanslıymış, diye düşündü Lizzie ama sadece gülümsedi.

"Radikal olsun ya da olmasın o benim en sevdiğim akrabam!" diye haykırdı Eleanor. Sonra kızlara anlamlı anlamlı baktı. Ne demek istediği aşikârdı; servetini miras bırakacağı birisi varsa o kişi sevgili Rory'siydi.

***

Yemek salonunun kapısında oyalanırlarken, Anna kaygılı bir şekilde, "Sence hoşuna gider mi?" diye sordu. Kiraz ağacından uzun yemek masası kristaller, dört kişilik gümüş yemek takımı, altın kaplama şamdan ve üç çiçek demetiyle hazırlanmıştı. Gerçekten güzel bir sofraydı.

Anna o gün öğleden sonra onlarla beraber Capel Caddesi'ndeki dükkânları dolaşmaya gitmemişti. Onun bebek doğana kadar gözlerden uzak kalmasını kararlaştırmışlardı. Yine de civardaki bir pazara kaçmış ve bir kucak dolusu çiçekle dönmüştü. Lizzie'yle beraber çiçekleri düzenlemişlerdi. Bundan daha hoş bir masa olamazdı.

"Umarım hoşuna gider," dedi Lizzie. Ancak halası hiçbir şeyden memnun olmayan bir kadındı. Bütün gün huysuz bir ruh halindeydi. Gerçi Lizzie onun tek sorununun dilinde olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Belki o kadar söylenmiş olmasına rağmen bugünkü gezintimiz hoşuna gitmiştir. Zaten bir düzine dükkâna girip çıktık ama iki kutu çikolatadan başka bir şey almadık." Anna'nın çikolatadan hoşlandığını söylemesinden sonra bu, pek çok şeyi ortaya koyuyor gibiydi.

Anna cevap veremeden Eleanor arkalarından, "Demek ben söyleniyorum, öyle mi?" dedi.

Lizzie kıpkırmızı olmuştu. Arkasına dönünce yüzünde müthiş bir kınama ifadesiyle kapıda duran Eleanor'la karşılaştı. Sonradan onun arkasında gülen gözleriyle duran Rory McBane'i gördü. Tam göz göze geldiklerinde Lizzie, "Öyle demek istemedim!" diye haykırdı.

"İstedin, istedin," dedi Eleanor kaşlarını çatarak.

Rory yengesini yemek salonuna götürdü. "Hiç bu kadar güzel bir masa görmemiştim," diye haykırdı, Lizzie'ye göz kırparak. "Öyle değil mi, yengeciğim?"

Eleanor homurdanırken, gözlerini kısarak masaya bakıyordu.

"Evet, sürekli söyleniyorsun ama bu da senin kişilik özelliğin," diye ekledi Rory. Anna'ya gülümsedi. "Bugün daha iyisin ya?"

Anna da gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim." Anna, "Eleanor hala?" dedi neşeyle. "Çiçekleri beğendiniz mi? Dışarı çıkmıştım da size biraz çiçek getirdim."

Eleanor cevap vermedi.

Lizzie ellerini ovuşturup duruyordu. "Eleanor hala? Çok özür dilerim, öyle demek istemedim. Ben demek istedim ki..."

"Öyle demek istedin. Sen ne zamandan beri aklından geçeni söylüyorsun?" diye sordu Eleanor açıkça. "Açık sözlü olan Georgina idi, pabuç gibi dili vardı," dedi. "Sen sessiz bir kızdın, şimdi de kalkmış bana geveze diyorsun. Ayrıca bütün gün durmadan konuştun."

Lizzie kızarıyordu. Halaları onları sevsin diye, masum bir biçimde sohbet etmeye çalışıyordu. Çekinerek, "Öyle davranmak istemediğinizi biliyorum ama bizimle sertçe konuştuğunuz zaman kalbimiz kırılabiliyor, ben bunu demek istedim, yani azarlama huyunuzdan bahsediyordum," dedi. İşte şimdi kaçacak delik arasa iyi ederdi çünkü şimdiye kadar hiç kimse Eleanor'u eleştirip de onun gazabından kurtulabilmiş değildi.

Eleanor'un ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Rory ona takdirle gülümsüyordu. "Sana tavırlarına dikkat et demiyor muydum ben?" diye halasına takıldı. "Bak, Bayan Fitzgerald da benimle aynı şekilde düşünüyormuş."

Eleanor ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Nasıl davranması gerektiğini bilmeyen *sensin*. Gelmiş buraya yeğenlerimle flört ediyorsun! Sakın *beni* görmeye geldiğini söyleme, Rory! Ben malımı bilirim. Buraya niçin geldiğini çok iyi biliyorum."

Rory güldü. "İçimi okuyabilmen ne kötü!" diye haykırdı. "Ama itiraf ediyorum buraya güzel yeğenlerini görmeye geldim. Aslında

gelişimin sebebi şudur ki burada, Dublin'deyken başlarının üzerinde bir çatı olduğundan emin olmak istiyorum."

Eleanor kaşlarını çattı.

"Çok naziksiniz," dedi Anna, onun koluna dokunarak.

"Eleanor halayı ikna ettiğiniz için size minnettarım. Size borcumuzu ödeyemeyiz, beyefendi."

"Biz akrabayız," dedi Rory kibarca eğilerek. "O yüzden bana borcunuz falan yok."

Eleanor da bu çifti Lizzie gibi ilgiyle takip ediyordu. "Annabelle eylülde evlenecek, Rory."

Rory hiç bozulmuşa benzemiyordu. Anna'ya gülümsedi. "O zaman şimdiden tebrik ederim."

"Teşekkürler," diye sevinçle gülümsedi Anna.

Lizzie şaşkındı. Rory McBane güzel ablasıyla ilgilenmiyor muydu?

"Thomas, Derbyshire'lı. Morely'lerden. Derbyshire'lı Morely'leri tanır mısınız, Bay McBane?" diye sordu Anna coşkuyla.

Rory'nin tebessümü sönüverdi. "Hayır, maalesef tanımam. İngiliz, öyle mi?"

Anna gururla başını salladı. "Evet, hem de asker."

Rory bir an daha baktı. "Yani bir kırmızı ceketliyle evleniyorsunuz."

Lizzie aceleyle, "Thomas iyi bir beyefendi," dedi.

"Evet ve *İngiliz*, bu da onu, biz sıradan İrlandalılardan daha üstün bir varlık yapar."

"Aaa, öfkene sahip çık," dedi Eleanor sertçe. "İngiliz olsun başka bir şey olsun, kızlardan birinin evlenmesi iyi bir şey çünkü zavallı kardeşim Gerald iki yakasını zor bir araya getiriyor!" Onay-

larcasına Anna'ya baktı. "Rory'ye aldırma sen, canım çünkü İngiliz deyince tutuşuyor çocuk. Ben senin için çok seviniyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Anna, Rory'nin sözlerine canı sıkılmıştı.

"Çok kabayım," dedi Rory eğilerek. "Özür dilerim Bayan Fitzgerald, böyle tutulmayan görüşleri dile getirmeye cesaret ettiğim için." Birdenbire Lizzie'ye döndü. "Ya siz? Siz de bir İngilizle mi evlenmek istiyorsunuz?"

Lizzie geri çekildi. "Ben kimseyle evleneceğimi sanmıyorum, Bay McBane."

Rory şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Rory akşam yemeğine kalıyor," diye belirtti Eleanor. Yorulduğunu hissederek oturan Anna'ya birdenbire gülümsedi. "Çiçekleri çok sevdim," dedi.

Anna ile Lizzie şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Ben biraz düşündüm de burada bir iki hafta kalın siz," dedi Eleanor.

Lizzie mutfakta raventli kekine son dokunuşları yapmakla meşguldü. Koca göbekli, uzun boylu ve beyaz saçlı bir İskoç olan aşçı onun yanında dikiliyordu. Lizzie ona raventli kekinin gizli malzemesinin meyve likörü olduğunu söylemişti. Aşçı ona hak verircesine baktı. "Demek hanımefendi, sizin yaptığınız tatlılara bu yüzden bu denli düşkün. Limonlu turtaya votka, elmalı keke rom ve dün gece ikram ettiğimiz çikolatalı keke de viski koyuyorsunuz!"

Lizzie gülmek istedi ama bu mümkün değildi. Eleanor'un Merrion Meydanı'nda kalmalarına izin vermesinin üzerinden hemen hemen iki hafta geçmişti. Anna ile Lizzie orada kendilerine bir düzen bile kurmuşlardı: Sabahlar, inci odada sessizce okumakla geçiyordu; öğleden sonraları Lizzie, halasıyla birlikte komşuları ziyarete, alışverişe gidiyor ve yürüyüşe çıkıyordu. Anna'nın hafif gribi

devam ediyor, o yüzden hâlâ evde dinleniyordu. Tabii, bu şekilde belli bir yere kadar devam edebilirdi. Bu arada annelerinden iki mektup gelmiş ve Eleanor aldatmacayı öğrenmesin diye Lizzie onları ortadan kaldırmıştı. Bununla beraber, Merrion Meydanı'ndaki durumlarına dair hiçbir şey konuşulmuş değildi.

Dün gece Lizzie ve Anna, halalarına gerçeği hemen söylemeye karar vermişlerdi çünkü artık ikisi de devamlı gerginlik ve korku içinde olmaya katlanamıyordu. Hem Anna giderek daha çok kilo alıyordu ve yakın bir zamanda hamile olduğu anlaşılacaktı.

Lizzie korkunç bir sıkıntıdaydı. İki eli unlu halde, ahşap tezgâhın başında durdu. Eleanor'un bir şeylerden şüphelenmemiş olması için dua ediyordu. Halası, Anna'ya tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı ve artık Anna'ya onlarla beraber parka ya da alışverişe gelmesi için ısrar etmiyordu.

"Lizzie? Hazır mısın?"

Lizzie döndü, Anna ölü gibi bir yüzle mutfak kapısında duruyordu. Gerginliği iyice artmıştı, telaşla aşçıya gülümseyerek önlüğünü verip kardeşine koştu. "Başka seçeneğimiz var mı?" diye fısıltıyla karşılık verdi, kapıda bir araya geldiklerinde.

Anna elini karnının üstüne koyup elbisesini belirginleşen çıkıntının üzerinde gerdi. Hamileliği o kadar belli oluyordu ki Lizzie bir çığlık atarak Anna'nın ellerini çekti. Çaresizce bakıştılar.

Anna başını sallayarak yan döndü. "Artık halimi saklayamayız, Lizzie. Çok korkuyorum! Ya bizi hemen sokağa atarsa?"

Lizzie dudağını ısırdı. "Bizi sokağa atmayacak, bundan eminim," dedi kardeşini yatıştırmaya çalışarak.

Kol kola girip evin ana kanadına doğru yürümeye başladılar. Salona girerlerken Lizzie, ablasının titrediğini hissediyordu. Onu yüreklendirecek bir şeyler söyleyeceği sırada Eleanor halanın mermer döşemede tıkırdayan topuk seslerini işitti.

Eleanor elinde bir mektup sallayarak salona daldı. "Açıklayın bunu!"

Lizzie ile Anna korku içinde birbirlerine baktılar. Lizzie çekinerek, "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Bir şey mi olmuşmuş!" Eleanor kızarmıştı. "Ben sana soruyorum. Bir şey olduğu belli, yoksa ikiniz, niye durup dururken kapımda biteceksiniz? Anna sürekli hasta. Anneniz niye bana yazmadığım bir davet mektubundan dolayı teşekkür ediyor, niye bana hastaymışım gibi acil şifalar diliyor bakayım!"

Lizzie, halasının kızmasına hak veriyordu ama pek anlayamamıştı. Halasının kızmaktan çok, endişeli bir hali vardı. "Lütfen oturun, Eleanor hala. Sizinle konuşmamız gereken bir konu var," dedi usulca.

Eleanor'un yüzündeki renk gitmişti. Bembeyaz kesilmiş bir halde söz dinleyip oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

Anna onun karşısına dikilerek ellerini ovuşturmaya başladı. "Çok üzgünüm, Eleanor hala," dedi kocaman açılmış mavi gözlerini yere dikerek. "Hep benim suçum." Ağlamaya başladı.

Lizzie kısık sesle, "Yardımınıza ihtiyacımız var," dedi. "Çok zor bir durumdayız."

Eleanor yüzünde tek bir kas kımıldamadan gözlerini onlara dikmiş bakıyordu.

Anna ağlarken, Lizzie, "Bize çok yakınlık gösterdiniz," diye ürkekçe söze başladı.

Eleanor ayağa kalkarak onun sözünü kesti. "Ben kibar bir kadın değilim. Anna kes ağlamayı. Şimdi sırası değil."

Anna, halasının sözünü dinleyerek ıslak yüzünü ona doğru kaldırdı. Kocaman açılmış gözlerinde üzüntü vardı.

"Hamilesin değil mi?" diye sordu Eleanor. "O yüzden bu kadar kilo aldın. O yüzden evden çıkmıyorsun."

Anna başını sallıyor, dudağını ısırıyordu; yine gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Böyle olmasını istememiştim!"

Lizzie yüreği deli gibi çarparak ablasının elini tuttu. "Aynı zamanda çok iyi bir İngiliz teğmeniyle nişanlı," diye haykırdı telaşla. "Eylülde evlenecekler, bunu siz de biliyorsunuz! Ama bebek temmuzda dünyaya gelecek. Eleanor hala, lütfen doğuma kadar kalmamıza izin verin de Anna eve döndüğünde Teğmen Morely ile evlenebilsin."

Eleanor gözlerini Anna'dan bir an bile ayırmamıştı. Sesi kontrollüydü. "Bebeğin babası, nişanlın değil mi?"

Anna ağlamaya başladı. "Hayır."

"Tahmin ediyorum ki annenin de durumundan haberi yok."

Lizzie, "Hayır, bilmiyor," diye ablasının yerine cevap verdi. "Buraya gelip Anna'nın, bebeği evinizin gözlerden uzak ortamında doğurması fikri bana aitti."

Eleanor sertçe, "Bu korkunç plana iştirak edeceğimi mi düşündünüz?" diye sordu.

"Siz bizim tek umudumuzsunuz!" diye haykırdı Lizzie. "Anna'nın tek umudusunuz! Yardımınıza ihtiyacımızın olduğu şu vaziyette bizi geri çeviremezsiniz. Kimse bu kadar kalpsiz olamaz."

Eleanor, Lizzie'nin gözlerine baktı. "Sizi geri çevireceğimi söylemedim. Bana bak, çocuğum," dedi Anna'ya.

Anna ona baktı.

"Bebeğin babası bu durumu biliyor mu?"

Anna konuşmadan başını iki yana salladı.

Eleanor bu sefer Lizzie'ye baktı. "Bebeğin babası kim?"

Lizzie iyiden iyiye gerilmişti. "Eleanor hala, bunun bir önemi yok! Anna, Thomas'ı seviyor. Bebeğe iyi bir aile bulacağız."

"Ben senin gibi düşünmüyorum, tabii, bebeğin babasının bir asilzade olduğunu farz ediyorum." Eleanor, Anna'nın çenesini kaldırdı. "Yoksa bir köylü mü?"

Anna gözyaşları sel gibi akarak başını iki yana salladı.

Lizzie, "Anna, Thomas'ı seviyor!" diye haykırdı telaş içinde. "Bebeğin babasının bu durumu bilmesine gerek yok! Ne kadar az kişi öğrenirse o kadar iyi, tam bir gizlilik içinde olmalıyız..."

"Bebeğin babasına bu durumun söylenmesi gerek," dedi Eleanor, sert bir şekilde. "Belki çocuğu o alacak. Meşru çocuklarının yanı sıra gayrimeşru çocuğunu da yetiştiren tek asilzade o olacak değil ya."

Anna başını sallayarak itiraz ediyordu. "Hayır! Öğrenmemeli!"

"Anna mahvolur," diye haykırdı Lizzie. "Anla bizi! Bebeğin babası durumu öğrenirse gerçek ortaya çıkar; dedikodu yayılır, arkadan konuşanlar, suçlayanlar olur!"

Anna yüzünü sildi. "Eleanor hala, ona söyleyemeyiz, mümkün değil! Ben Thomas'ı seviyorum! Siz de benim sonbaharda evlenmemi istersiniz, değil mi? Lütfen bebeğin babasına durumu söylemeye zorlamayın bizi! O zaman her şey biter!"

Eleanor ağır ağır Anna'ya döndü. Anna, halasının ellerine sarılmış çaresizce, yalvarırcasına onun gözlerine bakıyordu. Lizzie bir mucize olması için dua ediyordu.

Eleanor yavaşça konuştu. "Ben senin hayatını mahvetmek istemiyorum, Anna. Hepimiz hata yaptık. Maalesef ki insan bazen ağır bedeller ödemek zorunda kalıyor."

Anna, "Ama ben ödedim zaten!" diye feryat etti. Ellerini şiş karnının üzerine kapadı. "Yeterince acı çektim!"

"Korkunç kibrine rağmen seni sevdim, Anna."

Anna yüzünde bir umut ifadesiyle gözyaşları kesilerek halasına baktı.

"Dersini aldın mı?" diye sordu Eleanor. "Yoksa bir süre sonra Thomas'tan da sıkılıp aynı utanmazca hareketlerine devam mı edeceksin?"

"Thomas'tan hiç sıkılmam, Eleanor hala! Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Nasıl utandığımı anlatamam! Ah, bu çelişkiden öyle yoruldum ki! O adamla hiç karşılaşmasaydım da bu duruma düşmeseydim keşke. Şu anda Thomas'ın karısı olarak Derbyshire'da yaşamayı ne çok isterdim!"

"İsterdin ama olan olmuş," dedi Eleanor. "Doğrusu senin için korkuyorum."

Lizzie, "Bize yardım edersiniz bu sırrı saklayabiliriz, Eleanor hala. Sizin yardımınızla Anna bebeğini tam bir gizlilik içinde dünyaya getirebilir, sonra da gidip Thomas'la evlenebilir. Bebeğine güzel bir yuva buluruz. Ama yardımınıza muhtacız."

"Sen ne sadık bir kardeşsin, Elizabeth, çok da yüreklisin."

Lizzie iltifat dinleyecek halde değildi. "Bize yardım edecek misiniz? Anna'nın evliliğini tehlikeye atmak istemezsiniz."

"Kalabilirsiniz," dedi Eleanor, "size yardım edeceğim. Ama bir şartım var."

"Ne isterseniz," diye haykırdı Lizzie. Korkunç çıkmazlarının çözüme ulaştığına inanamıyordu.

Eleanor, Anna'nın elini tuttu. "Babasının kim olduğunu öğrenmek istiyorum, Anna. Bebek dünyaya gelene kadar burada kalabilmeniz için tek şart bu. Ancak bebeğin babasının kimliğini de senin sırrını da kimseye söylemeyeceğim."

Anna kocaman açılmış gözleriyle Eleanor'a bakıyordu.

Lizzie yine itiraz etmeye hazırlanıyordu.

Anna, Lizzie'ye baktı. Sonra yanakları kıpkırmızı bir halde başını önüne eğdi. Ağzından sözcükler, işitilmesi güç bir fısıltı halinde döküldü.

Lizzie ona doğru eğildi.

"Tyrell de Warenne," dedi Anna.

6

Kötü Bir Çözüm

Lizzie yanlış işittiğini sandı.

"Anna?"

Eleanor bir nida koyuverdi. "Babası Tyrell de Warenne mi?" diye haykırdı hayretle.

Anna başını kaldırdı, yalvaran gözlerle Lizzie'ye bakıyordu. "Affet beni," dedi kollarını kendi vücuduna sararak.

Lizzie'nin ayağının altındaki yer kayıyordu âdeta. Şoktan sarsılmıştı, düşünemiyordu.

"Elizabeth? Leclerc! Amonyak getir!" diye haykırdı Eleanor.

Lizzie birdenbire oturdu. Oturunca zihni çalışmaya başladı. *Tyrell de Warenne, Anna'nın çocuğunun babası mıydı?* Hayır, bu mümkün değildi! Bu işte bir yanlışlık vardı çünkü onu seven Lizzie'ydi –ablasının başka birçok talibi vardı– çok büyük bir yanlışlık olmalıydı!

Lizzie kendine gelir gibi oldu. Yüzü kül rengine dönmüş Anna, Eleanor'un arkasında durmuş, ona bakıyordu.

Lizzie dudaklarını ıslattı. Konuşmak zordu, sanki sesini kaybetmişti. "Anna?" Bir yanlışlık olmalıydı, ablası ona asla böyle bir şey yapmazdı.

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm!"

İşte o zaman acımasız gerçeği gördü. *Anna, Tyrell'le birlikte olmuştu ve onun çocuğunu dünyaya getirecekti.*

Tarifi mümkün olmayan bir acı duyuyordu; ihanet bir hançer gibi göğsüne saplanmıştı. Bunca zaman o Tyrell'e delice âşıkken, Anna o adamın *sevgilisi* olmuştu.

Lizzie elini kalbinin üzerine koyup acı bir feryat kopardı, Anna başını başka yere çevirdi. Izdırap bütün benliğini kaplıyordu, bu sözcüğün gerçek anlamını şimdi ne kadar iyi kavrıyordu. Gözlerini kapadı ama ablası ve Tyrell ile ilgili tatsız görüntüler anında beynine hücum etti.

Ama bu nasıl olabilirdi? Tyrell de Warenne bir beyefendiydi, o masum bir genç kızı asla baştan çıkarmazdı.

Eleanor telaş içinde, "Ben doktoru çağırıyorum!" diye haykırdı. "Leclerc! Derhal Dr. FitzRobert'a haber ver!"

Lizzie bunun nafile olduğunu çünkü hiçbir doktorun kırılmış bir kalbe çare bulamayacağını söylemek istedi. Ancak ağzından sadece öfkeli ve suçlayıcı kelimeler çıktı. "Nasıl yaparsın?" diye bağırdı ablasına. Birdenbire öfkesi kabarmıştı. "İstemediğin kadar talibin vardı! Niçin onunla yaptın?"

Anna dudakları titreyerek başını iki yana salladı. "Anlayamazsın ki. Ah, Lizzie, çok pişmanım!"

Eleanor yavaş yavaş ayağa kalktı, bir Lizzie'ye bir Anna'ya bakıyordu.

"Ben iyi değilim," diye haykırdı Anna. "Biraz uzanacağım!" Dönüp odadan kaçmaya hazırlandı.

Lizzie ayağa fırladı. "Hayır! Hiçbir yere kaçamazsın! Yüzüme bak! Bana her şeyi bir bir anlatacaksın!"

Anna gerilimden omuzları titrerken, sırtı Lizzie'ye dönük halde durdu.

Öfkesinden titreyen Lizzie ise hiç kımıldamıyordu. Bütün erkekler Anna'ya hayrandı. Tyrell de erkek değil mi? Lizzie yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark etti. Elbette, Tyrell de Anna'yı isteyecekti. Herhalde Anna'ya evlenme teklifinde bulunacaktı ve onu bu şekilde ortada bırakmayacaktı.

Eleanor sessizce, "Ne oluyor?" diye sordu. "Ne kaçırdım?"

Lizzie, "Anna ile bir saniye yalnız konuşmak istiyorum," derken gerginliğinden dudakları bile kımıldamadı.

Eleanor duraksadı, sonra Leclerc'le beraber dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Anna döndü. "Öğrenmeni hiç istemezdim. Mazeretim yok, olan oldu. Lizzie! Bana öyle bakma!"

Lizzie başını salladı. "Ben onca zamandır aptal âşık gibi ortalarda dolanırken siz meğer sevgiliymişsiniz."

"Hayır!" diye haykırdı Anna. "Öyle değil! Sadece bir kez, Lizzie. Azizler Yortusu balosunun olduğu geceydi."

Bütün gece müthiş bir hızla Lizzie'nin zihninde yeniden canlandı.

Tyrell'in imalı bakışları, kararlı yaklaşımı, cüretkâr teklifi, insanı sersemleten arzusu. *Batı bahçesinde buluşalım... geceyarısı.*

Anna'nın baloda kalabilmek için romlu elbisesini değiştirme telaşı, Lizzie'ye yalvarması. *Senin için o kadar önemli değil, Lizzie. Sen kalmak istemiyorsundur.*

Yine de hava karanlık, kostümler değiştirilmiş olsa bile, Tyrell'in onları karıştırmasını Lizzie'nin aklı almıyordu. Anna o kadar güzel ve büyüleyiciydi ki insanın onu başkasıyla karıştırması mümkün değildi.

Anna, "Ne fark eder ki? Senin zaten hiç şansın yoktu, Lizzie. Hepsi geçmişte kaldı değil mi? Lizzie!" diye birdenbire yalvarmaya başladı. "Keşke annem söylediği zaman eve gitseydim. O kadar pişmanım ki! Senin öğrenmeni hiç istemezdim. Beni affedemez misin? Yeterince ızdırap çektim!" Gözyaşları içinde bir koltuğa çöktü.

Ablasının duyguları Lizzie'nin umurunda değildi. Şakaklarındaki ağrı yüzünden kafatasının çatlayacağını sanıyordu. *"Ne oldu?"*

Anna duraksadı.

Lizzie yumruklarını sıkarak nefes almak için çabalıyordu ancak oda sıcak ve havasızdı. "Anna anlatır mısın?"

Anna, Lizzie'nin gözlerine bakamıyordu. Yanakları utançtan kıpkırmızıydı. "Biraz hava almak için bahçeye çıktım çünkü bütün gece dans etmekten terlemiştim. O da oradaydı. Onu hemen tanıdım. Dosdoğru bana geldi! Çok gururum okşanmıştı. Konuşmadı bile. Beni kollarına alıp tek kelime etmeden öpmeye başladı." Anna gözleri parlayarak başını kaldırdı. "Kimse beni böyle öpmedi daha önce! Afallamıştım, sonra onun bana gizli gizli hayran olduğunu düşündüm." Birdenbire kederli bir şekilde gözlerini indirdi. "Ama sonra gerçek Marian'ın nerede olduğunu sordu."

Lizzie'nin bütün öfkesi uçup gitmişti. Tyrell bahçede onu beklemişti. Anna, Lizzie'nin kostümüyle oraya gidince, o da tek kelime etmeden üzerine atlamıştı, eğer oraya giden Lizzie olsaydı, Tyrell ona sarılacaktı.

Ama o gece baloyu terk ederken hayatta eline bir kez geçecek bir fırsatı da teptiğini bilmiyor muydu?

Anna, "Ona gerçek Marian'ın gittiğini söyledim," diye fısıldarken Lizzie'nin gözlerine bakamıyordu. "Lizzie onun ilgisi beni öylesine heyecanlandırdı ki aklımı başımdan aldı. Seni düşünemedim. Onun *bana* hayran olduğunu sandım."

Lizzie güçlükle konuştu. "Beni beklediğini anlaman gerekirdi!"

Anna başını salladı. "Beni istediğini sandım," diye fısıldadı.

Lizzie o zaman anladı. Ablası peşinden koşulmaya, hayran olunmaya alışmıştı, o an da farklı bir biçimde düşünme ihtiyacı duymamıştı. Tyrell'in ateşli öpücükleri aklını başından almıştı. "Bahçede benimle buluşacaktı, seninle değil," dedi Lizzie kırgın bir sesle ve gözlerinde yaşlarla. "Sevişmişsiniz." Bu kelimeyi söylemek bile Lizzie'ye dayanılmaz bir acı veriyor onu fiziksel olarak sarsıyordu. Dizleri titreyerek oturdu.

Anna perişandı, kardeşinin yanına koşup ona sarılmak istiyordu. "Hiçbir aptallığımdan bu kadar pişmanlık duymamıştım. Lizzie, hayatımda hiçbir şeye bu kadar üzüldüğümü hatırlamıyorum. Bu bir kereye mahsus bir şeydi ve üzerinden uzun zaman geçti. Lütfen Lizzie unut gitsin!" Nihayet Anna, kardeşinin yanına gidip kızın eline uzandı.

Lizzie elini hızla çekti. "Unutamam." Birdenbire ikisini ay ışığında, birbirlerinin kollarında gördü. Gözlerinde biriken yaşlardan güzel ablasını göremeyerek, çatallaşmış sesiyle acı acı konuştu. "Tyrell'den önce hiçbir erkek bana bakmadı. O beni kadın olarak gören tek erkekti. Ama elbette o, seni tercih etti."

Anna bir an gözlerini yumdu. "O beni istemedi, Lizzie. Senin düşündüğün şekilde istemedi," diye fısıldadı.

Lizzie ayağa kalktı. "Anlamıyorum. Onun çocuğunu taşıyorsun."

Anna pabuçlarına bakıyordu. "Tyrell, Adare kontluğunun vârisi," dedi. "Varlıklı, nüfuzlu, yakışıklı bir erkek. Benim çok talibim oldu ama onun gibisi olmadı. Benim sen olmadığımı anlayınca çok sinirlendi. Niçin öyle davrandığımı bugün bile anlamıyorum. Niye onu bırakmadım sanki! Beni tekrar öpmesini istedim. Bana âşık olmasını istedim. Seni hiç düşünmedim, Lizzie! Tek istediğim Tyrell de Warenne ile birlikte olmaktı."

"Yani sen diyorsun ki o gitmek istedi... ama sen onu kalmaya ikna ettin, öyle mi?"

Anna birden başını dikleştirdi. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Evet, öyle diyorum, Lizzie. O gidecekti ama ben onun kollarına atıldım."

Lizzie şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Ben, Georgie ve senin gibi iyi, akıllı, ahlaklı bir kız değilim. O gece hayatımın en büyük hatasını işledim. Geceler boyu bu yaptığımdan pişmanlık duydum, senin öğrenmemen için Tanrı'ya yalvardım. Kabahatliyim, Lizzie. Ama ben senin kardeşinim. Bu da bir gerçek. Beni affedebilecek misin?"

Lizzie gözlerini kapadı. Anna'yı yine de seviyordu, hep sevecekti ama ihanetinin acısı çok keskindi. Ayrıca hiçbir şey Tyrell'in, ablasının bebeğinin babası olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Ama o nasıl böyle davranabilmişti. Lizzie müthiş bir ızdırap duyuyordu. "Şüphe yok ki o bir centilmen ve bir masumu baştan çıkarmaya çalışmaz."

Anna elleri karnında, yüzünde perişan bir ifadeyle koltuğa çöktü. Başını kardeşinden çevirdi.

"Haklısın," diye mırıldandı.

Lizzie kurşun yemiş gibi sarsıldı. Birden, diğer kadınların dedikodu ve kıskançlıkları hatırına geldi. *Anna Fitzgerald delişmen olanları.*

Anna hayretler içinde kalarak, "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı.

Anna gözyaşlarına boğuldu. "Ben kötü tabiatlı birisiyim galiba," diye mırıldandı.

Lizzie titriyordu. "Anna!"

Anna dudağını ısırdı ve uzun, dehşetli bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "O benim ilk âşığım değildi, Lizzie."

Lizzie bir kez daha şoka girmişti. Ablasını hiç anlayamıyordu. Ama çocukluğunun hatıraları gözünün önünde canlanıyordu: güzelliğiyle herkesi kendine hayran eden, âdeta tapınılan Anna. Annesinin gözünde Anna hiç kabahat işlemez, bu yüzden hiçbir zaman azarlanmaz, cezalandırılmazdı; babası elbette ona hiç karışmazdı. Lizzie, Anna'nın ömrü boyunca ne kadar kayırıldığını, ne kadar şımartıldığını, şimdi de doğruyu yanlışı düşünmeden canının istediğini yaptığını birdenbire gördü. O ancak bu kadar düşünebiliyordu, kişiliği kusurluydu ama içinde kötülük yoktu.

"Sonradan hep üzülüyorum," dedi Anna. "Ama Lizzie, bir centilmenin kollarındayken düşünme kabiliyetimi kaybediyorum."

Lizzie şimdi ablasına acıyordu.

"Benden nefret ediyor musun?" diye fısıldadı Anna.

Lizzie bütün samimiyetiyle, "Hayır. Senden nefret etmiyorum," dedi. "Senden nefret edemem, Anna. Sen de söyledin, biz kardeşiz. Bu asla değişmeyecek."

Anna güçlükle ayağa kalkarak kardeşine doğru yürüdü. "Seni seviyorum, Lizzie. Sen bana hayatımın en zor zamanında yardım ettin. Biliyorum büyük bir kabahat işledim... ama Tyrell senin için sadece bir hayal, hiç gerçekleşmeyecek bir hayal, yani niye bu kadar üzülüyorsun? İkimiz de bu olayı unutabilir miyiz?"

Lizzie unutabilmeyi çok isterdi ama bunu nasıl unutabilirdi? Yuvarlak karınlı ablasına her baktığında Anna ile Tyrell'in beraber oldukları o geceyi hatırlayacaktı.

Ama Anna bebeği dünyaya getirecek, bebeğe iyi bir yuva bulunacaktı. Birkaç aya kadar hiçbir şey olmamış gibi Anna ile beraber eve dönecekler ve sonbaharda Anna nişanlısıyla evlenecekti. Her durumda bu açık yara zamanla iyileşecek, Lizzie de olanları unutabilecekti.

Anna, kardeşinin ellerini tuttu. "*Lütfen.*"

Anna onun kardeşiydi, Lizzie hayatı boyunca ona sevgi ve hayranlık beslemişti. Hem o da yüz kere ablasının şımarık ve nazlı tavırlarına hayranlık duyup onun gibi olmak istememiş miydi? Lizzie'nin gözleri yaşlarla doldu. Kalbi kırılmıştı ama Anna bu durumdayken ona sırtını dönemezdi. "Anna, haklısın. Tyrell çocukça bir hayaldi. Onun bana göre olmadığını biliyordum. Baloda aranızda geçenler de geçmişte kaldı, beni üzmüyor."

Anna'nın yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. "Teşekkürler, Lizzie. Teşekkür ederim."

Eleanor, Anna'nın durumunu öğrendikten hemen sonra aile, Eleanor'un Pale'in merkezindeki kır malikânesine çekildi. Glen Barry'de gerçekten inzivaya çekilmek mümkündü çünkü burada ziyaret ve davetler seyrekti. Sadece Rory biraz sorun çıkardı; Londra'ya gitmeden önce mayısta bir kere geldi. Yengesi ona Anna'nın eve döndüğünü, artık onun refakatine ihtiyacı da kalmadığını çünkü Lizzie'nin yanında olduğunu söyledi. Yengesinin ilgisizliğine şaşıran Rory sadece bir gün kaldı. Lizzie onun şüphelendiğini düşünmüyordu çünkü Rory her zamanki gibi şen şakraktı ve giderken yine gülerek veda etmiş, yazın tekrar geleceğini söylemişti.

Bebek, temmuz ortasında dünyaya geldi. Anna bütün gece doğum sancısı çekti, Lizzie de yanından ayrılmadı. Güneş yeni doğmuş, kısmen kapalı olan perdelerin arasından içeri süzülüyordu. Ebe, Anna'ya kendini bir kez daha zorlamasını söyledi. "Haydi canım, ıkın! Başı dışarı çıktı..."

Şahit olduğu doğum hadisesi karşısında heyecanlanan Lizzie, "Ikın, Anna," diye bağırıyordu. Daha önce bir doğumda hiç bulunmamıştı. Bebeğin başı görünüyordu ve Lizzie'ye göre bu bir mucizeydi.

Anna inledi ve bebeği doğurmak için bir kez daha ıkındı. Lizzie ablasının alnındaki soğuk bezi yeniledi. "Dayan. Birazdan bitecek! Daha kuvvetli ıkın, Anna!"

Anna, "Yapamıyorum," diye haykırdı ama o anda bebek dışarı çıktı.

Ebe, bebeği eline alırken Lizzie kımıldamadan duruyor içinden bebeğin bacak, ayak, kol ve ellerini sayıyordu. "Gözün aydın, Anna!" diye haykırdı ablasının alnını okşayarak. "Çok güzel bir oğlun oldu! Oğlan!"

"Oğlan mı? Ah, nerede?" Gözlerini açık tutmakta zorlanan Anna hafifçe inledi.

Ebe, "Leydim, nur topu gibi bir oğlunuz oldu," dedi. "Çok sağlıklı."

Anna halsizce gülerek Lizzie'nin elini tuttu.

Avuçları birbirine değdiğinde Lizzie istemsizce gerildi. Anna çocuğunun babasını açıkladığı günden bu yana Lizzie, ablasını affetmek için çok çaba sarf etmişti. Ama hâlâ bir miktar gerginlik vardı; ilişkilerinin değişmemesi mümkün değildi. Lizzie, ablasına sırtını dönemezdi ama bazen rüyalarında karanlıklar içinde yalnız kalıyor, ablasını arıyor, arıyor, bulamıyordu. Yine bu rüyalarda Tyrell her zamanki cazibesiyle görünerek ona elini uzatıyordu.

Lizzie bu düşünceleri aklından kovup gülümseyerek Anna'nın elini sıktı. O anda ebenin odada bekleyen bakıcıya döndüğünü fark etti. "Hayır," diye bağırıp hizmetçiye koştu ve kadının elindeki battaniyeyi aldı, Anna'nın oğluna sarıp onu kucakladı.

Çarpıcı mavi gözler açılıverip dosdoğru Lizzie'nin gözlerine baktı.

Bu dünya güzeli, minicik şeye bakarken yüreği burkuldu. *Tyrell'in oğlu*. Ebenin çocuğu temizlemek gerektiğini söylediğini işitmedi bile. Lizzie'nin göğsünde bir şey büyüyor, kabarıyordu. O sırada bebek ona gülümsedi.

Artık odadakileri unutmuş olan Lizzie de onu iyice göğsüne bastırarak gülümsedi. Tyrell'in oğlunu kucağında tutuyordu, buna hiç şüphesi yoktu. Yeni doğan bütün bebeklerin gözleri mavi olurdu ama bu oğlanın gözleri parlak, De Warenne mavisiydi. Ayrıca babasının esmerliğini ve siyah saçlarını almıştı.

Bebek gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyor, dikkatli dikkatli bakıyordu.

Lizzie hayatında ne bir kimseyi ne bir şeyi bu denli sevmiş olduğunu anladı. Bu idrakin şaşkınlığıyla, "Sen ne güzelsin, canım benim," diye fısıldadı. "Büyüyünce tıpkı babana benzeyeceksin, değil mi?"

Bakıcı, Lizzie'nin kucağında duran bebeğin yüzünü sildi. "Ah, pek güzel bir oğlan çocuğu," dedi sevinçle gülümseyerek. "Şu gözlere bakın! Ne kadar dikkatli!"

Lizzie, "Evet," diye mırıldandı. Yüreği bu bebeğe karşı öyle büyük bir sevgiyle doluydu ki âdeta acıyordu.

Bu Tyrell'in oğluydu. Aynı zamanda kendisinin de yeğeniydi, onun kanındandı.

Eleanor odaya girdi. "Görüyorum ki iş bitmiş," dedi uyuyan Anna'ya bir göz atarak. Lizzie'nin yanında durdu ve ikisi birlikte çocuğa baktılar. "Çok güzel değil mi? Kusursuz değil mi?" diye sordu Lizzie. Dehşetli bir sahiplenme hissiyle dolmuş, gözlerini bir an olsun Anna'nın oğlundan ayırmıyordu.

"Babasına benziyor," dedi Eleanor sessizce.

Lizzie göğsünde müthiş bir ağırlık duydu. "Biz babasını bildiğimiz için öyle geliyor," dedi oysa halasına tamamen hak veriyordu.

Eleanor bir şey söylemedi.

Lizzie sırtını ona dönerek bebeği göğsüne iyice bastırdı. Ona ne isim vereceklerdi? "Ona bir isim vermek gerek," diye mırıldandı. "Anna? Canım? Oğluna isim vermeliyiz," dedi.

Anna gözlerini kırparak açtı. "Oğlum," diye fısıldadı.

"Ona isim vermeyeceğiz, Elizabeth," dedi Eleanor sertçe. "Rahibeler yarın gelip onu yeni yuvasına götürecekler. O şerefe onlar nail olacak."

Lizzie tarifi imkânsız bir acı duydu.

Eleanor elini Lizzie'nin omzuna koydu. "Çok bağlanma, canım," dedi müşfikçe.

Lizzie, halasının sözleriyle buz dolu bir küvete düşmüş gibi olmuştu. Biraz fazla sıkmış olacaktı ki bebek ağlamaya başladı. Lizzie onlara sırtını dönerek bebeği yatıştırdı. "Ağlama, ağlama," diye mırıldandı onu sallayarak.

Oğlan hemen ağlamayı kesip cin gibi gözleriyle ona baktı.

Yapamam, diye düşündü. *Bu çocuğu başkasına veremem!*

Eleanor sertçe, "Lizzie bebeği bakıcıya ver," diye buyurdu. "En iyisi bu."

Lizzie, bebeğe daha sıkı sarıldı. "Şimdi değil," dedi telaşla. Nasıl verirdi? Küçük Ned'i kucağından nasıl bırakırdı? İsmini Ned koymuştu. Ned güzel bir isimdi, kont olan dedesi Edward'ın isminin kısaltılmışı.

"Ben onu alayım, hanımım," dedi bakıcı uzanarak.

"Hayır!" Lizzie geri kaçtı. Ağlamak üzere olan Ned'e çabucak gülümsedi. Ned de hemen ona gülümsedi.

Anna halsizce, "Onu... görebilir miyim?" diye fısıldadı.

Lizzie hemen kasıldı, ablasının bebeği tutmasını istemediğini fark etti. Çabucak gözlerini sımsıkı yumdu, terden sırılsıklam olduğunun farkındaydı. Niye böyle yapıyordu? Anna'nın korkunç durumuna bir çözüm bulmuşlardı işte!

Tyrell de Warenne'in dikkatli ve insanın cesaretini kıran bakışı gözünün önüne geldi. Lizzie hemen bu hayali gözünün önün-

den kovdu. Şu anda onu düşünemezdi. Onun babalık haklarını düşünecek halde değildi. Çünkü ertesi gün rahibeler gelip Ned'i götüreceklerdi...

"Lizzie?" dedi Anna.

Lizzie gözyaşlarının zorladığını hissediyordu.

Eleanor onun omzuna dokundu. "Ona bebeği göstersene, canım," dedi tatlılıkla.

Sonra da onu Anna'nın baş ucuna götürdü. "Çok güzel, değil mi?" dedi ama Ned'i annesinin yanına koymuyordu.

Anna gözleri yaşlarla dolarak başını salladı. "Tıpkı..." Duraksayıp çatlamış dudaklarını ıslattı. "Tıpkı babasına benziyor. Onun ikizi gibi olacak, değil mi?"

Lizzie konuşamıyordu. Anlamsızca başını salladı.

Anna yorganını avuçlarının içinde sıkıca kavramıştı. "Sırrımı saklayacağına söz ver Lizzie, ne olursa olsun!" diye haykırdı. "Onun asla haberi olmamalı!"

Lizzie böyle bir sırrı saklamanın yanlış olduğunu o anda anladı. Çocuğundan haberdar olmak Tyrell'in hakkıydı ve Lizzie çok iyi biliyordu ki Tyrell oğlunu bağrına basardı. Ama hiç duraksamadan ablasına cevap verdi. "Haberi olmayacak, söz veriyorum."

Anna'nın gözleri kapandı ama solukları hızlı ve sıktı. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Lizzie arkasını döndü.

"Elizabeth?" Eleanor elini onun omzuna koydu. "Çocuğu bakıcısına vermeni istiyorum. Temizlesinler artık."

Lizzie ise bebeği bırakırsa bir daha hiç kucağına alamayacağını çok iyi biliyordu. O anda, eliyle Ned'in başının arkasını tutup onu göğsüne bastırarak halasına döndü. "Rahibelere haber gönderin, gelmesinler," dedi sertçe.

Eleanor şaşkın şaşkın bakakalmıştı. "Niyetin ne senin?" diye sordu hem makul hem telaşlı bir halde.

"Onlara söyleyin bebeğe anne bulundu."

"Lizzie!" diye haykırdı Eleanor.

"Hayır. Ned'in annesi ben olacağım."

İkinci Bölüm

Haziran 1814 – Ağustos 1814

7

Tahammülü Zor Bir Durum

"An... ne. Anne."

Lizzie turta hamuru yoğurmakla meşguldü. Güzel bir haziran günüydü, ne çok sıcak ne çok serindi, gökyüzünde tek bulut yoktu. Akşam yemeği için elmalı turta yapıyordu.

Lizzie, Ned'in ağzından çıkan kelimeleri işitince kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Birkaç hafta sonra Ned bir yaşını dolduracaktı. Uzun zamandır türlü türlü sesler çıkarıyordu ama ilk kez anlamlı bir kelime söylemişti. Lizzie yüksek bir mutfak sandalyesine kemerle bağlanmış, güzel yüzü yaban mersinine bulanmış oğluna döndü. "Neddie?" dedi. Nihayet oğlu konuşuyordu.

Ned, "Inne!" diye çığlık attı ve yaban mersinleri elinden fırladı.

Yemişler yerlere saçılmıştı ama Lizzie buna aldırmadı. Haykırarak oğlunu kaptığı gibi kucağına aldı. "Neddie! Tekrar söyle! Neddie, anne de!"

Ned, "Inne!" diye bağırıp büyük bir iş başarmışçasına annesine sevinçle güldü.

Lizzie'nin gözleri dolmuş, yüreği sevgiyle kabarmıştı. "Canım oğlum," diye fısıldadı. "Sen çok akıllısın! Aynı baban gibi!" Tyrell'in yakışıklı esmer yüzü gözünün önünde canlanıvermişti.

Ned ona hep Tyrell'i hatırlatıyordu. Tyrell de bu yaşlardayken aynı oğluna benziyor olmalıydı. Tyrell asla Lizzie'nin aklından çıkmıyordu.

Ned gülümsemeyi kesti. Kaşlarını çatarak annesine baktı ve tombul eliyle yeri gösterdi. "Inne," dedi. "Inne! Ye... ye!"

"Yere mi ineceksin, yavrum?" deyip Ned'in kemerini çözdü ve onu yere indirdi. Ned çabucak dikilerek ileri doğru birkaç adım attı ve yere düştü. Kızarak bağırdı.

Lizzie tatlılıkla, "Gel Ned, tekrar dene," deyip onun elinden tuttu.

Ned'in öfke nöbeti bir anda kayboluvermişti. Annesine tutunarak hevesle ayağa kalktı. Lizzie birkaç titrek adım atmasına yardımcı oldu. Ned sevinçle güldü, bir şeyler becermek çok hoşuna gidiyordu.

"Çok atak bir adam olacak," dedi Eleanor mutfak kapısından.

"Az önce bana anne dedi," diye müjdeyi verdi. "Çok yakında yürüyecek."

Ned Lizzie'nin elini çekiştiriyor, Eleanor'a gitmek istediğini belli ediyordu. Lizzie onu halasına götürdü. Eleanor, Ned'i hemen kucaklayarak, "Akıllı oğlum benim," dedi sevgiyle.

Lizzie, halasıyla oğluna bakarak gülümsedi. Ned'i kendi büyütmeye karar verdiğinden beri hayatı mükemmele yakındı.

Mükemmel olmasını engelleyen ise korkuydu. Babası bir gün gelip Ned'i ondan alacak diye ödü kopuyordu.

Lizzie, Tyrell'in gerçeği öğrenemeyeceğini biliyordu; bu sır Anna, Eleanor ve onun arasındaydı. Anna'nın hamileliği belli olmaya başladıktan sonra hizmetçilerden sadece birkaçı kalmıştı; gerisine izin verilmişti. Bu hizmetçiler de –mesela Leclerc ile bakıcı Rosie– çok güvenilirdi. Eleanor ile Lizzie, Glen Barry'ye misafir kabul etmiyorlardı. Rory'nin bile Ned'den haberi yoktu. O eve geldiğinde Ned üçüncü kattaki bebek odasında tutuluyordu.

Lizzie suçluluk duygusuyla başa çıkabilmek için bir açıklama bulmuştu. Tyrell de Warenne'i oğlundan mahrum etmek yanlıştı. Lizzie onun çok iyi bir baba olacağını biliyordu. Ama Ned biraz büyüyene kadar ona bu fırsat verilmeyecekti. Lizzie, Anna'nın sırrını ölene kadar saklayacağına yemin etmişti. Bunu Anna'nın iyiliği için yapıyordu, tabii bu sayede Ned de ona kalmış oluyordu.

Bu yemini ettikten sonra çok şey değişmişti. Ned başlı başına küçük bir insandı. Onun bir De Warenne olduğunu anlamak için ona bir kere bakmak yeterliydi. Lizzie onu o kadar seviyordu ki bir gün ona gerçek babasının kim olduğunu söylemesi ve onun isim hakkını alması gerektiğini biliyordu. Ancak Ned dosdoğru bir De Warenne olarak ortaya çıkarsa Anna'nın evliliği bozulurdu. Tyrell, Ned'in Lizzie'den olduğuna asla inanmazdı ve Ned'i oğlu olarak kabul etmesi için gerçeğin açıklanması gerekirdi.

On bir ay önce Lizzie'nin verdiği söz o kadar karmaşık gelmemişti. Oysa artık Lizzie, Ned'in isim hakkını gelecekte ona vermeye kararlıydı. Yani Anna'ya verdiği sözü mecburen bozacaktı.

Fakat daha buna zaman vardı.

Suçluluk hissi onu korkunç surette rahatsız etse de kendi kendine gerçeği açıklamak için Ned'in on sekiz yaşına gelmesini bekleyeceğini söylüyordu. Bir zaman sonra şüphesiz Anna da oğlunun De Warenne ailesindeki yerini almasını isteyecekti.

Eleanor onu düşüncelerden çıkardı. Tok bir sesle, "Konuşmamız gerek, Elizabeth," dedi.

Lizzie bir şeyler sezinleyerek gerildi. Henüz eve dönmeye hazır değildi, Raven Malikânesi, Adare'ye çok yakındı. "Turta pişiriyorum," dedi telaşla. "Bir saate kadar işim biter."

"Turta beklesin," dedi Eleanor. "Elizabeth, sana bakmak için odana gittiğimde annenden gelen mektubu gördüm. Bir hafta önce gelen mektubu daha açmamışsın! Artık bu deliliğe bir son verme zamanı geldi, canım."

Lizzie susuyordu çünkü Eleanor haklıydı. Ailesini özlemişti. Anna uzun zaman önce Glen Barry'den ayrılmış ve planlandığı gibi eylülde Teğmen Morely ile evlenmişti. Lizzie, Anna'yla beraber verdikleri karar uyarınca düğüne katılmamıştı. Anna ile kocası Derbyshire'daki evlerinde oturuyorlardı; Thomas görevinden ayrılmıştı, artık serbest çalışıyordu. Anna mektuplarında çok mutlu olduğunu belirtiyordu. Cottingham'da sık sık misafirleri oluyordu; Anna orada çok sevildiğini, Thomas'ın da artık çocuk sahibi olmak istediğini yazmıştı. Anna'nın mutluluğu, verilen kararın doğru olduğunu düşündürüyordu. Bir de Tyrell'i, kendi oğlunu büyütme hakkından mahrum ettikleri gerçeği olmasa...

Lizzie evden gelen mektupları açmıyordu. Georgie, dönmesi için ona ısrar edip duruyordu. Kısa süre önce Peter Harold ile nişanlanmıştı, Lizzie, ablasının yazdığı mektuplardan onun son derece mutsuz olduğunu anlıyordu. Annesi de halasında fazla uzun kaldığını söylemeye başlamıştı. O da Lizzie'yi özlemişti ve kızın yokluğu ona dokunuyordu. Babası bile ona mektup yazmış, yanında hasta Eleanor'u getirmesi gerekse bile geri dönmesini istemişti. Lizzie'ye geçen hafta da annesiyle Georgie'den mektuplar gelmişti. Bunlar açılmadan masasında duruyorlardı çünkü Lizzie'nin Pale'deki misafirliği için mazereti kalmamıştı.

"Lydia bana da yazdı. Seni çok özlüyor, Elizabeth ve ona hak veriyorum. Bir yıldan fazla oldu kızım, artık eve dönmeli ve onların karşısına çıkmalısın, eğer bu maskeli baloyu sürdürmeye niyetin varsa."

Lizzie içini hızla kaplayan korkuyla halasına sırtını döndü. Tyrell'in hayali gözlerinin önünde belirdi. Eleanor'un Ned'i yere indirdiğini işitti. Ned'e bir göz atıp onun yerdeki yaban mersinleriyle oynadığını gördü, sonra unlu tezgâhın kenarına parmaklarıyla dokundu. Eleanor haklıydı. Ama henüz eve gitmeye hazır değildi, korkuyordu.

Eleanor arkadan onun omzuna dokundu. "Benim yanımda kalıp sonsuza dek saklanamazsın."

Lizzie dudağını ısırarak halasına baktı, keder içindeydi. "Neden olmasın?"

Eleanor'un yüzüne müşfik bir ifade geldi. "Canım kızım, böyle hayat olmaz. Tam bir gizlilik içinde yaşıyoruz. Eğlence yok, dışarı çıkmak yok, kültür hayatı yok, hiçbir şey yok! Hiç kimseyi ziyaretçi olarak kabul etmediğimiz için artık gelip giden de yok. Seni ve Ned'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama şehre, tiyatro ve operaya, balolara hasretim. Rory'yi özlüyorum! Ona daha ne kadar yalan söyleyebilirim bilemiyorum."

Lizzie, Eleanor'un en sevdiği akrabasından ayrı kaldığı için ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyor, o da çok üzülüyordu. Lizzie de Rory ile yakın arkadaş olmuştu ve bu, onu aldatmayı daha zor bir hale getiriyordu. "Hayatım bir yalan haline geldi," diye fısıldadı.

"Hayatın yalan değil," diye itiraz etti Eleanor. "Elizabeth, buna katlanmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Lizzie donup kalmıştı. "Ned'i seviyorum. Onu gerçek oğlum gibi seviyorum. Eğer onu bırakmamı istiyorsan böyle bir şeyi asla yapamam."

"Biliyorum, canım. Ben diyorum ki eve gidip onu gayrimeşru çocuğun olarak tanıtmaktansa, evlatlık edindiğin bir yetim oldu-

ğunu söyle. O zaman evlilik için yine bir şansın olur." Eleanor'un sesi şaşırtıcı bir şekilde şefkatliydi.

Lizzie şiddetle başını salladı. "Eğer Ned'i evlat edindiğimi söylersem annem bana izin vermez. Onu bırakmam için bana baskı yapar." Lizzie, annesinin dehşete düşeceğini, bunu kesinlikle kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Böyle bir ihtimal olduğunu biliyorum, Elizabeth ama belki bu sefer Lydia'yı ikna etmek mümkündür."

"Hayır! Bu riski göze alamam, Eleanor hala. Benim evlenme hevesim yok, benim hayatım Ned!" diye haykırdı Lizzie.

Eleanor onu omuzlarından tuttu. "Çıkacak söylentileri hiç düşündün mü?"

"Evet," diye yalan söyledi, düşünmek istemiyordu çünkü. Derin bir nefes aldı. "Böyle güzel bir çocuğun hayatı ve geleceği yanında söylentinin hiç önemi yok." Tyrell'in çocuğunu nasıl terk edebilirdi? Ned için her türlü söylentiyi göğüslerdi.

"Sen müthiş bir annesin. Buna ben bizzat şahidim. Haklısın sanırım. Ned'i kaybetmeyi göze alamayız."

Lizzie gülümsedi, rahatlamıştı. "Kucağımda çocuğumla eve gidersem annem felç geçirebilir, Eleanor hala. Babam da çok üzülür."

"Şu veya bu şekilde onlara Ned'i göstermenin *zamanı* geldi," dedi Eleanor.

Lizzie ona hak veriyordu. Eleanor çok yüce gönüllü davranarak bunca zaman ona evini açmıştı. Artık onu da taşrada esir etmek insafsızlıktı. İnsan içine çıkmak ve dolu bir hayat yaşamak kadının hakkıydı. Oğlu için bütün sosyal hayatından feragat etmeye karar veren Lizzie'ydi ama Eleanor da aynı bedeli ödüyordu.

"Elizabeth, eve dönmek istememenin gerçek sebebi bu mu?"

Lizzie irkilmişti.

Eleanor son derece müşfik bir tavırla konuşuyordu. "Anna, Tyrell'e duyduğun ilgiden bahsetti bana."

"Anna sana söyledi mi? Ah, böyle bir şeyi nasıl yapar?" Çok mahcup olmuştu.

"Bir genç kadının yaşça kendinden büyük, yakışıklı bir asilzadeye tutulması kabahat değil. Her genç kız böyle bir prensin hayalini kurar. Ama kaderin cilvesine bak, yıllarca onu uzaktan sevdin ve şimdi onun oğlunu büyütüyorsun."

Lizzie, halasına dönerek, "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi açıkça. "Zaten çok şey yaptın ya. Artık başka bir şey istemeye yüzüm yok."

Eleanor gülümsedi. "Her zaman isteyebilirsin, canım."

"Sen de benimle birlikte Raven Malikânesi'ne gelir misin? Çok korkuyorum, Eleanor hala. Annemle babama söylemeye çekiniyorum." Duraksadı. "Ayrıca haklısın. Bir gün Tyrell ile karşılaşmaktan ve onun gerçeği öğrenmesinden de korkuyorum."

On gün sonra Lizzie, Eleanor'un siyah ve sarı renklerdeki şık arabasından Limerick'in yemyeşil bayırlarına bakarken kalbi heyecandan deli gibi çarpıyordu. Şehre gireli yarım saat olmuştu, bir iki kilometre sonra Raven Malikânesi'ne varacaklardı. Eleanor yanındaydı. Ned ise arkaya dönük koltuğunda bakıcısı Rosie ile birlikte oturuyordu. Arabanın sallantısıyla derin bir uykuya dalmıştı. Geçtikleri yerler Lizzie'ye acı verecek kadar tanıdık geliyordu; Lizzie her çiftliği, her taş duvarı, çiçeklenmiş her gül çalısını görüyordu. Geçen bir yılda evini özlememek için direnmişti ancak şimdi burayı ne kadar özlediğini anlıyordu.

Dönüşün hem sevinçli hem de korkutucu bir yanı vardı.

Eleanor onun elini tuttu. "Bir iki dakika sonra bahçe kapısından içeri gireceğiz, kızım. Yüzün kül gibi. Metin ol. Bir miktar kar-

maşa olacak elbette ama onlar da Neddie'yi çok sevecekler. Onu sevmemek imkânsız."

Lizzie başını salladı, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Sabah yağmurunun, taze otların, leylak ve sümbüllerin kokuları burnuna doldu. Annesinin nasıl çıldıracağını düşündü üzülerek.

Lizzie artık bir çocuk olmadığını hatırladı. On altısında evden ayrıldığında ne kadar saftı, bir kadından ziyade kız çocuğuydu; mayısta on sekizine girmişti. O artık bir kadındı, anne olmuş bir kadın...

Eleanor, "İşte oradalar!" diye haykırdı. "Hepsi seni karşılamak için bekliyor."

Lizzie gözünü açtığında evin önünde durmuş gülümseyen annesi, babası ve Georgie'yi gördü. Annesi araba yaklaşırken heyecanla el sallamaya başladı. Georgie de sevinçle gülerek el sallıyordu. Babası bastonuna dayanmıştı ama onun da yüzü gülüyordu.

"Onları özledim," diye fısıldadı Lizzie, onlara vereceği haberi unutuvermişti. O an kalbinde sadece umut vardı ve uzanıp o da ailesine el salladı.

Eleanor, Rosie'ye, "Ned'i uyandırıp arabadan inmeden önce biraz bekle," diye talimat verdi.

Rosie, Lizzie'den birkaç yaş büyük, topluca, çilli bir genç kadındı. Başını salladı. "Olur, hanımım."

Araba durmuştu. Lizzie uşağı beklemeden kapıyı kendisi açarak yere atladı ve ev ahalisi aceleyle yanına geldi. "Anne! Baba! Georgie!" diye haykırdı onlar etrafını sararlarken.

Önce annesi Lizzie'ye uzun uzun sarıldı. "Lizzie! Bu kadar uzun kalınır mı? Ah! Dur sana bakayım! Ne kadar büyümüşsün! Saçını mı kestin sen? Kilo mu verdin? Ne güzel bir elbise bu!" Annesi konuşurken ağlıyordu.

"Saçımı kestim, Eleanor hala da eksik olmasın bana yeni elbiseler aldı," dedi Lizzie. "Seni çok özledim, anne."

"Biz de seni çok özledik! Anna'nın düğününe bile gelmedin!" diye azarladı annesi gözünde yaşlarla.

Lizzie cevap vermeye fırsat bulamadan babası tarafından kuvvetlice kucaklandı. "Ne kadar güzelleşmişsin!" diye haykırdı babası. "Tombul kızıma ne oldu?"

Lizzie çocuk peşinden koşmanın ne kadar yorucu olduğundan bahsetmedi. "Hâlâ tombulum, baba."

"Epeyce kilo vermişsin!" dedi babası, kızının yanaklarını avuçlayarak. "Hoş geldin, kızım."

Lizzie babasına gülümsedi. Nihayet Georgie'ye döndü.

Georgie ağlıyor, gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Hiç değişmemişti, her zamanki gibi uzun ve güzeldi, koyu kumral saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. İki kardeş birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

Georgie, "Wicklow'u çok sevdin bakıyorum," dedi.

"Hiç değişmemişsin," diye karşılık verdi Lizzie. "Hâlâ tanıdığım en uzun boylu kadınsın!" diye takıldı.

Karşılıklı güldüler. "Halamda ne kadar uzun kaldın, Lizzie! Hiç gelmeyeceksin sandım."

Lizzie ne diyeceğini bilemedi. "Eve dönmek çok güzel. Haklısın, çok uzun kaldım."

Georgie gülümsedi, sonra Lizzie'nin arkasında duran Eleanor'a baktı. "Halam pek hasta görünmüyor," dedi gözlerini şüpheyle kısarak.

Lizzie az sonra Ned'i, ailesine gösterecek olmanın stresiyle gerilmişti.

Onları dikkatle dinleyen anneleri Georgie'nin sözlerini işitmişti. "Merhaba, Eleanor. Hastalığı tamamen atlatmış olmalısın çünkü her zamanki gibi çok güzelsin! Yoksa Lizzie'me çok alıştın

da onsuz yapamadın mı?" Annesi dargındı ve bunu saklamaya hiç gerek duymuyordu. İğneleyici konuşuyordu.

Eleanor temkinli bir şekilde, "Küçük kızını pek sevdim, Lydia," dedi. "Hastalığım da tamamen geçti. Merhaba, Gerald."

Gerald içten bir şekilde, "Eleanor, Lizzie'yle beraber gelmene çok sevindik," dedi.

Lizzie, halasının şimdi durumu onlara söyleyeceğini düşündü. Ama annesi bayılırsa onu içeri taşımak gerekecekti.

Georgie kısık sesle, "Ne var? Ne oldu?" diye sordu çabucak.

Lizzie ona cevap vereceğine halasına baktı, onun yüzündeyse teşvik edici bir tebessüm vardı. "Size bir haberim var." Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. "İçeri geçelim."

Eleanor uzanıp yeğeninin elini sıktı.

Hem annesi hem Georgie bu hareketi gördüler. "Ne haberi?" diye haykırdı annesi. "Nişanlandın mı? Ah, lütfen bu yüzden bu kadar uzun kaldığını söyle!"

Lizzie, "İçeri girip oturalım," dedi.

Eleanor, Lydia'nın koluna girip onu içeri götürdü, diğerleri de onların peşinden eve girdiler. "Ne oluyor? Nişan değilse, ne?"

Eleanor, Lydia'yı kanepeye götürürken Lizzie kapının yanında durdu. Georgie bir koltuğa oturdu, babası şöminenin önünde bastonuna dayanarak dikildi. Lizzie'nin başı dönüyordu. Önce Ned'i mi getirse, yoksa açıklamayı mı yapsa, bilemedi. Herkes merakla ona bakıyordu.

Bu haberi yumuşatmanın yolu yoktu. Antreye çıkıp Rosie'ye eve gelmesini işaret etti. Sonra tekrar salona döndü.

Lizzie gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Dublin'e gitmemin bir sebebi vardı, orada o kadar uzun kalmamın da," dedi. Öyle fena titriyordu ki gidip piyanoya yaslandı.

Annesi şaşırmışa benziyordu. Babası sakin bir sesle, "Dublin'e niçin gittiğini biliyoruz. Eleanor hala seni kendisine refakat etmen için çağırdı," dedi.

Lizzie, halasına hızlı bir bakış attı. Halası hâlâ bakışlarıyla ona destek veriyordu. "Hayır. Halam beni çağırmadı. O mektubu ben yazdım. Eleanor ne beni ne Anna'yı bekliyordu."

Annesi bir çığlık attı.

Lizzie, annesine baktı. Kadın kireç gibi bembeyaz olmuştu. Georgie'nin gözleri hayretle büyümüştü. "Ne söylemek istiyorsun, Lizzie?" diye sordu Georgie sertçe. Lizzie ablasının aldatıldığını hissettiğini anlamıştı. Tek bozulmayan babasıydı çünkü Lizzie'ye çok güvenirdi.

"Lizzie'nin geçerli bir mazereti vardır mutlaka," dedi.

"Niye böyle bir yalan uydurasın ki? Eleanor hiç hastalanmadı mı diyorsun?" diye haykırdı annesi.

Lizzie, Rosie'nin eve girdiğini işitti. "Eleanor halanın sağlığı çok iyi. Ancak benim buradan ayrılmam gerekiyordu. Anne, baba, özür dilerim." Dudaklarını ıslattı. "Gittim çünkü yapacak başka bir şey yoktu."

"Dediklerinden bir şey anlaşılmıyor," dedi Georgie, Lizzie'nin yüzüne dikkatle bakarak.

Lizzie antreye gitti. Rosie kucağında Ned ile orada duruyordu. Uykudan uyanmış olan Ned esniyordu. Lizzie onu Rosie'den alıp salona döndü.

Odayı şok edici bir sessizlik kapladı.

"Bu, Ned," dedi Lizzie kısık sesle. "Benim güzel oğlum."

Yüzü bembeyaz kesilen annesinin gözleri yuvalarından fırladı. Babası ile Georgie'nin yüzünde ise hemen hemen birbirinin aynı şok ifadesi vardı. Kimse konuşamadı.

Sonra annesi bayılarak nane yeşili kanepenin koluna doğru yığıldı. Hazırlıklı olan Eleanor onu yelpazelemeye başladı ama diğerleri yerlerinden kımıldamadı. Sanki Gerald ile Georgie, Lydia'nın bayıldığını bile fark etmemişlerdi. Georgie hayret dolu ifade yüzünde olduğu halde gözlerini Lizzie'den ayırmadan ayağa kalktı. "Tanrım," dedi.

Babası da aynı inanmazlıkla ona bakıyordu. Sonra kendine geldi. Hemen kanepeye koştu. Eleanor, Lydia'nın burnuna amonyak tutuyordu. Lydia öksürerek ayılırken Gerald yanına diz çöktü.

"Bebeği dünyaya getirmek için halama gitmem gerekti," diye fısıldadı Lizzie. Ned'i sıkı sıkı kucaklamıştı.

Ned tamamen uyanmıştı ve Lizzie'nin omuzlarından kendini itiyordu. "Ma," dedi, buyurgan bir sesle. "Ma!" Artık bir düzine kadar sözcük biliyordu.

Lizzie ona bakmadan, "Şişşt," dedi. Yanağından akan bir damla yaşı hissetti.

Georgie elini ağzına kapamıştı. Kehribar rengi gözleri kocamandı. "Bu senin oğlun mu?" diye sordu inanmamış gibi.

Lizzie başını salladı. Çaresizce, "Lütfen siz de onu benim sevdiğim kadar sevin," dedi.

Georgie'nin gözleri dolmuştu. Hıçkırarak kendini koltuğa bıraktı.

Ned, "Mam!" diye buyurdu. "Ned, ma!"

Lizzie onu yere koydu. Ned ayakta durmak için Lizzie'nin bacaklarına yapıştı. Sonra da gamzelerini çıkararak Georgie'ye gülümsedi.

Nihayet Georgie de ona baktı ve onu iyice görünce anladı, şaşkınlıktan gözleri daha da büyüdü. Lizzie hemen onun Ned'i tanıdığını, babasının Tyrell de Warenne olduğunu anladığını sezdi.

Georgie'nin şaşkın bakışları Ned ile Lizzie arasında gidip geliyordu. Bütün gerçeği anladığı çok açıktı.

Lizzie korkuyordu.

Gerald kendine gelmişti. Şöminenin orada elinden bırakıverdiği bastonuna dayanmadan ayağa kalktı. "Bebeğin babası kim? Lizzie, bu çocuğun babasının kim olduğunu öğrenmek istiyorum!" Öfkeden kıpkırmızıydı. "Bunu sana yapanı öğrenmek istiyorum! O soysuz böyle ucuz kurtulamaz!"

Lizzie geriledi. Babasını daha önce hiç böyle sinirli görmemiş, onun ağzından kötü söz işitmemişti. Bir kez bile. Babası onun tanıdığı en anlayışlı, en hoşgörülü adamdı. Ama işte o bile çıldırmıştı. Lizzie başını salladı. Lizzie babasının en fazla hüsrana uğrayacağını, darılacağını düşünürken adam öfkeden köpürüyordu.

"Sakın bana onun babasını tanımadığını söyleme!" diye gürledi babası, yumruğunu Lizzie'ye sallayarak. Yüzü giderek morarıyordu.

Lizzie, "Baba, lütfen," diye feryat ediyordu. "Bir yerine felç inecek. Lütfen otur!"

Ama babası kımıldamadı.

Annesi inledi.

Lizzie dudağını ısırıyordu, babasından annesine dönerken Georgie'nin yüzündeki suçlayıcı ifade gözünden kaçmamıştı. Lizzie'nin şakakları zonkluyordu. Bu kadar kötü bir tepkiyi beklemiyordu ve şu anda kız kardeşinin desteğine ihtiyacı vardı.

Annesi ağlamaya başlayarak, "Lizzie!" diye haykırdı.

Lizzie, annesinin yanına koşuverdi. Eleanor onu oturtuyordu. "Çok üzgünüm, anne," diye fısıldadı, diz üstü çöküp annesinin elini aradı. Arkasında yere düşen Ned öfkeyle çığlık atıyordu. Arkasına baktı, Georgie onu yerden kaldırıyordu. Tekrar annesine döndü. "Çok özür dilerim!"

Georgie kederli kederli gülümsedi. Sonra, "İstersin, tabii," dedi. Günler geçmesine rağmen evde büyük şaşkınlık henüz atlatılamamıştı. Annesi odasına kapanmıştı, çok üzgün olduğu aşikârdı. Babası çalışma odasında derin düşüncelere dalıyordu, yemeklerdeyse ağzını bıçak açmıyordu. Eleanor, sanki birisi öldü de ev halkı yasta, diye yorum yaptı. Ancak halasının bu yorumu Lizzie'nin ne endişesini yatıştırıyor ne de karamsarlığını dağıtıyordu. Georgie de ortamı neşelendirmeye çalışıyor, Ned'le de ilgileniyordu ama bu da fayda etmiyordu. Hiç kimse, Eleanor bile, Lydia'yı aşağı indirememişti. Gerald ise umursamıyor gibi görünüyordu.

Lizzie'nin huzursuzluğu had safhadaydı. Geçen yıl Ned'i alıp eve gelince olacakları düşünmemek için çok uğraşmıştı. Kendinde geleceği düşünecek cesareti bulduğunda her şeyi yoluna koyacağına inanmaya çalışmıştı. Şimdi annesiyle babasını ne kadar üzdüğünü görerek kahroluyordu. Bu daha bir şey değildi, ailesi bu kadar şok olduysa, eş, dost, akraba nasıl tepki verecekti? Lizzie skandalın beklediğinden daha büyük olmasından korkuyordu.

İlk gelen Leydi O'Dell oldu. Siyah, şık araba evin önünde durduğunda Lizzie, Eleanor, Georgie ve Ned ile misafir salonundaydı. Leydi O'Dell annesinin yakın bir arkadaşıydı ve Lizzie'ye karşı daima nazik davranırdı, ancak Anna'yı pek sevmezdi. Öte yandan hayli güzel olan kızı Helen hiçbir zaman Anna kadar ilgi toplamazdı ve Leydi O'Dell buna daima içerlerdi. Anna'nın arkasından "delişmen" diyen kadınlardan biri de oydu.

Lizzie pencereden Leydi O'Dell'in arabadan inmesini izledi. Ned hasırdan bir beşikte uyuyor, Eleanor ile Georgie ise masada remi oynuyordu. Lizzie, annesinin arkadaşının geldiğini görünce midesine bir sancı saplandı.

Georgie de pencereye yaklaştı. "Leydi O'Dell geldi! Ne yapacaksın?" Yüzünde telaşla Lizzie'ye döndü.

Lizzie içten içe tereddüt etse bile hiç duraksamadan cevap verdi. "Pek fazla seçeneğim yok. Benim düşmüş bir kadın olduğumu er ya da geç öğrenecek. En iyisi bunu hiç saklamamak."

"Lizzie, canım, çok sıkıntılar çektin! Umarım bir skandal çıkmaz."

Lizzie omuz silkti. "Bunun önüne geçemeyiz."

"Hayır, geçemeyiz." Georgie nihayet kardeşine gülümseyerek ona cesaret vermeye çalıştı. "Belki o kadar kötü gitmez. Leydi O'Dell kızının geçen sonbahardaki düğününün sarhoşluğundan hâlâ kurtulamadı. Keyfi yerinde."

Lizzie gözlerini kaçırdı. Kızının düğün sevinci hiç önemli değildi, Margaret O'Dell önce şaşıracak, sonra da onu kınayacaktı. O'Dell o gün Raven Malikânesi'nden ayrıldıktan sonra Lizzie bir daha kibar sosyeteye kabul edilmeyecekti. Lizzie oğlu için bu dışlanmaya katlanacaktı. Kendisinin değil, oğlunun iyiliği önemliydi.

Betty tarafından salona getirilen tıknaz kadın herkese gülümsedi. "Elizabeth! Seni görmeyeli çok oldu, sevgili kızım. Çok iyi görünüyorsun! Leydi De Barry! Sizi tekrar görmek ne güzel." Hızlı adımlarla odaya giriverdi.

"Nasılsınız Leydi O'Dell?" Eleanor gülümseyerek ayağa kalktı. "Sormama bile gerek yok, çok iyi görünüyorsunuz!"

Lizzie'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Ablasıyla bakıştılar. Eleanor, Limerick sosyetesinden pek hoşlanmazdı ama tabii, Lizzie onun bir anda neden bu denli nazik olduğunu biliyordu.

"Ah, çok teşekkürler. Hasta olduğunuzu işittim ama sağlığınıza kavuşmuşa benziyorsunuz," dedi Leydi O'Dell. O sırada beşikte uyuyan çocuğu fark ederek biraz şaşırdı ama dikkatini yeniden Eleanor'a yöneltti.

"Lütfen bana Eleanor de, birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Ayrıca tebrik ederim, Margaret. Helen çok iyi bir evlilik yapmış."

Margaret O'Dell sevinçle gülümsedi. "Damadımızın yıllık altı yüz sterlin geliri var! Evet, çok iyi bir evlilik oldu." Yeniden Ned'e bir bakış attı. "Ne güzel bir bebek! Yoksa yakışıklı mı desem çünkü oğlana benziyor."

Lizzie bacakları titreyerek halasıyla Leydi O'Dell'in yanından geçti. "Evet, oğlan." Ned'i uyandırmak istemediği için eğilip battaniyesini düzeltti. Sonra da oğlanın yumuşacık yanağını bir kez okşadı. Doğrulduğunda, Margaret O'Dell'in irileşmiş, meraklı gözlerle ona baktığını gördü.

"Akraba mı?" diye sordu.

"Benim oğlum."

Başka ziyaretçileri de oldu çünkü bütün komşuları Raven Malikânesi'ne, Lizzie ile oğlunu görmek için geliyordu. Ne zaman bahçeye bir araba girse Lizzie heyecandan fenalaşıyordu. Hiçbir zaman çok ilgi çeken birisi olmasa da daima insanlardan samimiyet ve saygı görürdü. Bir anda onurunu zedeleyecek bir biçimde ilgi çekmeyi başlamıştı. İnsanlar dolaylı yorum ve imalarda bulunuyorlardı. Lizzie bütün mahallenin Ned'in babası hakkında tahminlerde bulunduğunu biliyordu. Ayrıca herkes, "utangaç Elizabeth Anne"in böyle bir şey yapmış olmasına hayret ediyordu.

Lizzie ne zaman birisini, böyle bir rezilliği yapması gerekenin, delişmen tavırlarıyla Anna olması gerektiğini söylerken işitse iki büklüm oluyordu.

Georgie öğleden sonra şehirde alışverişe çıkmaları için ısrar etti.

"Sürekli saklanamazsın, hem en kötü kısmı geçti," dedi Georgie. Ana caddede yürüyen iki kardeş, beyaz elbise ve ipek pelerinlere bürünmüşlerdi. Ned, Rosie'nin ittiği bir arabadaydı.

"Bana sokak kadını gibi bakıyorlar," dedi Lizzie, çantasını sıkıca tutarak. Sabah hava güzeldi ama sonra kapamış ve rüzgâr çıkmıştı, öğleden sonra yağmur yağacağa benziyordu. Lizzie aldırmıyordu. Hayatı altüst olmuştu, artık onun düzelmesini istiyordu. Böyle ilgi odağı olmaktan, böyle bir rezilliğin başrolünde olmaktan nefret ediyordu. "Bende kendimi sokak kadını gibi *hissetmeye* başladım."

"Sen sokak kadını değilsin!" diye haykırdı Georgie. "Bu kadınların çoğu seni doğduğundan beri tanıyor ve hepsi de senin ne kadar iyi bir kız olduğunu biliyor. Bir kadını konuşurken işittim, birinin seni baştan çıkardığını senin mutlaka âşık olduğunu söylüyordu. Utangaç Lizzie'nin nasıl böyle bir şey yapabilmiş olduğunu akılları almıyor." Georgie, kardeşine gülümsedi. "Alışırlar. Hiçbir skandal sonsuza dek sürmez."

Lizzie ne bu skandalı unutturabileceğini ne de eski arkadaşlarının bir daha onunla görüşeceklerini umuyordu. Dükkânların önünden geçerlerken bile dükkân sahipleri onların hakkında konuşuyorlardı. "Burada kalıp kalmamam gerektiğini bilmiyorum, Georgie," dedi nihayet. "Belki gidersem annemle babam için daha iyi olur." Raven Malikânesi'nden ayrılmak zorunda kalırsa, halasının onu bir daha evine almayacağından hâlâ korkuyordu.

"Olmaz öyle şey! Annem her zamanki gibi abartıyor. Babam da üzgün ama o da iyi olacaktır çünkü sen daima onun gözdesiydin. Lizzie, zaman bütün yaraları iyileştirir. Bunun üstesinden geleceğiz," dedi Georgie kararlı bir şekilde. Kardeşinin elini sıkıca tutuyordu. "Bana güven."

"En azından babam benimle konuşuyor," dedi umutsuzca. Babasının bir daha onu o kadar içten bir şekilde sevip ona güveneceğini sanmıyordu.

Georgie birdenbire durdu.

Lizzie kederli düşüncelerine öyle dalmıştı ki yanından geçenlere dikkat etmiyordu. O da durup kardeşinin baktığı kişiye baktı.

Tyrell de Warenne yaklaşıyordu.

"Özürmüş! Özür dilemen neye yarar!" diye bağırdı annesi. "Sen mahvoldun! Bittin!" diye inledi yaşlar yanaklarından sel gibi akarak.

"Ama Ned var," dedi Lizzie yutkunarak. "Baksana ne kadar tatlı. Çok da akıllı. Anne. O senin torunun!"

"Tatlı mı? Akıllı mı? Sen bittin! Hepimiz mahvolduk! Ah, Tanrım, artık Bay Harold, Georgie ile hayatta evlenmez! Bu durumu duyduğu an nişanı atacak! Lizzie, bunu bize nasıl yaparsın?"

"Özür dilerim," dedi yine, sanki kalbi durmuştu. Annesi mutlaka Ned'i sevecekti, Ned onun torunuydu!

"Derhal çocuğun babasının adını öğrenmek istiyorum," dedi babası öfkesini zor zaptederek.

Lizzie korkmuştu. Oturduğu yerde dönüp ona baktı. "Babasının kim olduğu önemli değil," dedi.

"Önemli değil mi? Tabii ki önemli!" diye bağırdı annesi.

Ned yerde oturmuş pürdikkat Lydia'ya bakıyordu. Georgie de onun yanında duruyordu.

Gerald yumruklarını sıkarak, "Bu kabul edilemez bir şey ve o adam bu işi temizleyecek," dedi.

Lizzie bu bahsi hemen kapamak zorunda olduğunu anladı. "O evli," deyiverdi; bir yalan daha söylediği için kendisinden utanıyordu.

"*Evli* mi?" diye inledi annesi. "Ah, aman! Mahvolduk biz, bittik! Kimse bizi evine almayacak artık! Vah! Büyütecek bir çocuk, besleyecek bir boğaz daha!"

Lizzie fenalaşıyordu. Kalçasını topuklarının üzerine bırakıp yere oturdu. Ned emekleyerek yanına gitti ve Lizzie onu kucağına oturttu. "O senin torunun," diye fısıldadı. "Beslenecek bir boğaz değil."

Annesi, ellerini yüzüne örterek acı acı ağlamaya başladı.

Lizzie, annesinin yanına oturmuş olan babasının ızdıraptan çarpılmış yüzüne baktı. Titremeye başladı, halasına dönerek, "Eve hiç gelmemeliydim," dedi.

Eleanor başını iki yana salladı ve yavaşça, "Başka şansın yoktu. Onlara zaman tanı," dedi.

Annesi ellerini indirip ağlamayı kesti. "Bunu bize nasıl yaparsın?" diye sordu.

Lizzie ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yavaşça ayağa kalktı. "Bir hata yaptım."

"Evet, bu ailenin bütün üyeleri için pahalıya mal olacak bir hata. Bu skandal bize yapışıp kalacak," dedi annesi acı acı.

Lizzie artık evinde kalmasına izin verileceğinden bile emin olamıyordu.

"Yeter," dedi babası bitkince. "Lydia yeter. Lizzie isteyerek yapmamıştır. Hepimiz büyük bir şok yaşadık. Bence şimdilik bu toplantıya ara verelim. Yoruldum, biraz uzanacağım." Gerald bastonuna tutunarak ayağa kalktı. Ayaklarını sürüyerek kapıya doğru yürürken yirmi yıl birden yaşlanmış görünüyordu.

Lydia da ayağa kalktı. Ağırlığını Eleanor'a verdi ve Lizzie'nin yüzüne suçlayıcı bir şekilde bakıp Eleanor'un kolunda, Gerald'ın ardından salondan çıktı. "Ben de dinleneceğim, rahatsız edilmek istemiyorum," dedi ve tekrar, bu sefer sessizce, ağlamaya başladı.

Lizzie gözlerini yumdu, şimdi salonda Georgie ve Ned ile yalnız kalmıştı.

Georgie nihayet gözünden bir damla yaş dökülerek başını salladı ve o da salondan çıktı.

Lizzie eve geldiğine pişman olmuştu.

Biraz uzaktaydı ama adamın geniş omuzlu, uzun bedenini hemen tanımıştı. Bir buçuk yıl geçmiş olsa da Lizzie onu nerede görse tanırdı. Uzun ve kararlı adımlar atarak yürümekteydi ve yanında ona eşlik eden başka bir bey daha vardı. Koyu bir sohbete dalmışlardı ve onları daha görmemişlerdi.

Lizzie tam bir panik halinde döndü. "Rosie! Ned'le bir dükkâna gir, sakın dışarı çıkma!" diye bağırdı telaşla. Tyrell bu günlerde genellikle Dublin'de olduğu için onunla karşılaşma imkânının çok az olduğunu sanmıştı. Ama işte, Tyrell sokakta ona doğru yürüyordu!

Rosie'nin beti benzi atmıştı. Tek kelime söylemeden, Ned'in arabasını bir dükkâna soktu.

Lizzie mantıklı düşünemiyordu. Sırtı Tyrell'e dönüktü ve adamın yanından geçip gitmesi ya da yolunun üzerindeki birahaneye girmesi için dua ediyordu. Ancak onun gitmesi için dua ederken bile esmer, yakışıklı yüzü, için için yanan gözleri, güçlü bedeni zihnini dolduruyordu. Ter içinde, gözlerini kapadı ama Tyrell'in erkeksi bedeni gözünün önünden gitmedi. Ona bakmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu!

"Olamaz! Bu tarafa yürüyorlar! Sanırım bizim yanımıza geliyorlar," dedi Georgie hayretler içinde.

"Olamaz," dedi Lizzie nefesi kesilerek.

Ve arkadan son derece tanıdık bir ses, "Lizzie?" diye seslendi. "Lizzie, sen misin?"

Bu, Rory McBane idi. Lizzie şaşkınlık içinde döndü ve o aşina yeşil gözlerle karşılaştı ama yanındaki adama bakmaya cesaret edemiyordu.

"*Sensin*!" diye haykırdı Rory, sevindiği her halinden belliydi. Gözleri Georgie'ye kaydı, kısa bir süre onu inceledi ve hemen yine Lizzie'ye döndü. Yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Unutmu-

şum, evin Limerick'teydi. Nedense ben senin Glen Barry'de olduğunu düşünüyordum."

Lizzie bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Yanakları fena halde kızarmış halde reverans yaptı. Nihayet yan gözle Tyrell'e baktı.

Tyrell, kocaman, şaşkın gözlerle ona bakıyordu, sanki onu *tanımıştı*. Ama tabii bu imkânsızdı, değil mi? Onu ilk defa bu kadar erkeksi, böyle güçlü görüyordu. Üzerinde mükemmel kesimli lacivert bir ceketle ceylan derisinden pantolon ve uzun parlak çizmeler vardı. Yumruk yemişçesine Lizzie'nin nefesi kesilmişti. Şaşkınlaşmıştı.

"Lizzie?" diye sordu Rory.

Lizzie şaşkınlıktan sıyrıldı. Hızlı bir hareketle ona döndü, yanaklarından boynuna ve göğsüne yayılan hararetin farkındaydı. Vücudu Anna'nın ihanetini öğrendiği günden beri ilk kez canlanmıştı. "Mer... merhaba," diye kekeledi. Düşünemiyordu. "Eee... seni görmek ne güzel, Rory."

Rory'nin endişesi artmıştı. "İyi misin?"

Lizzie başını salladı ve bir kez daha Tyrell'e baktı. Tyrell'in ifadesi taştan oyulmuş gibi sertleşmiş, gözleri kararmıştı. Son derece öfkeli görünüyordu.

Rory gözlerini açarak, "Ah, ne kadar kabayım." dedi. "Lizzie seni, yakın dostum Lord Tyrell de Warenne ile tanıştırayım. Tyrell, bu Bayan Elizabeth Fitzgerald."

Lizzie bayılmamak için dua ediyordu. Rory ile Tyrell arkadaş mıydı?

"Ablam," diye fısıldadı, "Bayan Georgina May Fitzgerald."

Lizzie gibi şaşkınlık ve telaştan gerilen Georgie reverans yaptı. Rory de yerlere kadar eğilerek karşılık verip çapkın çapkın gülümsedi. "Çok memnun oldum, Bayan Fitzgerald. Geçen yaz Glen

8

Tuhaf Bir Niyet

Lizzie eskiden Anna'yla paylaştığı odadaki yatağında oturuyordu. Burası hâlâ onun yatak odasıydı ama ne birbirinin aynı iki yatak, ne kırmızı beyaz duvar kâğıdı ne de her sabah Anna'yla beraber karşısında durup birbirlerinin saç örgülerini çözdükleri aynalı konsol ona teselli veriyordu. Burası artık ona bir zindan gibi geliyordu ve bu zindanı kendi kendine yaratmıştı. Dizlerini göğsüne çekti, yeni çevresini keşfe koyulmuş Ned'i seyrediyordu. Göğsü ağrıyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Hem kendisini hem de Ned'i, Raven Malikânesi'nde istemediklerine dair korkunç bir his vardı içinde. Dudağını kanatana dek ısırdı, nihayet gözyaşları dökülüyordu. Ailesi ona kızgın ve kırgındı, hatta Georgie bile artık ona karşıydı. Ve Tyrell'e hiç yanaşamayacaktı.

Burada olmazsa Glen Barry'de, Merrion Meydanı'ndaki evde kalırdı.

Lizzie, halasının da artık onu istememesinden korkmuyor değildi. Ne gidecek başka yeri ne de bir geliri vardı. Eğer evde istenmezse biçare gibi sokaklara düşebilirdi.

Kapı hafifçe çalındı.

"Kim o?"

"Benim," dedi Georgie kapıyı açarak. İçeri girmedi, yüzünde keder, ızdırap ve biraz da öfkeden oluşan bir ifade vardı.

Lizzie ağlamaya başladı.

Georgie bir asker kadar dik duruyordu. Onun da gözleri dolmuştu. "Neden bana söylemedin?"

Lizzie konuşamıyor, gözlerini silerek kafasını sallıyordu.

"Birbirimize yakınız sanıyordum. Ama sen bana hayatının en önemli olayını söylemedin, Anna'ya söyledin!" diye bağırdı.

Lizzie nihayet kendini topladı. Kendine acımanın ne kendisine ne de oğluna bir faydası vardı. "Sana Dublin'de söyleyecektim." Bu doğruydu. "Ama sen gelmek istemedin, Georgie. Böyle bir şeyi mektupta yazamazdım. Annem mektubu görebilirdi."

Georgie içeri girip kapıyı kapadı. Ned'e bir bakış attı, yüzündeki gergin ifade bir parça gevşedi. "Ben de sizinle Eleanor halaya gelseydim keşke! O zaman yardımcı olabilirdim! Seni çok seviyorum! Senin için her şeyi yaparım!" diye haykırdı.

Lizzie ayağa kalkıp ablasına koştu ve sarıldı. Georgie'nin vücudu kaskatıydı ama Lizzie, ablasına, "Seni incitmeyi hiç istemezdim," deyince yumuşamaya başladı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Georgie, iki kardeş ayrılırlarken. "Kendimi düşündüğüm için beni affet, Lizzie. Neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum!"

"Çok korkmuştuk," dedi Lizzie. "Eleanor halanın bizi evine alıp almayacağını bile bilmiyorduk, hele gerçeği öğrendikten sonra ne yapardı? Georgie bana yardım et, çok korkuyorum. Annem beni hiç affetmeyecek, babam da çok kızgın. Onu hiç böyle görmemiştim! Artık burada istenmiyorum. Sana karşı bir yanlışım olduysa beni affet, bilerek yapmadım. Lütfen oğlumla bana yardım et."

Georgie, kardeşinin elini sıkarak başını salladı. "Lizzie burası senin yuvan. Kimse seni dışarı atmıyor." Göz göze geldiler, sonra Georgie Ned'e baktı. "O da bir Fitzgerald. Annemler onu kabullenecekler. Zamana ihtiyaçları var. Çok büyük bir şaşkınlık yaşadılar."

Lizzie başını salladı, Georgie'nin haklı olmasını umuyor ama emin olamıyordu. Bitkin bir halde yatağın ayak ucuna çöktü. "Şimdi ne yapacağım?"

"Bırak zaman geçsin," dedi Georgie. Ned'in önünde eğildi. "Merhaba ben Georgie teyzen."

Ned Lizzie'nin atmış olduğu bir ayakkabıyı bulmuş büyük bir ciddiyetle inceliyordu ama Georgina'nın bakışına gülümseyerek karşılık verdi. "Ned," dedi ve ayakkabıyı tokmak gibi yere vurmaya başladı. "Ned!"

Georgie gülmeye başladı. "Evet, sen Ned, ben de Georgie teyze."

Ned'in tebessümü kayboldu ve Georgie'ye çok ciddi bakmaya başladı.

Lizzie, Ned'in bu hareketini, "Anlamaya çalışıyor," diye açıkladı.

"Mavi gözleri çok güzel," diye fısıldadı Georgie. "Georgie teyze," diye tekrarladı.

Ned o buyurgan sesiyle, "La," dedi. Ayakkabıyı bırakıp el çırparak, "La!" diye bağırdı.

"Akıllı oğlum," diye fısıldadı Lizzie iftiharla.

"Çok akıllı," dedi Georgie de, ayağa kalkarken. "Hâlâ şaşkınım," dedi yakından bakarak.

Lizzie, ablasının Ned'in babasından bahsettiği hissine kapılmıştı. Yataktan kalktı. "Senin de dediğin gibi bu bunalımı atlatacağız."

Georgie onu kolundan tutup durdurdu. "Liz, Ned'in babası Tyrell de Warenne mi?"

Lizzie birden sersemledi. Eve dönerken bu gerçeği kimsenin fark etmesini beklemiyordu ama ablası Ned'e baktığı an bunu anlamıştı. Georgie Ned'de Tyrell'i bu kadar rahatlıkla görebildiyse başkası da görebilirdi.

"Söyleme öyle!" diye haykırdı titreyerek.

"Ben aptal değilim. Ned sana zerre kadar benzemiyor. Hem kaç tane esmer İrlandalı tanıyoruz? Tyrell'e eskiden beri âşık olduğunu da biliyoruz."

Ablasının nişanlısı olan şarapçı da esmer bir İrlandalı idi ama Lizzie böyle aptalca bir şeyi ablasına söyleyemezdi. "O kadar belli mi?"

"Ben başkalarının bilmediklerini de bildiğim için anlayabiliyorum. Baksana ne kadar esmer, gözleri De Warenne mavisi!" dedi Georgie.

Lizzie tekrar yatağa oturdu. "Tyrell öğrenirse onu elimden alır! Georgie ona söylemeyeceğim. Ned *benim*."

Georgie elini onun omzuna koydu. "Onun kendinden aşağıda birisiyle evlenmeyeceğini biliyorum. Çok nüfuzlu bir Whig ailesinden varlıklı bir İngiliz vârisle nişanlanacakmış diye duydum. Haklısın. Ned'i senden alır." Gözlerinde bir soru ifadesi vardı.

Lizzie gözlerini kaçırdı.

Georgie kardeşinin koluna dokundu. "Balo gecesi mi oldu? Onunla buluşmadığını söylemiştin."

Lizzie derin bir nefes aldı. "Kusura bakma, Georgie. Bu konu hakkında konuşamam." Duraksadı, başını kaldırarak, "Çok acı veriyor," dedi. Ablasına bir yalan daha söylemeye gücü yoktu. Neyse ki zaman zaman o da ablası kadar kararlı oluyordu.

Georgie ona dikkatle bakıyordu. "Yani gerçekten bu çocuğu ona göstermeyecek misin? Ned'i yalnız başına mı büyüteceksin?"

Georgie daha Ned'in isim hakkından mahrum olduğunu söylememişti; eve dönünce, Adare'ye bu kadar yakın olmak işin bu tarafını daha çok düşünüp tasalanmasına sebep oluyordu. Lizzie dudaklarını ıslattı. "Reşit olduğu zaman gerçeği ona açıklayacağım."

Georgie bunu kabul etmişe benziyordu. "Belki Tyrell'in başka erkek vârisi olmaz," dedi nihayet, "dolayısıyla Ned'i daha kolay kabul eder."

"Bunu açıklamanın çok zor olacağını biliyorum ama bir zaman gelecek ve mecburen açıklayacağım."

Georgie kolunu kardeşinin omzuna doladı. "Buna mecbursun, canım. Ben de yardım etmek istiyorum."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Lizzie. Aptalca davranmamak, göğsüne baskı yapan ağrıya teslim olmamak için büyük çaba sarf ediyordu. "Demek Tyrell nişanlanıyor, öyle mi?"

"Öyle diyorlar. Limerick'in her yerinde bu konuşuluyor. Bu Leydi, Vikont Harrington'ın kızı olabilir."

Lizzie gözlerini kapadı. Siyasetten uzak biri olarak o bile Lord Harrington'ın nüfuzundan haberdardı. Lord Harrington bir zamanlar Danışma Meclisi'ndeydi, şimdi de Lordlar Kamarası'nın başkanıydı. Eğer söylentiler doğruysa, bu evlilik De Warenne ailesi açısından çok kârlı olacaktı.

Georgie, "Lizzie," dedi, "baştan beri onun sana göre olmadığını..."

"Biliyorum! Georgie evlenip çoluk çocuğa karışması onun için en iyisi. Onun mutlu olmasını isterim," dedi kendini zorlayarak.

Barry'de tanışamamıştık maalesef. Kardeşlerinizle çok güzel vakit geçirdik. Keşke siz de olsaydınız."

Georgie'nin yanaklarına gelen hafif pembelik onu çok çekici kılmıştı. Boyu neredeyse Rory'ninki kadar uzundu ve konuşurken onun gözlerine bakıyordu. "Maalesef geçen yazı annemle babama bakarak geçirdim. Lizzie sizden bahsetmedi..." Söylediği şeyin münasebetsizliğini fark edince yüzü kızardı.

Rory, "Ne etkili bir izlenim bıraktıysam!" diye mırıldanıp Georgie'ye gülümsedi. "İnsanın anne babasına bakması ne kadar asil bir davranış. Umarım ikisinin de sağlığı yerindedir."

Georgie gözlerini kaçırdı. "Çok iyiler, teşekkürler, bayım."

Georgie hiç huyu olmadığı halde epeyce heyecanlanmıştı ama Lizzie bunu görecek halde değildi. Tyrell gözlerini ondan ayırmıyordu. Lizzie bir kez daha nefes almaya çalıştıysa da bu ona çok zor geldi.

Anna'nın ihanetini öğrendiğinden beri Tyrell'i sadece Ned'in babası olarak düşünüyordu. Onu hiçbir surette, özellikle de sevgilisi olarak hayal etmiyordu. Uyurken gördüğü utanç verici rüyaları ise hatırlamamaya çalışıyordu.

Ancak şimdi karşısında görünce o denli güçten düştü ki tek düşünebildiği Tyrell'in ona balodaki gibi kışkırtıcı bir yakınlıkta duruyor olmasıydı.

Tyrell öne doğru bir adım atıp selam verdi. "Biz zaten tanışmıştık, öyle değil mi Leydim?" Sesi aşırı derecede yumuşaktı.

Lizzie'nin etekleri tutuşmuştu. Tyrell onu nasıl tanıyabilmişti? Lizzie'nin isminin bilinmemesi ve Tyrell'den mümkün olduğu kadar uzak durması gerekiyordu. "Sanırım karıştırdınız, bayım," dedi nihayet.

"Ah, hafızam beni nadiren yanıltır, özellikle de böyle bir güzellikle karşılaştığı zaman," diye mırladı, içten bakışlarını Lizzie'ye dikerek.

Lizzie konuşamıyordu. Tyrell onu hâlâ güzel mi buluyordu? Nihayet dili çözüldü. "Bayım, bu sohbet biraz uygunsuz kaçıyor. Böyle iltifatlar balo salonlarına yakışır."

Tyrell keyifsizce güldü. "Ben dilediğim yerde iltifat ederim," dedi.

"Gözleriniz sizi yanıltıyor, bayım."

Bir anlık sessizlikte Tyrell onu dikkatli dikkatli inceledi. "Hiç işitmediniz mi, güzellik bakan gözdedir."

Lizzie yutkundu. *Tyrell onun güzel olduğunu mu düşünüyordu?* "Öyle bir deyiş vardır. Ama bunun hiç önemi yok; biz biraz geciktik, izninizle." Tam selam verip kaçmaya hazırlanırken Tyrell onun elini tuttu.

"Neden beni tanımıyor gibi davranıyorsunuz?" diye sordu.

İki yıldır hiçbir şey onu Tyrell'in eli kadar ateşlememişti. "Sizinle tanışmış olsaydım, hatırlardım."

"Yani ben unutulmaz mıyım?"

Lizzie gerilmişti, ne cevap vereceğini düşündü.

Tyrell gülümsedi. "Sessizliğinizi *evet* olarak kabul ediyorum. Çok neşeli bir oyun oynuyorsunuz, Leydim," dedi. "Çok hoş bir kovalamaca oyunu bu."

Tyrell onunla tıpkı balodaki gibi flört ediyordu ve o zamanki gibi şimdi de bunun sebebi anlaşılır değildi. Lizzie ne başını çevirebiliyor ne de önceden onunla tanıştıklarını itiraf edebiliyordu. "Beni başkasıyla karıştırıyorsunuz," dedi nihayet. "Ben ormanda kovalanacak bir tilki değilim."

"Kusura bakmayın ama size katılmıyorum," dedi rahatça. "Ben oyun oynandı mı anlarım."

"O zaman kendi kendinize oynayın, bayım," dedi Lizzie sertçe.

"Kim kimi aldatıyor?" diye sordu. "Tek başıma oynamak gibi bir âdetim yoktur."

Lizzie'nin kalbi gümbürdüyordu. Bu flört aşırı hızlı ve aşırı ileri gidiyordu. İşin kötüsü Lizzie bundan zevk alıyordu. "Affedersiniz, Lordum."

Tyrell şaka yapmaya son verdi. "Biz daha önceden tanışmıştık, Leydim. Shire Ormanı'nda."

Lizzie şöyle bir geri çekildi. Şimdi ne yapacaktı?

"İnkâr etmeyin," dedi Tyrell.

Lizzie hâlâ korkuyor ama bir yandan da seviniyordu. Tyrell onun Marian olduğunu biliyordu. Maskeli balonun üzerinden bir buçuk yıl geçmişti ama Tyrell o ateşli karşılaşmalarını hatırlamakla kalmıyor, Lizzie'yi kostümsüz de tanıyacak kadar iyi anımsıyordu. Zihninin artık baskılanmayan kısmı su bendi gibi açıldı ve onlarca uçuk hayal fışkırıverdi. Yasak hayaller zihninde parlıyordu ve bu hayallerin her birinde Tyrell'in kollarındaydı.

"Siz Shire Ormanı'nda mı tanıştınız?" diye sordu Rory ve o anda Lizzie birkaç dakikadır Rory ile ablasının varlıklarını unutmuş olduğunu fark etti. Hatta ana caddede, mısır ekmeği ve etli börek satıcısının arasında duruyorlardı, yanlarından geçen arabalar çamur sıçratıyordu. Rory meraklı meraklı ona bakıyordu. "Yani Sherwood Ormanı'nda mı demek istiyorsun?" diye sordu.

Tyrell, "Azizler Yortusu balosunda tanıştık. Bayan Fitzgerald, Marian kostümü giymişti," dedi.

Lizzie itiraz edecek oldu ama ağzını açamadı. Artık onu bir şeye ikna etmek mümkün olmayacaktı, hele de kendisinin kimliğinden bu kadar eminken.

Rory kaşlarını kaldırmış, bir Tyrell'e bir Lizzie'ye bakıyordu. Lizzie sokaktaki bir bebeğin ağlamasını işitince Ned'i hatırlayıverdi. *Tyrell onun için bir tehlikeydi, karşılaştığı en büyük tehlike.* Dudaklarını yaladı. Bu işi temelden bitirmesi daha iyiydi. "Beni bir başkasıyla karıştırmış olacaksınız."

"Bence siz beni tanımazlıktan geliyorsunuz, Bayan Fitzgerald. Sizi nerede görsem tanırım. O zaman geriye kalan tek soruyu sorayım: Neden?"

Lizzie dudağını ısırıyordu. Şimdi ne söylemeliydi? Onunla oynamanın ateşle oynamaktan farksız olduğunu hissediyordu.

Georgie hemen yanına gelip kızın koluna giriverdi. "Lordum, maalesef yanılıyorsunuz. Lizzie aile balonuza o kostümle katılmadı. Lizzie baloya bir dul olarak gitti. Ama Lizzie, kardeşimiz Anna'ya benzer. Anna, Marian kılığında katılmıştı," dedi.

Lizzie sessizce inledi. Georgie'yi uyarmak için elini sıktı, gerçi Georgie neden Anna'dan bahsetmemesi gerektiğini anlamayacaktı. Ama Tyrell, Georgie'yi duymazdan geldi. Sadece Lizzie'ye bakarak, "O zaman yenilgiyi kabul ediyorum," dedi. "Zafer sizindir, hanımefendi. Lütfen beni affedin, Bayan Fitzgerald."

Lizzie onun bu sözlerinin alaycılıktan başka bir şey olmadığını biliyordu. Bu adam, onun o kostümle baloda olduğunu biliyordu, bunun aksine inanmazdı. "Ne kadar naziksiniz," diye mırıldandı Lizzie.

Tyrell ona imalı bir bakış atıp birdenbire Rory'ye döndü. "Sen, Bayan Fitzgerald'ı nereden tanıyorsun?" diye soruverdi.

"Lizzie'nin babası, yengem Eleanor Fitzgerald de Barry'nin kardeşi olur," dedi Rory. "Uzaktan kuzeniz ama daha bir yıl önce tanıştık."

Tyrell kollarını göğsünde kavuşturup sert bakışını Lizzie'ye çevirdi. "Demek Rory'nin kuzeni oluyorsunuz," dedi düşünceli. "Çok ilginç."

Lizzie duraksadı. Tyrell nereye varmaya çalışıyordu? Ses tonu Lizzie'nin hoşuna gitmemişti. Yardım için ablasına baktı.

Georgie kararlı bir tavır takındı. "Sizi gördüğümüze çok sevindik, beyler. Randevumuza gecikiyoruz."

Rory ona bakıp eğildi. "O halde özür dilerim. Biz sizi alıkoymayalım. Biz de karşılaştığımıza çok sevindik." Gülümsedi.

Ne var ki Tyrell henüz onları bırakmaya niyetli değildi. Lizzie'ye baktı. "Eviniz nerede?"

Lizzie'nin kalbi göğsünden fırlayacaktı. "*Ne?*"

"Rory sizin kontlukta yaşadığınızı söyledi. Burada yarım düzine Fitzgerald var. Siz nerede oturuyorsunuz? Babanız kim?" Çabuk çabuk soruyor, hemen cevap almak istiyordu.

Lizzie şaşkın şaşkın bakıyordu. Yanakları kızarmıştı. Nerede oturduğunu söylememek için bir çare ararken Rory söze giriverdi. "Raven Malikânesi'nde oturuyorlar."

Lizzie, Rory'ye yalvaran gözlerle bakınca Rory'nin aklı karıştı.

"Demek Raven Malikânesi'nde oturuyorsunuz," dedi Tyrell yavaşça. Tyrell'in aklından bir şeyler geçiyordu ama Lizzie bunları tahmin edemiyordu. Tyrell gözlerini kıstı. "Yani Gerald Fitzgerald'ın kızısınız."

Tyrell merakla ona bakıyordu ve Lizzie nihayet korkmaya başlamıştı. "Evet." Bunu inkâr edemezdi ama Tyrell artık onun adını, ailesini, onun ve Ned'in nerede yaşadığını biliyordu.

Tyrell kollarını göğsünde kavuşturdu, halinden tavrından garip bir memnuniyet okunuyordu.

"Ziyaretinize gelebilir miyim?" diye sordu Rory ancak Lizzie ona öyle bir baktı ki birden yüzünden terler boşanıverdi.

Lizzie şaşırmıştı. İşler ancak bu kadar sarpa sarabilirdi. Rory'yi çok sevmesine rağmen onun Raven Malikânesi'ne gelmesine asla izin veremezdi.

Georgie durumu kurtarmak için atıldı. Gayet ciddi bir ifadeyle, "Maalesef annemiz hasta," dedi. "Günlerdir odasından çıkmıyor. Şu ara pek müsait değiliz."

Rory şaşırmıştı, Tyrell ise neşelenmişe benziyordu. "Bir hafta sonra geliriz o halde," dedi, gözlerini gizlemek için kirpiklerini indirerek. Eğildi. "İyi günler."

Lizzie cevap veremedi.

Rory de kızları selamladı ve iki adam arkalarına bakmadan uzaklaştılar.

Lizzie şaşkınlıktan büyümüş gözleriyle Georgie'ye baktı. "Ziyarete gelmeye niyeti mi var?"

Başta Georgie onu duymamışa benziyordu. İki adamın arkasından bakakalmıştı, sonra cevap verdi. "Evet. Gelmeye niyeti var ve yanılmıyorsam onu durdurmak mümkün olmayacak," dedi keyifsizce.

9

Şok Edici Bir Teklif

Lizzie telaşla eve girdiğinde niyeti dosdoğru odasına çıkıp o günkü olayları düşünmekti. Yaşadığı sarsıntının hâlâ etkisindeyken şimdi bir de içini kemiren bir korku duyuyordu. Tyrell'in bu eve gelmemesi gerekiyordu! Salonun önünden geçerken annesi seslendi.

"Lizzie! Neredeydin?"

Lizzie duraksadı çünkü annesinin odasından çıkmış olmasını beklemiyordu. Yönünü değiştirerek salona girdi. Annesi kucağında açık bir kitap bulunan Eleanor'la oturuyordu. Lizzie annesinin yataktan kalkıp karanlık düşüncelerini dağıtmaya karar vermesine sevindi. "Anne? Nasılsın?" diye sordu çekinerek.

Annesi omuzlarını silkti. Gülümsememesi ve şu ya da bu dedikodu ya da haberle heyecan içinde olmamasının dışında sağlığına kavuşmuşa benziyordu. Yanaklarına biraz renk bile gelmişti –tabii allık sürmüştü– üzerinde ise çizgili bronz renkte güzel bir elbise vardı. Topaz takıları da elbisesini tamamlıyordu. "O kadar iyi değilim ama artık insan içine çıkmak gerek," diye bildirdi. "Neredeydin sen?"

Lizzie gerildi. "Georgie ile çarşıya çıktık."

Annesi onu dikkatle inceledi. "Kimseyi gördünüz mü?" diye sordu nihayet.

Lizzie annesinin önemli bir leydi görüp görmediklerini sorduğunu biliyordu. "Hayır."

"Lizzie, Leydi O'Dell ile Leydi Marriott geldiklerinde ne oldu?" Sonra başını iki yana salladı. "Yok, yok! Hiç anlatma, zaten biliyorum."

Lizzie, annesinin yanına gidip kadının ellerini tuttu. "Anna sana bunca sıkıntı ve üzüntü verdiğim için çok özür dilerim," dedi. "Böyle olmasını hiç istemezdim. Ama Ned'i çok seviyorum. Siz de onu seversiniz, diye düşündüm. Eğer istersen, Raven Malikânesi'nden giderim," dedi. Belli etmemeye çalışıyordu ama bunun düşüncesi bile ona acı veriyordu. Diğer yandan, Tyrell'le karşılaşmasını hesaba katınca en iyisi buradan gitmesi değil miydi? "Sizin benim yüzümden üzülüp sıkılmanızı istemiyorum."

Annesi kederli kederli gülümsedi. "Ah, benim ince düşünceli, tatlı kızım," dedi şefkatle. "Senin içinde zerre kadar bencillik yok. Hiçbir yere gidemezsin, canım. Raven Malikânesi senin yuvan. Babanla benim bize yaşattığın şoktan çıkabilmemiz için biraz zamana ihtiyacımız var, o kadar."

Lizzie dizlerinin üzerine oturup başını annesinin kucağına koydu. Annesi saçlarını okşadı. "Zavallı Lizzie! Başına neler geldi, yavrum! Keşke bunu bize söyleseydin!"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Lizzie. Ailenin ismine leke sürdüğü için annesinin onu hiç affetmeyeceğinden korkmuştu ama şimdi her şeye rağmen rahatlamıştı.

Annesi onu ayağa kaldırdı. "Ben biraz bahçede gezineceğim, çok uzun süre içeri tıkılıp kaldım. Lizzie, canım, senin meşhur turtalarını özledim." Kızına gülümseyerek salondan çıktı.

Lizzie, konuşmalar sırasında sessizce oturup kitabını okuyan Eleanor'a baktı. "Annem beni hor görmüyor," dedi.

"Sen bundan mı korkuyordun? Ah, canım. Lydia sana daima hayran olmuştur." Eleanor kitabını kapadı.

Lizzie gidip salonun kapısını kapadıktan sonra halasına döndü. "Çok kötü bir şey oldu," dedi ümitsizce.

Eleanor kaşlarını havaya kaldırdı.

"Limerick'te Tyrell de Warenne ve Rory ile karşılaştık."

Eleanor'un kaşları daha yukarı fırladı. "Rory burada mı? Seni Ned'le birlikte gördü mü?"

Eleanor başını olumsuz anlamda salladı. "Eleanor hala! Rory, benim Ned'i sahiplendiğimi görürse, yalan söylediğimi anlayacak. Onunla özel olarak konuşmam ve sırrı koruması için ona yalvarmam gerek."

Eleanor ayağa kalktı. "Rory, Tyrell de Warenne ve kardeşleriyle yıllardır arkadaşlık eder ama Adare'ye sadece bir ya da iki kez gelmiştir. Onun burada seninle karşılaşma ihtimali hiç aklıma gelmemişti."

Lizzie ellerini ovuşturuyordu. "Neden bana onun Tyrell'le arkadaş olduğunu söylemedin?"

"Önemi olduğu düşünmedim ki," dedi Eleanor. Lizzie'ye dikkatlice bakıyordu. "Ne var? Çarşıda ne oldu? Nihayet Tyrell ile tanıştın mı? Rory sizi tanıştırmıştır."

Lizzie, yüzünü görmemesi için halasından uzaklaştı. "Aslını istersen Eleanor hala, ben Tyrell ile Azizler Yortusu balosunda tanışmıştım." Lizzie birdenbire anladı ki Tyrell'in onu tanıması ve ona karşı kızgınlığı dikkate alındığında, kendisi gerçekten tecrübesiz kalıyordu ve halasının tecrübelerine ve nasihat etmesine ihtiyacı vardı. Bu yüzden, artık dürüst olmak zorundaydı. "Eleanor hala, o benim peşime düştü."

Eleanor'un gözleri büyüdü.

"Buluşmak istedi. Ben gitmedim," derken, Tyrell'in onu istediği o çarpıcı ana geri döndü. "Kostümümle maskemi Anna'ya verdim. Anna elbisesini kirletmişti. Ben eve gittim... ama Anna kaldı. Ve işte sonuçta, Ned oldu."

Eleanor'un ağzı açık kalmıştı. Ağzını kapayıp Lizzie'nin elini tuttu. "Ne diyorsun, çocuğunu sahiplendiğin adam, hayatın boyunca sevdiğin adam sana romantik hislerle mi yaklaştı?"

Lizzie onun için için yanan gözlerini, üzerine eğilişini, onu duvara kıstırışını ve bahçede buluşmak isterkenki buyurgan tavrını hatırlamıştı. "Evet."

"Ve ablan *o gece* hamile kaldı, öyle mi?"

Lizzie başıyla onayladı.

"Ve bugün Tyrell de Warenne seni tanıdı mı?"

"Beni tanımakla kalmadı, davranışı tuhaftı. Eleanor hala, Tyrell bana kızgındı." Halasına çaresizce baktı. "Neden?" diye sordu fısıldayarak. "Bana niçin kızgın olabilir? Ayrıca neden benim güzel olduğumu söyleyip duruyor? Niçin bana öyle bakıyor?"

Eleanor bir anlık hareketsizliğin ardından Lizzie'nin omzunu kavradı. "Ona söylemek gerek. Ned'den vazgeçmelisin ve Tyrell'e söylemek gerek, Ned'in oğlu olduğunu ona söylemelisin."

"Hayır!" Lizzie kendini çekip halasının elinden kurtuldu. "Bunun ne faydası olacak? Ned'i elimden alacak!" Halasının sözleri bir ihanet hançeri gibi bağrına saplanmıştı. Birdenbire, o zamana kadar en emin, en yakın müttefiki olmuş Eleanor'dan korktu.

Eleanor sesini alçaltarak ve elinden geldiği kadar nazik bir şekilde, "Belki Ned'i senden almaz," dedi. "Belki doğru olanı yapar."

Ama Lizzie onu dinlemiyordu. "Hayır! Hayır, söz verdin. İkimiz de söz verdik! Ölene kadar bu sırrı saklayacağımıza Anna'ya

söz verdik. Hayır! Söz ver bana! Bu konuda Tyrell'e tek kelime etmeyeceğin söz ver. Söz ver, Tyrell'e Ned'in onun oğlu olduğunu asla söylemeyeceksin!"

Eleanor susuyordu.

"Eleanor hala!"

"Söz veriyorum," dedi ağır ağır. "Ama Lizzie bu iş çığırından çıktı artık."

Lizzie geri çekildi. Ne yazık ki halasının haklı olduğunu biliyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Lizzie, Georgie ve Ned, Lizzie'nin odasındaydılar. İki kardeş küçük askerleri ve atlarıyla oynayan Ned'le beraber yerde oturuyorlardı. Georgie oyuncak askerler için kâğıttan kale yapıyordu.

"Ned? Askeri içeri koyabilirsin. İçeri," dedi Georgie.

Ned ona neşeyle güldü ve askeri kaleye fırlattı.

"Öyle demedim," dedi Georgie gülümseyerek. "İçine koy. İçeride uyuyabilir," dedi yıkılan kaleyi düzelterek.

"Ba," dedi Ned gururla. "Ba!"

Lizzie onlara bakarak gülümsüyordu ama hâlâ dünkü rastlantıyla Eleanor'un korkutucu nasihatinin etkisinden kurtulabilmiş değildi. Ayağa kalkıp odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. Keyifsiz ve karamsar ruh hali, soğuk ve sisli havayla uyum içindeydi. Lizzie bir arabanın yaklaşmakta olduğunu işiterek kimin gelmiş olabileceğini merak etti. Ned'le komşularının karşısına çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Georgie de aynı şekilde düşünüyor olacaktı ki "Bugün kimseyi eğlendirecek halim yok," dedi.

"İyi." Lizzie ablasına gülümsemeye çalıştı. "Benim de."

Lizzie oturduğu yerde doğrulup Lizzie'ye dikkatle baktı. "Çok dertli görünüyorsun, Lizzie. Anlatmak ister misin?"

Lizzie pencereye gitti, sırtı ablasına dönüktü.

"Ya da onun hakkında mı konuşmak istersin?"

Lizzie pencerenin pervazına tutundu. Hafifçe aralık pencereden içeri hoş kokulu bir haziran meltemi giriyordu. Lizzie, Tyrell hakkında konuşmak için yanıp tutuşuyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi ızdırap içinde.

Georgie ayağa kalkıp krem rengi eteğini silkeledi. "Lizzie? O sana ilgi duyuyor."

Lizzie hızla döndü. "Bu imkânsız!"

"Neden inkâr ediyorsun? Hem o sana bu çocuğu verdi. Besbelli sana karşı ilgisi azalmamış."

Lizzie başını iki yana sallarken, yüreği hop etti. Tyrell'e hâlâ delicesine sevdalıydı, hep de öyle olacaktı ama ondan hiçbir insandan korkmadığı kadar korkuyordu."

"Bana ilgi duyduğunu da nereden çıkardın?"

Georgie neredeyse gülecekti. "Hangi birini söyleyeyim? Ziyaretine gelmeyi düşünüyor. Gözlerini senden alamadı. Arada bir sana çok çapkınca baktı. Sana kızmış, belli, böyle bir hararet de en azından bir ilgiye işaret eder. Onun onuruna dokunacak bir şey mi yaptın?"

"Onu 1812'deki Azizler Yortusu balosundan beri ilk kez gördüm!" diye haykırdı. "Bir buçuk yıl olmuş, hatta daha fazla!"

"Belki de ondan çocuğun olduğunu biliyordur," dedi Georgie.

Lizzie tekrar pencereye döndü. "Hayır." Birdenbire Georgie'ye Ned'in onun değil, Anna'nın oğlu olduğunu söylemek istedi. Eleanor gibi Georgie'ye de bir sırdaş olarak ihtiyacı vardı. Artık yalanlardan bıkmıştı. Ancak Anna'ya sırrını ölene dek saklayacağına

yemin etmişti. Anna şimdi çok mutluydu. Son mektubunda çocuk sahibi olmayı düşündüklerini yazıyordu. Thomas'ı derinden sevdiği belliydi.

Lizzie bahçedeki tek atlı arabadan tanıdık, topluca birisinin indiğini görerek inledi. "Georgie! O kurbağa geldi, yani nişanlın Bay Harold. Şüphesiz, haberi almıştır."

Georgie başını salladı. Yanakları pembe pembe olmuştu. "Nişanı atmaya gelmiştir." Yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

"Ah, umarım öyledir!" Lizzie koşup Georgie'ye sarıldı; ablası nihayet kurtulduğu için çok sevinçliydi. Nihayet kendi tatsız durumundan iyi bir sonuç çıkmıştı.

Georgie de gülmeye başladı. "Bu konuda kendimi ne kadar zorladım bir bilsen! Ah, Lizzie, başına gelen felaketten iyi bir şey çıktı! Gerçek şu ki Bay Harold ile evlenmektense bekâr kalmayı tercih ederim."

"Biliyorum," dedi Lizzie gülümseyerek. "Haydi git bakalım. Üzüntülü bir tavır takın ve o, nişanı atmak istediğini söyleyince de bir iki damla gözyaşı dök!"

"Evet!" Georgie ciddi bir ifade takındı. "Evet, çok üzgünüm çünkü beni neyin beklediğini biliyorum." Sonra yine güldü. "Ah, çok şükür Tanrım!" Koşarak odadan çıktı.

Lizzie, Ned'i yatırmaya karar verdi çünkü çocuk süzgünleşmişti ve yerde bulduğu bir örümcekle oynuyordu. Lizzie onu azarlayıp beşiğine yatırdı. Ned hiç itiraz etmedi, Lizzie yün battaniyeyle üstünü örterken gülümsüyordu. Babasınınkiler gibi siyah, gür ve uzun kirpikleri aşağı düştü ve Ned hemen uykuya daldı.

Tyrell'in hayali canlanıverdi. Lizzie âdeta odada onun varlığını hissediyordu.

Ne yapacağını bir bilseydi!

Lizzie karamsar düşüncelere dalmamaya çalışarak pencereye döndü ve Bay Harold'ın gidişini görmek için beklemeye koyuldu. Ancak on beş dakika geçtiği halde adam evden çıkmayınca Lizzie endişelenmeye başladı. Bir nişanı atmak en fazla bir iki dakika sürerdi, özellikle de annesi evde olmadığından, ağlayıp sinir buhranı geçirerek olayı uzatamayacağı için. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

O, pencerede beklerken Raven Malikânesi'ne doğru gelen iki atlı belirdi.

Lizzie'nin içine bir huzursuzluk çöküverdi. Bu at sırtında gelenler de kimdi? Onlara gelen misafirler çoğunlukla araba kullanırdı.

Biniciler iki çok güzel atla yaklaşırken Lizzie pencereyi ardına kadar açtı. Atlardan biri iri ve siyahtı, diğeri de alnında dikkat çekici bir beyazlığı olan güzel bir doru at. Lizzie, Rory'nin doru atını hemen tanıdı.

Olduğu yerde kalakalarak gözlerini Rory'nin atından, diğer yağız atla binicisine çevirdi. İki atlıdan bu, daha yapılı olanını tanımaması mümkün değildi.

Hafta içi ziyarete geleceğini söylemişti. Ama hemen ertesi gün kapısına dayanmıştı!

Besbelli sana karşı ilgisi azalmamış.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Farklı koşullarda Tyrell'in, kendi evine gelmesi için her şeyini verirdi. Ancak şu halde, Tyrell'in oğlu onun odasında uyurken değil!

İki adam çevik hareketlerle atlarından indiler. Evin ön merdivenlerine doğru yürüdüler ve Lizzie'nin görüş alanından çıktılar.

Lizzie cama yapıştı. Tyrell niçin gelmişti, ne istiyordu?

Geceyarısı batı bahçesinde buluşalım.

Lizzie ne bu emri ne de Tyrell'in bunu söylerkenki bakışını unutabilirdi. Tıpkı önceki gün ana caddedeki gibi bakmıştı ona.

Lizzie korkudan buz kesmiş olsa da aynı zamanda kanı kaynıyordu. Beşiğe koşup Ned'e baktı ama o uyuyordu.

Georgie heyecanla odaya girdi. "Lizzie! O geldi! Yanında da o şaklaban var! Çabuk aşağı gel!" Gözleri büyümüş, yanakları kızarmıştı.

Lizzie şokta olmasaydı, Rory'ye böyle kaba bir isim taktığı için Georgie'yi azarlardı. "Gelemem!" dedi. "Hasta olduğumu söyle." Ancak bütün ihtiyatı bir yana bırakıp alt kata koşmanın eşiğine gelmişti.

Georgie onu bileğinden tuttu. "Ben söyleyemem. İstiyorsan git kendin söyle! Bütün hayatın boyunca istediğin bu değil miydi?"

"Ama Ned var," diye bağırdı.

"Evet, Ned var ama bu müthiş fırsat da var! Aşağı in, Lizzie! Adamın yeniden kollarına atılmayacaksın ki! Git bakalım ne istiyormuş!" diye bağırdı Georgie de.

Tyrell'in varlığı bile onu heyecanlandırıyor, damarlarındaki kanı ateşliyordu. Dudaklarını ıslatıp peşinde Georgie ile odadan çıktı.

Tyrell sırtını kapıya dönmüş, bahçeye bakıyordu. Rory pek âdeti olmayan bir sabırsızlıkla salonu adımlıyor, Bay Harold ise koca göbeği pantolonunun üzerinden taşarak koltukta oturuyordu. Lizzie onun hâlâ orada olduğunu unutmuştu, şaşkın şaşkın Georgie'ye baktı. Georgie de kardeşinin bakışına çaresizce karşılık verince Lizzie, Bay Harold'ın nişanı bozmadığını anlayarak şaşırdı.

"Lizzie." Rory içten bir tebessümle selam verdi. "Bir hafta bekleyemedik. Annenden dolayı bizi kabul etmemeniz riskini göze aldık." Gözleri, Lizzie'nin yanında dimdik duran Georgie'ye kaydı.

Lizzie, gözleri Tyrell'de, reverans yaparak beyleri selamladı. Tyrell dönünce gözleri Lizzie'nin kalbini durduracak şekilde buluştu. Hafifçe eğilerek selam vermeden önce gözlerinde ateşli ve samimi bir ifade vardı. Georgie haklıydı; Tyrell'in ilgisi azalmamıştı.

Bu inanılmaz bir şeydi.

Lizzie, Ned'i unutmuştu.

Peter Harold koltuktan kalktı. "Siz ve Ekselansları Lord, Raven Malikânesi'ne neden kabul edilmeyesiniz?" Georgie'nin yanına gidip kolunu kendi koluna doladı.

Lizzie, Rory'nin ablasına baktığını fark etti. Sonra gözlerini çevirdi. Georgie'nin yanakları kıpkırmızı olmuştu. Harold onun eline pat pat vurdu. "Hı?"

"Annem rahatsız," dedi Georgie uyuşmuş gibi. "Ama biz kimseyi Raven Malikânesi'ne almazlık etmeyiz."

Harold teskin eder gibi, "Tabii, canım," dedi.

"Tebrik ederim," dedi Rory, Georgie ile göz göze geldiler. "Düğün ne zaman?"

Georgie başını yukarı kaldırdı. "Henüz belli değil."

"Yakında," dedi Peter Harold sevinçle gülümseyerek, "çünkü hanımımı artık evimize götürmek istiyorum."

Georgie kendisini nişanlısının kolundan kurtardı. Harold, Rory'ye yaklaştı. "Ne şanslı adamım, değil mi? O oğullarımın annesi olacak!"

Rory başını yana eğdi. "Evet, çok şanslı bir adamsınız. Tekrar tebrik ederim."

Lizzie, Tyrell'in onu, yakalamak istediği bir fare –ya da yatağa atmak istediği bir kadın– gibi takip ettiğini seziyordu. Tyrell henüz konuşmamıştı. Lizzie, Georgie'nin ızdırabı, Rory'de gözlemlediği tuhaf gerilim ve Tyrell'in arzulu bakışları arasında bunalmış durumdaydı.

Rory ona döndü. "Annen nasıl oldu?"

"Daha iyi."

Bu sırada Tyrell ileri doğru çıktı. "Adare'de iyi bir doktorumuz var. Size göndereyim de Bayan Fitzgerald'ı muayene etsin."

Lizzie, "Hiç gerek yok," diyecek oldu.

"Bahçede yürüyelim." Tyrell bu, emir gibi sözüyle onun lafını kesti.

Onunla bahçeye çıkmak istiyordu, hem de yalnız. Lizzie olumlu ya da olumsuz bir cevap veremeden Tyrell onu koluna taktı.

"İrlanda'nın sisinde yürümek gibisi yoktur," diye mırıldandı.

Lizzie konuşamıyordu. Tyrell güçlü koluyla onun yumuşak vücudunu kendi kuvvetli, kaslı vücuduna çekerken nasıl konuşabilirdi? Başını sallayarak onayladı, Tyrell de onu odadan çıkardı.

Dışarısı soğuktu ve Lizzie'nin üzerinde kısa kollu pamuklu elbisesinden başka bir şey yoktu; buna rağmen terliyordu. Tyrell onu evin çevresindeki kırlara doğru götürürken dönüp düşünceli ve güzel gözleriyle baktı.

Lizzie birdenbire Tyrell'in sarılıp onu ateşli bir şekilde öptüğünü hayal etti.

Tyrell birden durdu. Bu ani duruş hayallerini dağıtmış ama kanının hızlı akışını bozmamıştı. Lizzie şehvetli düşüncelerini o sezmeden zaptedebilmek için dua ediyordu. Tyrell ona dönmüş dikkatli gözlerle yüzüne bakıyordu. Lizzie büyük bir mücadele sonucunda konuşabildi. "Benden ne istiyorsunuz, Lordum?"

Tyrell'in ağzı büküldü. "Ne istediğimi biliyorsunuz."

Gözlerindeki ateş, söylediği şeyin anlamını açıkça ifade ediyordu. Lizzie henüz cevap vermeden Tyrell hafifçe gülümseyip onu kollarına çekti.

Lizzie afallamıştı. Tyrell onu göğsüne bastırıp sıkıca dudaklarına yapıştı. Lizzie derhal teslim oldu. Hafif bir inlemeyle dudakları aralanınca Tyrell'in dili derhal ağzına daldı. Lizzie, Tyrell onu öpmekten başka bir şey yapmazsa öleceğini düşünüyordu. Onun öpücükleri, kuvvetiyle ilgili o zamana kadar kurduğu hayaller gerçeğinin yanında çok sönük kalıyordu.

Ona kenetlenerek dilini onunkine doğru ittirdi. Tyrell'in bütün vücudu üzerine kapanmıştı, kendi sırtı ise bir ağaca dayalıydı. Tyrell bacağını onunkilerin arasına sokmuştu ve Lizzie o bölgedeki ateşli sürtünmeyle arzudan çılgına dönmek üzereydi. Kıvranıp inlemeye başlamıştı.

Tyrell'in sertleşmiş erkekliği Lizzie'nin kasıklarına batıyordu.

Lizzie elinde olmadan o tarafa baktı. Açlık ve ihtiyacın birbirine karıştığı heyecanı giderek tırmanıyordu. Bacaklarının arasına, giysilerinin altına bir kere dokunması, onu bir kez okşaması için yalvarmaya hazırdı. Oradaki dayanılmaz sızıyı ancak böyle dindireceğini düşünüyordu. Tyrell onu anlamış gibi haşin bir ses çıkarıp dudaklarını ondan ayırdı.

Gözleri buğulu bakıyordu.

Lizzie nefes nefese, "Lütfen," dedi.

Tyrell onun yüzünü avuçlarının içine alıp tekrar öpmeye başladı. Öperken, "Bunun için iki yıl bekledim," dedi.

Lizzie onu işitmiyordu. Doyuma ulaşmasına az kalmıştı. "Taraçaya gidelim," diye yalvardı nefes nefese.

Tyrell şaşırarak durdu.

O zaman Lizzie ne teklif ettiğinin farkına vardı ve gözleri kocaman açıldı.

Aklı biraz başına gelmişti. *Arka bahçede Tyrell de Warenne ile sevişiyordu, her an biri onları görebilirdi.*

Ayrıca Ned evdeydi.

Lizzie'nin sırtı ağaca yaslanmıştı. Vücutları birbirine kenetliydi. Gözleri buluştuğunda, "Seni metresim yapacağım," dedi Tyrell.

Hâlâ onun kollarında ve sırtı ağaca yaslanmış halde olan Lizzie önce tepki vermedi. Tyrell'in sözlerinin anlamını birkaç saniye sonra kavradı.

"Hiçbir şeyden mahrum olmayacaksın. Mal mülk mü istiyorsun, malın mülkün olacak. Ne istersen sahip olacaksın, Elizabeth," dedi açıkça.

Lizzie anlamaya başlamıştı. Adam ondan metresi olmasını istiyordu. Tyrell de Warenne ondan metresi olmasını istiyordu. *Bu gerçekten mümkün müydü?*

Lizzie ateşli bir rüyada olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Birdenbire Tyrell gülümseyerek parmak uçlarıyla dudaklarına dokunmaya başladı. Kalınlaşan sesiyle, "Böyle olacağını biliyordum," dedi.

Bir çocuk ağlıyordu.

Ned.

Tyrell'in o son derece çekici ve güven veren tebessümüne bakarken bile Lizzie'de korku başlamıştı. Rüya görmüyordu. Adamın kollarındaydı ve az önce ondan metreslik teklifi almıştı. Vücudu ve kalbi kabul etmek için yanıp tutuşuyordu. Ancak Ned'i bu dünyadaki her şeyden çok seviyordu. Ya Tyrell, Ned'in kendi oğlu olduğundan şüphelenirse? Gerçeği anlamak zor olmazdı; Georgie, Ned'i görür görmez bunu anlamıştı.

Tyrell, Lizzie'ye sırtını dönmüş, pantolonunu çekiştiriyordu. Lizzie dolduğunu hissettiği gözlerini sımsıkı kapayıp hâlâ yanan yanaklarına dokunarak, "Yanlış anlamanıza üzüldüm, Lordum," diye fısıldadı.

Tyrell hızla ona döndü. "Yanlış mı anladım?"

"Teklifinizi kabul edemem," dedi.

Tyrell tam bir şaşkınlık içinde bakıyordu. "Ben yanlış falan anlamadım!"

Lizzie başını kaldırıp onun öfke saçan gözlerine baktı. "Metresiniz olamam," dedi kararlı bir şekilde.

"Neden?" diye sordu kapkara ve parıldayan gözlerle. "Bakire olmadığını biliyorum! Hakkında araştırma yaptırdım!"

"Araştırma mı?" Lizzie dehşete kapılmış, bütün arzusu sönmüştü.

"Evet." Gelip tepesine dikildi. "Evlilik dışı bir çocuğun var. Adın kirlenmiş. Kaybedecek başka şeyin yok. Sana istediğin her şeyi vereceğimi söylüyorum." Gözleri yeniden parladı. "Oğlunun da hiçbir eksiği olmayacak! Ailen kibar bir sefalet içinde hanımefendi! Ben buna son verebilirim! Senin tek yapman gereken benim yatağımı ısıtmak!"

Lizzie onun Ned'in kendi oğlu olduğunu öğreneceği günü düşündü. Oğlunun annesi olmadığını bildiği Lizzie'yi artık sıkılmış olacağı için bir kenara atacak, Ned'i ise Adare'de kendi yanında tutacaktı.

Lizzie başını salladı. "Yapamam!"

Tyrell'in gözleri hayretten büyümüştü. "Bu ne biçim bir oyun?" diye sordu. "Azizler Yortusu balosunda benimle cilveleşiyorsun, sonra kendi yerine bana bir hayat kadını gönderiyorsun! Sebebini hâlâ anlamıyorum. Şimdi de sen de beni, benim seni istediğim kadar istediğin halde, küçük çaplı bir serveti geri çeviriyorsun."

"Bu bir oyun değil," dedi Lizzie.

Tyrell ona doğru uzandı. "Dikkatli ol. Belki fikrimi değiştiririm, o zaman elinde hiçbir şeyin kalmaz."

Lizzie bir an Tyrell'in onu Ned'i elinden almakla tehdit ettiğini sandı. Gözleri yaşlarla dolarak başını salladı.

"Bir hafta daha Adare'de olacağım, sonra Dublin'e dönmem gerek. O zamana kadar anlaşmamızı bir sonuca bağlamak istiyorum. Aslında senin şehirde, yanıma gelmeni istiyorum," dedi sertçe.

Lizzie'nin nutku tutulmuştu.

Tyrell selam verdi. "İyi günler."

Lizzie şaşırmış halde adamın arkasından bakakaldı. Kader ona bir kere daha hayatta karşısına bir kez çıkacak bir fırsat sunmuştu. Şimdi bir seçim yapması gerekiyordu.

Lizzie, adamın bu şoke edici teklifini kabul etmeyi çok istiyordu ama Ned'i riske atamazdı. Yani nihayetinde seçeneği yoktu.

Lizzie kollarını bedenine dolayarak ağır adımlarla eve doğru yürüdü.

Üst kattaki yatak odasının perdeleri kımıldamıştı. Eleanor da Tyrell'in gidişini görmüştü.

10

İki Ateş Arasında

Bütün aile akşam yemeği için toplanmıştı. Eleanor ayağa kalktı, elindeki şarap kadehini bir kaşıkla çınlattı. Bütün gözler ona döndü. "Hepinize bir şey söyleyeceğim," dedi.

Lizzie kendi derdine gömülmüştü, Tyrell ve onun şaşırtıcı teklifinden başka bir şey düşünecek durumda değildi. Tyrell'i iyi tanıdığını sanırdı ama onun ne denli zorba olduğunu hiç fark etmemişti. Hem neden onu kendine metres yapmak istiyordu? Neden daha güzel, şuh ve tecrübeli birisini seçmiyordu?

Endişeyle halasına baktı. Eleanor'un ne söylemek istediğini bilmiyordu ama belki kendi başlattığı bu birbirine dolaşmış yalanlar ağından biraz olsun kurtulup nefes alabilirdi.

"Benim Merrion Meydanı'na dönmem gerekiyor. Evde ilgilenmem gereken işlerim var," dedi Eleanor.

O an Lizzie, halasına ne kadar alıştığını, son bir buçuk yılda sırtını ona ne çok yasladığını anladı. Eleanor'un gitmesini hiç istemiyordu. Ama Eleanor, o ve Ned için kendi hayatından feragat etmişti, artık biraz kendisiyle ilgilenmek onun hakkıydı.

Derken Eleanor ona döndü. "Kusura bakma Elizabeth ama bu iş iyice çığırından çıktı," dedi.

Lizzie gerilmişti. Eleanor ne demek istiyordu?

"Belki bir gün cüretimden dolayı bana teşekkür edersin. Belki de etmezsin. Ancak bunu Ned'in iyiliği için yapıyorum, hatta babasının iyiliği için ve hatta umarım senin için de en iyisi budur," dedi Eleanor, Lizzie ile baş başa konuşur gibi.

Lizzie titreyerek ayağa fırladı. "Eleanor, hayır, lütfen yapma!"

"Üzgünüm, kızım. Ama artık vicdanımın sesini dinlemeliyim." Gerald ile Lydia'ya döndü. "Tyrell de Warenne, Ned'in babasıdır," dedi.

Lydia bir hayret çığlığı koyuverdi, Gerald bembeyaz kesildi.

"Bana bu şekilde nasıl ihanet edersin?" dedi Lizzie şok içinde. "Söz vermiştin!"

Eleanor çok üzgün görünüyordu. "Tyrell'e baba olduğunu söylemeyeceğime söz vermiştim, o sözümü tuttum. Gerçeğin er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordun, canım."

"Yeminini alaya alıyorsun! Ben ortaya çıkacağını bilmiyordum! Bu ihanetini asla affetmeyeceğim!" diye bağırdı Lizzie artan bir öfkeyle. "Seni affetmeyeceğim!" O an hayatının değiştiğini anladı. Birden korkmaya başlamıştı.

Georgie onun elini okşadı. "Ben de böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Böylesi nasıl daha iyi olabilirdi? Sır ortaya çıkmıştı ve Tyrell er ya da geç Ned'in babası olduğunu öğrenecekti. O gün geldiğinde, Lizzie en kötü kâbusuyla karşı karşıya kalacaktı: Ned'i ondan alacaklardı. "Şimdi bana nasıl sırt çevirirsin?" Lizzie elini hışımla çekti.

Lydia göğsünü kabartarak ayağa kalktı. "Bu doğru olamaz. Şaka mı bu? Şakaysa çok korkunç ve zalimce," dedi nefes nefese.

"Şaka değil, Lydia," dedi Eleanor yerine oturarak. Lizzie, hala'sına bakmıyordu.

Annesi bir şaşkınlıkla Lizzie'ye baktı.

"Tyrell'e söyleme anne! Lütfen anla beni. Ned'in kendi oğlu olduğunu öğrenirse onu benden alır!" Lizzie'nin dehşeti büyüdükçe büyüyordu. Annesiyle babasını bu mesele hakkında konuşmamaya ikna etmek zorundaydı. Ned'i kendi doğurmadığı ortaya çıkarsa olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Zaten Tyrell hiç beraber olmadıklarını biliyordu. Eğer Tyrell'le yüzleşmek zorunda kalırsa Ned'in annesi olmadığı da öğrenilecekti. Anna'nın sırrı ortaya çıkar bu da onun sonu olurdu.

Ama Ned'in annesi olduğunu iddia edecek cesareti gösterirse Tyrell babalığı kabul etmezdi. Tyrell ona şöyle bir bakar, küçümseme ve kuşkuyla gülerdi.

Lydia yüzünde müthiş bir heyecan ifadesiyle Gerald'a dönmüştü. "Gerald! İnanabiliyor musun? Tyrell de Warenne, Lizzie'nin çocuğunun babasıymış!"

Gerald da ayağa kalkıyordu. Hâlâ şaşkınlığından kurtulamamıştı.

Lydia aceleyle, "Gerald! Topla kendini!" diye bağırdı. "Kont ile Kontes şu anda Adare'de, Lord Harrington bugün kızıyla gelmiş, nişan bu hafta sonu bir baloyla duyurulacakmış. Hemen bir görüşme talep etmeliyiz! Hatta hemen bu gece için!"

Lizzie sandalyesine çöktü. Ned'in annesi olduğu iddiasını sürdürecek cesareti var mıydı? Böyle bir iddiayla Tyrell'in karşısına çıkabilir miydi? Anna'nın hayatını yaşamaya, mutlu olmaya hakkı yok muydu? Ned büyüyünce ona gerçeği söyleyebilirdi. Georgie'nin onu rahatlatmak için elini omzuna koyduğunu hissetmemişti bile. Lizzie, Ned'in elinden alındığını düşünmek bile istemiyordu.

Babası, "Hayır, Lydia, Adare'ye yarın öğle vakti gideriz. Hiç korkma. Kont benimle konuşur, oğlu da kızımızla ilgili olarak yapması gerekeni yapacaktır," dedi.

Olaylar, Lizzie'nin hiç istemediği bir yöne sapmıştı. Ayağa fırladı. "Neymiş o?"

"Evlilik yani," dedi babası öfkeyle. "Seninle evlenecek, Lizzie. Seni hamile bıraktıysa evlenmesini de bilsin!"

Lizzie, Tyrell'in çocuğunun annesi olarak Adare'ye götürülme düşüncesiyle dehşete düşerek başını salladı. Muhtemel bir rezilliğin önüne geçmek için derhal bir çare düşünmeliydi. "O benimle evlenmeye tenezzül etmez. Kendiniz söylediniz, bir İngiliz asilzadesiyle nişanlanmak üzereymiş. Tyrell'in karşısına çıkmanın hiçbir anlamı yok! Ned'in onun oğlu olduğunu asla kabul etmez," dedi. Sonra da kararlı bir şekilde ekledi: "İnkâr edecektir."

Babası, "Senin soyun Kelt krallarına dayanıyor," diye bağırdı öfkeyle. Yumruğunu savurdu. "Senin ceddin Gerald Fitzgerald, Desmond Kontu'ydu; kendi devrinde Güney İrlanda'nın yarısı onun hâkimiyeti altındaydı!"

"Ve bu yüzden kellesi gitti," diye mırıldandı Georgie ama onu yalnızca Lizzie işitti.

"Senin soyun o De Warenne'lerinkinden daha asil," diye bağırdı babası yanakları kızararak. "Onlar İrlandalı bile değil. Sen De Warenne sülalesine asalet kattın!"

Lizzie, babasını hiç bu kadar coşkulu görmemişti, şimdi onu şaşırarak seyrediyordu. Babası besbelli kendi sözlerine yürekten inanıyordu. Aklını mı kaçırmıştı? "Benimle evlenmez o," dedi Lizzie çaresizce. "Baba beni dinle, lütfen! Tyrell, Ned'in oğlu olduğunu hayatta kabul etmez! Ona baskı yapmanın anlamı yok. Bunu ona söylemenin de anlamı yok! Ned'i biz kendimiz yetiştirebiliriz. Lütfen, yapmayın!"

"Oğlunu inkâr edemez! Yok, yok, seninle evlenecek Lizzie, yoksa bana da Fitzgerald demesinler!" dedi babası öfkeyle.

Georgie sessizce yatak odasına girdi. Lizzie bakmadan gelenin ablası olduğunu anladı. Yatağına yan uzanmıştı, gözyaşları içinde, kollarında Ned'i tutuyordu. Ailesinin uğruna onurunu çiğnemişti, Ned'in gelecekteki isim hakkının tehlikeye girmesinden korkuyordu... Ayrıca Tyrell'den korkuyordu.

Tyrell şimdilik onu istiyordu ama çocuğunun annesi olarak karşısına çıkarıldığında şüphesiz ona karşı duygu ve düşünceleri değişecekti. Izdırap içinde gözlerini yumdu. Tyrell onu reddedince annesiyle babası onun çok vicdansız bir adam olduğunu düşüneceklerdi, oysa vicdansız olan kendisiydi.

Georgie gelip ayak ucuna oturdu. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu, Lizzie'nin ayak bileğini tutarak.

Lizzie hıçkırıklara boğulmamak için kendini tuttu. Artık halası sırdaşı olamazdı, oysa şu anda bir sırdaşa ne çok ihtiyacı vardı. "Evet."

"Eleanor seni çok seviyor, Lizzie," dedi Georgie uzanıp saçını okşayarak. "O doğru bildiği şeyi yaptı."

Lizzie, oğlunu uyandırmamak için dikkatlice doğrulup oturdu. Elinin tersiyle yanaklarını silerek Georgie'ye döndü. "Sırrı saklayacağına söz vermişti. Bir daha bana ondan bahsetme! Hem Tyrell Ned'in babası olduğunu kabul etmeyecek."

Georgie duraksadı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Adam aptal değil ya, Ned'e bir kez baksa benzerliği görecek."

Lizzie ürperdi. "Benim onun oğlunu doğurduğuma asla inanmaz!"

"Neden inanmasın bunu anlamıyorum. Lizzie, belki de seninle evlenir. Senden çok hoşlanıyor!" diye haykırdı Georgie.

Lizzie, ablasına uzun uzun baktı. Ona her şeyi açıklamak zorundaydı, güveneceği başka kimsesi yoktu. "O benimle evlenmek istemiyor, Georgie. Senin gibi aklı başında birisi böyle bir şeyi nasıl söyler, inanamıyorum. Aslını istersen o bana metresi olmamı teklif etti."

Georgie'nin ağzı açık kalmıştı.

"Yani anlayacağın dengiyle evlenecek." Nedense kalbi kırılmıştı. "Yapması gereken de bu," diye ekledi. Evlilik zaten en uçuk hayallerinde bile yoktu.

"Ahlaksız adam!" diye haykırdı Georgie. Öfkeden kıpkırmızı bir halde ayağa kalktı. "Seni hamile bırakıyor, iki yıl ortadan kayboluyor, sonra yeniden koynuna girmeni bekliyor ama öbür yandan güzel Leydi Blanche ile evleniyor!"

Lizzie, Georgie'nin öfkesi karşısında şaşırmıştı ama sonra onun kızgınlığının gerçek sebebini anladı. Georgie'nin de sorunları vardı. O anda kendisinin ne kadar bencilce davrandığını anladı. Yataktan yere çıplak ayaklarının üzerine indi ve gidip ablasına sarıldı. "Affedersin. Bay Harold'a ne oldu?"

Georgie çenesini havaya kaldırmış ama gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ailemin bahtsız durumuna karşın beni seviyor," dedi acı acı. "Akrabalarım yüzünden beni terk etmezmiş. Herhalde düğün gecemizde ölürüm ben," dedi ve kıpkırmızı kesildi. "Arkadaşın Bay McBane onun beni okşadığını gördüğünde zevkten dört köşe oldu!"

Lizzie biraz şaşırmıştı. "Rory, bir kadının zor durumundan zevk duyacak birisi değildir," dedi.

"Ah, çok yanılıyorsun! Bay Harold kolumu okşarken o bana öyle edepsizce baktı ki. O züppeyle niye arkadaşlık ediyorsun?"

"Rory bana karşı çok naziktir! Hem çok nüktedan ve akıllı birisi. *Dublin Times*'a çok nükteli karikatürler çiziyor ayrıca. Neden ona züppe diyorsun? Ceketinin dirseklerini gördün mü, yıpranmış."

"Demek ki fakir bir züppe taklidi." Georgie omuz silkti. "*Dublin Times*'ta karikatürleri çıkıyorsa mutlaka görmüşümdür."

"Çok görmüşsündür, eminim," diye haykırdı Lizzie, Georgie'nin de Rory'yi onun gibi sevmesini istiyordu.

Georgie homurdandı. "Öyle akıllı birisine benzemiyor."

Lizzie iç geçirip kollarını kendine doladı, sabahki korkunç görüşmeyi düşünmeden edemiyordu. Georgie yanılıyordu. Tyrell, Lizzie ile birlikte olmadığını biliyordu ve hem Lizzie'yi hem de Ned'i evinden kovacaktı. Lizzie'nin istediği de buydu, öyle değil mi?

"Lizzie, ne oldu? Seni huzursuz eden başka bir şey var besbelli."

Lizzie dudağını ısırdı. "Ne kadar haklısın. Sana tam doğruyu söylemedim ama bozamayacağım bir yemin ettim."

Georgie tam bir şaşkınlık içinde kardeşine bakıyordu. "Eğer bu yemin seni tehlikeye sokuyorsa, onu bir daha düşünmelisin."

Lizzie bir koltuğa oturdu. Anna'ya söz verdiği andan beri kendini tehlikeye atmış durumdaydı ama bunu o zaman anlamamıştı. "Georgie, çok sevdiğim birine bir konuda ölene kadar sessiz kalacağıma söz verdim. Ama bu sır beni çok savunmasız bir durumda bırakıyor, öyle bir durum ki başıma geleceğini hiç tahmin etmezdim. En kötüsü de bu sır er ya da geç ortaya çıkacak."

Georgie'nin gözleri büyümüştü. "Tahmin ediyorum, sen Anna'dan bahsediyorsun," dedi nihayet. "Ona ne söz verdin ki?"

Lizzie yüzünü buruşturdu.

"Anna hayalini kurduğu her şeye sahip oldu. Bu sır seni incittiği gibi ona da zarar verecek mi?"

"Eğer herkes öğrenirse evet," dedi Lizzie çekinerek.

"Eğer tavsiyemi almak için bana anlatırsan kimseye söylemeyeceğime yemin ederim," dedi Georgie.

Lizzie başını salladı. Kendini çok kötü hissediyordu ama başka çaresi yoktu. "Ned'in annesi Anna."

Georgie yaşadığı ani şaşkınlık nedeniyle sarsıldı. Karyola direğine tutunarak destek aldı. "*Efendim?*"

Lizzie başını salladı. "Ben Tyrell'le hiç birlikte olmadım, o da bunu biliyor! Eğer annemle babam Adare'ye gidip benim bu çocuğun annesi olduğumu iddia ederlerse Tyrell yalanımı ortaya çıkarır! O yüzden, ben sürekli Tyrell'in, Ned'in babası olduğunu kabul etmeyeceğini söyleyip duruyorum. Bir de Rory var! Rory, hamile olmam gereken dönemlerde beni sıklıkla gördü! Oğlum olduğunu öğrenirse onun benim bebeğim olmadığını anlayacaktır! Bu büyük yalan ortaya çıkmak üzere!" diye bağırdı telaş içinde.

Georgie derin bir nefes aldı. "Şu Anna ne kadar bencil!"

Lizzie ağzını açtı.

"Ah, tamam, haksızlık ediyorum! Ama o Thomas'la mutlu olabilsin diye senin çektiğin sıkıntıya bak! Bu doğru değil! Daima istediği her şeyi ve herkesi elde etti. Hayatında bir gün olsun sıkıntı çekmedi. Bir tebessümle bütün isteklerine sahip oldu! Tutup bir de çocuğunu sana yamıyor!"

"Ned'i kendi çocuğum gibi seviyorum, Georgie. Onu kendi oğlum gibi göstermeyi ben istedim, bu onun değil benim fikrimdi! Eleanor beni bundan vazgeçirmek için çok uğraştı ama Ned'i kucağıma alır almaz ona âşık oldum."

"Bütün hayatın boyunca Tyrell'i sevdin, Anna da bunu biliyordu, buna rağmen onunla birlikte oldu," diye bağırdı Georgie.

Lizzie gözlerini yumdu, Anna'nın ihanetini öğrendiğinde göğsüne saplanan hançerin acısını o günkü kadar şiddetli hissetti.

"Onda ahlak noksanlığı hep vardı! Bu da en büyük kanıtı!" diye haykırdı Georgie.

Lizzie başını iki yana sallıyordu. "Anna'ya saldırmayalım. O da pişman. Hem sadece bir kez olmuş, kostümleri değiştirdiğimiz o Azizler Yortusu balosunda." Ablasına, Anna'nın, Tyrell'den önce de âşıklarının olduğunu söylemeye Lizzie'nin hiç niyeti yoktu.

Georgie hayret dolu bir çığlık attı. "O zaten hep delişmen bir kızdı, öyle değil mi? Biz de yıllar boyunca onun cilveli hallerini ve umursamaz tavırlarını savunduk. Belki bunları yapmak için o kadar uğraşmasaydık daha iyiydi," dedi acı acı.

"O bizim kardeşimiz," dedi Lizzie. "Ona ben de çok kızdım, ama nihayetinde, ona karşı sorumluluğumuz var."

"Sen çok hoşgörülüsün, Lizzie," dedi Georgie. "Senin yerinde olsaydım ben o kadar hoşgörülü olabilir miydim, bilemiyorum."

Lizzie çaresizce, "Ne yapacağım ben?" diye sordu, sabahki rezaleti düşünerek. "Annemle babam Adare'ye gidecek, Kont ile Kontes'e benim, Tyrell'in çocuğunun annesi olduğumu söyleyecekler. Onları durdurmak mümkün olmayacak! Yerin dibine gireceğim! Ama Anna'nın hayatını da mahvedemeyiz. Ne yapacağım ben?" diye tekrarladı Lizzie.

Georgie oturdu. "Ne kadar karışık bir durum. Haklısın. Anna'yı korumalıyız elbette. Annemle babama engel olmak da mümkün değil. Hiç ümit yok." Lizzie'ye baktı. "Zavallım. Tyrell seni aşağılık bir yalancı olarak görecek."

Lizzie başını salladı. "Zaten hakkımda iyi şeyler düşünmüyor."

"Ah, talihsiz kardeşim," diye haykırdı Georgie.

"Başka bir çare olduğunu sanmıyorum," dedi Lizzie.

"Anna'nın hayatını altüst etmeyi göze alırsak, var."

Kardeşler göz göze geldiler. Georgie ayağa kalktı. "Sen çok iyi kalplisin, Lizzie. Belki bir gün bunu Tyrell de anlar."

Lizzie'nin hiç ümidi yoktu.

Lizzie bütün gece uyumamıştı. Şimdi anne ve babasıyla gösterişli bir salonda, elleri kucağında bir halde oturmuş, Adare Kontu ile Kontesi'ni bekliyordu. Ned yan koltukta Rosie'nin kucağında oturuyordu. Oraya vardıklarında babası uşağa kartını vererek, Kont'la mutlaka görüşmek istediklerini belirtmişti.

Lizzie, Kont'un onlarla görüşmemek için bir bahane öne sürerek uşağı geri göndereceğini biliyordu. Ancak Adare çok cömert, merhametli ve dürüst bir adam olarak tanınırdı. Lizzie'nin babası, Kont'un çevresindeki insanlardan sayılmazdı ama annesi, onun Kont'un üvey oğlu Devlin O'Neill ile uzaktan akraba olduğunu iddia ediyordu. İkisinin de soyu, babasının adını aldığı, kötü şöhretli Desmond Kontu Gerald Fitzgerald'a dayanıyordu. Bu bağlantı ve komşu olmaları, Lizzie'ye görüşmenin gerçekleşeceğini düşündürüyordu.

Bir kadının terlikle yürümesinin sesleri işitildi. Büyük meşe kapı açılırken Lizzie gerildi. Uşak kapıda Kontes'le beraber duruyordu.

Lizzie'nin kalbi durmuştu. Ayağa kalkarak reverans yaptı, annesiyle babası da ayağa kalkarak selam verdiler. Kontes güzel yüzünde zarif bir tebessümle kapıda durmuştu. Kontes'in saçları koyu sarı iken teni bembeyazdı ve mavi topaz mücevheri gözlerinin rengiyle uyum içindeydi.

Gerald boğazını temizledi, Lizzie onun heyecanlı olduğunu anlıyordu. "Leydim," dedi Gerald. "Kont ile biraz konuşmak istemiştim."

Kontes şaşkın şaşkın Ned ile Rosie'ye bakıp Gerald'a başını salladı. "Sevgili Bay Fitzgerald, nasılsınız? Ziyaretinize çok sevindim. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarım ama maalesef kocam şu anda biraz meşgul. Şu sıralar çok misafirimiz olduğunu eminim duymuşsunuzdur."

"Evet, tabii duydum," dedi Gerald, yüzünün kasları gerilerek. "Leydim mesele şu ki benim Kont'la görüşmem gerekiyor. Maalesef bu sıradan bir ziyaret değil. Ortada dehşetli bir adaletsizlik var ve bunu sadece aileniz çözebilir."

Kontes kaşlarını kaldırdı. Çok şaşırmışa benzemiyordu; belki Gerald'ın da kötü şöhretli atası gibi abartmaya meyilli birisi olduğunu düşünüyordu. Belki de kadın sakin ve rahat bir mizaca sahipti. Lizzie bu müthiş leydinin asil ve zarif tavırlarına hayran kaldı. "Adaletsizlik mi? Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum. Kusura bakmayın ama şu anda Lord'u kesinlikle rahatsız edemem. Sakıncası yoksa başka bir zaman gelebilir misiniz?" Gerald'a hoş bir şekilde gülümsedi.

"O halde sarsıcı haberimi size iletmek zorundayım."

Kontes biraz şaşırmış görünüyordu. Ancak yine de, "Oturmalı mıyım?" derken gülümsüyordu.

"İyi olur," dedi Gerald, kadına bir sandalye tutarak.

Nihayet tebessümü sönen Kontes oturdu ve Lizzie'ye şöyle bir baktı. Kıpkırmızı kesilen Lizzie'nin kalbi rüzgârda açık kalmış bir panjur gibi çarpıyordu. Kontes, Lizzie'nin sıkıntısını hissetmiş gibi ona nazikçe gülümsedi. "Buyurun, beyefendi," dedi.

Gerald, Lizzie'ye baktı. "Gel, Elizabeth," dedi.

Lizzie yaklaşan korkunç ifşa anına hazırlıklı olarak duygularını uyuşturmuştu. Babasının dediğini yaparak gidip onun yanında dikildi. Kontes'in aşikâr bir merakla kendisinin üzerinde gezinen gözlerine bakamıyordu.

"Kızım Elizabeth Anne Fitzgerald," dedi babası.

Lizzie reverans yaparken o kadar eğildi ki dengesini sağlamak için parmak uçlarını yere değdirdi.

"Kalk çocuğum," dedi Kontes ve elini Lizzie'nin omzuna koydu.

Lizzie kalkarak Kontes'in gözlerine baktı. Gözlerine bakınca kadının nazik bir insan olduğunu anladı.

Gerald, "Kızım iki yıldır evden uzakta," diyerek doğrudan konuya girdi. "Dublin'deki halasına niçin gitmek istediğini bize söylemedi, biz de Eleanor'un onu çağırdığına inandık. Ama işin aslı öyle değilmiş. Oraya gizlice çocuğunu dünyaya getirmeye gitmiş. Çocuğu sizin torununuz olur."

Kontes'in gözleri büyümüştü. "Efendim?"

"Rosie, Ned'i getir," diye seslendi Gerald. Kıpkırmızı olmuştu.

Lizzie döndü ve onlara doğru gelen Ned'in elinden tuttu. Ned'i kucağına alıp sıkıca sarılırken titriyordu. O anda, kendisinin dışarı atılırken, Ned'in orada tutulacağından korktu.

"Üvey oğlunuz Tyrell, bu çocuğun babasıdır," dedi babası katı bir şekilde.

Lizzie gözlerini kapadı. "Üzgünüm," diye fısıldadı Kontes'e.

"Buna inanmıyorum," dedi Kontes. "Kızınızın asil bir hanım olduğu bir bakışta anlaşılıyor. Tyrell de zampara değildir. Böyle namussuzca bir şey yapmaz o."

"Kızım ve bebeği konusunda yapması gereken şeyi yapmalıdır," diye bağırdı Gerald.

Lizzie korkarak Kontes'e baktı. Göz göze gelince, Lizzie hemen gözlerini kaçırdı. Bir sebeple Kontes'e yalan söylüyor olmak onu fazlasıyla rahatsız ediyordu.

"Çocuğu yere koy," dedi Kontes.

Yumuşak bir sesle konuşmasına rağmen, sözleri kesinlikle emirdi. Lizzie, Ned'i yere indirdi. Ned'in yüzü sevinçle parlayarak, "Anne, yürü? Yürü!" dedi.

"Sonra," diye fısıldadı Lizzie.

Kontes, Ned'e hayret dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Bayan Fitzgerald," dedi.

Lizzie, Kontes'in gözlerine baktı.

"Tyrell, oğlunun babası mı?"

Lizzie derin bir nefes aldı. Bütün yapması gereken bunu inkâr etmekti ama nedense yapamıyordu. Başını salladı. "Evet, Leydim," dedi.

Kontes, Ned'e baktı, Ned ona gülüyor ve "Anne yürü! Yürü!" diyordu. Yumruğunu koltuğun koluna vurdu, sonra yaptığından memnun olarak sırıttı.

Sarsılmış gibi görünen Kontes derin bir soluk aldı. "Ben Lord'u çağırayım," dedi.

"Durun." Lydia gözlerinde yaşlarla öne çıktı. "Konuşabilir miyim lütfen?"

Kontes başıyla tasdik etti.

Lydia kol ağzından bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Lizzie'miz iyi bir kızdır," dedi kesik kesik. "Dublin'e Leydi de Barry'ye ziyarete gittiğinde hamile olduğunu bilmiyorduk! Bakın Leydim, Lizzie benim en içe dönük kızımdır. O hep kendi köşesinde sessizce durur. O çok edepli bir kızdır!"

Kontes, Lizzie'ye şöyle bir baktı ve Lizzie onun aklından geçeni tahmin etti; Lizzie'nin evlilik dışı bir çocuğu varsa Lizzie hiç de edepli ya da iyi bir kız olamazdı.

Lydia, "Bu olayın nasıl meydana geldiğini tahmin ediyorum ben," dedi.

Lizzie, "Anne, hayır!" diye haykırdı. Annesi, Tyrell'i kızını iğfal etmekle suçlayacaktı. "Tamamen benim suçumdu!"

Kontes hem Lydia'nın suçlaması hem de Lizzie'nin açıklaması karşısında hayrete düşmüştü. "Tyrell'i de öz oğullarım kadar iyi tanırım," dedi, "Tyrell tam bir centilmendir. Baştan çıkarma, iğfal gibi bir şey söz konusu olamaz. Masum bir genç kıza böyle bir şey yapmaz o."

"Lizzie'ye bakın, ne kadar utangaç ve gösterişsiz bir kadın," diye bağırdı Lydia, gerdanını titreterek. "Arsızlık ve edepsizlik onun tabiatına aykırı! Ama Tyrell onu böyle birisine çevirmiş. Onu tabiatına aykırı davranmaya zorlamış! Adalet yerini bulmalı!"

"Anne lütfen sus," diye yalvarıyordu Lizzie.

Kontes de, "Evet, lütfen susun," diyerek Lydia'yı sakince uyardı.

Gerald bile Lydia'yı kolunu tutarak susturmaya çalışıyordu. Ama Lydia bir kere ağzını açmıştı. "Herkes Lydia'nın nasıl bir kız olduğunu bilir. Kızımı istediğinize sorun!"

"Ben Kont'u çağırayım," dedi Kontes.

Ancak Lizzie bir tartışmayı daha kaldıramazdı. Telaşla Kontes'in yanına gitti. "Lütfen bir dakika konuşabilir miyim? Konuşmam bitince ne Kont'u ne de Tyrell'i çağırmaya gerek olduğunu göreceksiniz."

Kontes durdu, sonra da kibarca başını salladı.

"Bu tamamen benim suçum," dedi Lizzie, dosdoğru Kontes'in yüzüne bakıyordu. "Tyrell'in suçu yok. Ben kostümlüydüm... Ben onu hayatım boyunca sevdim... o benimle sadece biraz flört etti... onu ben baştan çıkardım. Kim olduğumu bilmiyordu ve eminim, tavrımdan dolayı beni tecrübeli bir hayat kadını sandı."

"Lizzie!" diye bağırdı babası öfke içinde.

"Lizzie," dedi annesi de hayretle.

"Oğlumun yanıldığını mı söylüyorsun?" diye sordu Kontes.

"Evet. Leydim, bütün suçu üstleniyorum. Kocanızı da oğlunuzu da rahatsız etmenize hiç gerek yok. Olanlar için Tyrell'i suçlamayın. Beni suçlayın –özürlerimi kabul edin– ve izin verin oğlumu eve götüreyim. Ben buraya gelmeyi hiç istemedim!" Leydi'nin elini tuttu. "Bırakın evimize gidelim! Ned'i çok seviyorum –ben iyi bir anneyim– kocanızla Tyrell'i hiç rahatsız etmeyin!"

Annesi bir koltuğa çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kontes tam bir şaşkınlık içinde Lizzie'ye bakıyordu, eliyle nazikçe çenesini kaldırdı. "Ama evlenme talebiyle evime geldiniz."

"Hayır," diye fısıldadı Lizzie. "Ben aptal değilim. Tyrell'in benimle evlenmeyeceğini biliyorum. Bunu isteyen ailem, ben değilim."

"Oğlumla evlenmek istemiyor musun?"

Lizzie duraksadı, kalbi âdeta patlayacaktı. "Hayır."

Kontes ona dikkatle bakıyordu.

Lizzie kızardı. "Ned'i benden almayın," dedi. "Lütfen. Siz merhametli birisiniz. Öyle olduğunuzu duymuştum, ayrıca bunu kendim de görüyorum. Ben buraya gelmek istemedim. Lütfen. Bizi bırakın gidelim, oğlumu evime götüreyim."

Kontes elini indirdi. "Bir dakika daha bekleyin."

Lizzie o zaman gerçekten dehşete düştü.

"Hemen dönerim," dedi Kontes. "Kocamı çağırtacağım, oğlumu da."

11

Büyük Bir Utanç

Tyrell de Warenne terasta durmuş Adare'deki evin arka tarafındaki bahçeye ve çayırlara bakıyordu. Üvey annesinin en sevdiği çiçek güldü ve her yer rengârenk açmış güllerle doluydu ama Tyrell onları görmüyordu. Elinde içkisiyle bir katlanır sandalyede oturan kardeşi Rex'in bile farkında değildi. Kadın kahkahaları duyuldu.

Tyrell hemen sesin geldiği yöne baktı. Birkaç kadın taraçanın diğer tarafındaki labirentten çıkmıştı. Kadınlarından biri, kendi nişanlısıydı.

Tyrell doğduğundan beri De Warenne geleneği içinde yetiştirilmişti. Bu gelenekte şeref, cesaret, sadakat ve görev esastı. O aynı zamanda Adare'nin gelecekteki Kontu'ydu. Vâris olarak görevleri açıktı, ailenin ve kontluğun itibarı, siyasi konumu ve mali durumundan sadece o sorumlu olacaktı. Bir gün mali, siyasi ve toplumsal açıdan De Warenne'lerin konumunu yükseltecek, çok kârlı bir evlilik yapacağının daima bilincinde olmuştu. Yazgısını bir kez bile sorgulamamıştı.

Bu evliliği istiyordu. O da babası ve büyükbabası gibi görevini iftiharla yerine getirecekti. Bu görev, ailesindekileri koruyup kollamayı da kapsıyordu. Erkek kardeşlerinin, kız kardeşinin ve tabii annesiyle babasının refahı da onun sorumluluğundaydı; Adare adını yüceltmek de küçük düşürmek de onun elindeydi.

Ailesinin serveti hayli geniş olsa da gelecek nesilleri düşünerek yakınlarda İngiltere'de kârlı bir araziyi satmışlardı. Bu hem kendi hem kardeşlerinin çocukları için varlıklı ve güçlü bir hayatı güvence altına almaya yetmezdi. Lord Harrington unvanını on yıl önce almış bir vikonttu sadece. Ancak ticaretten muazzam bir servet kazanmıştı. Onun kızıyla evlenerek Tyrell hem De Warenne'lerin gelecek nesillerinin mali durumlarını teminat altına almış hem de ailesinin Britanya'daki yerini sağlamlaştırmış olacaktı.

Müstakbel karısı ona doğru yürüyordu.

"Dişleri siyah değilmiş," dedi kardeşi.

Tyrell ayağa kalkmaya uğraşan Rex'e baktı. Tek bacağı olduğu için bu kolay bir iş değildi çünkü diğerini 1813 baharında İspanya'daki Yarımada Savaşı'nda kaybetmişti. Kahramanca savaştığı için ona şövalyelik unvanı ve Cornwall'da bir malikâne verilmişti. Geçen yılın büyük bir bölümünü orada inzivada geçirmişti. Rex'in, Tyrell'den biraz daha kısa boyluydu ama ondan daha yapılıydı. Ancak yüzleri birbirine çok benziyordu; ikisi de esmerdi, çıkık elmacık kemikleri, düz burunları ve köşeli çeneleri vardı. Tyrell'in aksine Rex'in gözleri, meşhur dedelerinden biri olan Stephen de Warenne'inkiler gibi kahverengiydi. Acıdan mı bilinmez Rex'in yüzü tuhaf bir şekilde çarpılmış görünüyordu. Tyrell sol bacağından geri kalanın Rex'i korkunç derecede rahatsız ettiğini biliyordu; Rex acı içinde yaşıyordu.

Tyrell, "Portresine benzemesini beklemiyordum," diyerek sakin bir yorumda bulunurken, hâlâ nişanlısına dikkatli dikkatli ba-

kıyordu. Aslında müstakbel eşe gönderilen portre genelde gerçeği yansıtmazdı. Tyrell sivilceli, aşırı şişman ve kanca burunlu birisini beklemiş, bunun yerine minyon, klasik hatlı, sarışın, mavi gözlü ve duru tenli güzel bir kadınla karşılaşınca şaşırmıştı. Çoğu erkek o kadını çok güzel bulurdu. Tarafsız gözle baktığında Tyrell de öyle olduğunu düşünüyordu.

"Güzel bir kadın, hatta portresinden daha güzel." Rex bir koltuk değneğine dayanarak Tyrell'in yanına geldi. "Ama sen yine de mutlu görünmüyorsun. Dün gece de keyifsizdin. Suratını asarak şöminenin önünde dikiliyordun. Ben senin daha mutlu olmanı beklerdim, müstakbel karın hem seni yatakta memnun edecek hem de sana yakışıklı erkek ve güzel kız evlatlar verecek."

Önceki gece Tyrell bir şişe konyak içmişti. Düşünceli halinin sebebini derhal hatırladı. *Onun* gri gözleri ve dağınık kızıl kahve saçları vardı. "Mutluyum. Evliliğimden neden memnun olmayayım ki?" Hali tavrı sakindi. "Uzun zamandır bugünü bekliyorum. Leydi Blanche güzel, babası da Lord Harrington. Tabii ki mutluyum."

Rex halen ona bakmaktaydı. Tyrell birdenbire içinde çok az duygu uyandığını, tek duygunun da evliliğinin nihayet gelip çatmasının yarattığı şaşkınlık hissi olduğunu fark etti. Keyfi kaçmıştı.

Elizabeth Fitzgerald'ın peşinden koşmak onu epeyce meşgul etmişti, bunun farkındaydı. Belki bu yüzden bu hazırlıklardan keyif almıyor, heyecan duymuyordu. Ancak hiçbir şey ya da kendi de dâhil hiç kimse –özellikle de anlayamadığı, gri gözlü bir kadın– için geleceğini tehlikeye atamazdı.

Tyrell ona doğru gelen nişanlısına arkasını döndü. Elizabeth Fitzgerald tatlı, masum, iyi yetişmiş ve namuslu birisine benziyordu ancak bu, muazzam bir yalandı. Tyrell nasıl olup da gerçeği görememişti? *Elizabeth evine başka bir erkeğin gayrimeşru çocuğuyla dönmüştü.*

Peki şimdi Tyrell'i neden reddediyordu? Artık koruması gereken bir itibarı yoktu. Tyrell kadınları tanırdı; Elizabeth'in de onu istediğini biliyordu. Onu tekrar reddederek ne elde etmeye çalışıyordu? Yoksa bu da onun zekice oyunlarından biri miydi? Çünkü o baloda Tyrell'e çok zalimce bir oyun oynamıştı.

"Mutlu bir halin yok. Sesin bile tatsız. Tamamen ilgisizsin," diyerek Rex, Tyrell'in düşüncelerini böldü.

Tyrell gerçeği kabul etti, müstakbel karısına içten bir ilgi gösteremiyordu ancak düşmüş bir kadına duyduğu ilginin haddi hesabı yoktu.

Tyrell dikkatini kardeşinde topladı; sözü, rahatsız edici ama daha emin bir konu olan bacağına getirdi. "Bacağın rahatsızlık veriyor mu?" Kardeşinin, öğle vakti bu yüzden içiyor olmasını umuyor ama buna pek ihtimal vermiyordu.

Rex, "Bacağım iyi ama sen değilsin," diye karşılık verdi ama kendi sözleriyle çelişircesine, sol eliyle kesik bacağını ovaladı.

Tyrell bunu görünce kendine kızdı. Kardeşi bacağını kaybetmiş, acı içinde yaşar ve kendi kendini bir çeşit sürgüne sürüklemeye niyetli görünürken o tutmuş, düşmüş bir kadını düşünüyordu. "Ben evleneceğim için yas tutmuyorum, Rex." Duraksadı. "Aklımda başka bir kadın var." Ağzından çıkıveren sözcüklerden derhal pişman oldu.

"Gerçekten mi? O zaman oradan hevesini al ki dikkatini olması gereken yere yöneltebilesin." İki arkadaşıyla beraber yanlarına gelen Blanche'a baktılar.

Elizabeth Fitzgerald'dan hevesini almayı çok istiyordu. Bu düşünce, adamın içini arzuyla doldurduğu anda Tyrell, Leydi Blanche'ın, yüzünde hoş bir tebessümle karşısında durup ona baktığını fark etti. O da ona tebessüm etti ve selamına karşılık verdi. "Umarım

bu güzel İrlanda gününün tadını çıkarıyorsunuzdur," dedi gülümsemeye devam ederek.

"Nasıl çıkarmam?" dedi Leydi. "Çok güzel bir gün, eviniz de çok güzel, Lordum."

Tyrell onun mavi-gri gözlerinde bir samimiyetsizlik aradı ama bulamadı. Çoğu İngiliz, onun ülkesini küçümserdi, Tyrell de bunun farkındaydı. Blanche ise küçümseyici bir tavır sergilemiyordu. Dün gece babasıyla geldiklerinde Tyrell'le ikinci kez yüz yüze gelmişlerdi ancak özel görüşme için vakit olmamıştı. Buna karşın Tyrell yemekte onu adamakıllı incelediğinde, Leydi Blanche'ın zarif tavırlarının hiç aksamadığını görmüştü. "Teşekkür ederim. Evimi beğendiğinize sevindim. Daha sonra benimle bir araba gezintisine çıkmak ister misiniz? Size çevreyi gösteririm." Kırlarda gezintiye çıkmayı hiç istemiyordu ama müstakbel karısına karşı görevini yerine getirecekti. Böylelikle evlenmeden önce birbirlerini daha iyi tanımış olurlardı.

"Onur duyarım, efendim," dedi Leydi Blanche yine hafifçe gülümseyerek. Arkasında duran hanımları gösterdi. "Sizi yakın arkadaşlarım Leydi Bess Harcliffe ile Leydi Felicia Greene'le tanıştırabilir miyim? Buraya bu sabah geldiler."

Hanımlar kızararak ve Tyrell'in gözlerine bakmadan reverans yaptılar. O da kibar sözler mırıldanarak selam verdi. Sonra Blanche'ın elini dudaklarına götürerek hafif bir öpücük kondurdu. Başını kaldırıp gözlerine baktığında Blanche'ın pek heyecanlanmadığını gördü. Sırıtkan bir genç kız onu sinirlendirirdi –arkadaşları sinirini bozmuştu– oysa onun soğukkanlı tavrına hayran olmuştu. Onun dengesini bozabilecek bir şey olup olmadığını merak etti. "Öğleden sonra görüşmek üzere o halde," dedi kibarca.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim." Arkadaşları gibi o da doğal bir zarafetle selam verdi ve üçlü oradan uzaklaştı.

Tyrell arkalarından baktı, arkadaşları şüphesiz şimdiden kulağına müstakbel damat hakkında heyecanlı heyecanlı bir şeyler fısıldarken, o dik ama rahat duruşunu bozmamıştı. Blanche heyecanlı olsa bile takılmıyor, sevinçli olsa bile gülmüyordu.

Elizabeth öpücüklerinden nefesi kesilmiş halde Tyrell'e bakıyordu. Yanakları kızarmıştı, utançtan mı yoksa öfkeden mi? Gözlerini kapamış ama Tyrell onlardaki yaşları görmüştü. "Teklifinizi kabul edemem."

"Tyrell?" Rex kolunu çekiştiriyordu. "Seni hiç bu kadar dalgın görmedim," dedi. Sesinde memnuniyetsizlik vardı.

"Beni hoş bir kovalamacaya çekiyor," diye karşılık verdi Tyrell.

"Böyle önemli bir dönemde aklında başka bir kadının olması senden beklenecek bir şey değil. Çoğu erkek Blanche Harrington'a anında vurulurdu. Ne zamandan beri bu çeşit bir kadın seni, düşüncelere salacak kadar etkiliyor. Endişe duyuyorum. Sen çok ihtiyatlı bir adamsın, babamın izinden gideceğin düşünülürse, öyle de olmalısın. Kontrolünü kaybederek Harrington'ı ya da onun kızını küçük düşürecek türden bir adam değilsin."

Rex haklıydı. Tyrell en az babası kadar politik yapıdaydı ve böyle bir zamanda başka bir kadının peşine düşmek ahlaksızlık olurdu.

"Çok güzel, herhalde çok da zeki olmalı," diye ekledi Rex.

"Çok zeki. Tam bir oyunbaz aslında, masum görünüşü aldatıcı. Ama bu oyuna son vereceğim." Tyrell sözlerinde ciddiydi. "Bu oyun iki yıl önce başladı," diye anlattı. "Adamın birinden peydahladığı gayrimeşru oğluyla Limerick'e döndü. Bir de *beni* reddediyor!"

Rex'in ağzı açık kalmıştı. "Sen bu kadına vuruldun mu?"

Tyrell olduğu yerde sıçradı. "Daha neler!"

Rex düşüncelere dalmıştı. "Sen bir De Warenne'sin. De Warenne erkeklerinin bir kere âşık oldular mı derinden, sadakatle sevdiklerini biliyoruz."

"O bir aile efsanesi, hem benim âşık olduğum yok," diye kardeşini tersledi Tyrell ama huzursuz olmuştu. O da ailesindeki herkes gibi bu aile efsanesini kendini bildi bileli kabul etmişti. Babası ile üvey annesinin birbirlerini ne çok sevdiklerini görünce buna inanmak zor değildi. Keza üvey ağabeyi Devlin O'Neill ile karısı Virginia için de aynı şey söylenebilirdi. "O maskeli baloda ortadan kaybolmamış olsaydı, şimdiye kadar biterdi." Ama bu sözleri sarf ederken, ciddi şüpheler duymaya başlamıştı. Şimdiye kadar pek çok kadını kovalamıştı ama hiçbirinin peşinden bu kadar uzun süre koşmamıştı ve o kadınlara karşı arzuları çabucak sönmüştü. Elizabeth'e duyduğu arzu ise her zamankinden daha azgın, eskisinden canlıydı.

Rex susuyordu.

Elizabeth onu ikinci kez reddedemezdi. O Adare kontluğunun vârisiydi! Her türden, sınıftan ve seviyeden kadın utanma duymadan onun peşine düşüyordu. Her gün onlardan kimi utangaç kimi cesur davetler alıyordu. Tyrell'in kadınları etkileme konusunda bir sıkıntısı yoktu. Elizabeth Fitzgerald onu reddeden ilk kadındı. Ama bu bir oyundu. Tyrell ona sahip olmak için ölüp bitiyordu. Elizabeth'in oyunu da bu olmalıydı, nazlarıyla onun aklını başından alacaktı. Tyrell onun bu tür oyunlara niçin gerek duyduğunu anlamıyordu. Zaten ona vücudu karşılığında küçük bir servet teklif etmemiş miydi? Elizabeth başka ne istiyordu? Talihsiz koşullarını göz önüne alarak, bu fırsatı iyi değerlendirmesi gerekmiyor muydu?

Rex, ağabeyinin omzunu tuttu. "Kim bu kadın? Böyle dalıp kimi düşünüyorsun?"

"Tanrı'nın erkeği delirtmek için yarattığı bir vücudu olan, gri gözlü bir huysuz kadını," diye özetledi Tyrell.

"Tyrell, umarım bu geçici bir hevestir. Ben tanıyor muyum?"

"Olabilir. Ailesini tanırsın. Adı Bayan Elizabeth Fitzgerald, Gerald Fitzgerald'ın kızı, kızın babası Devlin'in uzaktan akrabası olabilir," dedi.

"Yani bir *hanımefendinin* peşinden mi koşuyorsun?" Rex hayretler içindeydi.

Tyrell'in morali bozuluverdi. "Hiç de öyle hanımefendi değil. Söylediğim gibi, nikâhsız çocuk dünyaya getirmiş, ayrıca olgun ve dolgun bir kadın, bu konuda bana inanabilirsin."

"Bence bu kadını unutmalısın. Kendi geleceğini ve aileninkini düşünmeye başlamalısın." Rex'in bakışları ciddi ve etkileyiciydi. "Blanche Harrington çok güzel bir kadın. Onunla evliliğinden kesinlikle memnun kalacaksın. Bu durumda, bir metrese ihtiyacın olmayacak."

Tyrell düşüncelerini toplamak için kafasını salladı. Rex haklıydı ama sadece bir konuda. "Endişen olmasın. Leydi Blanche'ı üzecek bir şey yapmam. Ama kimse beni reddedemez," dedi Tyrell, kardeşine. "Ve beni aptal yerine koyamaz."

"Gerçekten mi? O zaman o neden burada?"

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedi.

"*Kalbini* çalan kadından bahsediyorum," dedi Rex alaycı bir şekilde.

"Ne?" diye haykırdı şaşırarak.

"Geldiklerinde antredeydim. Ailesiyle gelmiş."

İlk düşüncesi Elizabeth'in buraya teklifini kabul etmek için geldiği oldu ama ailesiyle geldiyse, geliş sebebi bu olamazdı. "Yanlış görmüşsündür. O olamaz."

"Onlar geldiklerinde ben antreden geçiyordum. Bay Gerald Fitzgerald, karısı ve kızı. Bir de çocukla dadısı vardı. Bay Fitzgerald, babamla görüşmek istiyordu."

Tyrell, Elizabeth'in oyunlarına devam ettiğini düşündü. Ama yeni numarasının ne olduğunu bilmiyordu.

Kontes, kocası Adare Kontu'yla beraber salona döndü. Lizzie koltuğun ucuna oturmuş, Kontes'i gitmelerine izin vermesi konusunda ikna edebilmiş olmak için dua ediyordu. Yanakları yanıyordu ve heyecandan bayılmak üzereydi. Kont'un sert ve şaşırmış bakışlarını üzerinde hissettiği an mahvolduğunu anladı.

Kont sessiz olmasına rağmen öfkesi âdeta gözle görülebiliyordu.

Delici bakışlarıyla karşılaştığı an kalbi deli gibi çarparak yerlere kadar eğildi.

"Bayan Fitzgerald," dedi Kont, onu dirseğinden tutup ayağa kaldırdı.

Lizzie onun parlak mavi gözlerine bakmak zorunda kaldı. Kont'un da Tyrell'inki gibi siyah, dalgalı saçları vardı ama beyaz tenliydi. İnsanı anında etkisi altına alan güçlü bir tavra sahip, çok yakışıklı bir adamdı. Lizzie, Kontes'in salonun kapısını kapadığını fark etti.

Korkusu daha da artmıştı.

"Oğlumun çocuğunun babası mısın?" diye soruyordu Kont. Sesi sertti.

Lizzie, annesiyle babasının önünde duruyordu ve onların, kendisinden doğru cevapları vermesini beklediklerinin farkındaydı. Bu noktada herhangi bir inkârda bulunamazdı. Ned'i alıp gitmesine izin verileceği umudunu yitirmemişti. "Evet, Lordum," dedi.

Kont'un yüzü sert bir görünüm aldı. Bakışları ağır ağır Lizzie'nin üzerinde gezindi. Bakışları aşağılayıcı değildi ama Lizzie yine kızardı. "Oğlumun seni baştan çıkardığını iddia ediyorsun," dedi.

Lizzie gerçekten de ölmek istiyordu. "Hayır, Lordum," dedi kolunu dürten babasına aldırmayarak. "Tek suçlu benim. Onu ben baştan çıkardım."

Kont'tan bir ses çıktı, ona inanmamıştı. "Bana ayartıcı bir kadın gibi görünmedin. Oğlum da zampara değildir."

Lizzie dudaklarını ıslattı. "Kostümlüydük. Kim olduğumu bilmiyordu. Hep benim suçum."

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?"

Lizzie yutkundu, kendini yüksek mahkemede yargılanıyor gibi hissediyordu. Tyrell'i kendisini baştan çıkarmakla suçlamayacaktı. "Amacını aşan bir flörtleşmeydi," diye fısıldadı.

Kont, Ned'e döndü; yanakları kızarıverdi.

Gelip kocasının yanında durmuş olan Kontes yumuşak bir sesle, "Tyrell'in oğlu olduğuna hiç şüphe yok," dedi.

"Çok benziyor."

Lizzie fenalaşıyordu. Kont ile Kontes çok emindiler, öyle olmaları normaldi. Ama Tyrell, Lizzie'nin iddiasını alaya alınca onlar da fikirlerini değiştirip hepsini topluca Adare'den atacaklardı.

Kont, "Bana ayartıcı bir kadın gibi gelmedin, Bayan Fitzgerald. Tyrell ile konuşmadan önce bu işin nasıl olduğunu enine boyuna öğrenmek istiyorum."

Lizzie utanıyordu. Ona bunun neden bu kadar önemli olduğunu sormak istiyor ama cesaret edemiyordu. Kont'u oğlunu baştan çıkardığına inandıramayacağını biliyordu çünkü adam ona kaşlarını çatmış bir halde bakıyordu; Ned'in, Tyrell'in oğlu olduğu iddiası dışında Lizzie'nin söylediği hiçbir şeye inanmamıştı.

"Ben küçüklüğümden beri Tyrell'e âşığım." Bu sözler ağzından çıkarken gözleri doluyordu. Eliyle ağzını kapadı.

"Doğru," diye haykırdı annesi yanına gelerek. "Lizzie'm küçüklüğünden beri oğlunuza sevdalı. Eskiden buna gülerdik. Ona takılır, bu aptalca sevdadan vazgeçeceğini düşünürdük ama hiç vazgeçmedi," diye haykırdı.

Kont, gözlerini Lizzie'ye dikmişti. Lizzie'nin bacakları titriyordu. "Böylece oğluma tuzak kurmayı mı düşündün?"

"Hayır," diye haykırdı Lizzie dehşet içinde.

"Ama ondan olan çocuğunu alıp buraya geldin, nikâh talep ediyorsun. Kostüm giymiş olabilirsin ama Tyrell böyle bir olayı asla unutmaz. Ben oğlumu tanırım. Hatasını fark edince bunu, şu veya bu şekilde mutlaka telafi etmeye çalışır."

Lizzie söyleyecek söz bulamıyordu. "Kimliğimi ondan sakladım," dedi. "Sonra da kaçtım."

Kont nihayet dönüp Ned'e yakından baktı. Oğlan yerde bir oyuncak askerle sessizce oynuyordu. Ancak hemen durup büyükbabasına baktı.

Kontes boğazını temizledi. "Yemek odasındaki Tyrell ile annesinin portresi. Bu çocuk o portre için poz vermiş sanki."

Kont tekrar Lizzie ile ailesine döndü. "Bu kızınız açısından çok talihsiz bir durum," dedi donuk bir ifadeyle.

"Siz adil bir adamsınız," diye karşılık verdi Gerald da aynı donuk bir ifadeyle. "Olaya bu açıdan bakacağınızı biliyordum."

"Beni yanlış anladınız," dedi Kont. "Kızınız için üzüldüm ama gayrimeşru da olsa bir torun sahibi olduğuma üzülmem."

Lizzie işin buraya varmasını hiç beklemiyordu. Telaştan ayakları birbirine dolanarak Ned'e koştu. Onu kucağına alırken Ned gülümseyerek, "Anne," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz, Lordum?" diye sordu babası.

"Oğlum, Lord Harrington'ın kızıyla nişanlanacak, bu izdivacın sekteye uğramasına izin vermem."

Lizzie gözlerini sımsıkı yumdu. Demek onları evlerine göndereceklerdi. Kalbi deli gibi çarpıyor, bacakları titriyor, nefes alamıyordu.

"Torunumuzu burada seve seve büyütürüz," dedi Kont. "Başka türlüsü de mümkün değil zaten."

Lizzie başını salladı. "Hayır."

Kont dönüp ona soğuk soğuk baktı. "Sana maaş bağlayacağım. Tekrar belirteyim, bu talihsiz duruma çok üzüldüm. Ayrıca emin olabilirsiniz oğlum gelecekte şerefli bir tutum sergileyecektir. Bunun küçük bir teselli olduğunu biliyorum ama elimden gelen bu. Hiçbir şeyden mahrum olmayacaksın, Bayan Fitzgerald."

"Oğlumdan mahrum olacağım! Ondan ayrılmam!"

Kont ona şaşkınlıkla baktı. Lizzie'nin durumundan duygulanan Kontes ona doğru yürüdü. "Leydim," diye feryat ediyordu Lizzie, "oğlumu bırakamam ben!"

"Lizzie," dedi annesi, kolundan çekerek. "Belki böylesi daha iyidir."

"Bizim kızımız mahvoldu," dedi babası, burnu kırmızıya dönerek.

Lizzie hışımla kolunu çekti. "Ned'in bana ihtiyacı var," diye bağırdı çaresiz bir öfke içinde. "Onu bırakmam. Onu ben büyütebilirim, büyüteceğim de!"

Kont, Lizzie'ye büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Tam Lizzie'nin ağzından bu sözcükler çıkarken Tyrell büyük kapıdan içeri girdi. Lizzie kollarında Ned ile donakalmıştı. Tyrell kara gözlerini ona dikmişti. "Beni mi arıyordunuz?" diye sordu kibarca. Tyrell soruyu annesiyle babasına sormuşa benziyordu ama adam gözlerini bir an olsun ondan ayırmadığı için Lizzie tereddüde düşmüştü.

Yüreği, kafese kapatılmış bir kuşun çırpınan kanatları gibi göğsüne çarpıyordu. Bayılmak üzereydi! Ama en azından Tyrell, kendisinin Ned'in babası olduğunu inkâr edebilir ve Lizzie de oradan kurtulabilirdi.

Kont asık yüzle, "Bay ve Bayan Fitzgerald'ı tanıyorsundur," dedi. "Kızları Bayan Elizabeth Anne'i de."

Tyrell selam vermedi, yalnızca başını öne doğru eğdi. Yaydığı gerilim Lizzie'ye elle tutulacak kadar belirgin geliyordu. Lizzie azar işitmeye hazırlandı. O anda, Anna'yı korumak ve Ned'i kaybetmemek için de olsa, yalanından çok utanıyordu.

"Ama oğlunla tanışmamışsındır," dedi Kont.

Tyrell irkildi, gözleri Lizzie'den Ned'e çevrildi. "*Neyim*?"

Kontes, üvey oğlunun kolunu okşadı. "Şaşırman normal. Hepimiz sarsıldık," dedi tatlılıkla.

Tyrell şaşkınlıkla Ned'e baktı, sonra gözleri tekrar Lizzie'ninkilerle buluştu.

Lizzie titreyerek dudağını ısırdı.

"Bunun benim çocuğum olduğunu mu iddia ediyorsunuz?" diye sordu.

Lizzie cevap veremedi.

"Sanırım Azizler Yortusu balosunda oldu, değil mi Bayan Fitzgerald?"

Tyrell başını babasına çevirdi, sonra tekrar Lizzie'ye döndü. Lizzie büzüldü. Tyrell soğuk ve ürkütücü bir sesle, "*Azizler Yortusu balosu mu?*" dedi.

Bu görüşme hiç de Lizzie'nin planladığı gibi gitmiyordu.

"Ned benim oğlum," diye fısıldadı ama kimse duymadı.

Lizzie'nin babası yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilerek öne doğru çıkıp parmağını Tyrell'e doğrulttu. "Kızım sizi korumak için istediği kadar hikâye uydursun, bayım! Onu hamile bıraktınız! Hayatını mahvettiniz! Babanız, kızımla evlenmenize karşı çıkıyor! Siz ne biçim bir adamsınız ki masum kızımı iğfal edip sırtınızı dönüp gidiyorsunuz?"

Gerald'ın son sözleri karşısında Tyrell donakalmıştı. Yavaş yavaş oluşan bir idrak, kuşkuyla birleşince, çehresi garip mi garip bir ifade almıştı. Hayretler içinde Lizzie'ye dönerek, "*Ben* seni hamile bıraktım," diye tekrarladı.

Lizzie gözlerini kapadı, bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü. Bu utancın arasında, yine de en azından Tyrell, Ned'i reddeder diye düşünüyordu. Onu da ömrünün sonuna kadar yalancı bir insan olarak bilirdi, öyle de olmuştu. Tek duası Ned'in zamanı gelince isim hakkını alabilmesiydi.

Kont araya girerek, "Çocuğu burada büyüteceğiz," dedi. "Bayan Fitzgerald'ın geçimini de üstleneceğim. Bunun dışında hiçbir değişiklik olmayacak. Bayan Fitzgerald'la evlenmen söz konusu olamaz."

"Bayan Fitzgerald'la evlenmek," diye tekrarladı Tyrell.

Lizzie gözlerini açıverdi, Tyrell ona bakarak gülüyordu ama yüzünden neşe değil, sadece öfke okunuyordu.

Gerald, "Bu gülünecek bir şey değil, bayım!" diye bağırdı.

Tyrell elini kaldırınca Gerald sustu. "Yeter," dedi. "Bayan Fitzgerald ile yalnız görüşmek istiyorum."

Lizzie başını sallayarak geri geri gitti. O anda onunla yalnız kalamazdı.

"*Çocuğumun annesiyle* iki çift laf etmem gerekiyor," diye düzeltti Tyrell. Lizzie'ye gülümsedi ama bu, soğuk, sert ve gözlerine yansımayan bir gülümsemeydi.

12

Ters Giden Bir Plan

Hâlâ şaşkın ve çok kızgın olan Tyrell onun kıvranışını izlemekten zevk alıyordu. Oğlu olduğunu iddia ettiği çocuğu göğsüne bastırmış, yanakları dehşetli kızarmıştı. Tyrell artık biliyordu ki bu kadının fiziksel görünüşü dışında masum bir tarafı yoktu. "Anne," dedi Tyrell gergin olmasına karşın sakin bir şekilde, "çocuğu al, lütfen."

Kıpkırmızı yanaklarına rağmen rengi solan Lizzie geriye doğru gitti. "Hayır," diye bağırdı dehşet dolu gözlerini Tyrell'e dikerek.

Tyrell düşünüyordu: Eğer bu kadın bu kadar kurnaz bir yalancı olmasaydı, yine de onu korumak isterdi. Şimdi bile onun böyle birisi olduğuna inanası gelmiyordu. Öfkesi çok büyüktü ve adamın duyduğu hayal kırıklığını bastırmaya başlamıştı.

Bu çocuğun ondan olmadığını bu kadın da gayet iyi biliyordu! *Bu ne biçim bir iddiaydı böyle?* Tyrell öfkesinden kuduruyordu.

"Lütfen," diye fısıldıyordu Lizzie, Kontes'e. "Çocuğumu benden almayın."

Kontes'in yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Onu, sen Tyrell'le konuşana kadar tutacağım sadece," dedi hafifçe gülümseyerek. "Söz."

Tyrell onun ağladığını görerek daha çok rahatsız oldu. Bütün kadınlar gibi o da ağlarken zavallı görünüyordu ama tuhaftır, Tyrell kadını kollarına alıp gözyaşlarını öpücüklerle kurutmak arzusu duyuyordu. Bu kadın onu bu şekilde zorlarken, Tyrell'in en son düşüneceği şey sevişmek olmalıydı. Bir de kadını kendi meteresi yapıp ona istediği her şeyi vermeye hazır olduğunu düşündü. Kadının planları daha büyüktü besbelli!

Lizzie'nin oğlanı Kontes'e vermesini seyretti, Lizzie bunu o kadar gönülsüzce yapmıştı ki sanki bir daha çocuğu görmeyecekti. Tyrell'in yüreğinde bir acıma hissi uyanır gibi olsa da bu türden yumuşaklıklara karşı kendini katılaştırdı, bu kadın acınmayı hak etmiyordu.

Oğlana uzun uzun bakınca içinde yeni şüpheler uyandı. Bebek tıpkı onun gibi esmerdi ve kendisine, oğlu olabilecek kadar benziyordu. Tabii İrlanda'da yüzlerce esmer İrlandalı çocuk vardı. O halde Elizabeth'in sevgilisinin de esmer olması bir tesadüf müydü? Elizabeth açık tenli olduğu için çocuk esmer tenini, babasından almış olmalıydı.

Aklına daha inanılmaz bir düşünce geldi: Lizzie, bu çocuğu kendisi mi doğurmuştu?

Tyrell onun –onunla evlenebilmek için olsa dahi– başkasının çocuğunu sahiplenecek kadar ileri gitmeyeceğini düşündü. Oğlana da çok düşkün görünüyor, onu kaybetmekten korkuyordu. Kadın çok usta bir oyuncu değilse eğer, çocuk kendisinin olmalıydı.

Tyrell kızgındı. Böyle düşünceler girdabına kapılmak hoşuna gitmiyordu. Onun hayatı kurallar ve düzenle örülmüştü; her şey belirgin ve netti. Onun dünyası önceden belirlenmişti: Kontluğun vârisiydi, Adare onun sorumluluğundaydı, kontluğu ve ailesini ne pahasına olursa olsun korumak zorundaydı. Birdenbire bu kadın çıkıvermişti, sevimliliği ve narinliği gitmiş, nikâhsız bir anne olu-

vermişti, sonra bu çocuk çıkmıştı ki bu kadının kendi çocuğu olduğu bile şüpheliydi.

Herkes çıktıktan sonra Tyrell gidip kapıların iyice kapanıp kapanmadığını kontrol etti. Kalbi yaklaşan savaşın heyecanıyla çarpıyordu. Ona dönerek kollarını göğsünde bağladı, kadının sıkıntılı halini gördükçe âdeta keyifleniyordu. Bu kadın bu sıkıntıyı hatta daha fazlasını hak ediyordu. Fakat ne yazık ki Tyrell bunun tadını çıkaramayacak kadar öfkeliydi. Çok yumuşak bir sesle, "Sen beni aptal mı sanıyorsun?" dedi.

Lizzie başını hayır anlamında salladı.

"Öyle sanmıyorsun demek?" Patlayan öfkesi hayretle birbirine karışıyordu.

"Hayır, efendim sanmıyorum," diye fısıldadı utanmış gibi.

Ama bu da oyunlarından biriydi. Tyrell'in sinirleri yay gibi gerilmişti. Ona doğru gidip kadının incecik omuzlarını tuttu. "Bu masum genç kız numaralarını bırak! İkimiz de biliyoruz ki senin masumiyetle ilgin yok! İkimiz de biliyoruz ki o çocuk benden değil," dedi sertçe. "Ama sen tutup saçma bir iddiayla beni evlenmeye zorlamaya çalışıyorsun." Tyrell bundan daha kurnaz bir oyuncuya rastlamamıştı, gelgelelim Lizzie'nin gözlerine baktığında incinmiş ve savunmasız bir kadın görüyordu.

Lizzie titriyordu. "Benim düşüncesizliğim. Özür dilerim."

"*Özür* mü diliyorsun?" Bir an onu tutan ellerini sıktı. Ona sıkıca sarılıp af dileyene, her şeyi itiraf edene kadar onu öpücükleriyle cezalandırmayı düşündü. "Hayatımda böyle korkunç ve arsızca bir aldatmacayla karşılaşmadım." Onu bıraktı, geri çekilerek aralarına bir emniyet mesafesi koydu. İşte onun da kafası karışmıştı çünkü kendini tutamama tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Lizzie kesik kesik soluyordu. "Akılsızlığımın boyutlarına inanamayacaksınız."

"Bundan eminim," dedi gaddarca. "O çocuğun benim olduğuna inanacağımızı nereden çıkardın? Hiç beraber olmadığımız halde benim buna gerçekten inanacağımı düşündün mü?"

Lizzie yine dolgun dudağını ısırdı. "Hayır," dedi neredeyse duyulmayacak bir sesle.

"*Hayır mı?*"

"Annemle babamdan beni rahat bırakmalarını istedim! Ama onlar üzerime geldiler, Ned'in babasının kim olduğunu öğrenmek istediler. Onlara gerçeği söyleyemedim. Sizin gibi bana dönüp bakmayacak bir adamın ismini verirsem daha fazla üstelemezler sandım. Ama beni zorla buraya getirip nikâh talebinde bulundular. Ben de sizin reddedeceğinizi bildiğim için geldim." Gözlerinde ufacık bir ümit ışığı yanarak Tyrell'e baktı. "Yoksa niyetim sizi evlenmek için tuzağa düşürmek değildi, efendim."

Bu sözler Tyrell'in şüphelerini gidermemişti. "Neden çocuğun babasını açıklamıyorsun?" diye sordu. "Nedir sakladığın?"

"Onunla evlenmek istemiyorum," dedi kısa bir tereddütten sonra.

Tyrell bu saçma bahaneye inanmıyor, ona dik dik bakıyordu. "*Çocuğun babası kim?*" Gerçeği öğrenmeye kararlıydı.

Lizzie ise konuşmayı reddederek başını sallıyordu.

Tyrell aralarındaki emniyet mesafesini unutmuştu. Ona yaklaşınca Lizzie öyle bir büzüldü ki, Tyrell kendini canavar gibi hissetti. Tepesine dikilerek, "Öğrenmek istiyorum, *çocuğun babası kim*?" dedi.

Lizzie çaresizce başını sallarken gözünden bir damla yaş döküldü.

Tyrell kendinden nefret ediyordu. Ona doğru eğildi. "Benden korkmuyor musun?"

Lizzie ağlamayı kesmeden başını salladı. "Ama bana zarar vermeyeceğinizi biliyorum, efendim," diye fısıldadı.

Tyrell donakaldı, elleri neredeyse ona uzanacaktı. Bu kadın nedense bir bakışı, bir sözüyle onun bütün kararlılığını bozabiliyordu. Tyrell şimdilik bu meseleyi uzatmamaya karar verdi. Nasıl olsa gerçeği öğrenecekti. Ondan uzaklaştı, bunca öfkesine rağmen kadına azımsanamayacak bir şehvet de duyuyordu. "Evlenmek istemediğin adamlarla yatar mısın genellikle?" diye sordu soğuk soğuk.

"Bir hataydı." Tyrell ona döndü, ama Lizzie ona bakamıyordu. "Bir gece, ay, yıldızlar, anlayın," diye zor işitilecek bir sesle mırıldandı. Yanakları yine kızarmıştı.

Onu, yüzü olmayan bir sevgilinin kollarında, arzuyla inlerken düşündü. Sevgilisi onun çıplak ve sıcak vücudunun yumuşaklığının keyfini yaşamış, yüzünü tekrar tekrar ona gömmüştü şüphesiz. Tyrell bu ilişkinin ne zaman başlayıp ne zaman bittiğini merak ediyordu. Kasıkları hiç bu kadar sancımamıştı.

Dudak büktü. "Ah, anlıyorum," dedi onu incitmek isteyerek. "Yüzüme karşı yalan söylemeye devam ediyorsun. Bence senin niyetin çocuğun babasının kimliğini gizlemek değildi, hayır. Bence sen, beni kandırarak evlenmek için plan yaptın."

Lizzie inkâr ediyordu. "Neden böyle söylüyorsunuz bilmiyorum! Ben evlenmek istemiyorum. Sizinle evlenmek istemiyorum. Ben oğlumla eve gitmek istiyorum!" diye ağlıyor, adama yalvarıyordu.

Tyrell ona doğru eğildi. "Doğruyu söylemiyorsun," dedi. "Buraya gelip çocuğumun annesi olduğunu iddia etmenin gerçek nedenini söyle bana. Evlenmek için değilse para içindir. *İtiraf et.*"

Lizzie ona öyle perişan, öyle yaralı baktı ki Tyrell onu teselli etmek için birdenbire delice bir istek duydu. Lizzie fısıltıyla, "Haklısınız, Lordum," dedi, "sizi evlenmeye zorlamak istemiştim ama bu işin benim boyumu aştığı ortada. Fitzgerald'lar zavallı insanlar."

Tyrell'in istediği itiraf gelmiş ama bu onu rahatsız etmiş, üzmüştü. Lizzie'nin sözleri ona doğru bile gelmemişti. Bir Çingene falcı gibi onun düşüncelerini okuyabilmek için Lizzie'ye dikkatli dikkatli bakıyordu.

Lizzie'nin gri gözleri de ona bakıyordu. Tyrell içindeki gerilimin arttığını hissediyordu.

Tyrell aslında insan sarrafı bir adamdı. Karşısındakinin niyetini, hilesini, oyununu daima anlayıverirdi. Kendisi işlerinde açık sözlüydü, bu özelliğini babasından almıştı. Ancak şimdi kafası karışmıştı. Elizabeth Fitzgerald en gizli arzusunu itiraf etmiş ancak Tyrell bu itirafın da diğer her şey gibi bir yalan olduğunu anlamıştı.

"Annemle babam sizin vicdansız olduğunuzu düşünecekler, bunun için özür dilerim ama sizin için büyük kayıp sayılmaz," dedi yumuşak sesiyle. "Bir daha asla yanınıza yaklaşmayacağıma yemin ederim. Ned'le Raven Malikânesi'ne dönerim. Siz de Dublin'e döner, Leydi Harrington ile evlenirsiniz. Bu tatsız olay da kısa zamanda unutulur."

Tyrell onun neden hâlâ ağladığını anlayamıyordu. Onun tek arzusunun çocuğunu alıp gitmek olduğuna, evlenmek için şantaj yapmak istemediğine yemin bile edebilirdi. Bu kadın yoksa doğruyu mu söylüyordu?

Ciddi şüpheler içindeydi, sessizliğini koruyordu. Lizzie bunu anlayarak yanına gidip ona dokundu. "Lordum, Kont'a Ned'in babası olmadığınızı söylemeniz, gitmemize izin vermeniz için ne isterseniz yaparım."

Tyrell bunun bir teklif olduğunu anlamıştı. Elini onunkinin üzerine koyup sıktı.

"Ne istersem mi?" diye fısıldadı.

Lizzie telaşlanarak elini çekmeye çalıştı. "Yani... Yani elimden gelen her şeyi..."

Tyrell güldü. Keyiflenmişti. "Yani bana istediğimi vereceksiniz, değil mi Bayan Fitzgerald?"

Lizzie başını sallayarak kaçmak istedi. Tyrell'in ise onu bırakmaya niyeti yoktu; elini daha sıkı tuttu. "Dün metresim olmanı istemiştim."

Lizzie geri çekilmeye çalışıyordu. "Siz nişanlanmak üzeresiniz," dedi soluğu kesilerek.

Tyrell onu yavaşça geri geri iterek duvara yasladı. Başının ancak göğsüne gelmesi hoşuna gitmişti. "Maalesef öyle. Fakat bunun ikimizle ilgisi yok," dedi tatlılıkla.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu korku içinde, nihayet onu göğsünden iterek. Elleri onun çılgın bir tempoyla atan kalbinin üzerinde duruyordu.

"Ne mi yapacağım?" O gece onunla sevişecek, şehvetli vücudunun her noktasının tadını çıkaracaktı. Tyrell onun küçük yumruklarını kendi iri ellerinin içine alarak göğsüne bastırdı. "Oğlunu, oğlum gibi sahipleneceğim," dedi.

"Ne?"

Ellerini beline kaydırdı ve onu kendine doğru çekti. "İkinize de bakacağım. Ne mutlu bir gün değil mi? Sen benim yatağımı ısıtacaksın, ben de oğluna ismimi vereceğim." Adam vücuduna yaslanmış yumuşak vücudu, göğsüne dayanmış dolgun göğüsleri hissediyordu. Bir eliyle kadının çenesini tutup kaldırdı. Diğer eliyle belinden tutuyordu hâlâ. Lizzie'nin irileşmiş gözlerinde hem dehşet hem arzu vardı.

Tyrell onun korkusunu anlayamıyordu. Tatlı sesiyle, "Bu geceden sonra bu isteksizliğin kalmayacak," dedi. "Korkacak bir şey yok, Elizabeth. Dün de söylediğim gibi seni de oğlunu da hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim."

Lizzie içinde bir parça itiraz bulunan bir ses çıkardı. Ama Tyrell bu seste belli belirsiz bir heyecan da sezmişti.

Gözünü şehvet bürümüş, düşünemez hale gelmişti. Onun yüzünü ellerinin arasına alarak başını yavaşça ona doğru eğdi. Dudaklarını onunkilere dokundurmak, o dudakları diliyle okşamak için sabırsızlanıyordu. Boynunu, göğüslerini öpmek için yanıp tutuşuyordu. İçine girme arzusuyla erkekliği, pantolonunun sınırlarını zorluyordu. Lizzie'ye abanarak dudaklarını birleştirdi.

Lizzie arzuyla inledi. Tyrell onu kollarıyla sıkıca sararak dilini ağzının içine soktu. Kendini tutamayıp akşamı beklemeden ona sahip olmaktan korkuyordu. Hiçbir kadını onu istediği gibi istememişti. Bunun sebebini anlayamıyordu, zaten aklı başında değildi.

Lizzie de ona yaslanarak adamı en az onun kadar ateşli ve hararetli bir şekilde öpmeye başladı.

Ne güzel bir his. Tyrell'in onu öperken tek düşünebildiği buydu, şehveti giderek şiddetlenirken, sersemlemiş zihninde bu düşünce aksedip duruyordu.

"Tyrell." Kont, Tyrell'in babası konuşuyordu.

Tyrell, babasını, sesi uzaklardan geliyormuşçasına, belli belirsiz işitti. Saatlerdir Elizabeth'le öpüşüyordu, yoksa yalnızca kısacık bir an mıydı? Elizabeth hâlâ kollarında olduğu halde gözlerini kapadı, vücudu alev alev yanıyordu. Elizabeth de hararet içindeydi. Tyrell düşüncelerini toplamaya çalıştı. *Her şey tehlikede.* Kendi düşüncelerini anlayamasa da yavaş yavaş sakinleşip Lizzie'yi bıraktı.

Tyrell dönüp bakınca babasını gördü.

Kont kapıya yakın duruyordu; yüzünde tatsız bir ifade vardı.

Tyrell babasına baktı; Elizabeth arkasındaydı. Onun daha fazla utanmasını istemiyordu. Dönüp ona hafifçe gülümsedi. "Sen oğlunun yanına git. Birazdan konuşuruz," dedi.

Lizzie kızarmıştı, saçları biraz dağılmış, dudakları şişmişti ancak gözleri minnetle dolarak başını salladı. Sonra da Kont'a bakmadan aceleyle salondan çıktı.

Tyrell onun arkasından baktı, sonra da gidip kapıyı kapadı. Dönüp babasına, "İkisinin de Adare'de kalmasına karar verdim. Oğluma da Bayan Fitzgerald'a da sahip çıkacağım."

"Bayan Fitzgerald'ı da tutacak mısın?" Kont inanamıyordu.

"Çocuğu –oğlumu– annesinden ayırmayacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Kararım kesin. Oğlum için en iyisi bu. Bayan Fitzgerald dadıya yakın bir odada kalabilir. Ama burada kalacak."

Kont söyleyecek söz bulamıyordu.

Tyrell başını eğdi. Daha önce hiç Kont'a emir verdiği olmamıştı. O anda ikisi de rolleri değiştirmiş olduklarını anladılar. Oğul tahta geçmişti, zaten artık zamanı da gelmişti.

Lizzie ona gösterilen odanın kapısında durdu. Ned'in elinden tutmuş olan Rosie onun arkasında duruyordu. Kontes bir hizmetçiye ateş yakıp yeşil saten perdeli pencereleri açmasını buyuruyordu. "Umarım burada rahat edersin," dedi gülümseyerek.

Lizzie, Kont'un ne kadar varlıklı olduğunu zaten biliyordu. Adare'nin bazı misafir odalarını görmüştü, hepsi de sanat teşhiri, sıvacılık, varaklı ve döşeme kaplı mobilyalar açısından göz kamaştırıcıydı. Ancak girdiği bu geniş süit aklını başından almıştı. Her halde bir yanlışlık olacaktı! Daha beş dakika önce annesiyle babasına alelacele, Ned'le Adare'de kalacaklarını söylemişti ve henüz şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

O küçük bir hizmetçi odası ya da en fazla Raven Malikânesi'ndeki kendi odasına benzer bir oda beklemişti. Fakat karşısına küçük bir kulübeyi içine alacak ebatta bir oda çıkmıştı. Önünde bir oturma grubu bulunan koyu renk mermerden bir büyük şöminesi vardı.

Şöminenin üzerini süsleyen bir portrede, De Warenne'lerin dedelerinden biri, sadece zengin ve nüfuzlu insanlara özgü bir rahatlık ve kibirle gülümsüyordu. Kanepe, yosun yeşili duvarlarla aynı renk, karşılıklı koltuklar ise pembe ve tavandaki yıldızlar gibi altın sarısıydı. Zemin döşemesi meşedendi ve yerde beş, altı tane kırmızı ve altın renklerde dokunmuş Acem halısı bulunmaktaydı. Zarif bir örtüsü olan, kristal takımla kurulmuş, ortasında taze çiçek bulunan gıcır gıcır bir meşe masayla taba rengi deriyle kaplanmış dört sandalyeden oluşan yemek takımı bir köşeyi süslüyordu. Nihayet, salonun en ucundaki pencereler Adare'nin meşhur bahçesine bakıyordu.

"Yatak odan burada," dedi Kontes, açık bir kapıyı göstererek.

Lizzie o yöne doğru bakınca, büyük, altın rengi, sayvanlı bir yatağın büyük bir kısımını kapladığı, altın renginin hâkim olduğu bir oda gördü.

Şaşkınlık içinde titredi. *Tyrell onu metresi olarak Adare'ye yerleştiriyordu.* Oysa o aşağılanıp dışarı atılmayı beklemişti. O Ned'le evine dönecek, Tyrell ondan nefret edecekti. Ama Tyrell ondan hiç de nefret etmiyordu. Bu yatak Tyrell'in ondan nefret etmediğinin kanıtıydı işte. Onu öyle istiyordu ki kadının yalanına ortak olarak, Ned'i evlat ediniyordu. Lizzie kendini bu yataktan kalkarken hayal etti, Tyrell ise gözlerinde ihtiras alevleriyle kapıda durmuş, ona bakıyordu.

Yoksa Lizzie müthiş bir rüyada mıydı? Kendini çimdikleyince uyanacak mıydı?

Eğer bu gerçekten bir rüyaysa, uyanmak istemiyordu!

Tyrell bu gece yanına gelecek miydi?

O gerçekten Tyrell'in metresi mi oluyordu?

Lizzie Fitzgerald daima utangaç, gösterişsiz bir kız olmuştu, partilerde hep duvar kenarında dikilmişti. Tyrell onu, bütün bunları ayağının önüne serecek, hatta Ned'i evlat edinecek kadar çok mu istiyordu?

"İyi misin Bayan Fitzgerald?" diye sordu Kontes usulca.

Lizzie onun geldiğini bile duymamıştı. Dikkatini Kontes'e vermeye çalıştı ve onunla sevişmeye hazırlanan Tyrell'in hayali kayboluverdi. Şimdi karşısında gözlerinden endişe okunan, orta yaşlı, zarif ve güzel bir kadın vardı.

"Bana burayı mı veriyorsunuz?" diye sordu.

Kontes gülümsedi. "Tabii. Burası misafir süitlerimizden biridir, Tyrell senin buraya yerleşmeni istedi." Dikkatli gözlerini ona dikmişti.

Lizzie karşısındaki kadının kim olduğunu hatırlayarak durakladı. "Nezaketinizden ötürü ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi kısık sesle. "Başınızı ağrıttık, kusura bakmayın."

"Asıl ben senin böyle bir sıkıntıya katlanmak zorunda kalmana çok üzüldüm," diye karşılık verdi Kontes. "Ama madem işin büyümesini istemiyordun, neden sizinkilere Tyrell'in, Ned'in babası olduğunu söyledin?"

"Ben söylemedim," dedi Lizzie, artık halasına kızgın değildi. "Sadece Eleanor hala biliyordu, o da kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişti ama dün sözünü bozdu."

Kontes, Lizzie'nin elini tuttu. "Birbirimizi tanımıyoruz maalesef, gerçi bundan sonra bunun için bol vaktimiz olacak. Ama iyi ki annen buraya gelip hakkını aradı. Bizim sunabileceğimiz hayatın nimetlerine sahip olmak Ned'in en büyük hakkıdır. Ayrıca ben bir torunum olduğunu öğrendiğime çok memnunum." İçten bir şekilde gülümsedi.

Lizzie de gülümsedi. "Ned çok akıllı, güzel ve asil bir çocuk! Tıpkı babasına benziyor..." Hemen yanakları kızararak sustu.

Kontes ona dikkatli dikkatli baktı. "Diğer yatak odası Ned ile Rosie'nin. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Lizzie geniş oturma odası ile yatak odasında göz gezdirdi, yüreğinin hızlı hızlı çarptığını hissetti. "Çok teşekkürler."

"Tamam o zaman." Kontes duraksadı. "Ned'i biraz bahçeye çıkarabilir miyim? Onu yakından tanımayı çok istiyorum. Tamamen uyandı galiba."

Lizzie, Rosie'nin kucağındaki Ned'e baktı. Çocuk esniyordu ama gözleri cin gibi bakıyordu. "Tabii," dedi.

"Fazla kalmayız," dedi Kontes, Ned'i Rosie'nin kucağından alırken. "Merhaba, yakışıklı torunum. Ben senin babaannenim. Bana babaanne, diyebilirsin."

Ned tekrar esnedi, pek mağrur ve kibirli görünüyordu. "Ned!" dedi.

Lizzie, oğlunun bu tavrına gülmemek için kendini tuttu. "Rosie, Leydi Adare'ye eşlik eder misin?" diye rica etti.

Rosie olur anlamında başını salladı ve üçü çıktılar.

Tek başına kalan Lizzie'nin heyecanı artmıştı. Ancak aynı zamanda çok korkuyordu.

Bütün hayatı boyunca Tyrell'in kollarında olmayı hayal etmişti ama bu hayallerinin kısmen dahi olsa gerçekleşmesini hiç beklememişti. Yarım saat önce Tyrell onu öpmüştü ve o duyduğu hazdan neredeyse bayılacak hale gelmişti. Yanan yanaklarına ellerini koydu. Ne tutkulu bir kadın olduğu artık inkâr edilemez bir gerçekti çünkü tekrar Tyrell'in kollarında olmak için yanıp tutuşuyordu. Ama gerçekten onun metresi olabilir miydi? *Böyle bir şeyi nasıl yapacaktı?*

Lizzie oturup kafasının karışıklığını çözmeye uğraştı. Adı lekelenmiş bir kadındı ama bu artık yanlışla doğruyu ayırt edemediği anlamına gelmiyordu. Şehvet üzerine kurulan bir ilişki yan-

lıştı. Evlilik doğruydu. Ancak başkalarının ona hafif kadın gözüyle bakmalarının önemi var mıydı? Tyrell, kendi oğluna soyadını verecekken, bunun önemi var mıydı?

Lizzie iç geçirdi. Tyrell bir bakıma ona şantaj yapıyordu ama bu anlaşma Ned'in iyiliği içindi. Bu çeşit bir hayat yaşamasının ailesi için utanç verici olacağını biliyordu ancak ellerini yanan yanaklarına koyduğunda bu işin dönüşü olmadığını anladı. Tyrell ne istediğini, niyetlerini açık açık dile getirmişti. Lizzie onun teklifini kabul etmeyerek Ned'i alıp eve dönmek istese bile Tyrell'in elinden kurtulamayacaktı.

Lizzie gitmek istemediğini kendine itiraf etti. Çok yakında Tyrell de Warenne'in metresi olacaktı.

Bir mesele vardı. Tyrell, Lizzie'yle yatağa girdiğinde onun bakire olduğunu anlar mıydı? Sevişme hakkında, Tyrell'in bir hayat kadınıyla bakire arasındaki farkı anlayacağını akıl edecek kadar bilgisi vardı. Ne yapıp edip saflığını ondan gizlemeliydi.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki başı dönmeye başladı. Yatak odasındaki büyük yatağa baktı. Kendine sarıldı. Tyrell'in ona gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu; hiç bu kadar yanıp tutuşmamış, bu kadar arzu duymamıştı. Tyrell'in onun, Ned'in annesi olmadığını anlamaması için plan yapmaya ne kadar zamanı vardı?

İlk seferde biraz kan ve acı olduğunu duymuştu. Acıya katlanır, kanı temizleyebilirdi. İlk seferi olduğundan şüphelenmemesi için adama şarap mı içirmeliydi? Acaba bir miktar uyku ilacı temin edebilir miydi? Tyrell sarhoş olursa, onun tecrübesizliğini anlamazdı.

Biraz şarap isteyecek ve içine biraz kedi otu katacaktı. Bu bitki bütün ecza dolaplarında, hatta çoğu mutfakta bulunurdu.

Bütün vücudu yanakları gibi alev alev yanan Lizzie sayvanlı yatağa bakıyordu. Perdeler sırmalı ipek kumaştandı, alt kısım açık maviydi. Nakışlar olağanüstüydü ve yatak örtüsü perdelerle aynı

sırmalı ipektendi. Lizzie kendini tutamayarak odaya girip yatak örtüsünü açtı. Tahmin ettiği gibi nevresim ve çarşaf ipektendi. Bütün vücudu ürpererek ipeği okşadı.

"Ayın çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Tyrell de Warenne yumuşak sesle, "bakıyorum sen de sabırsızlanıyorsun."

Lizzie arkasına döndü.

Tyrell tek omzunu pervaza dayayarak kapıda duruyordu. Dudaklarında miskin bir tebessüm vardı ancak masmavi gözlerinde müthiş bir ışık parlıyordu.

Niyeti o kadar açıktı ki Lizzie bir heyecan dalgasıyla sarsıldı ama çabucak kendini toparlayarak henüz ne şarap, ne kedi otunun hazır olduğunu hatırladı. Onu aldatmak için bu ikisine mutlaka ihtiyacı vardı.

"Lordum," diye fısıldadı. "Bunları hiç beklemiyordum." Gözlerini Tyrell'den ayırmadan oda takımını işaret etti.

"Dedim ya, metresim olarak hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. Demek seçtiğim süiti beğendin, öyle mi?"

Lizzie başıyla onayladı. Tyrell yirmi adım ötesinde duruyordu ama varlığı sıcak ve sertti; Lizzie onun güçlü varlığı tarafından kuşatıldığını hissediyordu.

"Çok memnun oldum," diye mırıldanarak, uzun ve ağır adımlarla ona yaklaştı.

Lizzie'nin vücudunun her noktası ürperiyordu. Tyrell daha ona dokunmadan, kanı damarlarında coşuyordu. "Kontes birazdan döner," dedi.

Tyrell gelip onu kollarına aldı. "Kapı kapalı."

Sert uylukları kendi yumuşak vücuduna değerken ve onunla öpüşmeyi böyle çok isterken tetikte olmak zordu. Lizzie artık ne konuşabiliyor ne kımıldayabiliyordu, kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Tyrell gülümseyerek Lizzie'nin yüzünü okşadı.

"Çok güzelsin," dedi.

Lizzie onun sözlerinde samimi olduğunu biliyordu. "Sen de benim gördüğüm en yakışıklı erkeksin," dedi hararetli bir şekilde.

Tyrell şaşırmıştı, gözleri parlayarak güldü. "İltifat ediyorsun," dedi parmağıyla yanağından çenesine bir hat çizerek ve dudaklarına gelip orada durarak.

Bu basit dokunuşuyla Lizzie'nin kasıklarını ateşe vermiş, soluğunu kesmişti.

Lizzie'nin heyecanının farkında olan Tyrell gülümseyerek parmağını boynuna indirdi. "Kalbin bir kuşun kanatları gibi çırpınıyor, Elizabeth," dedi yumuşak sesle ve parmağını biraz daha aşağı indirdi.

Lizzie inledi.

Tyrell'in gözleri korsajının dantel kenarına indi; sonra Lizzie'nin gözlerine sıçradı. Lizzie onun ateşli gözlerine bakarken, Tyrell, "Soyunmanı istiyorum," dedi.

Lizzie şaşırmakla beraber sevinmişti ve korkmuyordu. Tyrell gülümseyerek ve elbisesinin yakasını aşağı çekerek, "Her yerini seyretmek istiyorum," diye fısıldadı.

Lizzie'nin elbisesi yırtılıyordu ve Tyrell'in buna aldırdığı yoktu. Bembeyaz kombinezonuyla göğüs ucunun koyu hatları ortaya çıktı. Tyrell'in eli duraksadı.

Sonra son derece maksatlı bir biçimde elini yumruk yaptı. Lizzie gözlerini onun elinden ayıramıyordu. Tyrell parmak eklemleriyle Lizzie'nin göğsünün yuvarlak kısmını ovaladıktan sonra ortaya çıkardığı koyu renkli halkanın kenarına geldi. Derin bir nefes alarak, parmaklarını kombinezonun içine sokup göğsünün dik ve sert ucuna sürttü.

Lizzie inlememek için dudağını ısırsa da başarılı olamadı.

Tyrell göğüs ucunu tekrar tekrar okşadı ve kadını kolunun üzerine yatırıp göğsünü ağzına alarak emdi, ısırdı ve yaladı. Dişleri Lizzie'nin hem canını yakıyor hem de ona dünyanın en büyük hazzını veriyordu. Lizzie hızlı hızlı soluyordu, bacaklarının arasındaki üçgen kabararak inanılmaz bir boyuta gelmişti. "Sakın durma," diye yalvarıyordu.

"Durmayacağım," dedi Tyrell. Onu kucağına alıp çabucak yatağa yatırdı. Lizzie doyuma ulaşmak üzereyken onun yüzüne baktı ve dayanamayarak başını tutup kendini yukarı çekti, dudaklarına yapıştı. Onun bu ataklığı karşısında Tyrell'den boğuk ve hırıltılı bir şaşkınlık iniltisi çıktı. Lizzie aldırmıyor, onun sadece dudaklarını değil her yerini öpmek istiyordu. Tyrell'in tereddüdü üzerine onu ısırıp tekrar öptü.

"Oh ho!" dedi Tyrell şaşırarak. Dudaklarını ondan kurtardı, bacağını karnının üzerine attı, böylece Lizzie onun ceylan derisi pantolonunun altından hatları belli olan iri ve sert erkekliğini gördü. Tyrell, Lizzie'nin elbisesini ortadan ikiye ayırıp gülümsedi. Gözleri kararmıştı. Yavaşça eğilip kadının göğüslerini sıkıştırdı. Alnından bir damla ter düştü. Çenesi kasılmış, şakakları görünür biçimde zonkluyor olmasına rağmen, okşamalarında acele yoktu. "Bana Botticelli'nin Venüs'ünü hatırlatıyorsun," diye fısıldadı, "birazdan içine gömüleceğim."

Gözleri buluştu. Lizzie ömründe ilk defa böyle hararetle yalvarıyordu. "Acele edin, Lordum, çabuk olun, gecikmeyin!"

Tyrell eğilip dilini ağzına sokarak onu öptü.

Lizzie kendini ona doğru itiyordu. Ateşlenen kadınlığı patlamak üzereydi ve Lizzie vücudunu ona dokundurmak için çırpınırken ızdırap ve şehvetten inliyordu. Tyrell, "Zavallı, tatlı sevgilim," diye fısıldayıp kadının eteklerini yukarı kaldırıverdi.

Lizzie onun ne yaptığını bilmemekle beraber, "Evet, çabuk, evet," diye inliyordu.

Tyrell onu sertçe avuçladı.

Lizzie'nin gözleri açılıverdi ve bakışları kesişti.

Tyrell ona tam bir hayretle bakıyordu. Yüzü vahşi bir haz ifadesine bürünmüştü ancak Lizzie artık onu görmüyordu. Tyrell onun kadınlığını iyice açmış okşarken, Lizzie'nin kanı giderek daha çok kaynıyordu. Nihayet bütün setler yıkıldı ve Lizzie sarsılarak ve bağırarak doyuma ulaştı.

Yeryüzüne döndüğünde ona ait olmayan sayvanlı bir yatakta, elbisesi yırtılmış, etekleri beline çıkmış halde yatıyor, Tyrell de Warenne ise arzu ve şehvetle gerilmiş bir ifadeyle ceketini çıkarıyor, gömleğinin düğmelerini açıyordu. Bunu yaparken dahi gözlerini ayırmadan Lizzie'ye bakıyordu.

Lizzie gözlerini yumdu, hâlâ nefesi düzelmemişti.

Tyrell, Lizzie'nin yüzünü eliyle tutunca, kadın gözlerini açıverdi. Hâlâ üzerinde oturuyordu; bir eli gömleğindeydi. "Hep böyle misin sen, yoksa sadece benimleyken mi?" diye sordu.

Lizzie onu anlayamamıştı. Ancak müthiş zevk alma halinden yeni yeni çıkarken, aklına planı geldi. En azından biraz şarap bulması gerekiyordu. "Anlayamadım?"

"Beni duydun!" diye bağırıp dudaklarına yapışarak dilini ağzına soktu. Öpücük o kadar uzun ve güçlüydü ki Lizzie yine arzuyla sersemlemeye başladı.

Tyrell kollarıyla bacaklarına dayanarak üzerinde duruyordu. Önü açık gömleği aşağı sarkıyordu. "Bunun böyle olacağını biliyordum," dedi.

Lizzie içinde bulunduğu durumda, onu gerçekten anlayamıyordu.

Tyrell yüzünü ona doğru eğdi ama öpmedi. "Her yerini öpeceğim, Elizabeth. Acele etmeden istediğim her şeye sahip olacağım. Ama karşılığında senden istediğim şey çok basit," dedi tehlikeli bir edayla. "İçindeki bütün tutkuyu istiyorum, Ned'in babası da dâhil başkasına kalmayıncaya kadar."

Böyle uzlaşılmış ve ümit verici bir durumdayken onu anlamak çok zordu. Tyrell bacaklarıyla onun uyluklarını genişçe açmıştı ve Lizzie'nin arzuları yeniden canlanıyordu. Tyrell'in yüzüne bakıyor, onunla tarif ettiği gibi sevişecek olursa ona kaç kere zevk vereceğini merak ediyordu. "Evet," demeyi başarabildi.

Tyrell'in gözleri parladı. "Yani nihayet bana boyun eğiyorsun," dedi keyfi yerine gelerek. O anda Ned'e o kadar benziyordu ki Lizzie'nin yüzüne soğuk su çarpılmış gibi oldu.

Kalkmaya çalıştı.

Tyrell onu bırakmayarak, "Daha seninle işim bitmedi," diye uyardı.

"Anneniz az sonra gelecek! Bizi böyle bulmasını ister misiniz? Akşamı bekleyelim, Lordum!"

Tyrell'in çenesi kasıldı ve cevabı onu omuzlarından yatağa mıhlamak oldu. Lizzie'nin vücudu ona ihanet ediyor, heyecan dalgası her yanını kaplıyordu. Bu savunmasız pozisyonda Tyrell ona istediği her şeyi yapabilirdi. Tyrell onun bu düşüncesini anlamış gibi gözleri karardı. "Biz tam birbirimize göreyiz," diye mırıldandı. "Çok istekliyim."

Lizzie'nin başı dönüyordu. O anda hayattaki hiçbir şey onunla sevişmekten daha önemli değildi.

Salon kapısı çalındı.

Lizzie daha kapı çalındığını anlayamadan Tyrell üzerinden inip düğmelerini iliklemeye başlamıştı bile. Yerdeki ceketini yıldırım hızıyla üzerine geçirerek, "Elbiseni yırttım," dedi ümitsizce.

Lizzie doğrulup telaşla eteğini indirdi, önünü kapamaya çalıştı. "Kontes'le Ned geldi! Ne yapacağım?"

"Ona dinlendiğini söylerim," dedi Tyrell çabucak. "Eşyalarını aldırtmak için Raven Malikânesi'ne bir uşak gönderdim ama üzerini değiştirmek için sandıkların gelene kadar beklemen gerekecek."

"Bu saatler sürebilir," diye fısıldadı Lizzie. "Ya annen ya da baban beni aşağı çağırırsa?"

"Seni rahatsız etmemelerini söylerim," dedi, tavırları ve sesi artık normale dönmüştü. Ve ona sert bir bakış fırlattı.

Lizzie yaptıkları her şeyi –ve onun yapacağını söylediği şeyi– hatırlayarak utangaçlıkla gözlerini ondan kaçırdı. Yüreği dayanılmaz bir ağırlığın altında ezildi. İçinde ona karşı öyle büyük bir istek duyuyordu ki âdeta canı yanıyordu.

"Ben sana yeni bir elbise alırım," dedi, sonra duraksadı.

Lizzie ona baktı.

"Lordum?"

"Seni incittim mi?" diye sordu o birden.

Lizzie şaşırmıştı. "Hayır. Siz..." Sustu, yüzü kızarmıştı. Yine gözlerini indirdi, istemeden gülümsüyordu. "Çok güzeldi gerçekten," diye fısıldadı.

Tyrell'den bir ses ya da bir hareket gelmeyince başını kaldırdı, Tyrell ona bütün sırlarını keşfetmek istercesine bakıyordu. Lizzie telaşlandı. "Lordum?"

Tyrell kendine geldi. "Bu gece görüşürüz." Başıyla selam verip çıktı ve kapıyı kapadı.

Lizzie elbisesinin yırtılan kısmını tutarken bir yandan da içi sevinçle dolarak gülümsüyordu.

Tyrell de Warenne artık onun sevgilisiydi. Bu gerçek olamayacak kadar güzel bir şeydi.

13

İlk İzlenimler

"Bayan Fitzgerald, bizim burada olmamız doğru değil," dedi Rosie, solgun yüzündeki çiller belirginleşmişti.

Evin arka tarafında bulunan mutfağa ulaşmak kolay olmamıştı. Lizzie, Ned ve Rosie büyük mutfağın girişinde durdular. Lizzie mutfağın genişliğine hayret etti. Yüzü, mutfak çalışanlarının mükellef bir yemek hazırlığında oldukları bölüme dönüktü. Bir duvarda iki uzun, dört de küçük fırın vardı. Arkada, küçükbaş ve büyükbaş hayvanların otladığı tepelerin sıralandığı ahırlara bakan pencerelerin altında yarım düzine lavabo vardı. Tavandan tencere ve tavalar ile her çeşit taze ot sarkıyordu. Lizzie bu kadar otun arasında kedi otunu bulmanın kolay olmayacağını düşündü.

Birdenbire odanın içindeki hararetli ve canlı sohbet zayıflayarak söndü. Lizzie fark edildiklerini anladı. Başlar onlara doğru dönüyordu.

Odanın en ucundan siyah elbiseli, beyaz önlüklü bir kadın onlara doğru geliyordu. Gözleri Lizzie'nin elbisesini inceledi. Onun

bir leydi olduğunu anlayan hizmetçi reverans yaptı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Lizzie'nin sandıkları bir saat önce ulaşmıştı. Pembe, yeşil dal desenli, açık krem rengi bir elbise giymişti. Kâhya olduğunu tahmin ettiği orta yaşlı kadına gülümsedi. "Merhaba ben Bayan Fitzgerald, buraya yeni taşındık. Uyku sorunum var, kendime bir uyku ilacı hazırlamak istiyorum."

"Evet, geldiğinizi gördüm. Ben Bayan Hind, evin kâhyasıyım. Sizin için memnuniyetle uyku ilacı hazırlarım, Bayan Fitzgerald. İzninizle."

"Çok iyi olur," dedi Lizzie. Ne kadar kolay olmuştu! Gözlerini kâhya kadında tutamıyor, böyle bir mutfaktaki çalışmayı hayranlıkla seyretmekten kendini alamıyordu. Bir tezgâhta hizmetçiler bütün somon balıklarını pişirmek için hazırlıyorlardı. Lizzie iki düzine balık saydı. Başka bir tezgâhta tencerelerin içinde birbirine bağlanmış etler gördü. Ayrıca onlarca içi doldurulmuş tavuk vardı. Küçük oğlan çocukları bezelye ayıklıyor, havuçla patates doğruyor, onlardan biraz daha büyük delikanlılar çörek hamuru yoğuruyorlardı. Beyaz aşçı kıyafeti giymiş, tıknaz bir adam elleri belinde, hamur yoğuran delikanlıların arkasında dikiliyordu. Nasıl olduysa başını çevirdi ve Lizzie'ye baktı.

"Sizin için ne hazırlayayım?" diye sordu Bayan Hind.

Lizzie tekrar beyaz saçlı kâhyaya döndü. "Sadece biraz dövülmüş kedi otu," dedi. "Bir de odama biraz kırmızı şarap getirir misiniz, uyumama yardımcı oluyor da."

"Tabii. Çocuk için bir şey lazım mıydı?"

"Ona da meyve, Ned meyveye bayılır, eğer sakıncası yoksa tabii."

"Ne sakıncası olacak!"

Lizzie merakını yenemeyerek kâhya kadının yanından ayrılıp aşçı giysili adamın yanına gitti. "Elmalı çörek mi yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kontes elmalı her şeyi sever," dedi adam.

"Ona elmalı turta yaptınız mı?"

"Tabii," dedi gururla.

Lizzie gülerek, "Ben de turta pişirmeyi çok severim," dedi. "Leydi Adare'ye bir turta pişirebilir miyim? Bana çok yakınlık gösterdi!"

Adam bu teklife çok şaşırmıştı ve önce gözlerini açarak bakakaldı. "Siz misafirsiniz," dedi nihayet. "Bilmem uygun olur mu, hanımefendi?"

Lizzie ise Kontes'e o zamana kadar pişirdiği turtaların en güzelini pişirme düşüncesinin cazibesine kapılmıştı bir kere. "Ama bana her istediğimin karşılanacağını söylediler," dedi. "Turta yapmak istiyorum."

Mutfakta bulunan herkes onlara bakıyordu, kâhya kadın da yanlarına gelmiş, çaresiz ve şaşkın bir ifadeyle duruyordu.

En az onun kadar çaresiz görünen aşçı omuzlarını silkti. "Ama umarım turta pişirmeyi gerçekten biliyorsunuzdur," dedi nihayet.

"Ah, biliyorum," diye haykırdı Lizzie, çabucak tezgâha geçerek. "İzninle," dedi ağzı açık ona bakan sivilceli oğlana.

Oğlan yüzü kızararak başını salladı.

Lizzie hamuru eline aldı, ama kıvamından hoşlanmamıştı.

"Jimmy hamurları açarak size yardımcı olsun!" diye haykırdı aşçı.

Lizzie kendinden emin bir şekilde gülümseyerek, un çuvalına gitti. "Kimse benim kadar kıvamlı ve lezzetli hamur yapamaz," dedi başını geriye doğru çevirerek. "Hamuru kendim yapacağım, hem de baştan."

Arkasında şaşkınlık mırıltıları yükseldi ama Lizzie aldırmadı. Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak tezgâhın üzerine bir miktar un döküp işe koyuldu.

***

Lizzie mutfakla odasının bulunduğu kanadı birbirine bağlayan koridorda yürüyordu. Rosie mutfakta çalışanlarla beraber yemek yemek üzere kalmıştı, Lizzie ise Ned'in elinden tutmuş adımlarını onun minik adımlarına uydurarak yürüyordu.

Lizzie birdenbire duraksadı. Az önce önünden geçtiği salonda bir piyano, arp ve çello vardı. Lizzie içinde üç sıra varaklı sandalye bulunan bu leylak rengi güzel odayı daha önce görmemişti. Yoksa görmüş müydü?

"Anne?" dedi Ned, burnunda un vardı.

Sadece bir dönemeç olduğunu düşündü. Sola değil, sağa dönmüştü, bunun da onu evin misafir kanadına götürmesi gerekiyordu.

Ned'e gülümseyerek, burnundaki unu sildi. "İkimiz de una batmışız," dedi mutlu mutlu. Turta yaparken Ned de büyük bir keyifle ona yardım etmişti. Her tarafı un içinde kalmıştı ama Lizzie de ondan farklı değildi. Ned'in gömleğinde çikolata lekesi de vardı çünkü aşçı ona önceki akşam yemeğinden kalma küçük bir parça kek vermişti.

Lizzie, "Kaybolmuş değiliz," dedi oğluna. Bu dağınık haliyle, kimseyle karşılaşmak istemiyordu. "Gel bakalım canım, bu yol bizi nereye götürecek."

Lizzie, Ned'in elinden tutup yürümeye başlamıştı ki bir erkek çizmesi gördü.

Sıçrayarak başını kaldırdığında çok tanıdık bir yüzde yer alan bir çift kopkoyu gözle karşılaştı. Lizzie bir an karşısındakini Tyrell zannederek bir adım geri çekildi, sonra onun Tyrell'in erkek kardeşi Rex olduğunu anladı.

Rex bir koltuk değneğine dayanmıştı, sağ bacağının büyük kısmı yoktu ve pantolonunun paçası yukarı doğru katlanarak dikilmişti. Karanlık bakışları aşırı ölçüde dikkatli ve manidardı. Lizzie onun gözlerinin mavi değil, kahverengi olduğunu fark etti. Ayrıca, nasıl mümkün oluyorsa, Tyrell'den daha yapılıydı. Rahatsız edici bir sessizlik içinde Lizzie'ye, sonra Ned'e baktı.

Lizzie gülümsedi; buna karşılık Rex onu baştan ayağa süzdü.

Lizzie kendini aşağılanmış hissetmekten çok, korkmuştu. Rex'in bakışları küçümseyici ya da şehvetli değil, soğuk ve ilgisizdi.

Lizzie onun Adare'de olduğunu bilmiyordu. Onun savaşta yaralandığını, şövalyelik unvanı aldığını ve kral naibinin ona ödül olarak verdiği Cornwall'daki evinde kaldığını duymuştu.

Rex nihayet, "İyi günler," dedi. "Bayan Fitzgerald'sınız, değil mi?"

Lizzie toparlanarak selam verdi. "Evet. Kayboldum sanırım," dedi, gözleri onun son derece rahatsız edici, sabit bakışlarıyla buluşarak. Rex'in onu inceleyip yargıladığından ve eksik bulduğundan hiç şüphesi yoktu. "Yanlış yöne dönmüş olacağım. Mutfağa gitmiştik de," diye açıklamaya girişti.

"Belli oluyor. Una bulanmışsınız."

Lizzie halini hatırlayarak utandı. "Elmalı turta pişirdik," dedi. "Turta pişirmeyi severim, Kontes'in hoşuna gideceğini düşündüm," deyip gitmek üzere döndü.

Rex uzanıp onu bileğinden tuttu. Bu sırada dengesini yitirerek sendeledi. Lizzie düşüp incinmesin diye Rex'i çabucak belinden yakaladı ama Rex derhal kendini geri çekti.

"İyi misiniz, efendim?" diye sordu Lizzie telaşla.

"İyiyim," diye tersledi Rex. Değneğini sağ koltuğunun altına yerleştirip kırık dökük bir selam verdi. "Ben Tyrell'in kardeşi, Land's End'den Sör Rex de Warenne."

"Biliyorum," dedi Lizzie. "Sizi birkaç kez Aziz Patrick Günü'nde kır partisinde görmüştüm. Ben Bayan Elizabeth Fitzgerald, bu da oğlum Ned."

Rex gözlerini Ned'e çevirdi. "Yeğenim," dedi.

Lizzie yüreği heyecanla atarak başını salladı. "Evet."

Rex, Ned'e soğuk soğuk bakıyor, Ned de ona aynı tavırla karşılık veriyordu. Her ikisi de kımıldamıyordu. Nihayet Rex, "Tıpkı ağabeyimin küçüklüğüne benziyor," dedi.

Lizzie ne diyeceğini bilemiyordu, hiçbir şey söylemedi.

Rex gözlerini ona çevirdi. "Size batı kanadını göstereyim," dedi.

"Siz zahmet etmeyin, kendimiz buluruz, yine de teşekkürler," dedi Lizzie. Rex ona güvenmiyordu, hakkı da vardı.

"Size batı kanadını göstereyim," diye tekrar etti.

Lizzie bu ses tonunu biliyordu. Demek Rex de ağabeyi gibi buyurgandı. Kabul etmekten başka şansı olmayan Lizzie başını eğip bütün kibarlığıyla, "Teşekkürler," dedi.

Rex eliyle ona dönmesini işaret edip Lizzie'nin geldiği koridorda ilerlemeye başladı. Lizzie Ned'i taşırsa daha çabuk yürüyeceğini düşünerek onu kucağına aldı. Ned hemen, "Yere, anne, yere," dedi. "Ned yürü." Kararlı ses tonu onun yürümek istediğine, kimsenin karışmasına izin vermeyeceğine işaret ediyordu.

"Olmaz," diye fısıldadı Lizzie. "Birazdan kendi başına yürürsün, şimdi kucağımda dur."

"Ned yürü," diyerek patladı Ned, bir kral gibi buyurgan.

Lizzie, Rex'e şöyle bir baktı. Rex onları seyrediyor, kimin kazanacağını görmek için bekliyordu.

Lizzie hiç tereddüt etmedi. "Bir gün çok güçlü bir adam olacaksın," dedi. "Ama şimdi ben senin annenim, benim dediğimi yapacaksın. Bizim koridora vardığımızda yürüyebilirsin, o zamana kadar kucağımda duracaksın."

Ned çok kızarak annesine kaşlarını çattı. Sonra amcasına yöneltiği çatık kaşlı bakışlarıyla âdeta, bunun sorumlusu sensin, der gibiydi.

Rex'in dudakları kıvrıldı. Sanki gülmek istiyordu da kendini tutuyordu. "Bayan Fitzgerald?"

Lizzie öne geçti, o da topallaya topallaya peşinden gitti.

Tyrell kütüphaneye çağrılmıştı. İçeri girip kapıyı kapadı. Babası şöminenin önünde, gri kireç taşından rafa dayanarak dikiliyordu. Geniş bir oda olan kütüphanenin iki duvarı, kalın ciltli kitaplar dizilmiş raflarla kaplıydı, şöminenin önünde bir kanepe bulunurken bir diğeri karşı duvarda, daha ufak ikinci bir oturma alanı oluşturuyordu. Arduvaz terasa ve bahçeye açılan camlı birkaç kapı vardı. Tyrell, Kont'un düşüncelere hem de kara düşüncelere dalmış olduğunu gördü.

Yanına gitti. Bu görüşmenin konusunu tahmin ediyor, zaten o günkü davranışı yüzünden suçluluk ve üzüntü duyuyordu. Harrington ile kızını kendilerinden uzaklaştırmaması gerektiğinin farkındaydı. Öğleden sonra bastıramadığı şehvetini hatırladı, çok iyi biliyordu ki Elizabeth Fitzgerald'ı kendi yoluna göndermesi gerekiyordu. Leydi Blanche ile evlilik yolunda ilerlemesinin yanı sıra kadın şu anda evinde bulunmaktaydı. Hayatta en çok saygı duyduğu insan babasıydı, ayrıca şüphesiz Harrington ile kızına da saygısı vardı ama bugünkü davranışıyla hem bu insanlara hem de içinde

yetiştiği geleneklere karşı saygısızlık etmişti. Kendini daima bir beyefendi olarak görürdü; dürüst, sadık, asil ve ahlaklı bir adamdı. Çok ciddi bir ahlaki kusur sergilemişti.

Elizabeth Fitzgerald'ın onun üzerinde çok güçlü bir etkisi vardı, Tyrell bundan hoşlanmıyordu. Onunla yatakta geçirdikleri zamanın üzerinden saatler geçtikten sonra bile bu kadından başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. İlk aşk sancıları çeken, sivilceli bir oğlan çocuğu gibi, tek düşündüğü o kadındı.

Ama Tyrell ergenlik çağındaki bir oğlan değildi. Davranışının bir mantıklı açıklaması, bir mazereti yoktu.

Çok yanlış hareket etmişti.

Adare Kontu ona dönüce, düşüncelerine ara verdi. "Lord Harrington bana Bayan Fitzgerald'ı sordu."

Tyrell gerildi. Adare kadar geniş bir evde bile dedikodunun alıp yürüyeceğinin farkındaydı. Şüphesiz, Elizabeth'in çocuğunu kabul ettiği an, bu haber evin içinde, orman yangını gibi, hızla yayılmıştı. Ya bir uşak kulak misafiri olmuş ya da dadı bir hizmetçiye anlatıvermişti. Bu kısmın önemi yoktu. Hiçbir sır uzun zaman saklı kalamazdı. "Gayrimeşru oğlumun, onun kızına karşı görevlerimi etkilemeyeceği konusunda Lord'u temin etmemi mi istiyorsun?" Başta babası olmak üzere kimsenin onun içinde bulunduğu ahlaki çıkmazı öğrenmesini istemiyordu.

"Ben ona bunu söyledim zaten." Kont, Tyrell'e çok dikkatli bakıyordu. "Lord Harrington sana büyük hayranlık besliyor Tyrell ve neyse ki gayrimeşru çocuğunu dert etmiyor. Tanıdığımız herkesin bir iki tane böyle çocuğu var zaten. Ancak Bayan Fitzgerald'ı buraya yerleştirmemiz pek hoşuna gitmemiş."

"Ona çocuğu annesinden ayırmak istemediğimi söylemedin mi?" Tyrell bu gülünç bahanenin ne kadar süre idare edeceğini bilmiyordu. Böyle durumlarda asil bir aile, gayrimeşru çocuğu alır,

anneyi ise arkada bırakır ama kadının geçimini sağlardı. Ned onun gerçekten oğlu, annesi de Elizabeth Fitzgerald değil, adamın eski metreslerinden biri olsaydı Tyrell de aynen bu şekilde davranacaktı.

"Söyledim. Haklı olarak itiraz etti. Onun burada yaşamasının kızına karşı saygısızlık olduğunu düşünüyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim."

Tyrell gerildi. O günün hatıraları gözünde canlanıverdi, Elizabeth'in dudaklarının tadını, ellerinin altındaki göğüslerinin yumuşaklığını şimdi bile duyumsayabiliyordu. İçindeki beyefendi, kendi babası ve müstakbel kayınpederiyle hemfikirken, Elizabeth Fitzgerald'ın tahrik ettiği karanlık bir yanı da vardı. Onu göndermeye niyeti yoktu; bencilce bir arzuya kapılmış durumdaydı. Mutlaka bir uzlaşma noktası bulunurdu, değil mi?

Onun seviyesindeki erkeklerin hemen hepsinin bir metresi vardı, gerçi babası istisnaydı. Babasının Kontes'e olan sadakatine hayranlık duymakla beraber kendi evliliğinde böyle bir sadakat olmayacağını giderek daha iyi anlıyordu.

"Baba, ben kararımı verdim. Lord Harrington ile seve seve konuşurum. Endişelerini gidereceğimden hiç şüphem yok. Niyetim nişanlıma saygısızlık etmek değil. Benim niyetim oğlum için en iyisini yapmaktır."

"Ona bu durumun geçici olduğunu söyledim bile. Ned yeni hayatına alıştığı zaman senin Bayan Fitzgerald'ı evine göndereceğini söyledim."

"Teşekkürler," dedi Tyrell. Bu bir süre Blanche'ın babasını yatıştırırdı.

"Sen yetişkin bir adamsın, Tyrell, hem de on yıldır böylesin. Kendi kararlarını verebilecek –ve kendi hatalarının sorumluluğunu alabilecek– olgunlukta olduğunu biliyorum. Bunun da bir hata ol-

duğunu sanırım ikimiz de biliyoruz. Bayan Fitzgerald'ın burada bulunması Adare için iyi olmaz."

Tyrell, Kont'un haklı olduğunu biliyordu. Babasının konuyu kapatmasını istercesine, "Adare'yi etkilemez o," dedi. "Görevlerimi aksatmak gibi bir niyetim kesinlikle yok."

"Beni de Adare'yi de hiçbir zaman yüzüstü bırakmayacağını biliyorum." Kont duraksadı. "Ona âşık mı oldun?"

Tyrell hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne münasebet!"

Kont onun yanına gitti. Bir süre sustuktan sonra, "Tyrell," dedi, "bu ahlaka aykırı davranışının sebebini anlayamıyorum."

Babasının, onun Bayan Fitzgerald'ı bir haftalığına Adare'de tutma arzusundan bahsetmediğini, onu metres tutmasını kesinlikle kastetmediğini biliyordu. Babasına karşı derin bir hayranlık duyuyordu ve o, hayatta en çok saygı duyduğu insandı. O çocuğun kendine ait olduğunu iddia ederek hayatında ilk defa babasına yalan söylemişti hem de yatağına almak istediği bir kadın uğruna. Bu yalanı derinleştirmeyecek, yeni yalanlar söylemeyecekti. Daha fazla ileri gidemezdi.

"Lütfen benden açıklamamı isteme," dedi yüzünü asarak. "Bayan Fitzgerald'dan faydalanmanın izah edilecek bir yanı yok. Çok üzgünüm baba. Seni utandırdığım için özür dilerim."

Kont'un kaşları havaya kalktı. "Ne garip. Bayan Fitzgerald olaydan kendini sorumlu tutuyor, seni baştan çıkardığını söylüyor."

Tyrell bunu duyunca son derece şaşırdı. Elizabeth niçin böyle bir iddia da bulunmuştu?

"Niye seni korumaya çalışsın ki?" diye sordu Kont yumuşak sesle.

Tyrell, Elizabeth'in onu korumak istemiş olabileceğini düşünmüyordu. Bu da bir numara olmalıydı. Ancak bu numaranın amacını anlayamamıştı. "Bilmiyorum. Bütün suç benim."

"Kafam karışıyor. Seni tanırım. İstediği kadar kostüm giymiş olsun, sen saf bir genç kıza asla el sürmezsin!" diye haykırdı Kont.

Tyrell babasından uzaklaştı. "Tekrarlıyorum, yaptığım şeyin mazereti yok," dedi nihayet.

Ancak babası onu takip etti. "Şimdilik sana inanmış gibi davranacağım. Baloda, maskeli bir genç hanımla karşılaştın, aklın başından gitti. Tyrell sen saf birisi değilsin. Ertesi gün durumu düzeltmek için onu aramadın mı? Haydi Tyrell mutlaka ne büyük bir hata yaptığını fark etmişsindir."

Tyrell, babasının bir bakireyi baştan çıkarmaktan söz ettiğini biliyordu. Kızarmıştı. "Bu can sıkıcı konuyu kapayabilir miyiz? Demek ki ben de hata yapabiliyormuşum."

Kont başını sallıyordu. "Fransız metresin ya da şu Rus dul gibi güzel bir kadın olsa anlardım. Ama benim gördüğüm sessiz, gösterişsiz, topluca bir genç hanım ve hâlâ çok masum bir ifadesi var. Bir erkeği baştan çıkaracak bir kadına benzemiyor. Hiç kurnaz bir görüntüsü yok. Ancak nasıl olduysa senin dikkatini çekmiş."

Tyrell hiçbir şey söylemiyordu, aşırı derecede rahatsız olmuştu. Bu yalandan bütün varlığıyla nefret ediyordu. "Seni perişan eden bir kadın olmadı mı hiç?" diye soruverdi. Bunu söylediğine pişman olmuştu çünkü bu, duygularının bir itirafıydı ve babasının buna vereceği cevabı tahmin ediyordu.

"Evet, oldu. Kontes, yani üvey annen. Onu gördükten kısa bir süre sonra ona tutuldum, annen ve onun kocası ölmeden yıllar önce. Hatta ona, ilk görüşte âşık olduğumu söyleyebilirim." Tebessümünde acılık vardı. "Ama koşullar aklımın başımdan gitmesine izin vermiyordu."

"Demek ki sen benden daha erkekmişsin," dedi Tyrell. Gitmek için döndü.

Kont, omzundan tutarak onu çekti. "Bu hoşuma gitmiyor, Tyrell."

Tyrell dönüp babasına baktı. "Boş yere endişe ediyorsun."

Kont, "Onunla ilişkini uzatmayı düşünüyor musun?" diye açıkça sordu.

Tyrell'in tebessümü soldu.

Kont'un çenesi kasıldı. "Seni bugün onunla gördükten sonra cevabı tahmin etmek zor değil. Kararını değiştiremem –orası kesin– ancak metresini evimde barındıramam da. Bu koşullarda olmaz."

Tyrell kendini birdenbire babası, Lord Harrington, hatta onu bekleyen geleceğin kıskacında hissetti. "O ve oğlu önümüzdeki hafta benimle Dublin'e gelecekler," dedi. "Hiç korkun olmasın, iştahımı senin çatın altında gidermeyeceğim baba. İzin verirsen, halletmem gereken işlerim var." Başını eğip gitmek için müsaade bekledi.

Kont patlamaya hazır görünüyordu. "Harrington'ın bundan haberi olmayacak mı sanıyorsun?"

Tyrell o zaman öfkelendi. "Ben görevlerimi hiç sorgulamadım, sorgulamam da. O yüzden, benim bu görevleri yerine getirme konusundaki becerilerimi de sorgulamamanı rica ediyorum. Kararlaştırdığımız gibi Leydi Blanche ile evleneceğim. Ama özel ilişkilerim özeldir. İyi günler, baba." Babasının cevabını beklemeden hışımla kütüphaneden çıktı.

Zaten Kont'un da başka söyleyecek bir şeyi yoktu. Yüzü asılarak bir koltuğa oturdu.

Lizzie'nin süitindeki pencereler arka bahçeye ve Limerick'in tepelerine bakıyordu. Lizzie, mutfakta kirlenen elbisesini değiştirmiş, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Alacakaranlık çökmüş, uzaktaki bir tepenin ardından ay doğuyordu. Günün heyecanlı hadiseleri ona bu akşamı unutturmuştu. Fakat birdenbire mutfakta ni-

çin bu kadar büyük bir yemek hazırlığı olduğunu anlayıverdi. Bu akşam Tyrell'in nişanı vardı.

Tabii o davetli değildi.

Tyrell aynı zamanda bu gece ona geleceğini söylemişti.

Lizzie dudağını ısırdı. Onu ne kadar görmek istese de böyle bir randevu birden ona çok korkunç göründü. Ama metresler bu işe yarardı. Başkasıyla evlenir sevgilileriyle randevulaşırlardı.

Bu çok yanlış bir şeydi.

Sevinç ve heyecan balonu patlayıvermişti. Pencereden ayın doğuşunu seyrederken birden içinde acı hissetti. Çoğu soylu erkeğin metresi olduğunu düşünmeye çalıştı ama bu da onu teselli etmedi. Bunun onunla ne ilgisi vardı? O geceden sonra Tyrell başkasına ait olacaktı. Lizzie buna nasıl dayanacaktı?

Ancak şu anda arkasını dönüp gidebilir miydi?

Lizzie, Harrington'ların ertesi sabah gideceklerini öğrenmişti. Leydi Blanche da babasıyla beraber gidecek, muhtemelen Londra'ya dönecekti. Fakat oradan ayrılması nişanlandıkları gerçeğini değiştirmeyecekti. Lizzie hayal kurmaya alışıktı, şimdi de Tyrell'in nişanını birkaç aylığına, hatta bir yıllığına ertelemesini ümit ediyordu. Tyrell hayatının bu kısa bölümünü onunla paylaşsa, Lizzie ömür boyu minnettar ve mesut olacaktı.

Ama Lizzie aptal değildi. Nişanın bir gün dahi ertelenemeyeceğini biliyordu. Böyle bir hayal kuramazdı, özellikle de Tyrell'in nişanlısı burada, onlarla aynı çatı altında bulunurken.

Önceki neşesinin yerini yakıcı bir keder aldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Elinden gelen tek şey, Tyrell'in nişanlısından memnun olmasını, nişanlısının da onu mutlu etmesini ummaktı.

O anda Lizzie nişanlısının güzelliğini kendi gözleriyle görmek, nazik mi, iyi mi, ona layık bir kadın mı, anlamak istedi. Bir yan-

dan Blanche Harrington'ı aramanın yanlış olduğunu biliyor ama olası ihtimalleri düşünmek istemiyordu.

Lizzie krem rengi eteklerini kaldırıp koşarak odadan çıktı, koridoru geçip merdivenlerden aşağı indi. Evin ana bölümüne yaklaşırken, kristal şıngırtıları arasında gülen, sohbet eden insan sesleri işitti. Lizzie yüreği hoplayarak nefes nefese durdu. Aileden biri onun nişana katıldığını fark ederse, Tyrell'le karşılaşırsa ne bahane uyduracaktı?

Bütün iyi niyetlerine karşın Tyrell'le yeniden yüz yüze gelmeleri ihtimali bile kalbini çarptırıyordu. Lizzie kendine kızarak büyük bir salonun en ucundaki kapıdan içeri girdi.

Burası balo salonuydu. En güzel gece kıyafetlerini gitmiş, elmas, yakut ve diğer mücevheratını takıp takıştırmış onlarca leydi ile beraber bir o kadar da smokinli beyefendi içerideydi. Lizzie üzerindeki elbisenin sadeliğinden utandı. Bekâr ve saf bir genç kıza yakışacak cinsten bir elbiseydi. Lizzie hemen fark edileceğini sandı.

Kımıldamadan kapının kenarında dikilmeye başladı.

Tyrell'in nişanlısını nasıl tanıyacaktı?

Mutlu, şen kalabalığa göz gezdirdi. Salondaki lordlarla leydilerin çoğunu tanıyordu, onları daha önce Adare'de görmüştü. Ama diğer misafirleri tanımıyordu.

Lizzie birden izlendiğini fark etti. Huzursuz olmuştu, kalabalığa göz gezdirerek onu fark edeni görmeye çalıştı ve hemen bir sütunun arkasına geçerek gizlendi.

"Davetli olduğunuzu bilmiyordum, Bayan Fitzgerald," dedi arkasındaki kişi.

Lizzie sesi tanımıştı. Konuşan Rex de Warenne idi, Lizzie yüzünü buruşturup ona döndü. Reverans yaparken yanakları alev alev yanıyordu. "Davet edilmediğimi biliyorsunuz," dedi başını kaldırarak.

Koltuk değneğine yaslanmış duran Rex gece kıyafeti içinde o kadar yakışıklıydı ve Tyrell'e o kadar benziyordu ki, Lizzie'nin yüreği heyecanla ızdırap karışımı bir hisle yerinden oynadı.

"O zaman burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu gülümsemeden.

"Bayan Blanche'ı görmek istedim," diye fısıldadı somurtarak. "Duydum ki çok güzelmiş."

"Öyle," dedi Rex donuk bir şekilde. Sol eliyle işaret etti. "Şuradaki, saçı ay ışığı rengi, elbisesi saçıyla aynı renk olan, mavi gözlü, sarışın hanım," dedi.

Lizzie o tarafa baktı. Söz konusu leydiyi görür görmez hiç ümit olmadığını anladı.

Blanche Harrington, ablası Anna kadar ama daha başka türlü bir güzeldi. O kadar asil bir havası vardı ki görenler onu bir vikont kızı değil de kraliçe zannedebilirdi. Fazla uzakta değildi ve Lizzie onun güzel yüzüyle ince endamını rahatça görebiliyordu. Tyrell, Blanche ile nişanlanacakken beni nasıl isteyebiliyor, diye düşündü yıkılmış halde. Blanche çok zarifti, tam Tyrell'in dengiydi.

"Merakınızı giderdiniz mi?" diye sordu Rex çok sert olmayan bir üslupla.

"Kraliçe gibi," diye fısıldadı Lizzie.

Rex bir şey söylemedi.

Lizzie ne kadar bozulduğunu saklamaya çalışıyordu. Blanche'ın çevresi kadınlı erkekli hayran kalabalığıyla sarılmıştı ve kadın birisinin kendisine söylediği bir şeye gülüyordu kibarca. Acaba Tyrell neredeydi ve neden nişanlısının yanında durup ona tapmıyordu?

"Ben artık gideyim," diye fısıldadı Lizzie, gözlerini Blanche'dan ayıramayarak. "Ama neden Tyrell onun yanında değil?"

"Kardeşimin müstakbel geliniyle birlikte olmamasına dair bazı fikirimlerim var," dedi Rex.

Lizzie, Rex'e döndü. "Benim yüzümden değil, Sör Rex!" diye haykırdı. "Ben bu kadar güzel bir kadınla asla rekabet edemem."

Rex kaşlarını kaldırdı. "Ama rekabet ediyorsunuz işte, etmiyor musunuz? Aksi halde Ned'i burada bırakır, Raven Malikânesi'ne dönerdiniz."

Rex tasvip etmiyordu. Lizzie dudaklarını sıktı. "Benden hoşlanmıyorsunuz."

"Sizi tanımıyorum. Ağabeyim size âşık olmak için yanlış bir zaman seçti, bu onun için hiç iyi olmayacak. Onun için iyi olan Leydi Blanche'dır, Bayan Fitzgerald. Leydi Blanche aynı zamanda Adare için iyi olandır."

Lizzie kalakalmıştı. "O bana âşık değil," dedi kısık sesle. "Ben de onun peşine düşmedim. Bu şekilde olmasını ısrarla isteyen kendisidir, Sör. Ben oğlumu asla bırakmam." Bunu söylerken, Tyrell'in metresi olamasa bile Adare'den ayrılamayacağını çünkü oğlunu orada bırakamayacağını fark etti. O zaman da Tyrell'in canını sıkacaktı.

Rex, ağabeyininkiler gibi uzun ve sık kirpiklerini indirdi. "Bu da takdire şayan bir tutum bence. Odanıza dönseniz iyi olur, Bayan Fitzgerald çünkü ben sizi gördüysem başkası da görebilir. Bu akşam bir skandal çıkması, siz dâhil kimsenin yararına olmaz."

Lizzie başını salladı. "Ben oğlumun yararını düşünürüm," diye fısıldadı.

"Ne asil bir davranış," dedi Rex. Selam verip topallaya topallaya uzaklaştı.

Lizzie çabucak sütunun arkasına geçti, ağlamak üzereydi. Tyrell'in kardeşi besbelli onu bencil bir hayat kadını olarak görüyordu. Ama Rex bir konuda haklıydı; eğer Blanche onun varlığını fark eder de kim olduğunu öğrenirse çok büyük rezalet çıkardı. Lizzie, Kont ile Kontes'in ne kadar kızacaklarını düşünerek ürperdi, Tyrell'in ne kadar öfkeleneceğini düşününce âdeta fenalaştı.

Hemen oradan çıkması gerekiyordu.

Sütunun arkasından başını uzatınca kapıyla arasında epey uzun bir mesafe olduğunu gördü. Tam o anda yüreği yerinden oynadı çünkü Leydi Blanche ile başka iki kadın özel bir sohbet için kalabalıktan ayrılarak gelip ona yakın bir yerde durmuşlardı.

Lizzie gözlerini onlara dikti. İki kadın kollarını sallayarak hatta Blanche'ın elini çekiştirerek konuşuyorlardı. Lizzie'nin yüreği hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Onları dinlememesi gerektiğini söyledi kendisine. Ancak ayaklarını hareket ettirdi, şimdi başka bir sütunun ardındaydı, tam Blanche'ın arkasındaki sütunun.

"Blanche çabuk anlat, araba gezintisi nasıl geçti?"

Blanche gülümseyerek, "Çok hoş bir gezintiydi, Bess," dedi yumuşak sesle.

Kızıl saçlı Leydi Bess, "Hoş bir gezinti mi?" diye haykırdı inanamayarak. "Blanche o çok yakışıklı ve kibar birisi! Seni öptü mü? Bizden gerçeği saklıyor musun?"

Lizzie gözlerini kapayarak, böyle gizli gizli başkalarını dinlediği için, şu anda çektiği acıyı hak ettiğini düşündü. Tyrell'in başka bir kadını kollarına aldığını düşünmek bile onu ağlatmaya yeterdi.

"Böyle bir şeyi asla yapmam," dedi Blanche, biraz eğlenerek. "Hayır, beni öpmedi çünkü babamın da dediği gibi, o tam bir beyefendi."

İki kadın birbirlerine baktılar. "Ne kadar sakinsin," diye haykırdı kumral olan. "Hiç heyecanlanmıyor musun? O her kadının isteyeceği bir erkek ve senin olacak!"

"Çok şanslıyım," dedi Blanche içtenlikle, "babama da bu yüzden minnet borçluyum çünkü o bana böyle yıldız gibi bir koca bulmak için çok uğraştı. Ama davette böyle bir köşeye çekilip ara-

mızda konuşarak kabalık ediyoruz." Üç kadın kol kola girip kala balığın arasına döndü.

Lizzie memnun olması gerektiğini düşünüyordu. Blanche güzel ve zarif bir kadındı, ayrıca iyi birisine benziyordu. Onun iyi bir eş ve anne, ayrıca iyi bir kontes olacağından Lizzie'nin şüphesi yoktu. Tam Tyrell'e uygun bir hanımdı.

Lizzie ondan nefret etmek istiyordu ama bu imkânsızdı çünkü onda nefret edecek bir şey yoktu.

Bu düşüncelere dalmışken izlendiği duygusuyla kendine geldi. Çabucak kalabalığa bakındı. Salonun karşı tarafında diğer kapının önünde Tyrell duruyordu. Lizzie'yi görmüş olmalıydı çünkü ona bakıyordu.

Lizzie kaçıp gizlenmeyi düşündü ama geç kalmıştı. Tyrell ona doğru gelmekteydi.

Pek keyifli görünmüyordu.

14

Korkutucu Bir Vaat

Lizzie hiç duraksamadan dönüp balo salonundan koridora koşmaya başladı. Evin misafir kanadına ulaşması için sadece bir kapıdan daha çıkması gerekiyordu. Misafir kanadına geçince kendini güvende hissetti.

Tyrell onu omzundan yakalayıverdi.

Onu kendine doğru çevirerek, "Gözlerim beni yanıltmıyormuş," diye hayretle haykırdı.

Lizzie'nin sırtı duvara dayanmıştı. "Açıklayabilirim," diye yalvardı.

"*Nişanımda* bulunmanı mı açıklayacaksın?" diye sordu öfkeyle. "Aileme biraz saygı gösteremez misin?"

Lizzie, "Saygısızlık etmek istemedim," dedi ızdırap içinde.

Gözleri buluştu. Lizzie gözlerinde pişmanlıkla ona bakıyordu. Ama onun nişanlanmasını da gönlü hiç istemiyordu. Ne kadar aptaldı.

Tyrell'in çenesi kasıldı. "Hatalı davranan benmişim gibi bakman hiç hoşuma gitmiyor!" diye bağırdı. "Niçin gizlice Leydi Blanche'ı dinliyordun? Hiç inkâr etme çünkü sütunun arkasından onunla arkadaşlarını dinlediğini gördüm."

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum," dedi Lizzie. "Onun nasıl birisi olduğunu merak ettim. Çok güzel olduğunu söylemişlerdi, doğruymuş."

"Sakın ağlayayım deme!" dedi sertçe. "Ne gözyaşların ne de gözlerin beni yumuşatamaz."

Lizzie onun bu sözlerini biraz tuhaf bulmuştu ama düşünecek durumda değildi. O soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. "Nişana geldiğim için özür dilerim. Ama talihinizden ötürü sizi tebrik edebilir miyim Lordum? Leydi Blanche size harika bir eş olacak," diye fısıldadı Lizzie ve içtendi. Ne kalbinde ne de sesinde alaycılık vardı.

Bir sessizlik oldu. Odasına koşup Ned'e sarılmak istiyordu. Tyrell birden onu çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırarak gözlerine bakmak zorunda bıraktı. "Yine ne oyun oynuyorsun?" Ama sesi yumuşak, bakışları sorgular tarzdaydı. "Başka bir erkek olsa sana inanırdı ama ben inanmam. Nişanımı bozmak için bir planın mı var? Boşuna uğraşmayın, hanımefendi."

Sözleri Lizzie'nin kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Lizzie başını salladı. "Bana haksızlık ediyorsunuz, Lordum. Ben plan yapmıyorum!"

Tyrell onun çenesini bıraktı. "Sana haksızlık mı ediyorum?" Onu dikkatli dikkatli incelerken Lizzie de gözlerini kaçırmadan adama bakıyordu. "Buraya gelip de gayrimeşru çocuğunun babası olduğumu iddia eden kimdi?"

İri elini duvara, tam onun yüzünün hizasına dayayarak Lizzie'yi olduğu yere kıstırdı. Özellikle de beraber olduklarından beri onu bir erkek olarak göz ardı etmek mümkün değildi. O anda hiç olmadığı kadar büyüleyici ve yakışıklıydı ve Lizzie onun kollarında olmak istedi ama şehvetin ateşiyle değil, şefkatli ve sevgi dolu bir kucaklamayla. Yine hayale dalmıştı.

Ama Tyrell'in gözlerinden kızgınlıktan başka bir duygu daha yansıyordu, Lizzie onun da içinde kargaşalar yaşadığına hükmetti. "O yanlış anlamayı izah etmiştim. Başka bir sebepten ötürü mü kızgınsınız Lordum?"

"Başka ne gibi bir sebep olabilir?"

"Bilmiyorum. Bu gece nişanlanmış olmanız ve Dublin'de önemli bir idari görevde bulunmanız dışında hayatınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bana öyle geliyor ki siz..." Duraksadı. "Bir üzüntüye kapılmışsınız, hatta mutsuzsunuz."

Bu sözler karşısında gözlerini büyüten Tyrell sesinde bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle konuşmaya başladı. "Çizgiyi aşıyorsun," dedi. "Ne üzüntüye kapıldım ne mutsuzum. Neden olayım ki?"

Lizzie ona dokundu. "Sevindim o zaman."

Tyrell geri çekildi. "Bayan Fitzgerald, nişanlımdan uzak durursanız çok iyi olur. Onunla karşılaşırsanız, bu onun için çok rencide edici olacaktır." Bir süre sessiz kaldı. "Siz de rencide olursunuz. Anlatabildim mi?"

Lizzie başını salladı, birdenbire sinirlenmişti. "Bundan daha açık anlatamazdınız. Benim yukarıda, bana tahsis ettiğiniz süitte beklemem, siz buyurmadan aşağı inmemem gerekiyor. Benim buradaki görevim yatağınızı ısıtmak o kadar."

Tyrell'in gözleri kapkara olmuştu. "Namussuz, onursuz bir adammışım gibi konuşuyorsun. İşveli olan sizsiniz, hanımefendi. Azizler Yortusu balosunda benimle edepsizce flörtleşip ortalıktan kaybolan sen değil miydin? Sözlerinle, imalı bakışlarınla beni teşvik eden sen değil miydin? Geçen gün ana caddede ve evinizde de

aynı şey olmadı mı? Ben, saf bir kızı kandırdığımı sanmıyorum. Hiç bana öyle yaralı yaralı bakma!"

"Size sadece şen gülüşlerle ve imalı bakışlarla bakmaya çalışacağım," dedi Lizzie. Tyrell neler söylüyordu? Lizzie flört etmeyi, imalı bakışlar atmayı bilmezdi. Adamı teşvik eden kendisi değildi.

"Zaten keyfim kaçtı, benimle alay etme."

"Sizinle alay etmiyorum, Lordum. Ne haddime, ben size hayranım."

Tyrell şaşkın şaşkın baktı.

Lizzie birazdan sarf edeceği sözlere Tyrell'in tepkisinden korkarak gözlerini yumdu. "Ben bu şekilde yaşayamam, efendim," diye mırıldandı.

Tyrell ona doğru eğildi. "Sizi doğru duymadım sanırım, hanımefendi," dedi.

Lizzie titredi. "Bu çok yanlış," diye fısıldadı.

Tyrell doğruldu.

Lizzie göz ucuyla bakınca Tyrell'in ona inanamadığını gördü. "Özür dilerim ama metresiniz olamam," dedi.

Tyrell keyifsizce gülümseyerek ona doğru eğildi. Konuşurken nefesi Lizzie'nin yanağını okşuyordu. "Ah," dedi gayet yumuşak bir sesle. "Bu oyunu biliyorum ben. Bu oyunu hiç sevmiyorum, hanımefendi. Anlaşma yaptık. Âşığım olacaksın."

"Olamam," diye yalvardı Lizzie. Ona kalbini açmak –onu ne kadar sevdiğini, hep seveceğini söylemek– istiyor ama Tyrell'in ona inanmayacağını düşünüyordu. Onun duygularını incitmesinden çok korkuyordu. Duygularıyla ve onunla alay bile edebilirdi.

"Belki," dedi Tyrell, Lizzie'yi ürperten buz gibi bir sesle, "böylesi daha iyi. Hem ailem de seni istemiyor."

Lizzie kahrolmuştu. Ned'le beraber sokağa atılıyordu nihayet. Hiç bu kadar mutsuz olmamıştı ama ne çare! "Sabah erkenden gideriz," diyecek oldu.

"*Oğlum* kalacak. Siz gitmek istiyorsanız Bayan Fitzgerald tek başınıza gidersiniz."

Lizzie haykırdı. Tyrell şimdi Ned'i sahiplenerek ona şantaj mı yapıyordu?

Tyrell gözleri kararmış halde Lizzie'yi kendine çekti. "Tek başınıza gidin, Bayan Fitzgerald ya da burada oğlunuzun yanında kalın ve metresim olun."

Lizzie şoktaydı. "Beni sizi iyi bir insan sanmıştım! Nasıl bu kadar soğuk ve zalim olabilirsiniz?" diye bağırdı. "Ned'i benden ayıracak mısınız?"

"Ben sizin oyununuzu oynuyorum!" diye haykırdı o. "Ben sizin parmağınızda oynatacağınız, kullanıp aptal yerine koyacağınız birisi değilim, Bayan Fitzgerald. Bugün beraber güzel vakit geçirdik ama siz şimdi gitmek mi istiyorsunuz? Gidersen piçin burada kalır, o kadar!"

Lizzie söyleyecek söz bulamıyordu. Bu, onun tanıdığı Tyrell olamazdı! Sonra bu kadar aptal olduğu için kendine kızdı. Tanıyıp sevdiği adam kendi hayalinin ürünüydü demek. Küçükken onun hayatını kurtarmıştı, o da o zaman adama prenslik tacını takmıştı. Ama meğer o, Tyrell de Warenne'i tanımıyordu, hiç tanımamıştı.

Tyrell küfretti. "Sen çok çekici bir kadınsın! Kederli görünüyorsun, sanki ben senin canını yakıyorum, oysa senin oyunlarına maruz kalan benim!"

Lizzie konuşmak için bütün gücünü topladı. "Kederli değilim, Lordum," diyerek yalan söyledi. "Peki, siz kazandınız. Siz *kazandınız*. Sizin iradenizle zekânız benimkinden daha güçlü. Sizi ne zaman bekleyeyim? Ah, durun! Beni bu gece görmek istiyorsunuz,

söylemiştiniz zaten. Parfümler sürüp soyunarak, o yatağın içinde arzu ve coşkuyla sizi bekleyeceğim. Sanırım benimle yatağa girmeden önce nişanlınızla birer kadeh şarap içer, hatta belki ona iyi geceler öpücüğü verirsiniz."

Tyrell elini kaldırınca Lizzie sustu. Bakışları birleşti.

"Sen anlaşılmaz bir kadınsın," dedi sesinin kısıklığıyla Lizzie'yi şaşırtarak. "On erkekten dokuzunun metresi vardır."

"Ama ben daha önce hiç metres olmadım."

Tyrell'in gözleri ışıldadı. "Sevgili oldun ama."

"O farklı," diye cevap verdi.

"Evet, öyle. Daha fazla tartışmak istemiyorum, Elizabeth. Zaten kazanamazsın çünkü sana sahip olmak için her şeyi yaparım."

Gözleri hâlâ birbirine kenetliydi ve Lizzie onun sözleriyle arzudan zayıf düştü. "Neden?" diye fısıldadı.

Tyrell yavaş yavaş gülümsedi, Lizzie onun konuşacağını sandı. Ama o Lizzie'nin yüzünü avuçlarına aldı. Tebessümü kaybolarak, gözlerinin içine baktı. "Bilmiyorum."

Lizzie onun kendisini öpeceğini anladı ve bütün ahlaki itirazları siliniverdi. Tyrell eğilip dudaklarını onunkilere değdirdi.

Ciddi tartışmalarının aksine bu dokunuş öyle yumuşaktı ki. Tyrell'in dudakları yavaş yavaş ve defalarca onun dudaklarına sürtündü, nihayet Lizzie onu zalimliğini, şantajını unutmuştu, dizleri tutmuyor, titriyordu, içinde büyük bir ihtiras uyanıyor, kadınlığı sızlıyordu. Tyrell boğuk bir inilti koyuverip onu kollarına çekerek sarıldı ve hararetle öpmeye başladı.

Lizzie'nin bütün vücudu arzu ateşinde yanıyordu. Ellerini onun omuzlarına koyarken dilleri buluştu. Bütün düşünceler silinmişti, sadece bu çılgın duygu vardı. Lizzie de onu öptü, defalarca, ellerini adamın ceketinin ve yeleğinin içine sokup göğsünde gezdirdi.

Adamın göğsünde erkekçe ve kuvvetlice çarpan kalbini hissetti.

Tyrell birdenbire dudaklarını ondan ayırdı ama hâlâ elleri duvara dayalı ve üzerine eğilmiş haldeydi. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu; Lizzie onun öpüşmelerini kestiğinin bile farkında değildi. Lizzie Tyrell'in onu yine öpmesini, göğüslerini, saçlarını, yüzünü okşamasını, onu kucaklayıp yukarı çıkarmasını ve giysilerini parçalayıp başladığı işi bitirmesini istiyordu. Birdenbire kulağına uzaktan gülüşme ve konuşma sesleri gelince koridorun diğer ucundaki nişan davetini hatırladı.

"Bir daha benimle dalga geçme," dedi Tyrell. Gözleri yüzünde dolaşıp nihayet dudaklarında durdu. "Sanırım ilişkimizle ilgili meseleyi açıklığa kavuşturduk."

O an aralarındaki tartışmayla Ned'i elinden alma tehdidinin tatsız hatırası üzerine çöktü. Lizzie titredi, kalbi göğsünde hâlâ çılgın bir tempoyla atıyordu. Tyrell hayır cevabını kabul etmeyecekti ve o an Lizzie onunla tartışmak istemiyordu.

Tyrell onun teslim olduğunu seziyordu. Yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Seninle savaşmak istemiyorum, Elizabeth. Lütfen oyun oynamayı bırak. Seni tehdit etmek istemiyorum. Seni memnun edeceğimi biliyorum. Ben sahtekârlık yapmam. Hem sana hem oğluna çok iyi bakacağım." Lizzie'nin gözlerine bakıyordu. "Bana ihtiyacın var," diye ekledi kısık sesle.

Lizzie'nin ona ne kadar ihtiyacı olduğunu, Ned'in babasına ne kadar ihtiyacını olduğunu Tyrell tahmin dahi edemezdi. "Bize bakacağınızı biliyorum," diye fısıldadı Lizzie. "Bundan bir an bile şüphe duymadım."

"Güzel." Tyrell ona gülümsedi ama gözlerinde bir soru vardı.

Lizzie anlıyordu. Tyrell bu şantajı yapmış olmakla beraber Lizzie'den anlaşmalarını kabul etmesini bekliyordu. "Ben odama döneyim," dedi. "Sizi orada bekleyeceğim."

Tyrell rahatlamıştı. "Ben de misafirlerimin yanına döneyim." Duraksadı. "Yarın gidiyorlar. O zaman bizim için daha kolay olacak."

"Size inanmak istiyorum," dedi. Hiçbir şeye bu kadar inanmak istememişti gerçekten.

Tyrell onu dikkatlice inceledikten sonra çok hafifçe gülümsedi. "İnan o zaman. Dublin'de baştan başlayacağız. Düşündüm de, ilişkimize burada, bu evde başlamasak daha iyi."

Lizzie başını salladı. İhtiras içinde kıvranan vücuduna rağmen rahatlamıştı.

Tyrell de gevşemişti. "Nihayet bana inandığını görüyorum." Hafifçe eğildi. "Bu anlaşmamızdan pişman olmayacaksın. Sana söz veriyorum. İyi geceler." Birdenbire dönüp onun yanından uzaklaştı.

Lizzie, gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Bu şekilde mutlu olabilir miydi? Tyrell başkasıyla nişanlıyken onu mutlu edebilir miydi?

Lizzie bütün tedbiri elden bırakmak üzereydi. Tyrell'in az önce ortaya atıverdiği korkutucu vaade inanmak ne kadar kolaydı!

Lizzie bahçede, eve fazla uzak olamayan bir taş bankta oturuyordu. Oturduğu yerden, daire biçimindeki araç yolunun ortasında bulunan kireç taşından çeşmeyi görebiliyor ama evin önünü göremiyordu. Öğle vaktiydi ve o sadece bir iki saat uyumuştu, o da ancak güneş doğduktan sonra. Bitkinliğine rağmen Tyrell'i ve onun meteresi olarak kendi kaderini düşünüp durmuştu. Belki Lord Harrington ile Blanche, Adare'den gidince onun için daha kolay olacaktı.

Lizzie büyük arabaların çeşmeyi geçip dosdoğru araç yoluna girdiklerini görünce gerildi. Hepsine dörder at koşulmuş, beş arabaya bakarken farkında olmadan titriyordu. Son araba, İrlanda ufkunda bir karaltı haline gelene kadar baktı. Sonra manzarada yeşil kırlardan, uzanan tepelerden ve mavi gökten başka bir şey kalmadı.

Gitmişlerdi.

O gitmişti.

Lizzie omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Bunun doğru olmadığını biliyordu ama rahatlamıştı.

"Bayan Fitzgerald?"

Lizzie, Kontes'in sesiyle irkildi. Ayağa kalkıp aceleyle reverans yaptı. "Günaydın Leydim," dedi.

Kontes ona kibarca gülümseyip Ned'e doğru eğildi. Ned haykırıp ayağa fırladı. "Al, al!" diye bağırdı.

Kontes sevinçle gülümseyerek onu kucağına aldı. Ned hemen onun yanağını okşadı. "Babanneciğ," dedi.

"Canım torunum," dedi o da Ned'e sarılarak. Sonra Lizzie'ye gülümsedi. "Çok tatlı!"

Onları bu şekilde görünce Lizzie'nin endişesi biraz azalmıştı. Birden bir düşünce onu çarptı. Ned gerçekten de Adare'ye aitti. Leydi de Warenne, Tyrell'in öz annesi olmasa da Lizzie, Kontes'in, Kont'u ne çok sevdiğini hemen anlamıştı. Lizzie, Kontes'in, Ned'i öz torunu olarak gördüğünü biliyordu. Tyrell ile ilişkisi yanlış olabilirdi ama Ned'i buraya getirmesi yanlış değildi.

"Canım, ben şehre ineceğim. Her çarşamba artan yemeklerimizi St. Mary'deki yetimhaneye götürürüm. Bir ihtiyacın var mı?"

Lizzie yerinden sıçradı. "Leydim," diye haykırdı, "halamın yanına gitmeden önce ben de her salı oradaki rahibelere yardıma giderdim."

Kontes'in gözleri büyüyüverdi. "Desene ortak bir yanımız var."

Lizzie birdenbire hevesle atıldı. "Ben de sizinle gelebilir miyim? Hayır işine devam etmeyi çok isterim. Çocukları öyle özledim ki! Beth hâlâ orada mı? Ya Stephen? Ah, o kocaman olmuştur şimdi!"

Kontes ona düşünceli düşünceli bakıyordu. "Beth'i geçen ha
harda evlatlık verdiler. Stephen'ı da geçen kış babası aldı."

"Bu harika bir haber," dedi Lizzie. Kontes'e gülümsedi, çocuk
lar için çok sevinmişti.

"Bana katılmanı çok isterim," dedi Kontes.

"Neden Ned'i Rosie'ye bırakmıyoruz?"

Tyrell yağız atını hızla sürüyor, tarlalarda dörtnala gidiyordu ve
sadece bir taş duvarın üstünden atlamak için yavaşladıktan sonra
yine hızlanarak yıldırım gibi Adare'ye doğru yol aldı.

Ahırların önüne gelince soluk soluğa kalmış atından indi. Baş
seyis Ralph kınayan bir bakışla yağız atı Tyrell'den aldı.

Tyrell av ceketinin koluna alnını sildi. "Soğuyana kadar yü
rüt. Sonra da kepek lapası ver yesin," dedi. En sevdiği atı bu ka
dar hızlı koşturduğu için kendine kızıyordu şimdi.

"Şansınız varmış, ayağı bir çukura girip de kırılmadı," dedi
Ralph donuk bir şekilde. "Böyle güzel bir at."

Tyrell atın terli boynunu sevdi. Ne diye sinirini hayvandan
çıkarmıştı? Hayvanın boynuna hafifçe vurdu ve yarı Arap cinsi at
horultularla yeniden koşmaya hazır olduğunu belli etti. "Onu bir
kaç gün dinlenmeye alacağız," dedi Tyrell. Sorununun ne oldu
ğunu da çok iyi biliyordu.

Ralph, "Olur, efendim," deyip atı götürdü.

Tyrell yine alnının terini silerken, Elizabeth Fitzgerald'ı ve
kendi davranışını düşünmemek için büyük çaba sarf ediyor ama
başaramıyordu. Arka taraftan eve girdi. Dosdoğru ailenin kullan
dığı salona gidip içki büfesine yöneldi. Kendine viski doldururken
Rex içeri girdi. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.
"Yoksa en iyi atını mı öldürmeye çalışıyorsun?"

Tyrell içkisini bir dikişte içti, viski boğazını yakarak mide
sine indi. Geçen gece Elizabeth'e onunla kalması için şantaj yap
mıştı. Şimdi bu davranışı onu rahatsız ediyordu. "Safir'den önce
ben ölürüm umarım," dedi. Bir içki daha koydu. En kötüsü de ken
dine engel olmak için çaba dahi göstermemiş olmasıydı. Ertesi gün
bile içinde bulunduğu durumu değiştirmek istemiyordu. Tersine,
Dublin'e planladığından önce gitmek istiyordu.

"Öğlen oldu," dedi Rex. "Sana katılabilir miyim?

Tyrell cevap vermeden bir bardak daha doldurup kardeşine
uzattı. Eğer kendi davranışını kontrol edemezse *onun* kuklası olacaktı.

Evliliği yaklaşmaktaydı. Müstakbel karısı ve kayınpederiyle
ilişkisini tehlikeye attığı muhakkaktı.

Rex, "Harrington'lara," diye mırıldandı donuk bir şekilde. "Gü
zel Leydi Blanche'a."

Tyrell'in gerginliği iyiden iyiye arttı. Kadehini şerefe kaldırıp
bir yudum daha içti. Rex de kendi viskisinden içti, ağabeyine in
celeyen gözlerle baktı, sonra, "Her açıdan çok iyi bir evlilik," dedi.
"Bunu bildiğinden eminim."

"Evet, öyle, çok mutluyum." Konuşurken sesinin ne kadar si
nirli çıktığını kendisi de fark etti.

Elbette Rex'in dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı. "Gerçekten
mi? Hiç de mutlu görünmüyorsun. Bir hayli sinirlisin."

Tyrell kardeşine döndü. "Hiç de sinirli değilim." Yüzüne bir
tebessüm yerleştirdi.

Rex içkisinden bir yudum aldı. "Boşuna uğraşma, Tyrell. Seni
bilmez miyim ben, sinirli olduğun zaman bunu anlarım. Sen çok
sık keyifsiz olmazsın. Ama birkaç gündür hiç keyfin yok."

"Lafı dolaştırmana gerek yok. Söyle haydi, davranışım kabul
edilemez. Nişanlımla metresimi aynı çatı altında barındırıyorum!"

"Benim bir şey söylememe gerek yok ki; sen ne yaptığının farkındasın."

Tyrell küfür savurdu.

"Biraz daha dikkatli olmalısın," dedi Rex birdenbire. Sert bir sesle de ekledi: "En azından nişanlınla mutluymuşsun gibi davran."

"Mutluyum." Bunu öylesine söylediğinin farkındaydı.

"O halde arada bir elini tutup yüzüne gülsen fena olmaz."

"Dün gece biraz dalgın olduğumu kabul ediyorum."

"Harrington'ı çok kızdırdın. Babamı, senin ihmalciliğini savunurken işittim, Tyrell. Eleanor bile senin hasta olup olmadığını sordu!" dedi, küçük kız kardeşlerini kastederek. "Çok asık suratlıydın. Hiç sana yakışmıyor."

"Zihnim başka meselelerle meşguldü," dedi nihayet.

"Vârislerinin –ayrıca benim, Cliff'in ve Eleanor'un– geleceğini güvenceye almaktan daha önemli olan, o başka meseleler nedir?" diye sordu.

Rex haklıydı. Hiçbir şey bu evlilikten daha önemli değildi ve Tyrell'in artık buna göre hareket etmesi gerekiyordu. Ancak Elizabeth Fitzgerald'ı bırakmaya da henüz hazır değildi.

"Beklediğim gibi birisi değil," dedi Rex son derece ciddi bir şekilde.

Tyrell, kardeşinin Blanche'dan bahsetmediğini anlamıştı. Ağır ağır kardeşinin delici gözlerine baktı. Onun yumuşak, gri gözlerini hatırlayarak duraksadı. "Benim de beklediğim gibi birisi değil," dedi. Bir anda iki yıl önce, Lizzie'yi arabanın altında kalmaktan kurtardığı o güne döndü. İstemsizce atılarak onu arabanın önünden çekip almış, sonra da kendini, çamura diz çökmüş, o güne kadar gördüğü en güzel ve çekici kadına sarılmış halde bulmuştu. Göğsüne bir atın çiftesini yese, bu kadar sarsılmazdı.

"Neden gülümsüyorsun? Metresin Bayan Fitzgerald'dan bahsediyorum."

Yavaşça Rex'e dönüp bardağını masaya koydu. Yine yavaşça konuştu. "Babamın çatısı altında, nişanlım ile ailesi buradayken, ilişki yaşayacak değilim."

Rex alay ederek güldü. "Kendini dizginlemen akıllıcaydı. Ama beni kandıramazsın. Şu anda metresin olmasa bile yakında olacağı belli."

Tyrell iç geçirdi. "Bana ilişkinin sonuçları hakkında da nasihat verecek misin?"

"Hayır, vermeyeceğim çünkü dinlemeyeceğini biliyorum, ayrıca âşığı olan ilk adam sen değilsin. Zaten önünde sonunda onu aklından çıkarırsın, öyle değil mi?"

"Öyle umuyorum!" diye patladı Tyrell. "Davranışlarımın getireceği sonuçların farkında değil miyim sanıyorsun? Rex ben evliliğimde sadakatsizlik olsun ister miyim? Her zaman karımın, yalnızca karım değil, aynı zamanda dostum ve sevgilim olmasını da istedim."

Rex şaşırmıştı. "Blanche neden aynı zamanda sana dost ve sevgili olamasın? Ama bana öyle geliyor ki sen ona ihanet etmeye çoktan karar vermişsin."

"Onunla birlikte olmak bile istemiyorum, bu durumda evlendikten sonra ona nasıl sadık olabilirim?" diye haykırdı Tyrell.

Rex topallayarak ağabeyine yaklaşıp elini omzuna koydu. "Bak, sadık olup olmaman önemli değil. Düşünceli, saygılı ve tedbirli ol yeter."

"Elbette," dedi Tyrell ağabeyinden uzaklaşarak. Sıkkın bir şekilde kanepeye oturdu. Daima nazik, zarif ve güzel bir eşi, hem kız hem erkek çocukları, sıcak bir yuvası olsun istemişti. Bu mutlu aile tablosunda bir metrese hiçbir zaman yer olmamıştı. Ama işte

tam nişanlanacakken, bir gönül macerasına kapılmış, bütün dengesi altüst olmuştu.

"Çok hoş birisiymiş," dedi Rex. "Ben son metresin Marie-Claire gibi süslü bir güzel ya da adi bir servet avcısı bekliyordum. Ama kadının görünürde hiçbir kusuru yok. Onunla karşılaştığımda, oğlunla mutfakta turta pişirmekten dönüyordu. Her yanı un, çikolata ve sanırım meyve suyuna bulanmıştı. Hiç öyle cüretkâr birisi değil. Aslında çok çekingen davrandı ve nedense benden korktu. Alışıldık metreslere benzemiyor."

Tyrell kardeşine bakakalmış, son cümleyi ise duymamıştı. *Mutfakta turta mı pişirmiş?* "Emin misin?" Elizabeth'in mutfakta turta pişirmesini zihninde canlandırdı. Birden Rex'in haklı olmasını istedi.

Rex gülmeye başladı. "Evet, turta pişirdiğinden eminim. Biraz sorup soruşturdum. Mutfakta çalışanlar ona bayılmışlar. Annem de ondan hoşlanıyor."

Tyrell'in içini sevinç kaplamıştı. "Sen de ondan hoşlanmışa benziyorsun."

"Olabilir ama ihtiyatlıyım."

"Buraya beni kendisiyle evlenmeye ikna etmek için geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Rex iç geçirdi. "Evet, elbette, herkes biliyor. Ama ben bunu Bayan Fitzgerald'ın değil, ailesinin entrikası sanıyordum. Annesi kalan iki kızını evlendirmek için çırpınıyor baksana."

Tyrell, Elizabeth'in, ailesinin entrikasına mecburen alet olduğuna inanmak istiyordu. Bununla beraber, insanları tanıyordu. Elizabeth'in, oğlunun babasıyla evlenmek istememesi konusunda öne sürdüğü gerekçe yalandı, Tyrell de bunu anlamıştı. "Artık önemi yok," dedi. "Önemli olan burada olması."

Rex kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Önemli olan oğlun mu demek istiyorsun?"

"Elbette," derken uzaklaşıyor çünkü Ned konusundaki yalanını Rex'in anlamasını istemiyordu.

Ama Rex topallayarak peşinden gitti. "Bu çok garip! Çok tuhaf davranıyorsun. Neden ilk çocuğuna kavuşmuş bir baba gibi davranmıyorsun?"

Tyrell dönüp zoraki gülümsedi. "Biraz zamana ihtiyacım var," dedi, "bu duruma alışabilmek için."

"Yalan," dedi Rex. Ağabeyinin koluna dokundu. "Asıl sorun nedir? Neden bu kadar gergin, hatta bazen öfkelisin? Neden bu aileye ve nişanlına karşı görevlerini yerine getirmekte zorlanıyorsun? Bu kadar namuslu ve asil bir genç hanıma neden yanaştın ki? Bir de onu metres tutup buraya getiriyorsun! Tamam, oğlunun annesi ama Tyrell, bu kadının da herkes gibi bir evlilik yapıp yuva kurmaya hakkı var. Sen de bunun farkındasın biliyorum. Ne oldu sana böyle?"

Tyrell birden sinirlenmişti. Kardeşi bütün söylediklerinde haklıydı. "Demek ki birdenbire sağduyusunu kaybetmiş, zerre kadar muhakeme yeteneği kalmamış, ne ailesine ne görevlerine aldırış eden bir deli adama dönüştüm," dedi terslercesine. "Elizabeth kendisini hemen yatağa atmadan önce geleceğini düşünseydi!"

Rex'in vazgeçmeye niyeti yoktu. "Senin aklını başına devşirip nişanlına ilgi göstermen herkes için en hayırlısı olacak. Bayan Fitzgerald'ı savunamam ama kadına kanım ısındı. O daha iyi bir hayatı hak ediyor." Kızgın kızgın topallayarak açık kapıya doğru yürüyüp kapıda durdu. "Sen bu aileye reislik edeceksen, biz de daha iyisini hak ediyoruz."

Tyrell bardağını az önce kardeşinin çıktığı kapıya fırlattı. Ama Rex gitmişti ve bardak zarar vermeden yerde yuvarlandı. Tyrell elleriyle yüzünü kapadı.

15

Duygu Fırtınası

Mary de Warenne kütüphaneye girdi, orada kocasını ya hesap defterlerine gömülmüş ya da *London Times*'ı okurken bulacağını biliyordu. Derin düşüncelere dalmıştı, Elizabeth Fitzgerald'ın kişiliğini düşünüyordu. Ayrıca o günkü olayları hatta onunla ilk tanıştığı günü aklından çıkaramıyordu.

"Hayatım, dönmüşsün," dedi Kont gülümseyip ayağa kalkarak. Masanın arkasından çıkıp gelerek karısına sarılıp öptü. "Hemen dönersin diye umuyordum." Mavi gözleri parladı. "Yemekten önce biraz dinleneyim diyordum. Sen de bana katılır mısın?"

Mary ilk kocasını çok sevmişti ama onunla evliyken bile Edward de Warenne'in farkındaydı. Gerald O'Neill, Wexford'daki korkunç bir isyan sırasında İngiliz askerleri tarafından öldürüldüğü zaman Edward yardıma gelmişti. Birkaç ay sonra evlenmişlerdi ve Edward onun iki oğlu Devlin ile Sean'ı da kendi çocuklarıyla beraber bakıp büyütmüştü. Aralarındaki ilişki selamlaşmaktan, bir iki nazik sohbetten ileri gitmese de Mary, Edward'a Gerald ölmeden çok önce âşık olmuştu. Şimdi on altı yıllık evliydiler; buna rağ-

men böyle bir davete Mary'den hemen cevap gelirdi. İkisi de orta yaşlarının keyfini sürüyorlardı ama onlar için hiçbir şey değişmemişti. Mary'nin Edward'ın kollarında uyumadığı geceler sayılıydı.

"Bayan Fitzgerald bugün benimle yetimhaneye geldi, Edward," dedi sıkıntılı bir şekilde.

Edward'ın tebessümü kayboldu. "Ve?" diye sordu hemen.

Mary gidip sarı, büyükçe bir koltuğa oturdu. "Çok iyi birisi," dedi bir süre sonra.

Edward onun yanından geçerek büyük bir kitap dolabının üzerinde duran, gümüş tepsiye gitti. Birçok sürahinin arasından seçip bir kadeh şarap, bir kadeh de viski doldurdu. Karısının yanına dönerek karşısındaki divana oturup şarap kadehini ona uzattı. "Senin gözüne girmeye çalışmadığından emin misin?"

"Eminim," dedi Mary. "Oradaki rahibeler onu yakından tanıyorlarmış. Kendi çocuğu olup başka yere gidene kadar yıllarca oradaki çocuklar için çalışmış. Oradakiler onu görünce çok sevindiler. Hâlâ orada olan iki çocuk da öyle. Yetimlere karşı kendi oğluna olduğu gibi son derece nazik ve sevgi doluydu."

Edward viskisinden içti. "Ben zaten hakkında bir araştırma yaptırdım, şimdiye kadar gayet namuslu bir hayat sürmüş. Annesi de öyle dememiş miydi? Hep çok sessiz, utangaç bir kızmış, daima kenarda dururmuş, talibi bile olmamış. Tabii, talibi olmamasını yaşına bağlayabiliriz. Herkes tarafından sevilen birisi ve yoluna çıkan dilenciye sırtındaki giysiyi verdiğini bilenler var."

"Ah, Edward! O çok tatlı, iyi bir genç kadın ve çok mağdur!"

Edward ayağa fırladı. "Ne yapmamı istiyorsun? Tyrell'e nişanını mı attırayım? Oğlu Desmond de Warenne'lerin soyundaki herkesten daha güçlü ve varlıklı olacak!"

Mary titreyerek ayağa kalktı. "Ama sen mutlusun. Sen sarayda oturup şu veya bu Danışma Meclisi üyesinin kulağına bir şeyler fısıldama, Birlik'in diğer büyük aileleriyle siyasi oyunlar oynama ihtiyacı hissetmedin. Çok güzel bir hayatımız var ve ben her gün Tanrı'ya bunun için şükrediyorum. Tyrell'in onu, hem siyasi hem sosyal açıdan İngiltere'ye temelli yerleştirecek bir evliliğe gerçekten ihtiyacı var mı?"

"Mary, torunlarımız ne olacak? Zaman değişti ve değişmeye devam ediyor. Bu evlilik gelecek nesillerin hayatını güvenceye alacak. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı Mary üzülerek.

"Onun bu genç kadınla evlenmesini mi istiyorsun?" Edward'ın keyfi kaçmıştı.

"Bilmiyorum!" diye haykırdı Mary dürüstçe. "Ama Tyrell zampara değildir. Ne onun söylediğine inanıyorum ne de Elizabeth'inkine. Bence ikisi de bir şeyler saklıyorlar. Tyrell böyle bir kızla nasıl birlikte olur? Bu imkânsız, ayrıca Elizabeth'in onu baştan çıkardığına da inanmıyorum." Mary'nin gözleri dolmuştu.

Edward iç geçirdi. "Bu son kısma ben de katılıyorum. Elizabeth öyle işveli bir kadın değil. İşte, bu yüzden anlayamıyorum."

Mary kocasının yanına gidip kollarını onun boynuna sardı. "Gerçekten anlayamıyor musun? Çünkü bugün ben cevabı açıkça gördüm."

Edward yüzünü buruşturdu. "Eğer Tyrell'in ona tutulduğunu söylüyorsan, duymak istemiyorum."

"Onun böyle davranmasının, dürüstlükten dem vurmasının başka bir açıklaması olamaz ki. Hem görmedik mi geçen gün Elizabeth geldiği zaman ikisinin hallerini?"

Edward, karısının gözlerine baktı. "Evet. Ben de aynen böyle düşündüğümü itiraf edeyim. Mary, ben oğlum için en iyisini istiyorum, hele de onun oğulları için daha da fazlasını. Tyrell'in, Rex'in,

Cliff'in, Elizabeth'in çocuklarının refahını istiyorum. Onların geçim sıkıntısına düşmelerini istemiyorum!"

"O kadar kötü olur mu? Devlin'in servetine bak, Cliff de Berberi Sahili'nde bir iki ganimet ele geçirmişe benziyor. Edward, benim çocuklarıma güvenim tam. Onların aç kalacaklarını sanmam."

"Daha geçenlerde İngiltere'deki son mülkümüz olan Brentwood'u sattık!" diye haykırdı. "Bu evlilik İngiltere'de bize yeniden bir mevki sağlayacak. Mary..." Karısının ellerini tuttu. "Onun mutlu olmasını istiyorum ben –bütün çocuklarımızın mutluluğunu istiyorum–, ayrıcalıklı olmalarını da istiyorum. Bath'tan döndüğünde Eleanor'un ne kadar sıkıntılı olduğunu hatırlıyor musun? Ne kadar güzel ve varlıklı olsa da ikinci sınıftı, İrlandalı bir kadındı. Çocuklarımın muhatap oldukları bütün İngilizlerce kendilerine denk görülmelerini istiyorum."

Mary bir süre sessiz kaldı. "İrlandalı olmanın kudretsizliğini kimse benden daha iyi bilemez," diye fısıldadı. Kocasının öldürülüp kendisinin esir alındığı zamandan bahsediyordu. "Ama ölmedim. Bu türden zorbalık ve bağnazlıklar hiçbirimizi öldürmez, Edward. Sanmıyorum ki çocuklarımız İngilizlerin fikrine değer versin. Biz beş güçlü genç adam ve bir güçlü, güzel genç kadın yetiştirdik," dedi gülümseyerek.

Edward susuyordu.

"Hayatım, ikimiz de biliyoruz ki Tyrell üzerine düşeni yapacaktır. Ama Bayan Fitzgerald'ı sevdiği halde Blanche ile evlenirse hiçbir zaman senin istediğin şekilde mutlu olamayacak."

Edward bu konuya bir saniye daha tahammül edemeyecekti. Ondan beklenmeyecek bir sertlikle, "O zaman dua edelim de Bayan Fitzgerald'ı sevmiyor olsun, öyle değil mi?" dedi.

Mary bu sert çıkış karşısında sinmişti. Akıllıca davranarak cevap vermedi.

Lizzie, annesiyle babasının arabasını bahçede görünce endişeye kapıldı. Onları ve Georgie'yi özlemişti özlemesine ama annesiyle babasının nasıl davranacaklarını kestirmek mümkün değildi.

"Bayan Fitzgerald?" dedi bir uşak. "Kız kardeşiniz Bayan Georgina Fitzgerald, Mavi Oda'nın terasında."

Lizzie çok sevinmişti. Koşmaya başladı, sonra birden durup arkasına döndü. "Mavi Oda nerede?" diye sordu heyecanla.

"İlk sola dönün, hanımefendi, sonra da sağa." Uşak dönüp uzaklaşırken kendi kendine gülüyordu.

Lizzie koşarak önce sola sonra sağa döndü ve karşısına iki şöminesi olan tavanı altın rengi ve beyaz yıldızlarla kaplı masmavi bir oda çıktı. Tam odanın içinde koşmaya başlamıştı ki içeride birisi olduğunu fark ederek durdu.

Tyrell kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Bakışları keskindi. "Neredeydin?"

Çok yakışıklıydı ama saçı başı dağınık ve uykusundan uyandırılmış bir aslan gibi tehlikeli görünüyordu. "Eee... şey... anneniz davet edince beraber St. Mary'ye gittik," dedi Lizzie.

Tyrell ağır ağır ayağa kalktı. Ceketini çıkarmış, kenarları dantel işlemeli, pamuklu bir gömlek, kirli beyaz renkte yün pantolon ve binici çizmeleriyle oturuyordu. "Kontes mi seni davet etti yoksa sen mi kendini davet ettirdin?"

Lizzie telaşa kapılmıştı. "Kızmış gibi bir haliniz var. Dün gece için özür dilerim. Leydi Blanche'ı gizli gizli gözetlememem gerekirdi. Ama annenize kendimi zorla davet ettirmedim, Lordum. O nezaket gösterip beni davet etti, birlikte çok güzel bir gün geçirdik."

"Ya çocuk?"

Lizzie irkilmişti. Tyrell, Ned'e bir kez bile oğlum dememişti. "Dadısıyla beraberdi," dedi usulca.

Tyrell'in bakışları elbisesinin önüne indi. "Pelerinin nerede?"

Lizzie yüreği hoplayarak duraksadı. "Pelerinimi, üstünde doğru düzgün giysisi olmayan bir çocuğa verdim."

Tyrell sert bakışlarını uzun süre kadının üzerinden ayırmadı.

Lizzie'nin heyecanı giderek artıyordu. "İtirazın yoktur umarım."

Tyrell ona doğru uzun adımlar attı. Tepesine dikilip kısık sesle konuşmaya başladı. "Görünüşe göre kardeşimi ve mutfak çalışanlarını etkilemişsin, şimdi sıra annemde. Umarım bu da bir oyun değildir, Elizabeth."

"Oyun değil," dedi telaşla. "Hem ben kimseyi etkilediğimi sanmıyorum."

Tyrell gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyordu. "Şimdi de mütevazı bir kadın oldun," dedi.

Lizzie onun bu aksiliğine bir anlam veremiyordu. Dün geceki balo güzel geçmemiş miydi? Konuyu açmaya çekiniyordu. "Balonun çok güzel geçtiğini işittim."

Tyrell ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. "Gerçekten mi? Söyler misin lütfen kimden işittin bu yanlış haberi?"

Ters giden bir şey olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. "Güzel bir akşam değil miydi Lordum?"

İyice kızmışa benziyordu. "Hayır, değildi. Yerine getirilmesi gereken bir görevdi, o kadar." Hemen ardından ekledi: "Yarın Dublin'deki görevime dönüyorum."

Lizzie en azından birkaç gün daha burada kalacaklarını sanmıştı. "Acil bir şey mi çıktı?" diye sordu, aslında kendisinin de onunla gidip gitmeyeceğini merak ediyordu.

"Hayır. Aslında daha bir hafta sürem var. Ancak ben Wicklowe'a yarın dönmeye karar verdim. Daha önce konuştuğumuz gibi çocukla sen de bana eşlik edeceksiniz."

Lizzie'nin nefesi kesiliverdi. Yarın onun metresi oluyordu. Sağduyusunu kaybetmiş değildi ama heyecan daha ağır basıyordu, bunun yanı sıra bir de dehşet duygusu.

"Rosie'ye senin eşyalarını toplamasını söyledim," dedi. Başını eğdi. "Uygunsuz olduysa özür dilerim." Bunu söyleyip dışarı çıktı.

Lizzie bir elini hızla çarpan yüreğinin üzerine koyarak onun gidişini izledi. Ned'le onu da yanında götürecek olmasına sevinmişti ama Tyrell'in morali bozuk görünüyordu. Bir terslik olduğu aşikârdı.

Teras kapısının yanındaki perdeden birisi çıktı. Rex de Warenne kaşlarını havaya kaldırmış halde ona bakıyordu. "Tyrell'in daha önce hiç bu kadar kaba davrandığını görmemiştim," dedi.

Lizzie çığlık attı, onlar konuşurlarken onun perdenin arkasına saklanarak onları dinlemesine şaşırmıştı. Rex imalı bakışlarla aksaya aksaya ona doğru yürüyordu. "Çok cesursunuz doğrusu. Ağabeyimin öfkesi karşısında pek çok kişi, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçar."

"Mümkün olsaydı ben de elbette kaçardım," dedi Lizzie. "Ama onun karşısında da korkmadan dikilebilmek gerektiğini düşünüyorum."

Rex inceleyen bir bakışla ona baktı. "Kendi oğluna *çocuk* diyor."

Lizzie birdenbire telaşlandı. "Dili sürçmüştür."

"Oysa ağabeyimin bir vâris sahibi olduğu için memnun olması gerekirdi."

"Sevindiğinden eminim."

"Gerçekten mi? Ona oğlunu verdiğiniz için çok heyecanlı. Bu kabalığı ve aksiliği de o yüzden."

Lizzie kaçmayı umarak, "Benim hazırlanmam gerekiyor," dedi.

Ancak Rex yana doğru bir adım atarak onun önünü kesti. "Onun yanında kalarak kabalığına katlanmaya mecbur değilsiniz. Evinize dönebilirsiniz."

"Oğlumdan ayrılamam!" diye haykırdı Lizzie.

"Ya Tyrell? Çocuğun hatırına onun kurlarına maruz mu kalacaksınız?"

Lizzie duraksadı, sonra Rex'in gözlerine baktı. "Bazen beni gerçekten korkutuyor ama aslında iyi yürekli, nazik birisi. Onun hayatını altüst ettim. Kızdığı için onu suçlamıyorum. Evlilik öncesinde böyle bir şey olsun ister miydi? Çok uygunsuz bir zaman," dedi, "çok üzülüyorum. Tyrell'e sıkıntı verdiğim için çok üzgünüm."

Rex bakakalmıştı. Nihayet başını sallayarak gülümsedi. "Kulağını çekip ne olursa olsun kibarlığı elden bırakmaması gerektiğini hatırlatayım mı ona?"

Lizzie de gülümsedi, zor kısmı atlattığı için rahatlamıştı. "Kulağını çekmeniz çok hoşuma giderdi ama söz dinleyeceğini sanmam."

"Şu ara gerçekten öyle." Tebessümü kayboldu. "Onu hiç bu kadar çelişkili görmemiştim."

"Anlamıyorum."

"Anlayacağınızı düşünmemiştim. Tyrell'i tanıdığım kadarıyla, size gerçek duygularını açmaz."

"Ne duygusu?"

"Görevlerini aksatıyor, Bayan Fitzgerald. Biliyorsunuzdur. Ahlaki olarak kendi kendisiyle savaş halinde olduğunu da düşünüyorum."

Lizzie donakaldı. "Ben onun ilk metresi değilim ki."

"Hayır, değilsiniz. Ama daha önce nişanlı değildi. Onu seviyor musunuz?"

Lizzie'nin kalbi duracak gibi oldu. Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, yavaş yavaş başını kaldırıp baktı.

Rex ciddiydi. "Cevabı gözleriniz veriyor, Bayan Fitzgerald."

Lizzie itiraz etmeye kalkışmadı.

"Size bir tavsiye vermek istiyorum."

Lizzie dinlemek istemeyeceği bir şey duyacağını anlamıştı. "Buyurun."

"İkiniz de tutkularınızın rüzgârına kapılmışsınız. Bu ilişkiden kimseye hayır gelmez."

Lizzie bir koltuğa çöktü. Rex'in haklı olduğunu biliyordu.

"Evet, bunu söylemek bana düşmez ama ağabeyimi çok önemsiyorum. O size hak ettiğiniz gibi davranamaz, Bayan Fitzgerald, bu onun elinden gelmez."

Lizzie, Rex'e baktı. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Haydi! Sizin hafifmeşrep bir kadın olmadığınız ortada. Böyle bir ilişkiye uygun olmadığınız da ortada. Tyrell'in Leydi Blanche ile evlenmesi gerek. Deliler gibi âşık bile olsa Tyrell, ailesine sırtını dönmez. Ondan ayrılmalısınız," dedi Rex açıkça. "Zararın neresinden dönülürse kârdır."

Lizzie gözlerini yumarak feryat etti. Rex'in haklı olduğunu o da biliyordu.

Rex sözlerini tamamlamasının ardından odadan çıktı.

Ardından ablasının tatlı sesi terastan içeri süzüldü. O, Georgie'yi unutmuştu! Ağrıyan şakaklarını ovup sakin bir ifadeyi yüzüne maske gibi geçirdi. Rex'in ne düşündüğü önemli değildi çünkü Tyrell onu bırakmayacaktı. Ayağa kalkıp terasa çıktı. Georgie oturmuş çay içiyordu.

"Lizzie!" İki kardeş kucaklaştılar. "İyi misin?" diye sordu Georgie.

Lizzie onun elini tutarak oturdu. "Bir duygu fırtınasının ortasında kaldım!"

"Neler oluyor?" diye sordu Georgie sesini alçaltarak. "Tyrell senin Ned'in annesi olmadığını biliyor ama Ned'i kabul etti!"

"Hayır, benim Ned'in annesi olduğumu sanıyor ama kendisinin baba olduğunu anlamadı," dedi Lizzie.

Georgie şaşkın şaşkın bakarak oturdu. "O zaman neden oğlu olduğunu iddia ediyor ki?" diye sordu nihayet.

"Oyun oynuyor, Georgie. Sessiz kalmasının karşılığında ve Ned'le kalabilmem için onun metresi olmam gerekiyor. Yarın da Wicklowe'a gidiyoruz."

"Sana *şantaj* mı yapıyor?" dedi Georgie, hayretler içindeydi.

Lizzie irkildi. "Evet."

"Ama ya nişanı? Geçen akşam nişanlanmadı mı?"

Lizzie gerilmişti. "Beni çaresiz bırakıyor. Ned'i bırakamam."

"Ah, Lizzie," diye fısıldadı Georgie, Lizzie'nin elini sıkarak. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu en iyi ben bilirim. Keşke seninle alay edip hepimizi buradan kovsaydı. Öyle yapacağını sanmıştık."

Lizzie yavaşça, "Onu küçüklüğümden beri tanıyorum ama uzaktan ve hakkında bildiklerimin hepsi kulaktan dolma şeyler. Georgie, artık onu o kadar iyi tanımadığımı düşünmeye başladım. Hatta onu hiç tanımıyormuşum."

"Çünkü sen onu bir kahraman olarak gördün. Onu hep yüceltin, oysa o da bir insan."

"Çok sinirli. Hep kendi istediğinin olmasını istiyor!" Lizzie ürperdi. "Sandığım kadar iyi yürekli birisi değil belki de. Onda tam bir prens kibri var."

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Georgie.

Lizzie başıyla onayladı. "Eskisinden de çok."

Uzun bir sessizlik oldu. "Dün Raven Malikânesi'ne Rory geldi. Onunla tek başıma ilgilenmek zorunda kaldım," diye ekledi Georgie sinirli bir şekilde. "Çok zor oldu çünkü biliyorsun ona tahammül edemiyorum. Seni sordu." Georgie ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim! O kadar asabımı bozuldu ki ona senin buraya yerleştiğini söyledim!"

Lizzie'nin kalbi korkuyla atmaya başladı. "Ona Ned'den bahsettin mi?"

"Hayır." Georgie çok dertliydi. "Ona misafir olarak ağırlandığını söyledim. Çok garip karşıladı, şüphelendi, zaten yakında öğrenir."

Lizzie'nin başında bir ağrı başlamıştı. Rory'nin Adare'ye gelip onu görmek isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ona ne söyleyecekti? "Senin suçun yok," dedi. "O Tyrell'in arkadaşı ve durumu er ya da geç öğrenecek."

"Ya Kont'a veya Kontes'e gerçeği söylerse? Tyrell'in oyunu sona erer, sen de buradan ayrılmak zorunda kalırsın. Böyle sahte bir iddiadan sonra burada kalmana hayatta izin vermezler, Ned'i ise kesinlikle alıkoyarlar."

"Rory, Limerick'te ne kadar kalacak?" diye sordu Lizzie. Eğer Rory, Lizzie'nin hiçbir zaman hamile olmadığını iddia edecek olursa, Lizzie zor durumda kalacaktı.

"Çok uzun kalmayacak sanırım. Anladığım kadarıyla Dublin'e gidecek. Belki çoktan gitmiştir."

"Keşke öyle olsa." Lizzie evin arkasında uzanan tepelere baktı. "Onu sessiz kalmaya ikna etmem gerekecek."

"O seni çok seviyor," dedi Georgie. "Belki de ona en baştan bu durumu söyleseydin daha iyi olurdu."

Lizzie ayağa kalktı. "Georgie? Beni görmeye geldin, biliyorum ama çok yorgunum. Bu yalanları artık taşıyamıyorum. Biraz uzanmam gerek."

Georgie de ayağa kalktı. "Tamam. İyi olup olmadığını görmek ve Tyrell'in neden bu şekilde davrandığını öğrenmek istemiştim. Seni metresi olmaya zorladığına inanamıyorum. Ona eskiden olduğu gibi hayranlık duymuyorum."

Lizzie gayriihtiyari Tyrell'i savunmaya başladı. "Ben onun içindeki canavarı ortaya çıkardım ancak bu olanlara bakarak onun hakkında kötü düşünme. Beni bu şekilde gördüğü için onu suçlayabilir misin?"

"Lizzie böyle bir şeyi yapabilir misin gerçekten? Onun başkasına bağlılık yemini ettiğini bilerek? Bunu *gerçekten* istiyor musun?"

Lizzie gözlerini yumdu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ah, Georgie denizde yolunu kaybetmiş küçük bir gemi gibi oradan oraya sürükleniyorum! Akıntıya kapıldım gidiyorum işte."

Georgie kardeşine sıkıca sarıldı.

Lizzie çok güzel bir rüya görüyordu. Kucağında bir yastıkla yan yatmıştı, Tyrell onun kalın saç örgüsünü kaldırıyordu. Lizzie ardından ne geleceğini bildiği için hafifçe gülümsüyordu. Bu tam istediği gibi bir rüyaydı. Tyrell çenesinin yanına dokundu, bu öyle nazik bir dokunuştu ki Lizzie karnında bir sıcaklık duydu. Kanı kaynamaya başladı. Tyrell onun boynunu, çıplak omzunu, göğsünün kenarını okşadı. Özenli ipeksi dokunuşu yan tarafından beline ve kalçasına indi. Lizzie arzudan tüyleri ürpererek iç geçirdi, yatağın içinde kımıldandı.

Tyrell onun adını fısıldıyordu. "Elizabeth."

Bu Tyrell, diye düşündü, birazdan onunla sevişecekti.

Tyrell elini sıkı kalçasının üzerine koydu. Lizzie inledi.

Tyrell elini kadının bacağının arkasına indirip orayı okşamaya başladı. Lizzie'nin bacaklarının arası zonkluyordu.

"Uyanık mısın?" diye soruyordu Tyrell.

Ancak Lizzie vücudu böyle çabucak ateşlenmişken uyanmak istemiyordu. Tyrell'in eli pamuklu geceliğinin altındaydı ve elinin çıplak tenine temasına dayanmak güçtü. Lizzie arkasını döndü.

Rüyasında, kendisinin minicik parçalara ayrılıp gece göğünde parıldayan bir milyon yıldız gibi uçuştuğunu görüyordu.

Tyrell, "Uyanmalısın," dedi sabırsızca.

Lizzie o zaman rüya görmediğini anladı ve gözleri açılıverdi.

Yastığına tutunarak hafifçe doğruldu. Tyrell tek kalçasının üzerinde yanına ilişmişti. Lizzie ona doğru dönüp oturdu.

Tyrell ceketini çıkarmıştı, gömleğinin yakası serbestçe açılmıştı. Lizzie onun ateşli gözlerine bir kere daha bakıp gözlerini onun kaslı göğsüne indirdi. Kadının kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu.

"Seni uyandırmaya çalıştım," dedi adam boğuk bir sesle.

Lizzie'nin bacaklarının arasıyla birlikte yanaklarının harareti de artıverdi. Tyrell'in gözleri kadının geceliğinin yukarı sıyrılmış eteğine dikilmişti. Lizzie sevinse mi korksa mı bilemiyordu ama Tyrell'in niyeti belliydi.

Elini kadının çıplak, beyaz uyluğuna koydu. Lizzie onun eline bakarak derin bir nefes aldı. Uyluğunu sıkan elinin eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Seninle sevişmeliyim, Elizabeth," dedi ve elini onun kadınlığına doğru kaydırdı. "Beklemek istemiyorum."

Lizzie çığlık atarak yastıkların üzerine düştü. Beyni ona bir şey söylemeye çalışıyordu ama o anda düşünecek durumda değildi.

Tyrell gömleğini yırtmıştı, çizmelerini birer birer ayaklarından çıkarıp yere attı. "Kaba olmak istemiyorum," dedi üzerine eği-

lip omuzlarını yatağa bastırarak, "ama daha fazla sabrım kalmadı." Sonra Lizzie'ye gülümsedi.

Lizzie'nin aşkla kabaran kalbi çılgınca atıyordu. O da ona gülümsedi. Tyrell ne yaparsa kabul edecekti.

Yanağındaki gamze belirginleşerek Tyrell, onu bıraktı ve geceliğinin yakasındaki ipi çözdü, yakasını genişletip omuzlarıyla göğüslerinden beline indirdi.

Ned uykusunda ağlamaya başladı.

Ned. Daha önceden hazırladığı plan... Şarap.

Lizzie kurşun yemiş gibi yerinden sıçrayarak aceleyle geceliğini yukarı çekti. Tyrell üzerinde sırf pantolonu olduğu halde ayağa kalktı. Lizzie onun kabarmış erkekliğine bakınca içi arzuyla doldu.

"Çocuk iyi, Elizabeth. Rosie onunla ilgilenir. Gelmeden önce onunla konuştum."

"Şarap," diye fısıldadı.

Lizzie ayakları birbirine dolanarak komodinin üzerindeki açılmış şarap şişesiyle iki kadehe doğru gitti.

"Ne yapıyorsun, Elizabeth?" diye sordu Tyrell sakin bir şekilde ama kadını takip eden gözleri parıldıyordu. "Niye birden heyecanlandın? Seni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar memnun edeceğim. Söz veriyorum."

Lizzie kımıldayamıyor, göğsünü örtmek için yakasını tutarak dikilip duruyordu. Vücudu ateşler içindeydi. Bir dokunuşla doyuma ulaşacak haldeydi. Yalanının ortaya çıkması korkusu ve heyecan birleşince, başı dönüyordu.

Tyrell, "Şarabı sonraya saklayalım," dedi tatlılıkla, Lizzie'nin vücudunun şüpheli durumunu bilir gibi.

Lizzie dönüp şarap şişesini kaptı ve kadehe şarap doldurdu. Eli titriyordu.

Tyrell arkasından yaklaşıp bileğini tutarak onu durdurdu, Lizzie'nin kalçasına değen erkekliğini hissediyordu. Tyrell, "Korkuyor musun?" diye sordu hayretle.

"Hayır." Sesi geri gelmişti. Şarap kadehini bırakmıyordu. "Biraz heyecanlıyım, Lordum," dedi boğuk sesle.

"Heyecanlanma. Canını yakmayacağım. Hem ilk defa yapmıyorsun ki," dedi kulağına.

Lizzie'nin dizleri tutmuyordu. Tyrell ona sarılıp göğüslerini kavradı. "Bırak şarabı, Elizabeth," diyerek emretti ona.

Lizzie hem geceliğini hem de kadehi tutmaya çalışıyordu. Tyrell'in elinden kurtulmak için kıvranırken şarap, adamın güzel pantolonuna döküldü. Geri geri giderken yatağa çarptı ve bu fırsatı değerlendirip bağırarak kadehi açık mavi yatak örtülerinin üzerine atıverdi.

Bir sessizlik oldu.

Lizzie gözlerini kapayarak yardım diledikten sonra dönüp adama baktı. Geceliğini tutmayı unutunca, gecelik ayaklarının dibine yığılıverdi.

Tyrell gözlerini dikmiş ona bakıyordu; yavaş yavaş gülümsedi.

Lizzie birdenbire durdu. Yapmak istediği şeyi başarmıştı; yatakta kocaman, kırmızı bir leke vardı. Şimdi onunla sevişmeye hazırlanan adam dışında her şeyi unutabilirdi.

Tutarlı hareket etmesi, eğilip geceliğini üzerine alması gerekiyor ama o kımıldamıyordu. Birdenbire dolgun göğüsleriyle geniş kalçaları ve yumuşak, etli bacaklarıyla gurur duydu çünkü Tyrell'in gözlerindeki hayranlık fark edilmeyecek gibi değildi.

Tyrell, sürekli çenesini esneterek ona bakıyordu. Birdenbire dönüp Lizzie'nin şaşkın bakışları altında bir kadeh şarap doldurdu. "Çok endişelisin. İri bir adam olduğum için mi? Ağırdan alırım.

Canını yakmak istemiyorum, Elizabeth." Ona dönüp kadehi uzattı. "Bir yudum al. Sakinleşirsin."

Yine de nazik birisiydi. Lizzie başını iki yana salladı, kadehi almadı ve gözlerine bakmamaya çalıştı. Tyrell'in bakışları dumanlanmıştı. Kadehi bırakıp elini tutarak onu kollarına aldı. Lizzie'ye yaslanmış iri vücudu titriyordu; Lizzie'nin omuzlarını, kollarını, göğüslerini okşadı. "Çok tatlısın!"

Lizzie onun geniş, çıplak omuzlarına tutundu. Adamın bir miktar siyah kılla kaplı, sağlam göğsüne, küçük, dik göğüs uçlarına bakıyordu. "Siz de çok hoşsunuz, Lordum."

Tyrell durdu. "Beni istiyor musun?" diye sordu.

Lizzie gözlerini onun çekici vücudundan güçlükle ayırdı. Başını salladı. "Her zaman... Sizi daima istedim, Lordum."

Tyrell inleyip Lizzie'nin dudaklarına yapıştı. Lizzie onun kollarındaydı, yatağında, sırtüstü yatıyordu, Tyrell üstündeydi. Onu çılgınlar gibi öperken Lizzie de adama iyice sokuluyordu.

Tyrell ayağa fırlayıp pantolonunu parçalarcasına çıkardı.

Lizzie dirseklerine dayanarak doğruldu ve Tyrell'in çarpılmış yüzünü görünce ona olan açlığı daha da arttı. Bu açlığını ancak o giderebilirdi. Nihayet onu gördüğünde bağırmamak için dudağını öyle bir ısırdı ki dudağı kanadı. Tyrell, pantolonu elinde tutarak ayakta dikilmiş ona bakıyordu.

Lizzie ondan daha ihtişamlı, daha güçlü bir erkek olamayacağını düşündü.

Tyrell onun düşüncelerini sezmişçesine hafifçe gülümsedi.

Pantolonu bir kenara fırlatıp Lizzie'nin üstüne çıkıverdi, çabucak bacaklarını ayırıp ona doğru dayandı. "Ne kadar hazırsın," dedi boğuk sesle.

Lizzie hep bu anı, onunla bir olduğu anı hayal etmişti.

O da bunu anlıyordu. "Tanrım," dedi ve birden yüzünü ona doğru eğdi.

Lizzie durdu.

Tyrell onu nazikçe öptü.

Lizzie ağlamaya başladı. Tyrell onu elbette sevmiyordu ama ona karşı şefkatliydi. Bir hayat kadını olarak görse onu bu şekilde öpmezdi.

Tyrell başını kaldırdı ve gözleri buluştuğunda Lizzie onun gözlerinde anlayamadığı bir şey gördü, ham, tuhaf bir duygu.

Sonra Tyrell kollarını dolayarak kendini içine doğru itti.

Lizzie biraz acı olacağını unutmuştu. Bu acıya aldırmamaya karar vermişti ama hazırlıksız yakalanarak bağırıverdi. Tyrell durdu, tamamen içine girmemişti.

Anlamış olamazdı! Ümitsiz bir şekilde, kımıldamadan duruyordu, Tyrell'in işgali hissedilmeyecek gibi değildi, şimdi ne yapmalıydı?

Tyrell dışarı çıktı, gözlerinde hayretle ona bakıyordu.

Lizzie o zaman onun anladığını hissetti. Dehşete düşerek gözlerini kaçırdı. "Haydi, Lordum," dedi arzuyla kıvranma numarası yaparak. "Çabuk."

Tyrell'de ne ses ne de hareket vardı. Bir süre sonra çok kısık sesle, "Canını mı yaktım?" diye sordu.

Şimdi rol yapması gerekiyordu. Cesaretini toplayıp adamın gözlerine baktı. "Yok canım," dedi, onun omuzlarına sıkıca asıldı. Acıdan gözleri yaşarıyordu. Bu kadarını beklememişti!

Tyrell gözlerini kadının yüzüne dikmişti. Eğer onun bakire olduğunu anlarsa Lizzie'nin hayatı mahvolurdu.

Sonra Tyrell yanağını yanağına dayadı. "Uzun zamandır biriyle birlikte olmadın," dedi tatlılıkla. "Gevşe, canım. Gevşe biraz, istediğin kadar yavaş gideriz."

Lizzie önce inanamadı sonra rahatladı. Ona sarıldı. "Evet, çok uzun zamandır..."

"Şişşt," dedi, Lizzie'nin yanağını, gözlerini, kulağını öperek. Ve nazikçe içine doğru itti.

Ama Lizzie bir türlü gevşeyemiyordu. Tyrell durup boynunu defalarca öptü, kolunu okşadı. Lizzie onun işgalini ilerletmediğini görerek rahat bir nefes aldı ve öpücüklerinin tadını çıkarmaya koyuldu. Tyrell elini vücutlarının arasına sokup göğüslerini okşarken hâlâ yüzünü öpüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Tyrell ve içindeydi.

Bıçak saplanmış gibi acı duyan Lizzie bağırdı ama geç kalmıştı çünkü Tyrell iyice içine gömülmüştü ama durmuş onu öpüyordu.

"Aç, sevgilim," diye mırıldandı.

Bu tatlı sözler çok hoşuna gitmiş, kalbi yerinden hoplamıştı. Söz dinleyerek katılaşmış dudaklarını açtı ve Tyrell'in dili içeri daldı. Tyrell onu yavaşça ama hararetli bir şekilde öptü. Lizzie'nin kalbi ağır bir ritim tutturmuştu.

Tyrell öpmeyi sürdürürken bir yandan da eliyle, girdiği yerin etrafını okşamaya başladı.

Lizzie onu sarmalayan vajinasının zonkladığını duyuyordu.

Birdenbire içinde haz kıvılcımı yandı. Hâlâ canı yanıyordu ama artık dayanılmayacak gibi değildi. Bu yeni hazzı tanımaya çalışarak omuzlarına tutunup kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Bir ateş yandı, teni ürperdi.

Acı gitmişti; yerine müthiş bir haz gelmişti.

Kalçalarını kavrayıp onu kendine doğru çekerek, "Ah, Tyrell," diye inledi.

Tyrell derin bir nefes aldı. "Dağılmak üzereyim," dedi.

Lizzie'nin umurunda değildi. Tyrell derinlerine gömülmüş vaziyetteydi –nihayet tek vücut olmuşlardı– ve vücutlarından yayılan zevk dalgaları birbirine karışıyordu. Zevk dayanılmaz bir hale gelmişti. "Tyrell!"

Tyrell hem biraz sakinlikle hem de aynı zamanda kendini tutamayarak gidip geliyordu ve Lizzie onun ismini söyleyerek patladı. O sırada onun da bağırdığını işitti, kendi rahatlaması sürerken onun da doyuma ulaştığını hissetti.

Onu hiç bu kadar sevmemişti. Vücudu sevinçli bir sıcaklıkla sarmalanmıştı ve onun sıcak tohumunu içinde hissediyordu. Ondan çocuğu olması için her şeyini verirdi.

Kocaman gövdesiyle üzerinde yattığını, onun hâlâ içinde olduğunu, boyutlarının ise pek küçülmemiş olduğunu fark etti. İşte o zaman farkına vardı. Sevişmişlerdi.

Tyrell kalkmaya başlamıştı.

Lizzie kollarını dolayarak onu kendine doğru çekti. "Kalkma," dedi.

Tyrell gerildi. Tuhaf bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Lizzie gülerek onun yanağını öptü. "Evet, Lordum, çok iyiyim!"

Tyrell ise gülüşüne karşılık vermedi. "Canın mı yandı?"

Biraz canı yanmıştı ama aldırmıyordu çünkü Tyrell içinde sertleşiyor, Lizzie ise arzu ateşinde kavruluyordu. "Hayır."

"Sana inanmıyorum," dedi yumuşak sesle. Başını kaldırıp ona baktı.

Lizzie ona güldü. "Ah, Tyrell," dedi. "Lütfen."

Tyrell'in gözleri karardı. "Beni zayıf yerimden yakaladınız, hı nımefendi," dedi ama içinde iki kez gidip gelince Lizzie inleyerek ona kenetlendi.

Tyrell kirpiklerini indirdi. "Kendimi tutmak istemiyorum," diye fısıldadı boğuk sesle, şimdi çok yavaş hareket ediyordu.

"Tutma öyleyse," dedi, nereye varacağını merak ederek.

"Ama şimdilik tutmak zorundayım." Birdenbire inleyerek en derine itti.

"Acele et," diye talimat verdi Lizzie.

Tyrell gözlerini açarak gülümsedi. "Hep böyle aceleci misindir?"

O da cesaretle gülümseyerek, "Bu umurunda mı?" diye sordu.

Tyrell gözlerini ondan ayırmadan gidip gelmeye başladı.

Lizzie gözlerini kapayarak hayatının aşkına sarıldı ve birlikte cenneti buldular.

16

Küçük Bir Komplo

Lizzie uyandığında güneş ışığı odasına süzülüyordu. Uyuyakalmış olmasına şaşırdı ve uykulu uykulu yan tarafına dönerken bütün vücudu, özellikle de uyluklarındaki adaleler ağrıdı. Sanki bir asker gibi kilometrelerce yol yürümüştü. Önceki gecenin her anını hatırlayınca uykusu iyice açıldı.

O artık Tyrell'in metresiydi.

Tyrell onunla sevişmişti. Bu bir zamanlar onun hayaliydi. Şimdi mutlulukla beraber biraz utanç da vardı. Lizzie, Blanche'ı unutmak istiyordu ama bu imkânsızdı.

Blanche, Tyrell'i onun sevdiği gibi sevmiyordu. Yine de bu mantık yürütme ona saçma geldi.

Ancak Tyrell onu köşeye sıkıştırmıştı ve Ned'i orada bırakmadığı sürece de ondan kurtuluş yoktu. Ama artık sırrı güvendeydi. Tyrell'in metresi olmuştu ve Tyrell Ned'i ondan ayırmayacaktı. Nihayet rahatlamaya başlamıştı. Lizzie sevişmelerini düşündü. Tyrell'in öpüşü bazen son derece nazikken, bazen de vahşi ve sertti. Lizzie, Tyrell'in ona karşı biraz sevgi beslediğinden âdeta emindi.

Nihayet yalnız olduğunu fark edip oturuverdi, onun yatak taki boş yerine bakıp gittiği için üzüldü. O sırada üzerine dikili gözleri fark etti.

Lizzie gerilerek yatağın ayak ucu tarafına baktı. Tyrell giyinik halde şöminenin önündeki koltukta oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmış, gözlerini ayırmadan onu seyrediyordu. Kımıltısızdı.

Lizzie biraz telaşlandı. Tyrell'in yüz ifadesi o kadar donuktu ki Lizzie sanki ona değil onun bal mumundan heykeline bakıyordu. Bu ne anlama geliyordu? "Günaydın," dedi tereddütle gülümseyerek. Çıplak olduğunu fark edince yorganı boğazına kadar çekti.

Tyrell'in gözlerinde kıvılcımlar parlıyordu. "Günaydın. Benimleyken üzerini örtmene, edepli davranmana gerek yok. Sana bakmak hoşuma gidiyor."

Lizzie mutluluktan kızardı, bu övgü sözlerine çok sevinmiş ama pek inanamamıştı. Sonra mutluluğu azaldı. Tyrell gülümsemiyordu ama kızgın da değildi, peki sorun neydi? Lizzie onun hoşuna gitmeyecek bir şey mi yapmıştı? "Hava aydınlık."

"Evet, öyle."

Lizzie duraksadı. "Benden memnun olmadınız mı Lordum?"

Nihayet adamın dudakları kımıldamıştı ancak henüz gülümsediği söylenilemezdi. "Hayır. Hayır, memnuniyetsiz olduğum falan yok." Yüzü gerildi, çenesi esnedi. "Bu sabah nasılsın?"

Lizzie şaşırdı. Onun için *kaygı* mı duyuyordu? "Çok iyiyim, Lordum, nedenini siz de bilirsiniz." Kızardığını hissederek ayak parmaklarına baktı. Ne kadar cüretliydi!

Tyrell yavaş yavaş ayağa kalktı. O, yatağa yaklaşırken Lizzie kımıldamadan oturuyordu. "Siz iyi değil misiniz Lordum?" diye sordu çekinerek. Sevişmelerinden zevk almamış olabilir miydi?

Tyrell'in yüzü gergindi. "Eğer seninle yatağa girmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyorsan sanırım cevabı açık."

Lizzie onun ne demek istediğini hiç anlamıyordu.

Tyrell yumuşayarak yanağına hafifçe dokundu. "Sen tanıdığım en tutkulu kadınsın. İkimizin tam birbirimize göre olduğunu söylerken ciddiydim."

Lizzie nefes almaya çalıştı. "Bu ne demek?"

"Yani çok zevk aldım, belki hatta biraz fazla bile." Bakışları kasvetliydi. "Canını yaktım mı?" diye sordu dosdoğru.

Lizzie şaşırmıştı. "Tabii ki hayır."

"Gerçeği öğrenmek istiyorum, Elizabeth." Duraksadı. "Fark ettim ki uzun zamandır biriyle birlikte olmamışsın. Vücudun beni kolay kabul etmedi."

"Dün gece muhteşemdi, Lordum! Hiçbir pişmanlığım yok!" Bu son sözleri içten söylememişti tabii. Blanche, aralarına bir kara gölge gibi girmişti.

"Maalesef ben pişmanım," dedi Tyrell donuk bir ifadeyle.

Lizzie şaşırdı. "Dün geceden pişman mısınız?"

Yüzü çatlayacak gibi görünüyordu. "Sadece centilmen değil, aynı zamanda düşünceli birisi olarak kendimle daima iftihar ettim. Dün gece sana karşı düşünceli değildim. Bencillik ettim. Senden özür dilerim, Elizabeth eğer özrümü kabul edersen."

"Bana özür borcunuz yok! Ben çok iyiyim, siz de çok düşünceliydiniz; çok ince ve hassas davrandınız!"

Tyrell hâlâ ayakta dikiliyordu. "Seni asla incitmem," dedi. "Bunu bilerek yapmam."

"Ama bu kaçınılmazdı, değil mi?" diye fısıldadı çünkü bekâretini düşünüyordu. Aynı anda bunu söylediğine pişman olarak kıpkırmızı kesildi.

Tyrell asık yüzünü başka yöne çevirdi.

Lizzie yatak örtüsüne sarınarak ayağa kalktı. "Lordum... De diğim gibi, uzun zaman geçmişti. Ama ben iyiyim, gerçekten..."

Tyrell ona döndü. "Bana söylemen gerekirdi," dedi yumuşak, hatta tehlikeli bir şekilde. "O zaman çok daha yavaş giderdim."

Lizzie ne diyeceğini bilemiyordu.

Tyrell boğazını temizledi. "Wicklowe'a yalnız başıma gitmeye karar verdim."

"Yalnız başınıza mı?" Keder ve hayret duyguları içinde kalmıştı.

"Sen de gördün, ben çok iştahlı bir adamım, özellikle de konu sen olunca. Açıkçası kendimi zor tutuyorum. Sen biraz dinlen. Burada kal biraz, bir hafta sonra seni ve çocuğu aldırırım."

"Hayır," dedi Lizzie. Onun yanında ne kadar kalacağını bilmiyordu ama er ya da geç bu sürenin sonu gelecekti.

"Hayır mı? Benim dileğime karşı mı geliyorsun?" Hayret içinde kalmıştı.

"Evet," dedi Lizzie kızgın kızgın. "Konuştuğumuz gibi ben de sizinle geliyorum."

Tyrell umulmadık bir şekilde gülümsedi. "Çok cesursun, Elizabeth. Buraya gel."

"Ne?"

Tyrell onu kollarına aldı. "Bu gece yatağına gelmeyeceğim," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak.

Zaten hızlı atan yüreği çılgın bir tempo tutturmuştu. Onun tahrik olduğunun farkına vararak gülümsedi. Gelecek artık karanlık ve belirsiz görünmüyordu. Aslında artık geleceğini düşünmüyordu. "Ama acilen yatağıma gelmeniz gerekiyor gibi bir haliniz var, Lordum. Belki fikrinizi değiştirirsiniz."

Tyrell'in tebessümü kayboldu. "Sana ihtiyacım var," dedi açıkça, "hem önceki gibi de değil. Kanım kaynıyor, Elizabeth, kanım *kaynıyor*."

Lizzie onu anlıyordu. Tyrell onu hiçbir kısıtlama olmadan istiyordu. Lizzie bunun nasıl bir şey olacağını hayal edince kendinden geçti. Vücudu zaten ateşler içinde yanıyordu, onu en kısa yoldan yatağa nasıl götüreceğini düşündü.

"Kanım senin için kaynıyor," dedi, onu bırakıp geriye doğru adım atarak. Anlamışçasına ona temkinli bir şekilde baktı.

"Sevindim," dedi büyük bir içtenlikle. "Lordum?" dedi usulca.

"Hayır!"

Lizzie'nin yanaklarına sıcak bastı. "O zaman bekleyelim."

"Evet, bekleyelim." Gergin bir şekilde gülümsedi. "Zaten bugün beni yeterince perişan ettin." Selam verdi. "Öğleden sonra yola çıkacağız. Wicklowe buradan on iki saat uzaklıkta. Bir handa geceleriz. Görüşmek üzere."

Vakit daha öğle bile değildi ama pamuk şekerine benzeyen bulutların dolaştığı gökyüzünün masmavi olduğu, çok güzel bir gündü. Lizzie, Ned'le beraber bahçede büyükçe bir örtünün üzerinde oturuyordu. Ned oyuncaklarıyla oynuyordu, Lizzie ise kollarını sardığı dizlerini göğsüne çekmiş, kendi kendine gülümsüyordu. Belki Tyrell haklıydı. Bu ilişkiden pişman olmayacağını söylemişti, şimdilik haklıydı.

"Lizzie! Lizzie!"

Lizzie, Georgie'nin sesini duyunca sevinç içinde döndü. Bir anda telaşlandı çünkü Georgie büyük bir aksilik varmışçasına koşuyordu. Lizzie de çorapsız ayaklarıyla ablasına doğru koştu. Ablasının solgun yüzüyle pembe burnunu görünce onun ağlamış olduğunu düşündü. Georgie hiç ağlamazdı.

"Annem mi?"

"Hayır... evet!" diye haykırdı Georgie. "Peter'la evlenmezsem beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi! Dün gece Peter, babamla konuşup düğün için ağustos ortasına gün belirledi!"

Lizzie, ablasına sarıldı. Georgie titriyordu. "Sen ne dedin?"

"O çirkin kurbağa gidene kadar yüzümdeki gülümsemeyi korudum. Sonra, bu adamla evlenemeyeceğimi anladım. Kendimi kandırıp durdum. Annemle babama bu adamla evlenmektense manastıra kapanmayı tercih edeceğimi söyledim, çok da ciddiydim!"

"Sen Katolik değilsin ki," dedi Lizzie.

"Babam da öyle dedi; ben de ona, döneceğimi söyledim. O anda annem kalp krizi geçirmeye başladı. Bir yandan benim gibi inatçı bir kıza sahip olduğu için hayıflanırken diğer yandan göğsündeki ağrıdan yakınarak yatmaya gitti!"

"İyi mi?" diye sordu Lizzie telaşlanarak.

Ona bezgin bir bakış attı. "Annemin hepimizden daha sağlıklı olduğundan artık eminim. Bu krizler, bu fenalaşmalar, hep numara, Lizzie, bize istediği şeyi yaptırmak için.

"Tabii, kriz geçirmek yetmedi," diye devam etti Georgie. "Senin bahtsızlığından dem vurup ben bu aileyi daha fazla utandırırsam öleceğini söyledi, ölecekmiş. Babam da ondan yana çıktı. Senin düşüşüne kadar Lizzie, babam, Peter konusunda çok anlayışlıydı. Şimdi annemden yana çıkıyor. O da daha fazla utanmak istemiyor."

Lizzie kendinden utanıyordu. Ailesinin adının lekelenmesine sebep olmasına rağmen, mutluydu. Tam olarak mutlu olmasa da kesinlikle âşıktı. "Benim yüzümden, değil mi?"

"Hayır, Anna'nın yüzünden. Onun ahlak yoksunluğu yüzünden biz burada sıkıntı çekerken, o, yakışıklı kocasıyla mutlu mutlu yaşıyor," diye bağırdı öfkeyle.

Lizzie'nin göğsünde, sönmüş bir kızgınlık ateşi yeniden canlanmıştı. Anna mutlu evliliğiyle hayatın tadını çıkarırken, Georgie ile onun böyle acı çekmesi haksızlıktı. "Anna da bir hatası yüzünden bizim acı çekmemizi istemezdi." Kısık sesle konuşuyor, ablasına tatsız, düşmanca suçlamalarda bulunmak istemiyordu.

Georgie acı acı, "Bir hata olduğundan şüpheliyim," dedi.

"Bu ne demek?" diye sordu Lizzie ihtiyatlı bir surette. Georgie Anna'nın flörtleştiği konusundaki gerçeği biliyor muydu?

"Tyrell de Warenne'in, onun ilk âşığı olduğunu sanmam, Lizzie. Limerick'in namuslu kadınları ona boşuna deli dolu ve sığ demiyorlardı bence. Kimse onun kadar flörtçü değildi."

Anna günahlarını itiraf etmiş olsa bile, bunu sır olarak saklamasını istemişti, Lizzie de Anna hakkında bu şekilde konuşmalarının yanlış olduğunu biliyordu. "Anna doğası nedeniyle hafif, gamsız, kolayca yanlış anlaşılabiliyor," dedi, "o öyle bir şey ima etmese bile."

"Ne zaman onu savunmaktan vazgeçeceksin? Tyrell'i bile elinden aldı!"

Lizzie gözlerini kaçırdı. Bu acı konudan bahsetmek istemiyordu.

Georgie anlamıştı. İç geçirdi. "Özür dilerim. Ama ben hep biraz sinirli oldum, senin ise verici ve affedici bir kişiliğin var. Ben de biraz sana benzemeye çalışmalıyım, Lizzie."

Lizzie sohbetin ağırlığını dağıtmak için, "Ben öyle örnek alınacak birisi değilim," dedi. Tyrell'le sevişmeleri aklına gelince teni ürperdi.

Georgie ona baktı.

Lizzie kızardığının farkındaydı.

Georgie'nin gözleri büyüdü. "Ah," dedi uzun bir bekleyişten sonra.

Lizzie gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Yaptığımızın yanlış olduğunu biliyorum. Sen bu kadar sıkıntılıyken ben böyle mutlu olmak istemiyorum. Ama Georgie onu çok seviyorum."

"Ah, canım," dedi Georgie, gözleri hâlâ açıkken. Ardından, "Mutlu olabiliyorsan, kaçırma bu fırsatı, Lizzie!" diye haykırdı. "Mutluluk en çok senin hakkın."

Lizzie oturup dizlerini göğsüne çekti. "Senin de mutlu olmanı istiyorum. Hapis gibi bir evlilikle ömür geçmez, Georgie."

Georgie irkildi. "Babam beni bu nişandan kurtarmayacak. Ailemizin refahı, adımızın kurtarılması için buna katlanabileceğimi düşünmüştüm ama o adama tahammül edemiyorum işte. Annem fikrini değiştirmezse evi terk edeceğim, Katolik olup St. Mary'deki rahibelerin arasına katılacağım."

Lizzie'nin aklına bir fikir gelmişti. Ablasının elini tuttu. "Georgie, benim daha basit bir çözümüm var."

Ablası ona, öyle ümit dolu bir ifadeyle baktı ki Lizzie'nin yüreği burkuldu. "Öyle mi?"

"Evet. Sen de benimle Wicklowe'a geleceksin. Öğleden sonra yola çıkıyoruz. Eşyaların için Raven Malikânesi'ne gitmene de gerek yok, ben bir uşak gönderip onları aldırırım. Annemle babama ve Bay Harold'a bir mektupla nişanı attığını haber verirsin. Benimle istediğin kadar kalabilirsin." Lizzie gülümsedi.

"Ama... bana böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirsin? Tyrell'e sorman gerekmiyor mu?" diye sordu Georgie titreyerek.

Lizzie kendi kendine gülümsedi. "Ona sorarım," dedi, "ama aldırmayacaktır. Bundan fazlasıyla eminim."

Lizzie sırtüstü uzanmış, gökyüzüne doğru gülümsüyordu. Georgie onu pürdikkat dinleyen Ned'e üç ayı ile kötü kurdun masalını anlatıyordu. Lizzie, ablasını dinliyor ama daha çok, Tyrell'i düşünüyordu. Kayarak giden bulutlara gülümseyerek iç geçirdi. Wicklowe'a taşınmak hem tuhaf hem de çok güzel bir duyguydu; sanki bir aile kurmuş gibiydiler ve evli bir çift gibi kendi evlerine taşınıyorlardı. Lizzie, artık Blanche'ı düşünmek istemiyordu.

Georgie sözünü yarım bırakarak susmuştu.

"Anlat!" diye bağırdı Ned.

Lizzie dönüp bakınca Rory McBane'in hızlı hızlı onlara doğru gelmekte olduğunu gördü.

Lizzie kalbi yerinden çıkacak gibi atarak doğrulup oturdu. Rory kararlı adımlarla dosdoğru onlara geliyordu, yaklaştıkça Lizzie onun yüz hatlarının ne kadar gergin olduğunu fark etti.

Telaşa kapılmıştı. Tyrell, Lizzie'nin, kendisine yalan söylediğini öğrenirse ne yapardı? Ned'in kendi çocuğu olduğunu öğrenince sevinir miydi, yoksa sevgisi şüphe, güvensizlik, hatta nefrete mi dönüşürdü? Lizzie ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. Rory, onun dünyasını başına yıkmaya geliyordu!

Georgie de ayağa fırladı. "Ben onu gönderirim! Ned'i alıp içeri gir."

Lizzie onun bileğini tuttu. "Hayır. Onu durdurmak mümkün olmayacak."

Ancak Georgie, Lizzie'nin elinden kurtulup onun önüne geçti. "İyi günler, Bay McBane," dedi, heyecanı gözlerinden belli olarak.

Rory mecburen durdu. Fark edilmeyecek kadar belirsiz bir selam verdi. "Bayan Fitzgerald. Rica etsem kardeşinizle biraz konuşabilir miyim?"

"Lizzie iyi değil, odasına gidiyordu."

Rory'nin bakışları eziciydi. "Siz de bu komploya alet oldunuz mu?"

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum," dedi Georgie, "ama sizi uyarıyorum, bayım, kardeşimden uzak durun."

Lizzie, "Georgie," diyerek araya girmeye çalıştı.

Georgie onu duymazdan geldi, Rory ise onu âdeta görmüyordu. "Bizim ilişkimize karışmazsanız sevinirim," derken sesi o kadar yumuşak, o kadar tehlikeliydi ki Lizzie ürperdi.

Georgie, "Kardeşimle bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdı.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. "Siz böyle bir dostluktan rahatsız mı olurdunuz?" diye sordu nihayet.

Georgie kıpkırmızıydı. "Beni rahatsız eden şey kardeşimin hayatına burnunuzu sokmanız," dedi titreyerek. "Onun, başında bekçiye ihtiyacı yok, bayım."

Rory onu baştan ayağa süzüp, "Sizinle tartışmak istemiyorum, Bayan Fitzgerald," dedi, "çünkü bana karşı duygularınızı açıkça gösterdiniz. Benim varlığıma dahi katlanamadığınız aşikâr. Sevgili nişanlınız kadar kibar ve yakışıklı olmadığım için kusura bakmayın. Ama bazı kadınlar fiziksel özelliklere aldırmayıp geleceklerini mali açıdan güvenceye almak için her şeyden fedakârlık edebiliyorlar. Şarap tüccarınızla size mutluluk dilerim, Bayan Fitzgerald."

Lizzie, "Rory, nasıl böyle konuşursun!" diye bağırdı.

Rory onun varlığını unutmuş gibi sıçradı.

Georgie'nin rengi atmıştı. Üzüntülü bir ifadeyle, "Bazı kadınların gelecek söz konusu olunca hiçbir seçenekleri yoktur, Bay McBane," dedi. "Söylenecek başka şey kaldığını sanmıyorum. İyi günler."

Ama Rory kımıldamadı. "Özür dilerim," derken onun yanakları da Georgie'ninkiler gibi kızarmıştı. "Sözlerim bir centilmene yakışmayacak cinstendi." Duraksadı. "Niyetim servet için evlendiğinizi ima etmek değildi."

Georgie incinmişti, Lizzie de bunu biliyordu ama Georgie başını dik tutuyordu. "Dediğiniz gibi, sözleriniz bir centilmene yakışmayacak cinstendi." Omuz silkerek onu gerçek bir centilmen değil, kibarlık taslayan bir adam olarak gördüğünü ima etti.

Georgie arkasını döndü ama Lizzie, ablasının gözlerinin birdenbire dolduğunu görünce çok şaşırdı.

Çünkü Georgie hiç ağlamazdı –o daima mantıklı ve soğukkanlı birisi olmuştu– Lizzie, ablasının gururunu kurtarmaya kararlı bir biçimde telaşla ileri atıldı.

"Rory," dedi Lizzie.

Rory gözlerini Georgie'nin sırtından Lizzie'ye çevirdi. Lizzie onun sert bakışına karşılık verirken geçen o an ne dehşetli ne uzun bir andı!

"Dost olduğumuzu sanıyordum," dedi Rory acı acı.

"Dostuz. Ben seni çok severim!" diye haykırdı Lizzie.

Rory gözlerini Georgie'ye, ardından, Georgie'nin kucağına aldığı Ned'e kaydırdı. Sonra sadece Lizzie'ye bakarak, "Tyrell de dostum," dedi.

Lizzie içini çekti. Onun koluna dokundu. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ama önce sen bana ne yaptığını, bunu yapma nedeninle birlikte açıklamalısın. Neredeyse iki yıldır tanıdığım Lizzie Fitzgerald'ın böyle bir sahtekârlığa kalkışmış olduğuna inanamıyorum!"

Lizzie yüzünü buruşturdu. "Başka seçeneğim yoktu."

"Senin hiç hamile kalmadığını ikimiz de biliyoruz. Seni iyi tanırım, Lizzie. Sen servet avcısı değilsin ki Tyrell'i aldatmaya çalışasın. Dolayısıyla bunlardan tek bir anlam çıkarıyorum. Merrion Meydanı'na gelir gelmez bayılan kişi Anna'ydı. Daima rahatsız olan ve insan içine çıkmak istemeyen de Anna'ydı. Bu çocuk, Anna'nın olmalı."

Lizzie gözlerini yumdu, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. "Lütfen," dedi nihayet. "Anna'nın mutlu bir evliliği var. Lütfen."

Rory gözlerini açmıştı. "Yani ablanın çocuğunu mu sahiplendin?"

Lizzie başıyla onayladı.

"Ya Tyrell? Senin bu fedakârlığı yapmana izin mi verdi? Buna inanmak çok güç!"

Lizzie, Rory ile Tyrell'in Ned hakkında hiç konuşmamaları için dua ediyordu. "Rory dur! Ned, Tyrell'in oğlu. Bir anlaşma yaptık, buna istersen bir tür ayarlama diyebilirsin. İkimiz de böylesinin Ned için en iyisi olduğuna karar verdik. Bu kadarı senin için yeterli olmaz mı?" Konuşurken bile kendinden utanıyordu. Tyrell'in de gerçeği bilmeye hakkı vardı. Onu bu kadar çok severken bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğini anladı. "Ben ise kalmak zorundayım... Ned'i kendi oğlum gibi seviyorum."

Rory hâlâ hayretler içinde bakmaktaydı. Nihayet, "Bana yalan söyledin," dedi. "Biz kuzeniz ve ben gerçekten yakın dost olduğumuzu sanmıştım. Sen ise bu sırrı benden sakladın." Başını salladı. "Şimdi de... şimdi de onun metresi oldun, değil mi?"

Lizzie irkildi.

"Ben kör değilim! Seni tanıdığımı sanmıştım. Ama tanımamışım. Tanımıyorum," diye düzeltti. Selam bile vermeden hışımla dönüp gitti.

Lizzie arkasından bağırdı. "Rory bekle!"

Ama o durmadı. Terastan eve girmek yerine yana dönüp etrafından dolaştı ve ardından gözden kayboldu.

Georgie kucağında Ned ile kardeşinin yanına geldi. "O sana âşık," dedi kısık sesle. "O yüzden bu kadar kızdı."

Lizzie şaşkınlıkla döndü. "Hayır, yanılıyorsun!"

Georgie sadece baktı ona.

17

Wicklowe'un Metresi

Tyrell teras kapısından, Ned'in elini tutmuş, ablasıyla beraber eve doğru yürüyen Elizabeth'i seyrediyordu. Kalbi hızla çarpıyor ve gözlerini ondan ayıramıyordu. Elizabeth, Ned'in elini bıraktı; ufaklık, tombul bacaklarının üzerinde sendeleyerek koşmaya başladı, Elizabeth de adımlarını hızlandırarak onu takip etti. Ned yüzüstü çimlerin üzerine düşünce Tyrell az kaldı onun yanına koşacaktı. Ama Elizabeth çabucak oğlanın yanına gelerek onu ayağa kaldırdı. Ned ondan kurtulup yine koşmaya başladı. Elizabeth onun arkasından koşarken gülümsüyordu.

Tyrell kalbinde tuhaf bir sıcaklık duydu.

Rex gelip arkasında durmuştu. "Geçen gün cüzdanındaki bütün paraları dilenci kadının tekine vermiş. Ancak anladığım kadarıyla Elizabeth'in ailesinin durumu hiç iyi değilmiş."

Tyrell hâlâ bahçeye bakıyordu. Elizabeth adımlarını yavaşlatmış, ablasıyla konuşuyor, Ned onların önünde badi badi yürüyordu. Oğlan durdu, düşecek gibi olsa da hâlâ ayaktaydı. Sevinçle, "Anne!" diye bağırdı.

Elizabeth el çırparak gülüyordu. Tyrell arzulu gözlerini Elizabeth'den bir an ayırmadan kardeşine, "Nereden duydun bu dedikoduyu?" dedi. Sesinin hafifliği kendisinin bile dikkatini çekti.

Rex gülümsedi. "Kontes'ten. İkisi birlikte yetimhaneye gitmişler. Bayan Fitzgerald yıllarca orada gönüllü olarak çalışmış."

Tyrell kardeşine döndü. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye mırıldandı Rex.

Tyrell, Lizzie'nin iyiliksever bir yönü olmasına şaşırmamıştı. Onun St. Mary ile eskiden beri ilişkisi olduğunu biliyordu çünkü bir süre önce onun hakkında her şeyi öğrenmeyi kendine görev edinmişti. Onun nasıl birisi olduğunu öğrenmişti: Elizabeth kitap okumayı seven, sayılıp sevilen, kendi halinde birisiydi. Gayrimeşru çocuğuyla birlikte eve dönüp toplum tarafından dışlanana kadar tabii. Aslında bu ondan hiç beklenmeyecek bir şeydi ancak Tyrell bunu düşünemeyecek kadar kızgındı. Onun tek düşünebildiği, bir kez daha onun tatlı görünüşüne aldanmış olduğuydu.

Ama aldanmamıştı.

Başka bir adam hiç olmamıştı.

O nikâhsız bir anne değildi. *Tyrell onun ilk erkeğiydi.* Buna çok sevinmişti; kendini zafer kazanmış sayıyordu.

Tyrell yine ona baktığını fark etti; gözlerini ondan alamıyor, yüreği arzuyla ve kendine itiraf etmek istemediği çok daha müthiş bir duyguyla çarpıyordu. O, oğluyla çimlere diz çökmüş, belki bir çiçeği ya da bir böceği inceliyordu. Kadının hafif, tatlı gülüşünü duyunca Tyrell'in kalbi sıkışır gibi oldu. Nihayet, görünüş o kadar da aldatıcı değilmiş, diye düşündü rahatlayıp sevinerek. O tatlı, iyi ve kibar bir kadındı.

Önceki gece onun bakire olduğunu hemen anlamıştı. Bunu, onunla sevişmeye başladığı an anlamıştı ve daha iyi, daha asil bir adam olsaydı, kendini tutar, onun bekâretini bozmazdı. Ancak bakire olduğunu öğrendiği an, geri kalan birazcık öz denetimini de kaybetmiş, ona sahip olmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu.

Vahşi ve sınırsız bir mutluluk duyuyordu. Onun Ned'le ilgilenişini seyrediyor ama Elizabeth'i, tanıdığı en tutkulu, en çekici kadını yatakta altında görüyordu. Onun bekâretinin kanıtını saklamak için aptalca girişimlerini, odasına ilk girdiğindeki heyecanını, şarabı yatağa döküşünü hatırlayarak güldü.

Hangi kadın, bakire olduğunu saklar, hayat kadını gibi davranır ve kendinin olmayan bir çocuğu sahiplenerek adını lekeler ve geleceğini mahvederdi ki?

Bunun tek bir cevabı olabilirdi. Elizabeth, Ned'i seviyordu –bu aşikârdı– ve onun annesi olmayı sürdürebilmek için her şeyi göze almıştı. Bu çok cesur ve fedakârca bir davranıştı.

Elizabeth mutlulukla gülümseyerek Ned'i kucağına aldı, oğlan ona sarıldı ve Elizabeth'le ablası evin başka bir kapısından içeri girerek gözden kayboldular.

Ned Tyrell'in oğlu muydu?

Tyrell, terasta bulunan kardeşine arkasını dönerek yavaş yavaş ve düşünceli bir şekilde odanın diğer tarafına yürürken nabzı şiddetli biçimde atıyordu. Aptal değildi. Şimdi, Elizabeth'in, Ned'in annesi olmadığı ne denli açıksa; Ned'in, kendi oğlu olma ihtimali de o kadar ortadaydı. Çarpıcı benzerliği herkes gibi o da fark etmişti.

Onun oğluydu. Nedense bundan emindi.

Elizabeth istediği kadar kendinin olmayan çocuğun babasının başka bir adam olduğunu iddia etsin. Kendini böyle alçaltıcı ve tehlikeli bir duruma sokmasına gerek yoktu. Ancak Ned'in, Tyrell'in oğlu olduğunu bir kez bile inkâr etmemişti. Ned'den kendi oğlundan çok, Tyrell'in oğlu olarak bahsediyordu. Bu davranışlar, kalbinin sesiyle birleşince Tyrell'e, bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Bu müthiş, inanılmaz, şaşırtıcı bir hediyeydi. Tyrell ciddi bir kanıtı olmadığı, yalnızca sezgilerine dayandığı için dikkat etmesi, işleri ağırdan alması gerektiğini biliyor ama bunu yapamıyordu.

Olayın aslını şimdi anlıyordu. Baloda, Elizabeth'in Marian kostümünü giyen hayat kadını hamile kalmıştı. Tyrell artık Elizabeth'in onunla hainçe bir oyun oynadığını düşünmüyordu, bir yabancıdan hamile kalmak gibi bu da onun yapısına uymayan bir davranıştı. Birisiyle elbisesini neden değiştirdiğini düşünmeyi ise istemiyordu. Bir gün ona o gece olanları adamakıllı anlattıracaktı. Artık bir önemi de yoktu ya.

Tyrell'in anlamadığı ise o sahtekârın, hamile kaldığını öğrendiği zaman, adama gelmemiş olmasıydı. Elizabeth'e gitmişti, bu da o kadınla aralarında bir tür yakınlık olduğunu gösterirdi. Tyrell, Elizabeth'in neden o zaman kendisine gelmediğini merak ediyordu. Ama iki kadın da kendini De Warenne adına ya da servetine yamamak istememişti. Bunun yerine Elizabeth, çocuğu alıp kendisi büyütmeye başlamıştı.

Elizabeth, onun oğlunu doğurmamıştı ama her açıdan ona öz oğlu gibi annelik yapıyordu, bu da hem lütuf hem mucize gibi bir şeydi. Sahtekâr bir kadın değildi. Soğuk, kurnaz bir yalancı ya da birinci sınıf bir düzenbaz değildi. O, utangaç, güzel, iyi kalpliydi, talibi olmayan gösterişsiz bir kızdı ve kaderin tuhaf bir oyunuyla bu duruma düşmüştü.

Tyrell onun cesaretine büyük bir saygı, fedakârlığına sonsuz bir hayranlık duyuyordu.

"En sonunda kadının oğluna kendi oğlun gibi bakmaya başladın," dedi Rex.

Tyrell hiç tereddüt etmedi. "Ben hiç onun kendi kanımdan olmadığını söylemedim ki."

Rex ona hayretle bakıyordu. "Bugün Pale'e doğru yola çıkıyormuşsun."

Tyrell döndü. "Evet. Neyi merak ettiğini de biliyorum, o yüzden söyleyeyim. Onlar da benimle geliyorlar."

"*Onlar* derken, Bayan Fitzgerald ile oğlunu kastediyorsun sanırım."

"Evet, öyle. İzninle."

O arkasını dönemeden Rex onu kolundan yakaladı. "Bu konuyu bir daha açmayacağım. Ama Bayan Fitzgerald çok iyi bir hanım, onu böyle bir utanca sürüklemeye hakkın yok."

Tyrell içi suçluluk hissiyle dolarak kolunu çekiverdi. Hızla koridora doğru yürürken kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Elizabeth'in bekâretini bozmadan önce, onun hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünürken, onu hiç tereddüt etmeden metresi yapmıştı. Şimdi ise bu konuda o kadar rahat olamıyordu.

Ama ne yapabilirdi? Ona yapacağını yapmıştı zaten. Kontluğun vârisi olmasa, küçük evlatlardan biri olsa, ona hak ettiği evlilik bağını sunabilirdi. Başı ağrımaya başlamıştı. O, Adare'nin Kontu olacaktı, yapması gerekenler de tartışma götürmeyecek kadar açıktı. Evliliği ayarlanmıştı, o bunu istese de sorgulayamazdı. Bir taraftan, Elizabeth'i kontes olarak hayal etmiyor değildi. O, zarif, sevecen ve herkes tarafından sevilen bir kontes olurdu, Tyrell buna bütün varlığıyla inanıyordu.

Tyrell göğsünde bir ağrıyla, başı zonklayarak duvara yaslandı. Bunları düşünmek bile düpedüz hainlikti, bunu kendisi de biliyordu. Onun gideceği yol artık eskisinden daha belirgindi. Ned onun oğluydu, Elizabeth de kendi doğurmamış olması dışında her bakımdan onun annesiydi. Tyrell ikisinin de bakımını üstlenecekti. Hem evli olup hem metres tutmak doğru bir şey olmasa da çoğu erkek bu yolu seçiyordu. Dün geceden sonra onun da başka şansı yoktu.

Elizabeth'e ihtiyacı vardı, bu yadsıyamayacağı bir gerçekti. Ned'in de Elizabeth'e ihtiyacı vardı. Adamın yaşamı ip cambazlığına benzemişti. Yanlış adım atma korkusunu her an duyuyordu. Şimdilik dikkatli ve tedbirli davranacaktı. Elizabeth onun saygı ve korumasını hak ediyordu ama Leydi Blanche hak etmiyor muydu? Ya gelecekte ne olacaktı? Yalnızca bunu düşününce bile midesine kramplar giriyordu. Evlenince iki aileyi de idare etmesi gerekecekti. Başka erkekler yapabiliyorsa, o da yapabilirdi.

Tyrell durdu. Koridorun karşı ucundan Elizabeth, Ned ve Georgie girmişti. Elizabeth onu fark etmiş olmalıydı çünkü durup omzunun üzerinden baktı. Onu görünce durdu.

Tyrell çabucak yanlarına gidip selam verirken bütün kaygıları uçup gitmişti. "Pikniğiniz güzel geçti mi?" diye sordu kibarca, kalbi göğsünde trampet çalıyordu. Tek düşünebildiği onu kollarına alıp yatağa götürmekti.

Elizabeth kızarıyordu. "Evet, Lordum çok güzeldi, teşekkürler."

Tyrell gözlerini Elizabeth'in yanında durmuş ona sert sert bakan Ned'e çevirdi. Tyrell çocuğun duygularını tahmin edebiliyordu, hem kuşkucu hem korumacı davranıyordu. Mantıklı bir şey düşünebildiği için sevindi. "At binmeyi öğrenmesi gerek," dedi.

Elizabeth irkildi. "Henüz bir yaşında..."

Tyrell onun iri, hayranlık verici gri gözlerine bakıp o gözlerde doyuma ulaşmadan hemen önce oluşan buğulu bakışları hatırlayarak gülümsedi. "Ben onun yaşındayken at sırtındaydım. Babamla beraber, tabii. İzin verirsen, Wicklowe'a gittiğimizde ben de aynı şeyi yapmak istiyorum."

Elizabeth şaşkındı. "Tabii, izin veririm, Lordum."

"Sen de bize katılabilirsin, elbette," diye ilave etti.

Elizabeth mahcup mahcup gülümsedi. "Sanmıyorum, Lordum."

Tyrell, Elizabeth'in onu reddetmesine şaşırmış hatta bozulmuştu. "Demek beni reddediyorsun," dedi, neredeyse dün geceden sonra, diye ekleyecekti.

"Hayır," dedi telaşla. Kadının bu küçük feryadı Tyrell'e, geceki tutkulu çığlıklarını hatırlatmıştı. "Ben at binmeyi bilmem. Denesem, kesin düşerim."

Tyrell gülerek kadının elini gayriihtiyari alıp öptü. Elini tutup tenini dudaklarına değdirdiği an, at binmekle ilgili bütün düşünceler zihninden uzaklaştı. Ne de hızlı ve şiddetli bir biçimde tahrik olmuştu. "Ben sana öğretirim," diye mırıldandı, at binmekle ilgisi bulunmayan düşünceler geçiyordu aklından. "Bana izin verirsen sana gereken her şeyi öğretirim."

Ona bakarken, Elizabeth'in yanakları pembeleşiyor, soluğu kesiliyordu. "Bana istediğiniz her şeyi öğretebilirsiniz, Lordum," diye fısıldadı ve kirpiklerini yanaklarının üzerine kapadı.

Tyrell içinde müthiş bir heyecan uyanarak elini çekti. "Öğleden sonra görüşmek üzere," dedi.

Elizabeth cevap vermedi.

Tyrell, Elizabeth'in ablasına selam bile vermediğini fark ederek nihayet başını eğdi. Sonra uzanıp Ned'in yanağını okşadı. Daha önce ona hiç dokunmamıştı, tuhaf bir duyguydu.

Bu onun çocuğu, onun oğluydu. Bunu bütün varlığıyla, bütün kalbiyle biliyordu.

Ned bütün şüphelerini bırakarak ona gülümsedi.

Tyrell de ona gülümsedi. Sonra da yanakları sıcak, doğrulup Elizabeth'in ona dikilmiş şaşkın gözlerine baktı. Gözlerinin birbirine kilitlendiği o anda Tyrell'in gördüğü tek şey oğlu ve karısıydı.

Ancak dönüp yanlarından uzaklaştıktan sonra o anda ne düşündüğünün farkına vararak dehşete düştü.

Tyrell, Wicklowe'a at sırtında gitmeyi tercih etmişti. Arabanın yanı sıra sürdüğü yağız at güzel bir binek hayvanıydı. Sürekli at sırtındaydı ve çok az konuşuyordu ama Lizzie aldırmıyordu; yanında Georgie, Ned ve Rosie vardı, ayrıca aşırı heyecanlıydı. İlk geceyi yol üstündeki bir handa geçirip ertesi gün yola devam etmişlerdi. Yüksek, demir bahçe kapısından içeri girdiklerinde vakit akşamüzeriydi.

Lizzie pencereden sarkarak manzarayı görmeye çalışıyordu. Pale, İrlanda ve İngiliz asillerinin, toplum ve hükümetin o zamanlar hüküm sürdüğü Dublin'e yakın mesafede yaşadığı geçen yüzyıldan kalma görkemli evleriyle meşhurdu. Araba, beyaz kırık denizkabuklarıyla döşenmiş, iki tarafında ağaçlar sıralanmış, uzun bir araç yoluna saptı. Lizzie uzakta beliren malikâneyi gördüğünde şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

Yemyeşil çimenler ve olağanüstü bahçeler yoldan malikâneye uzanıyordu. Dört beş kat yüksekliğinde, kare biçimindeki bembeyaz bina araç yolunun ortasındaki suni gölün arkasında yer alıyordu. Ana binanın yarı yüksekliğindeki iki kanat iki yandan yelpaze şeklinde açılıyordu. Gölün ortasında büyük bir havuz bulunuyordu. Bu kusursuz manzaraya Wicklow Dağları ile masmavi gök, çerçeve oluşturuyordu.

"Burası Adare'den daha güzel," dedi Georgie huşu içinde. "Burası elli yıllık bile değil. Şimdiki Kont'un büyükbabası yaptırmış."

Lizzie de büyülenmişçesine, "Burası saray gibi," diye ilave etti. Burada mı yaşayacaklardı? Bu mümkün müydü? Burası Kont ile Kontes'in kalacağı bir yerdi, onlardan başkası için fazlaydı.

Georgie, Lizzie'ye gülümsedi. "İnanabiliyor musun? Burası senin yeni evin!"

"*Bizim* yeni evimiz," diye karşılık verdi, Lizzie. Özellikle uzun ve tuhaf şekillerde özenle kırpılmış çalılarla çevrilmiş gölün etrafını dolaşmışlardı. Düz yola geldiler ve ön tarafı Roma tapınağı gibi tasarlanmış ev yüz metre ötede belirdi. Bütün çalışanlar Kont'un oğlunu karşılamak için sıraya dizilmişti.

Lizzie arabanın içine çekilerek kadife minderlere yaslandı. Ne yapıyordu böyle? Tyrell'in karısı değil, metresiydi, bunu birdenbire farketti. Hizmetçilerin ne düşündüğüne aldırmaması gerekirdi ama nedense o aldırıyordu. Adare'de herkes ona karşı çok nazik davranmıştı. Ama oraya çok sinsice sokulmuştu; bu ise tamamen farklıydı.

Araba durdu. Lizzie, Georgie'ye döndü. "Adare'ye misafir olarak girdim," dedi. "Bu sefer ise çok tuhaf geliyor, Georgie. Onun metresi oldum! Doğrusunu söylemek gerekirse, Leydi Blanche'ın Tyrell'in nişanlısı olduğunu, hatta onun varlığını unutmaya karar vermiştim çünkü ancak bu şekilde mutlu olabilirim."

Georgie, "Şu anda onu ve geleceği düşünmesen daha iyi olur belki de," dedi çekinerek. "Bunun bir faydası yok. Hem Lizzie, seni burada da misafir olarak tanıtacağından eminim," dedi bu sefer kendinden emin bir şekilde.

Lizzie, Tyrell'in onu metresi olarak tanıtmayacağını biliyordu ama bu, gerçeği değiştirmezdi. Yakında herkes bu gerçeği öğrenecekti; tabii, bunu çoktan öğrenmedilerse. Tyrell'in geldiği duyulduğu an ziyaretçiler başlarına üşüşecekti. Lizzie istediği kadar Blanche'ı yok saysın, burada tam bir gizlilik içinde olamayacaklardı ve mutlaka huzurlarını bozacak bir şey çıkacaktı. Son bir buçuk gündür fantastik hayallerine öyle dalmıştı ki hayatının gidişatını etraflıca düşünmemişti. Birden tereddüde ve korkuya düştü.

Ama başka seçeneği yoktu. Tyrell'le beraber olduğundan beri ne çok şeyin değiştiğini anlayıverdi. Onu böyle severken ona arkasını dönüp gidemezdi.

"Arabadan inmemizi bekliyorlar," dedi Georgie, kardeşinin elini okşayarak. "Cesur ol, Lizzie."

Lizzie, ablasına kırık bir tebessümle bakıp uşağın yardımıyla arabadan indi. Tyrell, uşağı olması muhtemel bir adamla el sıkışıyordu. Lizzie dönüp Ned'in elini tuttu. "Anne?" diye sordu Ned, nerede olduklarını merak ediyordu.

Lizzie oğluna, "Bir süre burada oturacağız," diye açıklamada bulunurken kalbi delicesine çarpıyordu.

Tyrell onun düşüncelerini okumuş gibi birdenbire döndü. Gülümseyerek ona doğru yürüdü, Lizzie'yle göz göze geldiler ve Ned'i kucağına aldı. "Gel," dedi Lizzie'ye.

Lizzie afallamıştı. Ned'i, babası gibi kucağına alması etrafa karşı önemli bir gösteriydi. Tyrell kucağında Ned'le hizmetçilerine döndü. "Yeniden burada olmak çok güzel," dedi. "Topraklarımız iyi görünüyor, eve girdiğimde içerideki durumu da gayet iyi bulacağımdan eminim. Teşekkür ederim."

Lizzie sıraya girmiş hizmetçilere baktı. Sayıları elliye yakındı. Yüzlerinde ufak, latif tebessümler vardı, Lizzie onların efendilerini çok sevdiklerini ve ondan gelen takdire çok değer verdiklerini anlıyordu.

"Bayan Elizabeth Fitzgerald'ı takdim edeyim," dedi, Ned hâlâ kollarındayken. "Bayan Fitzgerald burada süresiz olarak misafirimdir. Her isteği yerine getirilsin."

Anlayış mırıltıları yükseldi ve elli çift göz ona döndü.

Lizzie onun *süresiz olarak* sözüne fazla güvenmemesi gerektiğini düşündü. Peki, az önce söylediğinde samimi miydi? Her isteği yerine getirilecek miydi?

Görünüşe göre Georgie öyle düşünüyordu çünkü gözlerini açarak dirseğiyle onu dürtmüştü.

"Ablası Bayan Georgina Fitzgerald da misafirimiz olacak." Tyrell çalışanlara gülümsüyordu. "Şimdi de sizi, oğlumla tanıştırayım," dedi. "Edward Fitzgerald de Warenne."

Lizzie'nin ağzı açık kaldı. Georgie düşmesin diye onu kolundan tuttu. Şaşkınlık mırıltısı yoktu ama bütün gözler Ned'e çevrilmişti. Lizzie bunun amaçlı bir açıklama olduğunun farkındaydı. Tyrell nihayet oğlunu kesinlikle ve açıkça kabul etmişti. Lizzie'nin de onun annesi olduğunu açıklamış bulunuyordu. Böylelikle onu bir metres sıfatına sokmamış, ona çok büyük bir önem göstermiş ve muazzam haklar vermiş oluyordu.

"Elizabeth?" Ona dönerek öne çıkması için işaret etti.

Bütün gözler yine Lizzie'ye dönmüştü. Lizzie, Tyrell'in şimdi ne söyleyip ne yapacağını merak ediyordu. Öne çıktı. Tyrell gülümseyerek Ned'i ona verdi. "Oğlumuzun hangi odada rahat edeceğine sen karar ver," dedi sesini alçaltarak. "Ama ben senin benimle batı kanadındaki ana yatak odasında kalmanı tercih ederim." Bunu emreder gibi değil, gözlerinde soru ifadesiyle söylemişti.

Lizzie ona bakmaktan kendini alamıyor, göz pınarlarında mutluluk gözyaşları birikiyordu. Bu kadar âşıkken ona nasıl hayır diyebilirdi? Bunu her şeyden çok istiyordu, yeter ki biraz rol yapsın ve geleceği düşünmesin.

"İtiraz edemem, Lordum," diye fısıldadı kararsızca.

Tyrell onun yanağına dokunarak bir gözyaşı damlasını yakaladı. "Seni mutlu etmek istiyorum. Eğer gözyaşlarının sebebi bensem..."

Lizzie onun elini tutup yanağına bastırdı. "Beni çok mutlu ediyorsunuz," dedi.

Tyrell gülümsedi. "Smythe, Bayan Fitzgerald'ı ana kanada götürür müsün? Ablası doğu kanadında kalacak. Lütfen, Bayan Fitzgerald'la ablasının her isteğiyle ilgilen."

Uzun boylu ve şık giyimli uşak selam verdi. "Elbette, Sör."

Tyrell, "Ah," dedi bir şey hatırlayarak. "Bayan Fitzgerald turta pişirmeyi sever. Mutfağı istediği gibi kullanmasına yardımcı ol ve ihtiyacı olan bütün malzemeleri kendisine temin et."

Uşak önce şaşırır gibi olduysa da çabucak toparlanıp eğildi. "Tabii, Lordum."

Lizzie de şaşırmıştı. Tyrell onun turta pişirmeyi sevdiğini nereden biliyordu?

Tyrell ona gülümsedi. "Hâlâ benim için bir şeyler pişirmeni bekliyorum," diye mırıldandı. "Çikolatayı severim."

"İstemeniz yeterliydi," dedi. Aklına en az on tane çikolatalı tarif geldi, onlarla beraber, kendisinin Tyrell'e ay ışığıyla aydınlanan bir gecede, yataklarında çıplakken, pişirdiği çikolatalı tatlıları yedirdiği hayalleri de.

Tyrell onu selamladı. "Ben kütüphaneye çekiliyorum, Elizabeth. Haftaya Maliye'ye teslim edilmek üzere okumam gereken evrak var."

Lizzie başını salladı. "Tabii." Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

"Yeni evini istediğin gibi gez," dedi, gözlerinde sıcak bir bakışla. Baş sallayıp kâhyayı da alarak gitti.

Lizzie parlak güneş ışığında gözlerini kırparak Ned'i kucağından indirdi. Uşak hizmetçileri gönderiyordu. Georgie, "Burası senin yeni yuvan, Lizzie," diye fısıldadı.

Lizzie, ablasına döndü. "Bu gerçek mi?"

"Az önce ne yaptığını anladın mı? Seni Wicklowe'un metresi yaptı."

Akşam yemeği geç vakit yeniliyor ve ona yalnızca Georgie eşlik ediyordu. Lizzie, karşısında Georgie'yle beraber kırk kişilik masada oturuyordu. Somon balığı, fırında morina ve ızgara Beç tavuğuyla beraber salata, bezelye, fasulye ve fırın patatesten oluşan mükellef

yemeklerini bitirmişlerdi. İçecek olarak hem şampanya hem de kırmızı ve beyaz şaraplar vardı ve raventli turta servis edilmişti. Lizzie, Tyrell'den başka bir şey düşünemiyordu; Tyrell kütüphaneye kapanıp işine gömülmüştü, yemeği de oraya götürülmüş olmalıydı.

Lizzie turtadan bir ısırıktan fazla yemedi. Bu kocaman odada, bu upuzun masada ablasıyla yalnız başına oturmak onu ürpertiyordu. Masada fazladan servis takımı olmamasına rağmen masa boydan boya bir düzine kadar çiçek demetiyle süslenmişti. Masanın kristal ve altın yemek takımıyla kurulmuş halini gözünün önüne getirmek Lizzie için zor değildi.

"Dublin, İrlanda hükümetinin merkeziyken burada ne eğlenceler düzenlenmiştir," dedi Georgie fısıltıyla. Bütün gece fısıltıyla konuşmuşlardı, sebep de Lizzie'nin arkasındaki duvarın dibinde emir bekleyen uşak değildi. Georgie'nin kısık sesi yankılandı. "Birleşme Yasası'yla herkes Londra'ya gönderilmeden önce."

"Bu salonun İrlandalı lord ve leydilerle dolu halini hayal ediyorum," diye fısıldadı Lizzie. "Pudralı peruk, dar pantolon, uzun çorap ve kuyruklu ceketler içindeki erkekler, o kule gibi yüksek saç modelleri ve saten gece elbiseleriyle kadınlar. Kont o zamanlar Ned'in yaşlarında olmalı." Tyrell acaba akşam için hazır mıydı? Düşününce içi bir hoş oluyordu. Tekrar onun kollarında olmak için sabırsızlanıyordu.

"Entelektüel sohbetler ve siyasi tartışmalar içinde geçen böyle bir akşama katılmak ne ilginç olurdu," dedi Georgie. "O zamanlar Dublin yüksek tabakanın zirvesiydi. Bu salonda cereyan eden tartışmaları merak ediyorum. Birleşmenin faydalarını burada mı tartışmışlardır? İlk radikal isyanlar, Fransa'nın düşüşü? Kolonilerin kaybedilmesi, Boston Çay Partisi? Lizzie, bu mümkün mü, gerçekten burada mıyız?"

Lizzie başını iki yana salladı. "Kendimi çimdiklersem uyanır, rüya gördüğümü anlar mıyım, diye merak ediyorum." Ablasının elini tutmak için masanın üzerinden uzanmaya çalıştı ama bu mümkün değildi. "Yorgunum." Hiç de yorgun değildi, bunu söylerken de kızarmıştı. "Tyrell'e bir bakıp odama gideyim. Sakıncası var mı?"

Georgie onu anladığını belli eden tebessümünü saklamaya çalışmadı. "Çok şanslısın! Tamam, onun karısı değilsin ama hayalini kurduğun her şeye sahip oldun; ayrıca Lizzie, bence o da sana âşık."

Lizzie masanın kenarını sıkıca kavradı, ablasının haklı olmasını çok isterdi. "Hiç sanmam."

Üniformalı uşağa döndü. "Bernard?" Oturur oturmaz adını öğrenmişti. "Pişirdiğim çikolatalı *crème brûlée*'den bir kâse getirir misin?"

"Tabii, hanımefendi." Eğilip aceleyle yemek odasından çıktı.

Georgie, Lizzie'ye baktı.

Lizzie ona gülümsedi. "Eğer Tyrell benim pişirdiğim çikolatalı tatlıyı istiyorsa, onun dileği benim için emirdir."

Georgie masanın etrafından dolaşıp Lizzie'yi yanağından öptü. "İyi akşamlar," dedi.

"İyi uykular," dedi Lizzie de sevgiyle. Georgie çıkınca büyük yemek odasında tek başına kaldı.

Ama yalnız gibi değilim, diye düşündü, dikkatle etrafına bakarak. Ev eski değildi ama tarihe tanıklık etmişti ve oda ona hiç boş gelmiyordu. Lizzie odada Tyrell'in dedelerinin ruhlarıyla beraber oturuyor olabileceğini düşünüyordu. Öyleyse de hiç korkmuyordu çünkü oda büyüklüğüne rağmen, garip bir biçimde sıcak, âdeta aşinaydı. Masadan kalkıp ahşap kaplama duvarlardaki portrelere baktı. Resimlerin De Warenne ailesinin atalarına ait olduğunu düşündü ve özellikle bir portre dikkatini çekti. Lizzie portreye yaklaştı.

Portre çok eskiydi. Lizzie tarihi, döneme ait elbiseden ve resim tarzından tahmin etmişti, resimdeki adam iki boyutlu görünüyordu. Fakat ne kadar düz görünürse görünsün Tyrell'e öyle benziyordu ki Lizzie'nin soluğu kesilmişti.

Ayrıca zincir örme zırh giymişti. Lizzie tarihe düşkün değildi ama bu adamın altı-yedi asır önce yaşamış olduğunu tahmin ediyordu. Uzanıp çerçevenin alt tarafındaki isim levhasının tozunu sildi. Nihayet yazıyı okuyabilmişti. "Stephen de Warenne, 1070-1117."

Lizzie portrenin eskiliği karşısında hayrete düşmüştü. Bu adam herhalde ailenin kurucusu olmalıydı.

Bernard, *crème brûlée*'yi gümüş bir tepsiyle Lizzie'ye getirdi. Lizzie, "Teşekkür ederim," deyip tepsiyi elinden alarak uşağı şaşırttı. "Bunu Lord Ekselansları'na götüreceğim," dedi uşağa.

"Hanımefendi, ben götürebilirim."

Lizzie'nin tepsiyi ona geri vermeye hiç niyeti yoktu. "Bana kütüphanenin yerini tarif etmen yeterli çünkü bu evde insan kolayca kaybolabilir."

Bir dakika sonra büyük, kapalı bir kapının önünde, elinde tepsiyle tek başına dikiliyordu. Mutluluğunun kesin bir belirtisi olarak kalbi delice çarpıyordu. Tutkulu bir gecenin ardından utanmaz birisi haline geldiğini düşündü. Ama metreslerin utanmaz olması gerekmez miydi? Tek düşünebildiği, Tyrell'in kollarında olmak, onun vücuduyla birleşmekti.

Kapıyı çalmadan girecek kadar cesur değildi. Tepsiyi tek elinde tutarak kapıyı hafifçe tıklattı. Tyrell içeriden seslenerek girmesini söylüyordu.

Lizzie odaya girince gözlerini açarak etrafa baktı. Kütüphane neredeyse tamamen kiremit rengiydi ve tavan yüksekliği yemek odasınınki gibi on metreyi buluyordu. İki duvarı yarıya kadar kaplayan yüksek kitaplıklar daha canlı bir kırmızıya boyanmış ama ay-

rıca fildişi ve altın rengi süslemelerle bezenmişti. Lizzie hepsi kırmızının çeşitli tonlarındaki koltuk ve kanepelerin oluşturduğu dört adet, çok geniş oturma alanı saydı. Daha küçük mobilyalar ise altın ve bej renklerdeydi. Beyaz mermerden bir rafın altında geniş bir şömine, üzerinde ise altın çerçeveli büyük bir ayna bulunuyordu. Şöminedeki ateşe karşın odanın büyük bölümü karanlıktı. Lizzie ancak bir süre sonra, masasında oturan Tyrell'i seçebildi.

Tyrell odanın ta diğer ucunda, ondan on beş metre ötede, dirseğinin yanındaki gaz lambasının ışığında oturuyordu. Yaptığı hesaplara dalmış durumdaydı.

Lizzie daha önce onu devlet işleriyle ilgilenirken hiç görmemişti, şimdi onun görevinin önemi karşısında şaşırmış durumdaydı. Tyrell henüz yirmi altı yaşında olmasına rağmen, İrlanda'nın belki de en kazançlı ve güçlü makamı olan Maliye Bakanlığı Vekili yardımcısıydı. O anda Lizzie onun görevine olan tam bağlılığını hissetti, ona eskisinden daha büyük bir hayranlık duydu. Onun iyi bir insan olduğunu da biliyordu. Onun kendisinin olduğunu da.

Tyrell birden başını kaldırdı.

Lizzie gülümsemeye çalıştı. Ona doğru ilerleyerek, "Size tatlı getirdim, Lordum," dedi boğuk sesle. "İşinize engel olmuyorumdur umarım."

Tyrell artık önündeki kâğıtlarla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Hiç kımıldamadan ve konuşmadan ona bakıyordu.

Konuşmasına gerek yoktu. Lizzie onun ilgisinin tamamen kendisine yöneldiğini hemen hissetmişti. O artık bir kadın olmuştu ve bunları anlıyordu.

Tyrell yavaş hareketlerle ayağa kalktı. "Rica ederim, hiç öyle şey olur mu Elizabeth?"

Lizzie onun ağzından kendi ismini duyunca heyecanlandı. Gülümsemek istiyor ama beceremiyordu çünkü aralarında çok fazla gerilim vardı. Onun gözlerini kırpmamacasına sabit bakışları altında aralarındaki mesafeyi yürüdü.

Heyecandan titriyordu. Onun sırf bakışları bile vücudunun hararetini yükseltmeye yetiyordu. Masanın önünde durdu. "Çikolatalı *crème brûlée*," diye fısıldadı.

Tyrell'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Sen mi yaptın? Ne zaman?"

"Öğleden sonra. Kilerleriniz ağzına kadar dolu. Dileğiniz," diye fısıldadı, sesinin ne kadar kalınlaştığını fark ederek, "benim için emirdir."

Tyrell ellerini masanın üzerine koydu. Eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Ne şanslı bir adamım," diye mırıldandı, masanın arkasından çıkarken.

Lizzie tepsiyi masanın üzerine koydu. Yumuşak sesiyle, "Ama tadına bakmadınız," dedi, kaşığı kadifemsi kremaya daldırarak.

Tyrell durup kalçasını masanın kenarına yasladı. "Ah, ne kadar şanslı olduğunu bilecek kadar tadına baktım," dedi kısık ve yumuşak sesiyle.

Lizzie onun ne ima ettiğini anladı. Yanakları kızardı, kaşığı tutan eli havada kaldı.

Tyrell onun bileğini tuttu. Eliyle kaşığı ağzına götürürken Lizzie'nin yüreği yerinden oynadı. Ancak ne kadar tahrik olsa da o anda istediği, ona tatlısını yedirmekti. Kaşığı onun ağzına doğru eğdi ve çikolatalı krema kayboldu. Onun kremayı yutuşunu seyrederken, güçlü boynunu öpmemek için kendini zor tuttu.

Elinde kaşıkla bekliyordu.

"Bilmediğim başka becerileriniz de var mı hanımefendi?"

Lizzie zevkten kızardı. "Hoşunuza gitti mi?"

"Bu yediğim en lezzetli çikolatalı tatlı," dedi ciddi bir şekilde.

Lizzie bu sefer zevkten sersemledi. "Çok sevindim."

Tyrell tekrar masaya yaslanarak bir an onu seyre daldı, sonra dönüp parmağını kâseye daldırdı. Ardından tekrar dosdoğru ona baktı.

Lizzie onun ne yapacağını seziyordu ama emin olamıyordu. "Lordum?"

Daha sözcük ağzından çıkamadan Tyrell'in parmağı oraya ulaşmış, çikolatalı kremayı dudaklarına sürüyordu. Tyrell'in tebessümünde öyle çok vaat, öyle çok arzu vardı ki kalbinin, bacaklarının arasına doğru damla damla eridiğini sandı. İşte, bu cesur bakışı anlamıştı.

Tyrell onun çenesini yukarı kaldırdı. Lizzie ona sokuldu ve o yine gülümseyip yavaşça dudağındaki çikolatayı yaladı.

"Lordum," dedi nefes nefese, adamın beline sarılarak.

İşte onun kollarının arasındaydı ve Tyrell onun dudaklarını sertçe, hararetle öpüyordu. Lizzie tarifsiz bir zevkin girdabına kapılarak, titreyerek ona sarılırken onun elleri sırtından aşağı, kalçalarına iniyor, sonra yine yukarı çıkıyordu. Lizzie'nin ondan ayrı geçireceği bir saniyeye bile tahammülü kalmamıştı. Tyrell'in gömleğinin düğmelerine asılıp onları açtı; bazıları koparak fırladı ve ellerini adamın çıplak göğsünün üzerinde gezdirdi. Parmaklarının altındaki güce yeniden hayran olarak onu okşarken, Tyrell de çabucak elbisesinin düğmelerini çözdü. Gözünü kırpıncaya kadar karşısında iç çamaşırlarıyla kalmıştı.

Tyrell hâlâ masanın kenarına yaslanmıştı, Lizzie ise onun bacaklarının arasındaydı. Onu sabit tutup pis pis sırıttı. "İtirazın var mı?" Gözleri, kadının şeffaf kombinezonundan açıkça görülen göğüslerine kaydı.

"Tek itirazım, bütün giysilerimi çıkarmakta çok yavaş davranmanıza," dedi.

Tyrell'in gözleri büyüdü. "Bana meydan okunmasına bayılırım," dedi ve bir çekişte korsesini yere düşürüp ardından kombinezonunu ortadan ikiye yırttı.

Yırtılmış kombinezonu bir kenara fırlatırken Lizzie şaşkın şaşkın bakıyordu. Tyrell jüponuyla külotunun bel kısmını kavradı.

Lizzie titredi ve Tyrell bunu gördü.

Zaten gergin olan yüzü iyiden iyiye gerildi. Lizzie'nin kalan çamaşırlarını aşağı çekti.

Lizzie önce karnını, sonra karışmış kızıl-kahve tüylerini gördü. Artık nefes alamıyordu. Tyrell çamaşırları ayak bileklerine kadar indirdi ve doğrulup, "Başka itirazın var mı Elizabeth?" diye mırıldandı.

Elizabeth konuşamıyordu. Nasıl konuşsun? Tyrell elini, kadının göğsünün üzerinde dolaştırıyor, dolgun kenarını, ağır alt kısmını hafifçe okşuyor, sert ucuna sürtüyordu. Lizzie gözlerini kapadı, bağırmamak için dudaklarını ısırsa da kendini tutamadı.

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tatlısın," diye fısıldadı Tyrell.

Lizzie'nin gözleri açılıverdi. Tyrell aç ve hayran bir ifadeyle onun çıplak vücuduna bakıyordu. Sanki o anda dünyanın en çok arzulanan kadınıydı.

Tyrell ona hafifçe gülümsedi. "Seni memnun etmek istiyorum," diye mırıldandı. "Seni çok memnun etmek istiyorum."

Lizzie vücudunu ona doğru büktü. Tyrell eğilip göğüslerinin tadına bakarken, "Beni memnun etmek istiyorsanız Lordum, elbiselerinizi çıkarın," diye fısıldadı.

Tyrell yavaşça doğrularak önü açık gömleğini üzerinden attı. Her hareketinde göğsündeki, gövdesindeki ve kollarındaki adale-

ler derisinin altında hareket ediyordu, Lizzie ise hipnotize olmuş gibi onu seyrediyordu. Ceylan derisi pantolonu hayal gücüne yer bırakmıyordu. Lizzie onun tuttuğu kemerinin hemen altında erekSiyonunun ucunu görüyordu.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu Tyrell.

Lizzie başını hayır anlamında sallayıp elini uzattı.

Dokunuşu kısa sürdü. Lizzie bundan bile çok heyecanlanmıştı ama Tyrell inleyerek onu göğsüne doğru çekti. Çıplak tenlerinin birbirine ipeksi sürtünüşü Lizzie'nin aklını başından aldı. İnleyerek açık ağzını öpücük için yukarı doğru uzattı. Tyrell dilini ağzının ta içine itti. Lizzie karnına sürtünen kıpır kıpır erkekliğini hissedince inlemeye başladı.

Ona her şeyi anlatmak istiyordu; onu ne kadar sevdiğini, hem de on yaşındayken onu boğulmaktan kurtulduğundan beri sevdiğini. Ona vücudundan ya da aşkından daha büyük bir şey vermek istiyordu. Ona Ned hakkındaki gerçeği söylemek ve en büyük hediyeyi –oğlunu– vermek istiyordu.

Ama onun kollarındaydı, Tyrell yüzünü, onu boynunu ve göğüslerini öpücüklere boğarak kanepeye taşıyordu. "Hâlâ çok masumsun," diye fısıldadı birdenbire, "ama tanıdığım en şehvetli kadınsın. Sana sevişmeyi öğreteceğim, tatlım, yeter ki bana izin ver."

Lizzie şimdi kanepenin üzerinde sırtüstü yatıyor ve Tyrell çırılçıplak başında dikiliyordu. Lizzie birazdan bayılacaktı. Kollarını açtı. "Bana *her şeyi* öğretin ama acele etseniz iyi olur."

Tyrell şehvetli bir gülüşle bacaklarını açarak üzerine oturdu, Lizzie de memnuniyetle çığlık atarak ellerini onun sert, sağlam sırtında gezdirdi. Tyrell yüzünü göğüslerine bastırarak, "Sanırım sana öğreteceğim ilk şey sabır olacak," diye fısıldadı. "Acele edersek sevişmemize yazık olur."

Lizzie gözlerini açtı. Vücudu arzuyla kıvranıyordu ama onun süzgün seçimine hayranlık duyacak kadar aklı başındaydı. Ancak Tyrell dudaklarıyla göğüslerinin altını, kaburgalarının üzerini okşamaya koyularak aklını başından aldı. Aşağı inip karnını öyle bir hareketle yaladı ki Lizzie dayanamadı. Nefesiyle bacaklarının birleşme noktasını okşadığında duyduğu heyecanı ise daha önce hiç tatmamıştı. Artık soluk alamıyordu, derken, pervasız dili tenine değdi.

Dilinin kabarık eti üzerindeki zarif dansı başlamıştı; ona dokunuyor, bastırıyor, onu okşuyor, yalıyordu.

Lizzie bin parçaya bölünerek patladı.

Hızlı hızlı soluyor, titriyordu ve hâlâ doymamıştı. Tyrell diliyle ona hizmet etmeyi sürdürürken, çığlık atıyordu. Durması için yalvarsa mı yoksa devam etmesini mi istese, bilemiyordu. Tyrell işine ara vermeksizin, "İkinci sefer daha güzel olacak güven bana, tatlım," diye mırıldandı.

Lizzie itiraz etmeye çalışırken Tyrell'in dili daha derinlere gitti. Acının sınırlarına dayanmıştı, sonra bir anda rahatladı.

Şimdi zevkten inildiyordu.

Yükseldiği yerden tekrar kanepeye indiğinde Tyrell onu nazikçe kucaklamış oturuyordu. Kolunu, göğsünü okşuyor, saçlarıyla omzunu öpüyordu. Aldığı zevkin yoğunluğuna inanamayan Lizzie ağır bir soluk çekti içine. Sersemliği sürüyordu. Tyrell elini karnından aşağı kaydırarak kadınlığını avucuna aldı.

"Sana yine aynı zevki vermemi ister misin Elizabeth?" diye sordu buğulu sesiyle.

Lizzie yeni yeni düşüncelerini toparlıyordu. Yan dönüp onun gözlerine baktı. "Dayanabilir miyim bilmiyorum."

Yüzünün ifadesi henüz doyurulmamış şehvetiyle bozularak, ona baktı. "Ne kadarına dayanabilirsin?"

Ateşi yükselmişti ancak şimdi onun da ikilem içinde bulnduğunu fark etmişti. Gözlerini bir an için kapayıp elini uzatarak iri erkekliğine dokundu. Tyrell'in vücudu gerildi, ağzından boğuk bir inilti çıktı.

Lizzie ona baktı. Anlamıştı ve bu anlayış ona büyük bir baştan çıkarma gücü verdi. Onu yavaşça eline aldı. Ve hafifçe gülümsedi.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi Tyrell titreyerek.

"Hayır," diye fısıldadı o da titreyerek, "sizinle oyun oynamıyorum, Lordum, hiç oynamadım." Yeni ve daha derin bir hazzı keşfetmişti.

Tyrell hızlı hızlı nefes alıyordu.

Lizzie ne yaptığını tam olarak bilmeksizin üzerine eğilirken yine de bunun ona işkence olacağının, daha yoğun ve sesli solumaya başladığının farkındaydı. Heyecandan titreyerek ona diliyle dokundu. Tyrell ürperdi. Onun elini tutunca Lizzie bir an onun bu aşırı coşkulu hali içinde istemeden elini kıracağını sandı. Heyecanı artmıştı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" dedi hayretle.

"Hayır," diye cevap verdi, tuhaf bir biçimde kendinden emindi. Dilini az önce onun yaptığı gibi tenine değdirdi.

Tyrell soluk soluğaydı.

Lizzie onun uzunluğunu keşfetti.

Tyrell inledi ve Lizzie bir anda kendini sırtüstü buldu. Tyrell eliyle onun yüzünü seviyordu. "Canımı yakarsam bana söyle," dedi. Şakaklarından ve göğsünden terler boşanıyor, Lizzie'nin üzerine damlıyordu. Lizzie o anda onun kendine hâkim olmak için ne kadar mücadele ettiğini anladı.

Yakışıklı yüzünü ellerinin arasına alarak ona gülümsedi. "Siz benim canımı yakmazsınız ki Lordum. Ben sizi çok seviyorum," dedi.

Tyrell'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Lizzie tam söylediği şeyden pişman olmak üzereyken, Tyrell bağırdı ve gözlerini ondan bir an olsun ayırmadan, içinde gidip gelmeye başladı.

Lizzie korkunç ama dürüst itirafını unutmuştu. İçindeki Tyrell büyüktü, onu tamamen, hiç boşluk bırakmamacasına dolduruyordu, sıcak, sert ve ıslaktı. Lizzie zevkten inledi, nabız gibi atan etiyle onu sımsıkı sarmıştı. Nihayet artan baskıyı daha fazla tutamadı. O doyuma ulaşırken Tyrell de zevkten inleyerek daha hızlı ve sertçe gidip gelmeye başlamıştı. Lizzie ona çok âşıktı. Ağlayarak doruğa ulaşırken onun yüzünü ellerinin arasında tutuyordu.

"Biliyorum," dedi Tyrell ona daha sıkı sarılarak. "Elizabeth, biliyorum!"

18

Ahlaki Çıkmaz

Lizzie, Tyrell'le paylaştığı yatakta uyanıp örtüyü göğsüne tutarak otururken aşkla doluydu. Uyuyakalmıştı. Önceki geceden bazısı ateşli bazısı şefkat dolu hayaller zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Tyrell ona her türlü sahip olmuştu ve Lizzie aklına geldikçe kızarıyordu ama asıl önemli olan, Tyrell'in sevişmediklerinde de ona âşık gibi sarılmasıydı.

Lizzie kalkmak istedi ama yanında giysileri yoktu. Giysilerini en son kütüphanede, yerde görmüştü çünkü Tyrell üzerini bir şalla örterek onu yukarı taşımıştı. Gardırobu ana yatak odasının bulunduğu koridorun sonundaki kendi yatak odasındaydı. Sonra içinde uyuduğu lüks karyolaya bakarak gülümsedi. Tyrell sözlerle dile getirmese de bütün geceyi yanında geçirmesini istemiş, o da Tyrell'in kollarında uykuya dalmıştı.

O kadar mutluydu ki kendini tüy gibi hafif hissediyordu, sanki uçup tavana değecekti.

Lizzie yatağın örtüsünü çekip kalktı ve örtüyü vücuduna sardı. Sonra gidip perdeleri açtı. Gerçekten vakit epeyce ilerlemişti; güneş

tepedeydi, öğle vakti olmalıydı. Kendi kendine gülümsedi. Kendini fettan ve edepsiz bir kadın gibi hissediyor, bu da hoşuna gidiyordu.

Yatak odasının kapısına gitti, sıkıca kapanmıştı. Tyrell'i oturma odasında bulmak gibi aptalca bir umutla kapıyı açtı. Ama oturma odası boştu, tabii; Tyrell ya kâtibiyle Wicklowe'u teftiş ediyor ya da kütüphanede hesapları gözden geçiriyordu. Derken, yemek masasını gördü. Kristal, gümüş ve altın yaldızlı porselenden yemek takımıyla bir kişilik sofra kurulmuştu. Kapaklı tabaklardan ve gümüş çaydanlıktan gelen kokular Lizzie'ye kahvaltısının onu beklediğini söylüyordu.

Tyrell bir hizmetçiden kahvaltı hazırlamasını istemiş olacaktı. Bu çok düşünceli bir hareketti. Lizzie kurt gibi acıkmıştı. Bu davranış hoşuna gidince gözleri doldu.

O an dünyanın en şanslı kadınıydı. Rüyada olmadığını anlamak için kendini çimdikledi.

Lizzie masaya yaklaşıp kapağı kaldırınca, tabakta omlet, krep ve sosis buldu. Masada bir buket kırmızı gül de vardı. Kırmızı gülleri insan sevgilisine verirdi, o da Tyrell'in sevgilisiydi.

"Aç mısın?" diye sordu Tyrell usulca.

Lizzie döndü ve onun lacivert ceketinin düğmelerini iliklerken yatak odalarından çıktığını gördü. Giyinmeyi yeni bitirmiş olacaktı. Yataktan kalktığında onun küçük odada olduğunu fark etmemişti.

Tyrell'in yüzünde çok hafif bir tebessüm vardı ve gözleri sıcaklık, şefkat doluydu.

Lizzie onun bakışı karşısında erimiş halde başını salladı. "Çok," dedi fısıltıyla. Tyrell'in kahvaltıda ona eşlik etmeyeceğini anlamış bulunuyordu. Oysa biraz daha olsun kalmasını çok istiyordu.

Tyrell salona girerken bakışları Lizzie'nin çıplak omuzlarıyla vücuduna sardığı yatak örtüsüne kaydı. Hemen kirpiklerini indirerek gözlerindeki ani parıltıyı sakladı. Yürüyüp Lizzie'nin yanından geçti. Lizzie bir hizmetçinin geceliğiyle sabahlığını hazırlamış olduğunu fark etti. Tyrell sabahlığı alıp yanına geldi. "Yardım edebilir miyim?"

Lizzie'nin bütün sinir uçları uyarılmıştı. Başıyla onayladı. Tyrell üzerindeki örtüyü çekip yere düşürdü. Sabahlığı omuzlarına yerleştirip ellerini orada tuttu.

Lizzie kollarını geçirirken onun, çıplaklığına hayranlık ve şehvetle baktığının farkındaydı. Kendini hiç bu kadar çekici ve kadınsı duyumsamamıştı. Yavaşça ona doğru dönerken sabahlığının önünü kapayıp kemerini bağladı.

"Bu imkânsız," dedi sonunda Tyrell, "ama seni yine istiyorum."

Lizzie de birini, Tyrell'i bile, bu kadar çok isteyebileceğini hiç düşünmemişti. O da onu şiddetle arzuluyordu. "Ben de sizi istiyorum, Lordum."

"Görüyorum," dedi Tyrell. "Bu nasıl mümkün olabilir? Seni dün gece tatmin etmedim mi?"

Lizzie kızarmıştı. "Ettiniz tabii. Ya ben sizi?" diye sordu açıkça.

Onun da kızardığını görerek şaşırdı. "Hanımefendi, geçirdiğim en güzel geceydi. Bütün gece sayenizde gözümü kırpmadım."

"Lordum, asıl ben sizin sayenizde gözümü kırpmadım."

Gamzeleri çukurlaştı. "*Tyrell.* Hem durmadan beni baştan çıkaran sizdiniz, hanımefendi. Suçu bana atmaya çalışmayın."

Lizzie elleri belinde, gülmemek için kendini sıkıyordu. "Lordum," diye itiraz etti. Sonra kaşlarını kaldırarak, "Tyrell," diye düzeltti. "Siz çok şehvetliydiniz, ben de size ayak uydurdum."

Tyrell'in gamzeleri daha belirgin oldu. "Sevgili Elizabeth," diye mırıldandı, ses tonu ve seçtiği kelimelerle Lizzie'nin yüreğini hoplatarak, "sen tanışma zevkine eriştiğim en çekici kadınsın. Yoksa

kendi cazibenin farkında değil misin? Senin belli bir tarzdaki kıvranışın benim erkeklik iştahımı besliyor."

Lizzie üç kere kalçalarını salladı. "Peki ya kıvırdığımda?.."

Tyrell uzanıp onu kendine çekti. "Seni yaramaz! Güçlerinin pekâlâ farkındasın!" Kulağını öperek Lizzie'nin baştan ayağa ürpermesine yol açtı.

Lizzie onun erkekliğine sürtünüyordu. "Çünkü sen bana çok iyi ve çok çabuk öğrettin," diye mırıldandı. "*Tyrell.*"

Tyrell onun kalçalarını kavradı. "Bugün çok işim var," diye fısıldadı kulağına.

Lizzie ellerini onun gömleğinin içine sokup sıcak tenini ve sert göğüs kaslarını okşadı. Onun ateşli gözlerine baktı. "Evet, bugün *çok* işin var," diye fısıldadı. "Hem sen bir centilmen değil misin? Zor durumdaki bir küçük hanımı kurtarmaz mısın?"

Tyrell teslim bayrağını çekti. "Asil yanımla gurur duyuyorum, ayrıca bir küçük hanıma zor zamanında sırtımı dönmek bana yakışmaz," diye fısıldadı.

Lizzie gülümsemek istiyor ama yapamıyordu çünkü Tyrell ansızın sabahlığının kemerini çözüp onu çırılçıplak bırakmıştı ve göğüslerini avuçluyordu.

"Siz kazandınız hanımefendi," dedi boğuk sesiyle. "Beni baştan çıkardınız."

Üç gün sonra Lizzie evin arka tarafındaki bir taraçada Georgie ile çay içiyordu. Wicklow Dağları'nın nefis manzarasını Lizzie seyretmeye doyamıyordu. Georgie de güneşin, sıcak günün ve İrlanda kırlarının göz kamaştıran güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Tyrell gelecek hafta görevine başlamadan önce katılması gereken toplantılar için sabah Dublin'e gitmişti. Ned odasında uyuyordu.

Smythe arkalarından, "Madam?" dedi monoton bir sesle.

Çay fincanını ağzına doğru kaldırmış olan Lizzie, gülümseyerek döndü. Babası uşakla beraber onlara doğru geliyordu. Lizzie şaşkınlıktan fincanındaki çayı döktü. Fincanı sehpaya bırakıp ayağa kalktı, babasını gördüğüne çok sevinmişti çünkü Raven Malikânesi'nden buraya yolculuk bir buçuk gün sürüyordu. "Baba!"

Ancak babası uşağa başını sallayarak teşekkür ederken gülmüyordu. "Lizzie." Onu yanağından öptü. "Georgie." Lizzie gibi ayakta duran ve en az onun kadar şaşırmış haldeki Georgie'yi de öptü.

Lizzie bir terslik olduğunu sezmişti. "Bay Smythe, biraz daha çayla sandviç getirir misiniz? Teşekkürler." Uşak gitti. Lizzie babasının ellerine sarıldı. "Bir sorun mu var? Annem iyi değil mi?"

Babası ona sabit gözlerle bakıyordu, geri çekildi. "Annenin kalbi kırık. Son derece üzgün. İkiniz onun dünyasını başına yıktınız."

Lizzie gergin bir şekilde Georgie'ye baktı. Georgie, "Baba, eskiden Peter Harold konusunda sen de beni desteklerdin! Bu iş bitince çok rahatladım! Kararımı değiştiremem," dedi.

Babalarının çehresi son derece ciddiydi. "O adam Cork'da bir kadınla nişanlandı, şüphesiz artık seni istemiyordur. Ama kardeşinle buraya gelmen! Senin hiç utanman yok mu?"

Georgie afallayarak Lizzie'yle bir daha göz göze geldi. Lizzie şimdi anlamaya başlamıştı.

Annesiyle babası Adare'den ayrıldıklarında o, Tyrell'in metresi değil, De Warenne'lerin misafiriydi. Haber ne çabuk yayılmıştı! Georgie ise üç misli damgalanmıştı; öncelikle nikâhsız çocuk sahibi olan Lizzie'yle ilişkisinden dolayı, sonra nişanını attığı için, şimdi de utanmaz kardeşiyle beraber Wicklowe'da kaldığı için.

Georgie kırgınlıktan sesi kısılarak, "Burası yazın çok güzel," diye söze başladı.

Babası elini kaldırdı. "Hiç bahaneler uydurma. Annenin üzüntüsünün asıl sebebi sen değilsin zaten." Lizzie'ye hem kırgın hem kırıcı bir bakış attı. "Seninle biraz yalnız konuşmak istiyorum."

Lizzie çekinerek başını salladı.

Georgie, "Baba, Lizzie'nin benden gizlisi saklısı yok. Lütfen beni ondan ayırma."

Babası cevap vermek üzereyken Lizzie, ablasının kolunu tuttu. "Babamla yalnız konuşsam iyi olabilir."

Georgie onu yalnız bırakmayı hiç istemiyordu.

"Merak etme," dedi Lizzie ablasını ikna etmek için.

Georgie razı oldu ve ağlamaklı halde taraçadan çıkarak onları yalnız bıraktı.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu babası. "Nasıl yaparsın bunu, Lizzie?"

Lizzie babasının neyi kastettiğini biliyordu. Babası onun evli olmadığı bir adamla nasıl alenen birlikte yaşadığını bilmek istiyordu. "Ona âşık oldum, baba," dedi çekinerek.

"Sen onun metresisin! Adamın evinde yaşıyorsun! Herkesin diline düştün!"

"Onu seviyorum," diye haykırdı, başka ne söyleyeceğini bilemeyerek.

"Hiç utanmıyor musun?" diye sordu babası gözlerinde yaşlarla.

Lizzie cevap vermedi çünkü bu sorunun cevabı aşikârdı. Ama o anda utançla birlikte pişmanlık da duyuyordu. Tyrell'e olan tutkusu yüzünden ailesini böyle üzeceğini hiç düşünmemişti. Babasını hiç bu kadar üzgün görmemişti.

"Rezillik," diye bağırdı babası. "En sevdiğim kızımın bana böyle bir utanç yaşatacağı hiç aklıma gelmezdi!"

Lizzie ağlamaya başlamıştı. Babasının gözünde hafif kadın mertebesine mi düşmüştü? "Özür dilerim."

"Özür dilesen ne olur! Pişman olmak için biraz geç kalmadın mı? Bu saatten sonra ne yapsan son birkaç haftada onları değiştiremezsin. İnsanlar bunu konuşuyor ve bu yüzden ablanın da kısmeti kapanacak. Bu yüzden annenle ben kimsenin yüzüne bakamıyoruz. Nihayet büsbütün rezil olduk."

Lizzie suçluluk ve ızdırap içinde olduğu yere çöküverdi. Tyrell'in teklifini hangi akla hizmet kabul etmişti? Nasıl bu kadar düşüncesiz ve bencil olabilmişti?

Ama Wicklowe'a geldiğinden beri çok mutluydu.

"Kendimi düşünmüyorum," dedi babası öfkeyle. "Ben o baloları, ziyafetleri zaten sevmem. Ama annenin hiç arkadaşı kalmadı! Artık bir çay davetine bile çağırılmıyor! Bu kadın nasıl yaşayacak?"

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Lizzie, gözyaşları sel gibi akarak. "Baba, aklım başımda değildi! Annemin dışlanacağını düşünemedim! Ben kimseye zarar vermek istemedim, ben sadece Tyrell'in, Ned'i oğlu olarak kabul etmesini istemiştim!"

Babası diz çökerek kızının ellerini tuttu. "Ya sen Lizzie? Onu sevdiğini biliyorum. Eğer sevmeseydin böyle davranmazdın, bunu benden iyi kimse bilemez! Adam başkasıyla nişanlı. Sonbaharda o kadınla evlenecek. O zaman ne yapacaksın?"

Lizzie kalbi ezilerek babasına baktı. Geçen hafta geleceği ve Tyrell'in nişanlısını düşünmek yerine kendini aşka, tutkuya ve Tyrell ile yaşadığı her ana kaptırmıştı.

"Bak, bana cevap veremiyorsun! Peki ya seni bir kenara fırlatıp attığında ne yapacaksın? Er ya da geç bunu da yapacaktır!"

Lizzie yüzünü çevirdi.

"Erkekler yaşlı kadınları metresleri olarak istemezler. Ah, Lizzie, Tyrell senden hevesini aldığında ne yapacaksın?" diye sordu babası.

"Bilmiyorum," dedi nefesi tıkanarak çünkü birdenbire Tyrell'in onu artık istemeyeceği günü görebiliyordu. Bu idrak ona dehşetli bir ızdırap verdi. "Bilmiyorum!" Ama biliyordu, kederinden ölecekti.

Babası ayağa kalktı. Mendilini çıkarıp gözyaşlarını sildi.

Lizzie ailesini ne duruma soktuğunu, itibarlarını ayaklar altına alarak, huzurlarını nasıl bozduğunu ancak şimdi görüyor, üzüntüsünden yerinden kımıldayamıyordu. Şimdi onu bekleyen gelecek karanlık ve korkutucuydu.

Bunlara aldırmayacağını, ortada bir şey yokmuş gibi davranabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Babası ona dönerek, "Seni seviyorum," dedi boğuk sesiyle, "ama artık başka seçeneğim kalmadı. Annenle ilgilenmek zorundayım. Georgie'yi de kurtarmam gerek, tabii artık mümkünse."

Lizzie titremeye başlamıştı. "Baba, hayır."

"Georgie eve dönüyor," dedi babası, kül rengi bir yüzle. "Seni evlatlıktan reddediyorum, Lizzie."

Lizzie gözlerini yumdu. Duruma inanamama ve yaşadığı şaşkınlık yerini çabukcak dehşetli bir ızdıraba bıraktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Baba!"

"Başka seçeneğim yok, en azından ailenin geri kalanının itibarını kurtarayım," dedi boğazında hıçkırıkla. Elleriyle yüzünü kapayıp ağladı.

O da haklı, diye düşündü Lizzie, artık onun gözyaşları da sel olmuş akıyordu. Eğer ailesi onu resmen reddederse, aile olarak toplum tarafından affedilip yeniden cemiyete kabul edileceklerdi. Lizzie gözlerini açtı ama gözyaşlarından çevresini göremiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi babası. "Ama artık benim kızım olamazsın."

"Anlıyorum," dedi Lizzie, hıçkırıklara boğularak.

Babasının yanakları ıslaktı. Arkasını döndü, sonra durdu; Georgie arkasında, terasın kapısında dikiliyordu.

O da ağlıyor ama başını dik tutuyordu. "Ben Lizzie'yle kalacağım," dedi.

Akşam yemeği korkunçtu.

Babaları hemen gitmişti. Georgie de, babasıyla Raven Malikânesi'ne dönmeyi kabul etmediği için evlatlıktan reddedilmiş olabilirdi. Tyrell saat yediden önce dönmüştü ve sofrada tam bir sessizlik içinde oturan Lizzie ile Georgie'ye katıldı. Lizzie ona bakmaya korkuyordu. Olanları öğrenmesini kesinlikle istemiyordu, sebep de sadece gururu değildi. Çok kederliydi ve artık ilişkilerinden, yaptığı korkunç seçimden utanıyordu.

Tyrell selam verip masanın başına, ikisinin arasına oturdu. Hizmetkârlar servise başlarken, Lizzie adamın gözlerine bakmadan hafifçe gülümsedi. Georgie'nin yüzünde hiç renk yoktu ve en az Lizzie kadar üzgün göründüğünün farkındaydı. Tyrell'in şaşkınlık ve giderek artan bir endişeyle ona ve kardeşine baktığını hissetti.

Fırında pişirilmiş küçük patates ve taze fasulyeyle beraber ızgara kuzu eti servis edildi. Lizzie'nin hiç iştahı yoktu. Şarap kadehine uzandı, elinin ne denli titrediğini görerek hemen geri çekti. Çabucak Tyrell'e kaçamak bir bakış attı. Tyrell şüpheyle gözlerini kısmış ona bakıyordu. Lizzie adama zoraki bir tebessümle karşılık vererek çatalıyla bıçağını eline aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Tyrell sıkıntılı sessizliği bozarak.

Lizzie çatalla bıçağı bıraktı. "Baş ağrım tuttu, Lordum," diye uydurdu.

Georgie birdenbire ayağa fırladı. "Lordum, Lizzie'nin uzanması gerek! İzninizi rica ediyoruz!" Gülümseyip Lizzie'nin yanına gitti. Tyrell şaşkın şaşkın bakıyordu. Lizzie ablasını bir an tuttu. Tyrell'e

döndü. "Sadece hastayım," diye fısıldadı. "Ablamı da yanıma alıp biraz uzanmaya gidersem kusuruma bakmazsınız, değil mi?"

Tyrell ona çok dikkatli bakarak başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Doktor çağırmalarını söyleyeyim mi?"

Lizzie daha fazla konuşamayarak omuz silkti. Georgie onu yemek odasından çıkardı. Yatak odasına gelene kadar konuşmadılar. "Şarap getirteyim mi?" diye sordu Georgie.

Lizzie şöminenin önündeki kanepeye gömüldü. "Georgie, ben ne yaptım?"

Georgie yanına oturdu. "Bilmiyorum. Ama çok mutluydun, Lizzie."

"Annemin hiç arkadaşı kalmamış, ziyaretine gelen giden de olmuyormuş. Cemiyetten dışlanmış. Annem böyle yaşayamaz, ölür!"

"Uydurma bir söz o," dedi Georgie kendinden emin bir biçimde. "İnsan, kalbi kırıldı diye ölmez."

Lizzie ablasına baktı. "Ne yapacağım ben?" diye sordu acı içinde. "Ailemin itibarını çiğnedim. Ailemi rezil ettim! Bu bencillik değil de ne? Ne ayıp, ne utanç verici bir şey!"

Georgie fısıltıyla, "Lizzie onu terk edemezsin!" dedi.

Lizzie, ağlamaya başladı. Tyrell'i bu kadar severken onu nasıl terk ederdi? Kalıp da ailesinin itibarını daha da zedeleyemezdi. Ya Tyrell'in Leydi Blanche'la evliliği ne olacaktı. Lizzie, Adare'den ayrılmadan önce düğünün sonbaharda yapılacağına dair söylentiler duymuştu. Tabii, Ned vardı, babasıyla yaşamak hakkıydı.

Tyrell'e duyduğu aşktan herkes ve her şey kötü etkileniyordu. Lizzie de artık bu aşkın yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Başkasına ait olan bir adamı istemesi yanlıştı.

Tyrell odaya girdi. "Bayan Fitzgerald, Elizabeth ile yalnız konuşmak istiyorum," dedi Georgie'ye. Bu bir rica değildi.

Georgie ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirerek ona döndü. "Lordum, kardeşim iyi değil. Yarına kadar bekleyemez misiniz?"

"Hayır, bekleyemem," dedi açıkça.

Georgie kımıldamadı.

Lizzie parmak uçlarıyla gözyaşlarını silerek başını kaldırdı. "Georgie, sorun değil."

Georgie duraksadı. "Liz, bana ihtiyacın olursa çağırırsın."

"Olur," dedi Lizzie keyifsiz bir tebessümle.

Georgie çıkmadan önce Tyrell'e, onun aldırmadığı uyarıcı bir bakış attı.

Tyrell, Lizzie'ye döndü. "Birisi ölmüş gibi görünüyorsun."

Lizzie başını salladı.

"Bugün baban buraya gelmiş," dedi Tyrell. "Sana ne dedi de bu kadar üzüldün?"

Lizzie onun, babasının ziyaretini öğrenmiş olmasına çok şaşırdı.

"Elizabeth, benim burada her şeyden haberim olur. Misafirin gelmiş, Smythe bana hemen haber verdi. *Baban seni üzecek ne söyledi?*"

Lizzie kucağına bakıyordu. "Babamı çok seviyorum," diye fısıldadı.

Tyrell bekledi.

"Biliyor. Senin metresin olduğumu biliyor. Ailem rezil oldu, cemiyetten dışlandılar. Çok üzgünler. Ben utanmaz birisiyim, Tyrell," diye haykırdı. "Çok bencilim!"

Tyrell onun önüne diz çöküp ellerini tuttu. "Hayır! Seni buna ben zorladım. Suçlanacak birisi varsa o da benim!"

Ağlamamaya çalışarak, "Onları mahvettim," diye fısıldadı. Ona doğru uzanıp kollarına sokulmak ama aynı zamanda ondan kaçmak istiyordu, tabii becerebilirse.

Tyrell onun yanağını avucunun içine aldı. "Telafi edeceğim. Onları Adare'deki bütün faaliyetlere davet ettireceğim. Seni koruduğum gibi onları da korurum. Sevgilim, ağlama!"

"Bunu yapabilir misin?" Nihayet, ufacık bir umut ışığı vardı.

Tyrell onu şefkatle öptü. "Elizabeth, yapabilirim tabii. Senin acını dindirmek için her çareye başvururum. Onları en yüksek sosyeteye kabul ettiririm ama sen beni terk edemezsin," dedi ve gözlerinde tehlikeli bir uyarı ışığı yanıp söndü.

Lizzie uyuşmuş haldeydi. Tyrell onu terk etmeyi düşündüğünü sezmişti. Onun, Lizzie'nin annesiyle babasının cemiyete yeniden karışmasına yardım etmesi harika olurdu ama bu, yeterli değildi.

Onu zor zamanlar bekliyordu, artık bunu göz ardı edemezdi. Tyrell'in hayatında ona uygun bir yer yoktu, hiç olmayacaktı.

"Elizabeth," dedi Tyrell, düşüncelerini okur gibi. "Bana bakar mısın?"

Lizzie, Tyrell'in ellerine sımsıkı sarılarak ona baktı. "Çok mutluydum," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Tyrell hafifçe tebessüm ederek. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Bana izin ver, seni mutlu edeyim!" dedi gözleri kararararak. "Seni yatağa götüreyim."

Sevişmek aklından bile geçmiyordu, zaten bu hiçbir şeyi çözmezdi. "Annemle babamı yüksek sosyeteye sokacak mısın gerçekten?" diye sordu titreyerek. Bu kadar küçük bir lütfu kabul etmemesi gerektiğini biliyordu.

Ama Tyrell önce cevap vermedi. Onu ısrarcı bir şekilde öptü, Lizzie de ağzını açarak onun kendisini öpmesine izin verdi. Tyrell nihayet geri çekildiğinde Lizzie sadece onun söndürebileceği bir ateşte yanıyordu. "Ben söz vermişsem, o işi olmuş demektir, sana söz veriyorum işte. Ailen için endişe etmene gerek yok." Onu tekrar öptü ve bu sefer elini elbisesinin içine sokup göğsünü okşadı.

Şimdi Lizzie'nin içinde arzu ile ahlaki çıkmaz birbiriyle mücadeleye girişmişti. Sosyete kabul edilirlerse babası onu affetmez miydi? Annesi mutlu olmaz mıydı? O, sadece bir süre için Tyrell'in metresi olarak Wicklowe'da kalmaya devam etse bile...

Tyrell, "Elizabeth?" diye bağırdı. Lizzie'nin ona sadece arzulu vücudunu sunduğunu, gerçekten dikkatini vermediğini hissetmişti. Yüzünü elleriyle tutarak onu yakıcı, sert gözlerine bakmaya zorladı. "Benden ayrılmıyorsun," dedi açıkça. "Ne şimdi, ne sonra. Bunu beraber başaracağız."

Lizzie onun gücünü hissetti, zaten onu terk etmek istemezken, bu güce karşı koyması mümkün değildi. Teslim oldu. "Ayrılmayacağım," diye fısıldadı, Tyrell onun gözyaşlarını öper ve elbisesinin arkasındaki düğmeleri açarken.

Ama söylemediği sözler kafasının içinde yankılanıyordu. *Şimdilik.*

Tyrell geri çekildi, göz göze geldiler, sanki korkunç düşüncelerini dile getirdiğini duymuştu.

Lizzie ona gülümsemeye çalıştı ama bu imkânsızdı.

Tyrell onu kucağına alarak yatak odasına taşıdı. Lizzie onun yatağına uzanıp ona kollarını açtı. Dudakları birleşti, giysileri yok oldu, birbirlerinin vücudunda kayboldular.

Sanki bir geri sayım başlamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

Tyrell güneşin doğmakta olduğunu fark etti. Kızıl parlaklık loş odaya sızıyordu. Şöminenin karşısındaki kanepede üzerinde sadece pantolonuyla, yerde ayağının dibinde boş bir kadehle, başı ellerinin arasında oturuyordu. Ateş sönmek üzereydi ama saatler önce Lizzie'yi yüzünde yumuşak bir tebessümle uykuya dalmış halde yataklarında bıraktığında alev alev yanıyordu. Zonklayan şakaklarını parmaklarıyla ovdu. Ağrı şiddetlendi.

"Bu konuyu tekrar açmayacağım. O senin ona verebileceğinden daha iyi bir hayatı hak ediyor, bunu sen de biliyorsun."

Rex'in sözleri bütün gece zihninde yankılanmıştı. Ama geçen hafta Adare'deyken de Rex'in haklı olduğunu biliyordu. Elizabeth'in kendi evi olmalıydı. O da bir kocayı ve mutluluğu hak ediyordu; bir sevgiliyi ve ayıplanmayı değil. Şimdi onu daha iyi tanıdığı, ne kadar iyi ve açık yürekli bir insan olduğunu gördüğü için, vicdanı sızlıyordu.

Onları mahvettim. Utanç içindeler. Ben ahlaksız birisiyim Tyrell, çok bencilim!

Hiç de bencil değildi. Tyrell acı acı güldü, gözleri yanıyordu. Gerçi o ateşin dumanından olduğunu düşünerek kendini kandırıyordu. Bencil olan kendisiydi; metresi olması için ona şantaj yapmış, üstelik bekâretini bozmuştu. Onun hayatını altüst etmişti. Lizzie'nin iyiliğini ya da geleceğini zerre kadar düşünmeden onu mahvetmişti. Tıpkı bir hayvan gibi davranmıştı.

Bundan sonra ne kadar uğraşsa bu yaptıklarını telafi edemeyeceğini anlamıştı ama her zaman sahip olduğunu düşündüğü şerefin yarısı bile varsa ruhunda, yine de hatalarını telafi etmek için çaba gösterirdi. Ona bir koca, bir unvan ve ihtiyaç duyacağı her türlü meşruiyeti kolaylıkla satın alabilirdi.

Benim canımı yakmazsınız, Lordum. Ben sizi çok seviyorum!

Tyrell elleriyle yüzünü kapadı. Sevişmenin hararetiyle söylenen sözlere itimat edilmeyeceğini bilirdi ama bir yanı ona inanmak istiyordu. Elizabeth çok saf ve temizdi, beraber geçirdikleri her an, kendisi farkında olmasa da ona daha çok zarar veriyordu. Ama Tyrell onu nasıl bırakacaktı?

Peki ya onu nasıl yanında tutacaktı?

Onun yeri sadece yatağı olmamalıydı. Utancı hak etmiyordu. Ona kendi ismini de vermesi gerekirdi ama başkasıyla nişanlanmıştı ve babasının vârisi olduğu müddetçe, bu durum değişmeyecekti. Birkaç ay sonra Blanche Harrington ile evlenerek ailesinin geleceğini güvenceye alacaktı. Bunu yük olarak değil, nimet olarak görmesi gerekirdi. Hep bunun hayalini kurmuştu ve şüphe duyması, kendisini kafese kapatılmış gibi hissetmesi için hiçbir sebep yoktu. Birden gözünde uzun, umutsuz ve karanlık bir yol, donuk ve gri bir gökyüzü, Elizabeth'in olmadığı bir gelecek belirdi. Yüreği isyan ediyordu.

Hem karısıyla hem metresiyle bir hayatı sürdürebileceğini sanmıştı ama Elizabeth, onun şehvetinin ve günahkârlığının cezasını çekmeye başlamıştı bile ve o daha şimdiden suçluluk duygusu içinde kıvranıyordu. Blanche'ın ne düşünüp ne hissettiğiniyse düşünmek bile istemiyordu. Hiçbir kadın, erkeğini başka bir kadınla paylaşmak zorunda kalmamalıydı, hiçbir kadın böyle bir hayatı hak etmiyordu.

Tyrell titriyordu. O kimseyi üzmek istememişti. Onun amacı Elizabeth'i koruyup mutlu etmekti ama o utanç içindeydi ve çok üzgündü. Bir doğru, bir de yanlış vardı, o da bunları ayırt etmesini öğrenerek yetişmişti. Elizabeth bu muameleyi hak etmiyordu. Tyrell'in artık haysiyetli davranıp onu bırakması gerekiyordu.

Tyrell sallanarak ayağa kalktı.

Onu bırakmaya cesareti yoktu.

Üç hafta geçmişti, yaz sonu yaklaşıyordu. Lizzie, Georgie ile beraber çok büyük olmadığı için sık sık kullandıkları güzel bir salonda, elinde tüy kalemle, küçük bir XIV. Louis tarzı masada oturuyordu. Annesiyle babasına mektup yazacaktı. İki kere Adare'de akşam yemeğine katılmış, geçenlerde Tyrell'in üvey kardeşi Kaptan O'Neill'ın, Amerikalı karısı ve kızıyla ikamet ettiği Askeaton'a davet

edilmişlerdi. Lizzie, annesinin eski arkadaşlarının yakında onu seve seve evlerine davet etmelerini bekliyordu. Davet etmezler miydi?

Tabii, babası da ona eskisi kadar kızgın ve kırgın olmamalıydı.

Lizzie onu affetmeleri ve bu hayatı seçmeye iten sebepleri anlamaya çalışmaları için annesi ve babasına yalvarmak istiyordu. Aklının başında olmadığını, aksi takdirde canından çok sevdiği insanları incitecek bir şeyi asla yapmayacağını anlatmak istiyordu. Bunun Tyrell'le tek şansı olduğunu ve sonsuza kadar sürmeyeceğini anlatmak istiyordu. Şimdiye kadar tek yazdığı, "Anneciğim, babacığım" idi.

Sonra nihayet yazmaya başladı.

Bu yaz çok güzel geçti. Uzun, güneşli ve sıcak günler geçirdik; çok az yağmur yağdı. Ben çok iyiyim, Ned ile Georgie de öyle. Zamanımızın çoğunu burada Wicklowe'da geçirdik, akşam yemeklerimiz genellikle arka taraftaki bahçede piknik tarzında geçti. Alışveriş yapmak için bir kere Dublin'e gittik. Ned ata binmeyi öğreniyor ve bundan büyük zevk alıyor. Babası ona toynakları ve alnı beyaz bir midilli aldı. Ned ona Wick adını verdi, herkes bu adı çok beğendi.

Sizi çok özlüyor, iyi olmanızı arzu ediyoruz.

Sizi çok seven kızınız, Lizzie.

Lizzie af dilemekten korkuyordu. Yaptığı seçimi açıklaması mümkün değildi, hele ki bir mektupta. Belki geçmişteki fırtına yatışmıştı. Belki ailesi aldıkları davetler ve yeni sosyal hayatları hatırına, Fitzgerald adına leke sürmesini çoktan affetmişlerdi. Lizzie zamanında bir cevap almayı ümit ediyordu.

Gerinerek ayağa kalktı. Pazar öğleden sonraydı, yani Tyrell, Dublin'de değildi ve Lizzie onun başbahçıvanla beraber yeni eklenen toprakları incelediğini biliyordu. Lizzie'ye bugün Ned'i bile almadan, onunla baş başa pikniğe gitmek istediğini söylemişti. Ayrıca ona ata binmeyi öğretecekti. Lizzie gülümseyerek büyük pencerelere yürüdü ve evin ön tarafına bakarak Tyrell'i aradı. Bulunduğu yerden araç yolunun bir kısmını, gölü ve onun ortasındaki heybetli kireç taşından fıskiyeyi görebiliyordu. Bir arabanın yaklaştığını görerek şaşırdı.

Geçen haftalarda ziyarete gelenler olmuştu. Birçok akşam yemeği de verilmişti. Tyrell'in savsaklayamayacağı sosyal sorumlulukları bulunuyordu ancak Lizzie kimsenin ona kınayıcı, ayıplayıcı bakışlar atmamasına şaşırmıştı. Her ne kadar misafir olarak takdim edilse de herkes onun Ned'in annesi olduğunu ve açıkça Tyrell'le birlikte yaşadığını biliyordu. Ama en ufak bir küçümseyici davranışta bulunmamışlardı ve Lizzie, misafirperverliğinin karşılığında komşuları tarafından evlerine davet edilmişti. Tyrell de bu davetlere gitmesi için onu teşvik etmişti.

"Limerick'te herkesin yüz karasıyım. Ama burada kimse konumumu önemsemiyor," demişti bir gece Tyrell'in kollarındayken. Her gece onunla uyuyordu.

"Wicklowe'a ziyarete ya da yemeğe gelen hemen herkesin ya bir metresi ya bir âşığı vardır. Biz istisna değiliz."

Lizzie'nin, sadakatsizliğin toplumun üst sınıfında çok yaygın bir durum olduğundan haberi vardı ama buna pek ihtimal vermiyordu. "Ama ben seninle, senin evinde yaşıyorum."

"Ayrıca benim korumam altındasın." Tyrell ona dikkatli dikkatli bakıp kadının yanağını okşamıştı. "Lord Robieson'un evlilik dışı üç çocuğu var, üçü de iki meşru kızıyla birlikte onun evinde yaşıyor. Tamam, metresini evine yerleştirmemiş. Onun kendi evi var."

Lizzie, Leydi Robieson'u hatırladı; etine dolgun, güzel ve hayat dolu bir kadındı, Lizzie onu çok sevmişti. "Leydi Robieson da aldırmıyor gibi görünüyor," diye mırıldandı hayretle.

"Onun da sevgilileri olduğu söyleniyor."

Lizzie'nin ağzı açık kalmıştı. Tyrell'le bir süre birbirlerine bakakaldılar.

Nihayet Tyrell konuşmuştu. "Bu doğru olmayabilir. Ama günümüzün gerçeği bu."

Lizzie ona dikkatli dikkatli bakmıştı. O da onun gibi ilişkilerini ahlaki açıdan yanlış mı buluyordu? Lizzie artık onu iyi kötü tanımış, onun zinayı onaylamadığını ve isteyerek kendi ahlaki kurallarını çiğnemeyeceğini biliyordu. "Biz de herkes gibiyiz."

Tyrell gözlerini kaçırmıştı. "Evet."

Lizzie, "Ama bu yaptığımızın doğru olduğu anlamına gelmez," dememişti. Birdenbire mutsuzluk ve kaygı duyarak ona sokulmuştu. Geleceği uzak tutmanın çok kolay olduğu birçok anlar olmuştu ama gelecek daima er ya da geç davetsizce geliyordu.

Tyrell birden onun yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Burada mutlu musun Elizabeth?"

Lizzie kalbi deli gibi çarparak öylece kalakalmış, onu çok sevdiğini ve ne olursa olsun daima seveceğini söylemeyi istemişti. Sırf onu düşünerek başını sallamıştı. "Evet. Beni çok mutlu ediyorsun, Tyrell."

Tyrell gülümsemiş ve üzerine çıkmış, az sonra da içine girmişti ama Lizzie başını kaldırıp baktığında onun gözlerindeki karamsarlığı görmüştü.

Gözlerinde karamsarlık görmesi ilk değildi, son da olmayacaktı. Lizzie bir sevgilinin sezgi gücüyle biliyordu ki Tyrell'i rahatsız eden bir şey vardı. O gelecekleri için endişeleniyordu ama

Tyrell'in endişeleri farklıydı. Onun devlet meseleleri yüzünden endişe ettiğini düşündü.

Fakat gerçek, bir ziyaretçi suretinde gelivermişti yine. Tyrell'le baş başa bir gün geçirmeyi sabırsızlıkla beklemişti. Araba gölün yanından geçti; altı dizginli çok büyük bir arabaydı. Lizzie tedirgin olmuştu.

Bu alelade bir ziyaret değildi. Hatta bir örnek atlar Lizzie'ye çok tanıdık gelmişti. Arabanın kapısı üniformalı uşak tarafından açılırken Lizzie anlamıştı.

Lord Harrington, Adare'den böyle bir araçla ayrılmıştı.

Bu imkânsızdı. Lord Harrington'ın ziyareti beklenmiyordu; ya Londra'da ya da Lake'deki yazlık evinde olması gerekirdi. Lizzie gelenin bir haberci olmasını umuyordu.

Fakat haberciler böyle taşıtlarla yolculuk yapmazlardı, bunu o da biliyordu.

İşte arabadan inen bu ince uzun beyefendinin kendinden emin tavrını başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Lizzie çığlık atarak perdenin arkasına saklandı.

Lord Harrington gelmişti.

Lizzie korkudan olduğu yere çakılmıştı ve günün her anını mimleyen zihnindeki dev saat birdenbire durdu.

Bu gerçek bir şeymiş gibi Lizzie saati yeniden duymak istiyordu. Saati sallayıp sarsalamak, geri almak istiyordu. Fakat o, artan bir panikle balkon kapısını itip açarak aceleyle dışarı çıktı. Taş tırabzana gitti, tutunarak ileri doğru uzandı.

Tyrell, bahçıvanla beraber, araç yolunun birkaç adım ötesinde, göl kenarında durmuş, gelen arabaya bakıyordu. Çok uzak olduğu için Lizzie, onun yüzündeki ifadeyi seçemiyordu.

Harrington, Tyrell'i görmüştü; el sallayıp yön değiştirdi.

Tyrell de elini kaldırdı.

Lord Harrington'ın, Tyrell'e doğru kararlı adımlarla yürüyüşünü görünce Lizzie'nin dizlerinin bağı çözüldü. Tyrell de Lord'a doğru yürüyordu. Sonunda buluşup el sıkıştılar. Harrington samimi bir şekilde Tyrell'in sırtını sıvazladı.

Lizzie ağzından çıkıveren boğuk feryadı bastırmak için elini ağzına kapadı. Şimdi ne yapacaktı?

"Lizzie?"

Lizzie, ablasının perişan sesine döndü. Georgie salonun kapısında duruyordu. "Lord Harrington geldi!"

Lizzie başını salladı. "Biliyorum."

"Ne yapacağız? Ne yapacaksın?" Georgie hayatında ilk kez telaş belirtisi göstermişti.

Lizzie kaçıp saklanmak istiyordu. "Bilmiyorum."

"Burada duramazsın!"

Lizzie aklını çalıştırmaya başladı. Her ne kadar Tyrell öyle davransa ve evin hizmetlileriyle komşular ona saygıda kusur etmeseler de, Lizzie bu evin hanımı değildi. O Tyrell'in metresiydi ve Tyrell'in müstakbel kayınpederi dışarıdaydı.

İçeri girdi ve Georgie'yle beraber doğu kanadında aceleyle koşmaya başladılar ama Georgie onu bileğinden yakalayıp durdurdu. "Senin süitin batı kanadında," diye haykırdı.

Lizzie halsizlik duyuyordu. "Georgie ana süite gitmem ben!"

Georgie başıyla onayladı. "Haklısın. Benim süitimde kalsan daha iyi. Of, niye habersiz geldi ki!"

Lizzie, "Ben sana sebebini söyleyeyim," dedi. "Lord Harrington haber göndermedi çünkü dedikodular ta Londra'ya kadar ulaştı. Tyrell'i benimle böyle açıkça birlikte yaşıyorken yakalamak istedi." Ağlamak üzereydi. "Buraya tek bir sebepten ötürü geldi."

Kendini düşünmek istemediği geleceğin içinde buluvermişti.

19

En Büyük Fedakârlık

Georgie'nin süiti çocuk odasının karşısındaydı. Lizzie ile Georgie aceleyle süite girdiler ve Lizzie hızla ablasına döndü. "Neden bu kadar sessizsin? Ne düşündüğünü biliyorum!"

Georgie derin bir nefes aldı. "Bunun çok tuhaf bir durum olduğunu düşünüyorum."

Lizzie irkildi. "Ben bunun çok utanç verici bir durum olduğunu düşünüyorum."

Georgie kardeşine doğru yürüyerek, onu yatıştırmak için son derece sakin bir sesle, "Siz birbirinizi seviyorsunuz," dedi. "Bunda utanılacak bir şey yok. Asıl utanç veren şey, Tyrell'in uykudan uyanıp nişanını bozmaması, seninle evlenmemesi!"

Lizzie titreyerek dudağını ısırdı. Gecenin geç saatlerinde onun kollarındayken Tyrell'in de onu sevdiğini en ufak bir şüphe duymaksızın anlıyordu. Gündüz ise o kadar emin olamıyordu. "Kontların büyük oğulları fakir düşmüş taşra asilzadeleriyle evlenmezler, sen de biliyorsun."

"Bazen evlenirler!" diye haykırdı Georgie. "Aşk evliliği yapabilir, istediğini yapabilecek kadar zengin."

Georgie haklı mıydı? Aklı karışan Lizzie hemen acil meseleye döndü. "Ne yapacağım? Harrington gidene kadar burada mı saklanayım? Bu akşam yemeğe inemeyiz, değil mi? Ya Ned? O da çocuk odasında mı kapalı kalacak?"

Georgie, kardeşine dokundu. "Fırsatını bulunca Tyrell'le konuş. Onun uygun davranış biçimi konusunda tereddüt duymayacağından eminim."

Lizzie uygun davranış biçiminin ne olduğunu biliyordu, o daima yapılması gerekeni bilirdi. Kollarıyla kendini sardı. "Sana bunu hiç söylemedim. Leydi Blanche'ı gizli gizli dinledim ben."

"Ne yaptın?"

"Gizlice nişan davetine katıldım."

Georgie hayretle bakakalmıştı. "Eee?" diye sordu nihayet.

Lizzie derin bir nefes aldı. "O çok güzel, Georgie. Tek bir kusurunu bile bulamadım. Güzel, zarif, gerçekten de çok iyi huylu."

"Çirkin, şişman ve kötü birisi olmasını umut etmek zalimlik olurdu."

"Tyrell'e çok yakışıyor," dedi Lizzie dertli dertli. "Er ya da geç Tyrell'e âşık olacağından eminim, hatta belki olmuştur bile. Tabii Tyrell de böyle zarif ve fevkalade bir İngiliz eşi olduğu için mutluluk duyacaktır. O da onu sevecektir elbet."

Aşk evliliği yapabilir, istediğini yapabilecek kadar zengin. Keşke Georgie bunu hiç söylemeseydi. Çünkü bu doğru değildi. Tyrell varlıklı, asil bir kadınla evlenmeyi hak ediyordu. Blanche bir gün çok iyi bir kontes olacaktı, Lizzie'nin bundan şüphesi yoktu. O kadar güzeldi ki Tyrell er ya da geç ona âşık olacaktı.

"Onun mutlu olmasını istiyorum, Georgie. Blanche Harrington ile mutlu olmaması için bir sebep göremiyorum."

Georgie, kardeşinin elini tuttu. "Peki, sen ne olacaksın? Sen çocukluğundan beri Tyrell'i seviyorsun. Böyle olmasını sen istemedin ki, metresi olman için o ısrar etti. Çok mutluydun ve mutlu olmak senin de hakkın. Ama şimdi nereye varmaya çalıştığını görüyorum, Lizzie, görüyorum!"

"Efendim?" dedi Tyrell açık kapıdan.

Lizzie hızla kapıya doğru döndü. Acaba Tyrell ne zamandır kapıda onları dinliyordu? Son derece asık yüzlü görünüyordu ama kendisinin de böyle göründüğünü biliyordu. Zaten sallanan dünyası paramparça dağılıyordu. "Lordum," dedi fısıltıyla.

"Rahatsız etmek istemezdim," dedi sadece Lizzie'ye bakarak, "ama seninle bir şey konuşmam gerek, Elizabeth."

Georgie, Tyrell'i başıyla selamladı, odadan çıkıp kapıyı da ardından iyice kapadı.

Lizzie, Tyrell'in dikkatli gözlerine bakmaya cesaret edemiyor, kollarını kendi bedenine sararak bekliyordu.

"Lord Harrington sürpriz bir ziyarette bulundu," dedi, sert bir sesle.

"Biliyorum. Gördüm." Başını kaldırdı. Tyrell'in yüzünde tatsız bir ifade vardı.

Tyrell onun yanına gidip kadının ellerini vücudundan çekerek onu sıkıca tuttu. "Çok üzgünüm!"

Lizzie çaresizce başını salladı. "İlişkimizi duymuştur. Böyle habersizce çıkagelmesinin başka bir sebebi olamaz."

"Lord Montague ile güneyde bir hafta geçirmiş de buraya da uğramak istemiş." Ellerini bırakmamıştı.

"Ona inanıyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum."

Lizzie ağlamamak için kendine emir verdi. Gözyaşları hiçbir şeye çare olmayacaktı. "Belki de evliliğinizi konuşmak istiyordur," dedi ve kendi perişan sözlerinden dehşete düştü.

Yüz hatları gerilen Tyrell hiçbir şey söylemedi.

Tyrell'in sabit yüz ifadesinden Lizzie, Lord Harrington'ın tam da bunu söylediğini anladı. "Demek evliliğinizi konuşmak istiyor," diye haykırdı dehşetli tiz bir çığlıkla.

Tyrell yüzünü çevirdi. "Bu pek sürpriz olmadı. Nişanlı olduğumu biliyorsun. Bunu ikimiz de baştan beri biliyorduk."

Lizzie'nin şakakları zonkluyordu; düşünmek çok zordu. "Ne yapmamı istiyorsunuz, Lordum? Bavulumu toplayıp geceyarısı herkes uykudayken evden kaçayım mı?" Sitemkâr sözler sarf ettiğini biliyordu ama elinde değildi.

Tyrell onun ellerini daha sıkı tuttu. "Hayır! Onun buraya gelmesi hiçbir şeyi değiştirmez Elizabeth, *hiçbir şey* değişmeyecek."

"Her şey değişecek, Lordum," diye karşılık verdi tereddütle.

Tyrell onu göğsüne çekip dudaklarını öpmeye başladı. Tyrell onu öpücüklere boğarken Lizzie ağlamaya başladı. Ona karşılık veremiyordu, hayatı sona ermişti. Tyrell durup ona sıkıca sarıldı. "Ağlama. Hiçbir şey değişmeyecek, Elizabeth. Hâlâ her gece kollarımda olmanı istiyorum." Çenesinden tutup başını kaldırdı. "Eşyalarını ablanın yanındaki odaya taşıttıracağım. Sadece birkaç gün için." Sesi kararlı ama şefkatliydi.

Ama Lizzie o anda onun şefkatini istemiyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Tyrell onu bırakmıyordu. Lizzie de direnmekten vazgeçerek ellerini onun sıkıntıyla kalkıp inen güçlü göğsüne dayadı. Derin derin nefes alıp nihayet kendini biraz toparladı. "Biz şu anda burada konuşurken o Londra'da düğün hazırlıkları yapıyordur," dedi. Artık geleceği sormanın vaktiydi.

Tyrell ona uzun uzun baktıktan sonra cevap verdi. "Herhalde."

Lizzie dudaklarını ıslattı, gözlerini bir an yumdu. "Düğün Adare'de mi yapılacak?"

"Londra'da olacak," dedi, yüzünden duygularını anlamak mümkün değildi. Duraksadı. "Ayrıntıları bilmek senin de hakkın. 15 Eylül'de St. Paul Kilisesi'nde evleneceğiz."

"Anlıyorum," dedi, gururundan güç almaya çalışarak çünkü elinde kalan tek şey gururuydu. Sanki kendi bedeninden ayrılmıştı ve tiyatroda oynanan bir dramı seyrediyordu. Duygularına söz geçirmeyi başarabilmişti. Bunu ne kadar devam ettirebilecekti? Ömür boyu devam ettirebilmeyi umuyordu. "Sadece bir ay var. Ne zaman Londra'ya gidiyorsun?"

Tyrell şimdi son derece resmî bir şekilde ama Lizzie korkulacak bir düşman ya da ürkütmemesi gereken bir avmış gibi, gözlerinde ihtiyatlı bir ifadeyle konuşuyordu. "İki hafta sonra."

İki hafta sonra İrlanda'dan ayrılacaktı. İki hafta sonra ondan ayrılacaktı. Sahne çöküverdi; seyrettiği oyuncular buharlaşıp yok oldular. Sadece Tyrell, kendisi ve dayanılmaz acısı kalmıştı.

Şimdiye kadar kendi kurduğu hayal dünyasında yaşamıştı. Wicklowe'a geldiğinden beri, babasının korkunç ziyaretinden sonra dahi, geleceği ve Tyrell'in bir gün evleneceği kadını düşünmeyi reddetmişti. Ev ahalisi ona metres gibi değil, evin hanımı gibi muamele ettiği, Tyrell de bu şekilde davrandığı için Lizzie de günlerini, onunla olduğu zamanları, birlikte yarattıkları hatıraları düşünerek geçirmişti. Geceleri ise tutkulu bir çılgınlık içinde geçiyordu. Babasının ziyaretinden beri geri sayımdaki bu saat işliyordu, tik tak, tik tak. Hatta belki saat annesiyle babası onu Ned'le beraber Adare'ye götürdüğünde işlemeye başlamıştı. İşin o kısmı o kadar önemli değildi. Saat, Lord Harrington geldiğinde durmuştu ve artık Lizzie elinde kalan bu birkaç hatırayla yetinmek zorundaydı.

Artık bitmişti.

Keder ve boşluğun dehşetli ağırlığı göğsüne çökmeye başlamıştı.

Tyrell kımıldamadan, yavaş ve dikkatli bir surette, "İki hafta Londra'da kalıp Wicklowe'a döneceğim," dedi. "Dublin'deki görevime devam etmem gerek."

Lizzie böyle bir ızdırap yaşayacağını hiç düşünmemişti. Tyrell'i işitiyor ama anlamıyordu. Ned'e ne olacaktı?

Tyrell onunla konuşuyordu. Dudaklarını ıslatarak büyük bir ihtimamla, "Bu meseleyi çok düşündüm," dedi. "Sana Dublin'de bir ev alacağım. Evi sen seç, istediğin büyüklükte olabilir. Orada Ned ve ablanla yaşarsın, ben de her gün yanına gelirim."

Lizzie göğsünü tuttu ama acı yine de derinleşiyordu. Hakkı olmadığı halde daima sevdiği adama baktı. *Her gün yanına gelecekti; her gece karısına, yuvasına dönmek üzere.*

"Beni terk etmiyorsun," dedi Tyrell uyarırcasına.

Lizzie gözlerini ondan ayırdı. Eğer konuşmaya çalışırsa kederi yüreğinden, vücudu ve ruhundan dalga dalga boşalır ve Tyrell her şeyi anlardı.

Tyrell birden önünde diz çöküp ellerini tuttu. "Lütfen böyle yapma. Lütfen ağlama." Duraksadı. "Sana tutkunum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lizzie başını bile sallayamıyordu.

Tyrell beceriksizce gülümsedi. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Blanche ile evlenmek benim için görev. Bu benim Kont'a, Adare'ye karşı sorumluluğum." Tuhaf bir telaş içinde konuşuyordu. "Daha önce görevlerimi hiç aksatmadım, Elizabeth. Dünyaya gözümü açtığımdan beri, De Warenne adı ve ailesi benim için her şeyden önce geldi. Adare benim her şeyim. Gelecek nesilleri düşünmek zorundayım!"

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Lizzie, Tyrell panik içindeymişçesine konuşuyordu. "Görevini aksatmanı istemem."

Tyrell onu ayağa kaldırıp telaşlı bir şekilde, hatta çıldırmış gibi öpmeye başladı. "Elizabeth!" diye haykırdı, düşüncelerini okur gibi. "Hiçbir şey değişmedi!"

Ama Lizzie'ye göre her şey değişmişti. Başını ondan çevirip pencereden görünen güzel dağlara baktı ama tek gördüğü koyu bir karanlıktı. Paylaştıkları onca şeyden sonra Tyrell'den ayrılmak şimdiye kadar yaptığı en zor şey olacaktı. Kendini bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamak işten değildi. Ama Tyrell'in önünde bunu yapamazdı. Eğer niyetini anlarsa onu hiç bırakmazdı.

Lizzie kendinde varlığından habersiz olduğu bir güç ve metanet buluyordu şimdi. Omuzlarını dikleştirdi, yüzünü ona dönmeden, "Ben de sana tutkunum, Tyrell," dedi.

Tyrell'in cevabı şaşkınlıktan ileri gelen bir sessizlik oldu.

Lizzie yavaşça, tereddütlü bir şekilde ona döndü. "Tyrell, yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yüzünde telaşlı bir ifade belirdi. "Sesinin tonu hoşuma gitmedi!"

"O halde özür dilerim." Gülümsemek istiyor ama hayatı buna bağlı olsa bile bunu beceremeyeceğini biliyordu. Zaten artık hayatının bir kıymeti kalmamıştı. Tyrell'siz ve Ned'siz bir hayat neye yarardı?

Tyrell birdenbire ona doğru bir adım atıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sevgilim! Hiçbir şey değişmeyecek. Sana bunun kadar büyük bir ev alacağım, her gün yanına geleceğim ve başka çocuklarımız olacak!"

Başka çocukları olmayacaktı, en azından Lizzie'nin. "Yapma," dedi, gözlerini sıkıca yumarak. Ama yaşlar akıyordu.

Tyrell onu kollarıyla sıkıca sardı. "Beni bırakmıyorsun," dedi ve bu bir emirdi.

Lizzie ona cevap vermedi.

Lizzie verdiği kararın sonucunu ancak odasında yalnız kaldığında idrak edebildi.

Ned bir De Warenne'di. Ned'in yeri babasının yanıydı.

Tyrell'den ayrılmak demek aynı zamanda Ned'den de ayrılmak anlamına geliyordu. Lizzie Ned'i isim hakkından ve babasından mahrum edemeyecek kadar çok seviyordu, keza Tyrell'i de çok seviyordu ve oğlundan ayırmayı düşünemezdi bile. Neyse ki Tyrell de Ned'i sevmişti ve Ned'e gerçekten babası gibi davranıyordu. Lizzie gitmeden evvel ona gerçeği söylemeliydi. Artık cesareti kalmadığı için bunu mektupla yapacaktı.

Lizzie göz pınarları kuruyana kadar ağladı. Georgie onu teselli etmeye çalıştı ve niyetini anlayınca, fikrini değiştirmek için çabaladı. Lizzie artık ablasıyla konuşmuyordu. Gücü çok istikrarsızdı ama kararlılığını koruması gerekiyordu. Artık gelecekle yüzleşmenin ve doğru olanı yapmanın zamanı gelmişti.

Yatağından ancak kalan zamanını Ned'le geçirmek istediği için çıktı. Ned'in onun acılı halini görüp üzülmesini istemediğinden üzerini değiştirip yüzünü güzelce yıkadı. Tam karşı taraftaki çocuk odasına gitmek için odasından çıkmak üzeyken kapısı hızlı vuruşlarla çalındı. "Hanımım! Bayan Fitzgerald!" Kapıdaki Rosie'ydi ve sesi telaşlı geliyordu.

Lizzie derdini unutup Ned'e bir şey olduğunu düşünerek kapıya koştu. "Ned iyi mi?"

"Hanımım, Ned iyi. Ama ne yapacağımı bilmiyorum! Mesele Lord Ekselansları, hanımım. Ned'in odasına geldi. Şimdi Ned'in yanında!"

Lizzie anlamamıştı, o anda Tyrell'i görmek de istemiyordu.

"Vikont Ekselansları'ndan bahsediyorum," dedi Rosie.

Harrington'ın, kendi oğlunun yanında olduğu haberiyle şoka uğrayan ve dehşetli bir korkuya kapılan Lizzie koşarak odasından çıktı. Arkasında Rosie ile beraber çocuk odasının kapısına gelip ne yapacağını bilmez bir halde durdu.

Harrington orta boylu, zayıf, beyaz saçlı bir adamdı. Pek zarif ve yakışıklı bir adamdı ve kızı şüphesiz ona çekmişti. Ned ile birlikte kanepeye oturmuştu, elinde bir oyuncak hayvan tutan Ned, adama ihtiyatlı ve soğuk bir şekilde bakıyordu.

Lizzie odaya dalıp Harrington'a oğlundan uzak durmasını söylemek istiyor ama kaygıyla içeri bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Ned nihayet oyuncak hayvanı Lord Harrington'a uzattı. Adam oyuncağı alıp asık suratla teşekkür etti.

Harrington, Lizzie'yi görmüştü, çevik bir hareketle ayağa kalktı. Başını eğdi. "Bayan Fitzgerald?"

Lizzie reveransla Vikont'u selamladı ve bir süre karşılıklı bakıştılar. Tuhaf bir sessizlik olmuştu.

"Anne!" diye bağırdı Ned sevinçle. Kanepeden inip annesine doğru paytak paytak koştu, yanına gelince düştü. Lizzie eğilip onu kucakladı ama Ned itiraz ederek onu itti. "Ned kalk!" dedi ve annesinin eteklerine tutunup çabucak ayağa kalktı, sonra da gururla gülümsedi.

Lizzie ona övgü dolu sözler söyleyip yavaşça doğruldu, Lord Harrington'a baktı. "Lordum," dedi. "Neden çocuk odasına geldiniz?"

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Harrington ve bunu öyle bir söyledi ki kimse onu reddedemezdi.

Lizzie onunla konuşmak istemiyordu ama diğer yandan onun ne istediğini öğrenmek zorundaydı. "Elbette."

Harrington onu süzmeye devam ediyordu. "Çocuk, babasına benziyor. Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Tabii," dedi anlamsızca.

Harrington onun gözlerine baktı. "İtiraf edeyim beklediğim gibi birisi değilsiniz."

Lizzie cevap veremedi çünkü Harrington'ın sözleri az çok hakaret anlamı içeriyordu.

"Ben daha olgun, daha görmüş geçirmiş bir kadın bekliyordum. Kaç yaşındasınız?"

"On sekizime girdim," dedi Lizzie.

"Ya aileniz?"

"Raven Malikânesi'nden Fitzgerald'lar. Servetini yitirmiş taşra asilzadesiyiz. Asırlar önce yaşamış dedemiz bütün Güney İrlanda'nın Kontu'ydu."

Harrington kaşlarını kaldırdı. "Pek güzel ama anlamıyorum. Tyrell tam kızımla evleneceği sırada sizinle cemiyetin içine çıkıyor."

"Çok üzgünüm," dedi Lizzie bütün içtenliğiyle. "Hem de çok!"

Harrington şaşkınlıkla irkildi.

"Ben kendimi bildim bileli onu seviyorum. Çocukluğumdan beri, küçüklüğümde beni ölümden kurtarmıştı. Burada olmamın, kalbimin aklıma baskın çıkmasından başka bir sebebi yok."

Harrington bir asker gibi dimdik duruyordu. "Tyrell de size âşık mı?"

Lizzie duraksadı. "Emin değilim. Bazen öyle olduğunu düşünüyorum –bunu umuyorum– ama bilmiyorum."

Harrington onu dikkatle süzüp öyle konuştu. "Oturun, Bayan Harrington. Size bir hikâye anlatacağım," dedi.

Lizzie şaşırmış, bunun nasıl bir taktik olduğunu merak ederek tedirgin olmuştu. Ama bir koltuğa oturup ellerini kucağında kavuşturdu.

Harrington oturmadı. Gidip pencereden dışarıyı seyre koyuldu. Yemyeşil ormanların bulunduğu dağlar, mavi yaz göğüne doğru yükseliyordu. "Blanche, benim aşk evliliği yapmasına izin vereceğimi bilerek yetişti." Dönüp Lizzie'ye baktı, Lizzie ise çok şaşkındı. "Daha yıllar önce ondan evleneceği kişiyi seçmesini istedim."

Lizzie'nin gözleri büyüdü. Ne anlatıyordu bu adam?

"Bizim paraya ihtiyacımız yok, ayrıca benim çevrem çok geniştir. Kızım muazzam bir mirasın vârisi, unvanı küçük ama mal varlığı o kadar büyük ki endişe etmeme gerek yok."

"Bana bunları niye anlatıyorsunuz?" diye sordu Lizzie.

Harrington elini kaldırdı. "Blanche on dokuz yaşında, yıllardan beri onun bana sevinç içinde gelip evlenmek için seçtiği kişiyi söylemesini bekliyorum."

Lizzie acaba baloda Blanche'ı yanlış mı duymuştu? Yoksa bütün bunlardan sonra yine de Tyrell'i seviyor muydu?

Bunu düşünürken, Harrington'ın söylediği sözler yüreğine su serpti. "Ama o hiçbir zaman böyle bir şey yapmadı. Bu beni çok üzdü."

Lizzie şimdi pürdikkat dinliyordu.

Harrington aniden bir puf çekip oturdu. Yüzünde harap, kabullenmiş bir ifade vardı. "Kızım diğer kadınlar gibi değil, Bayan Fitzgerald. Ama Tanrı biliyor bu onun suçu değil."

Lizzie'nin aklı karışmıştı.

"Biliyor musunuz on üç yıldır kimse onu ağlarken görmedi. Kızım ağlamıyor çünkü üzülmüyor. Asla sinirlenmez, soğukkanlılığını kaybetmez. Hiçbir şey ya da kişi için çok sevinmez. Izdırap duymadığı için neşe de duymaz."

"Neden?" diye fısıldadı Lizzie şaşkınlıkla.

"Altı yaşındayken annesinin bir isyan çetesi tarafından hunharca öldürülüşüne şahit oldu. Ben de oradaydım ama çeteyi aşıp onları kurtaramadım. Blanche, annesini kurtarmaya çalışsa da geç kalmıştı. Karım ölmüştü. Haydudun teki Blanche'ı alıp kenara fırlattı ve kızım bayıldı. Saatler sonra uyandığında ne annesini ne de cinayeti hatırlıyordu."

Lizzie donakalmıştı. "Çok üzüldüm."

"Hafızasını kaybetmesi çok iyi oldu ama o gün kızım gülmeyi ve ağlamayı da unuttu." Ayağa kalktı. "Siz beklediğim gibi çıkmadınız. Ben süslü bir hayat kadını bekliyordum. Ve bu mahrem meseleyi boşuna paylaşmadım."

Lizzie onun ne demek istediğini anlamıştı.

Harrington dosdoğru ona bakıyordu. "Tyrell'i kızıma büyük bir itinayla seçtim. Tyrell çok şerefli, dürüst, muhteşem bir adam ve çok iyi bir ailede yetişmiş. Tam kızıma layık bir erkek, Bayan Fitzgerald. Bir gün kızımın da onu sevmesini ümit ediyorum, bunu öğrenmesi gerekse bile."

Lizzie'nin gözünden bir damla yaş döküldü. Harrington'ın anlattıkları onu son derece duygulandırmıştı.

"Tyrell'in ona iyi bakacağından eminim. Kızım da bir gün umarım onda sevgiyi bulur. Benim kızım sevgiyi hak etmiyor mu Bayan Fitzgerald? Yaşadığı o talihsizlikten sonra?"

Lizzie perişan halde başını salladı. "Evet," dedi, rakibi için gerçekten üzülerek. "Evet, hak ediyor."

Ned, annesinin üzüntüsünü anlayarak, "Anne?" dedi endişeli bir şekilde.

Lizzie uzanıp elini tuttu. "Anne iyi, yavrum," diye fısıldadı.

Harrington bekliyordu.

Lizzie yavaşça ayağa kalktı. "Benden korkmanıza gerek yok," dedi tereddütle. "Ben zaten Tyrell'den ayrılacaktım. Ben hayat kadını değilim, yakında evlenecek olmasına rağmen burada onunla aleni bir şekilde birlikte yaşamak büyük bir hataydı. Şimdi daha kararlıyım. Kızınızın yolunda durmayacağım, Lord Harrington."

Harrington'ın gözlerinde saygı vardı. "Teşekkür ederim," dedi.

Lizzie, göğsüne saplanan sancıya dayanmak için gözlerini kapadı. Sonra gözlerini açarak, "Bir isteğim var," dedi.

Harrington kasıldı. "Tabii, vardır."

"Düşündüğünüz şey değil," diye haykırdı Lizzie acı acı. "Ned'in yeri babasının yanıdır. Şerefli bir beyefendi olarak bana söz vermenizi istiyorum, kızınız ona annelik edecek, Ned hiçbir şeyden mahrum bırakılmayacak."

"Söz veriyorum," dedi adam usulca.

Lizzie yüzünden akan yaşları sildi.

Harrington yerlere kadar eğilerek selam verdi ve dönüp bir daha ardına bakmadan odadan çıktı.

Lizzie'nin gözyaşları tükenmişti.

Gözlerini tavana dikmiş, doğan günün sıvanın üzerinde ilerleyen ışığını seyrederken acısının büyüklüğünden uyuşmuş haldeydi. Nefes alıp vermek bile canını yakıyordu. Kalbi göğsünün içinde bir zamanlar neşe, ümit ve aşkla çarpıyordu. Şimdi yürek sancısının ne demek olduğunu anlıyordu. Bu acının çaresi yoktu.

Tyrell o sabah her zamanki gibi Dublin'e gidecekti. Harika, diye düşündü Lizzie çünkü o da Tyrell'den hemen sonra evden ayrılacaktı.

Dünkü tartışmalarından beri onu görmemişti. Tyrell dün akşam Lord Harrington ile yemek yemişti ve Lizzie onun Harrington'a, yemekten sonra gizlice yatağına gelmeyecek kadar saygı duyduğunu

biliyordu. O, bir saat sonra Dublin'e doğru yola çıkacak, Lizzie de öğleden önce gitmiş olacaktı.

Glen Barry'ye gitmeye karar vermişti. Eleanor'un orada kaldığını biliyordu. Tyrell'i bir daha hiç görmeyecekti. Onu görse bile, Tyrell o zaman evli olacaktı. Blanche'ın trajik bir geçmişi vardı, Lizzie doğru bir şey yaptığını biliyordu. Tyrell'i sevmek yanlış olsa da Lizzie onu uzaktan sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. Ama Ned'i bir daha görür müydü?

Lizzie bu soruyu düşünmeye dayanamıyordu. Ned'in yerinin babasının yanı olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu. Ned'in yanında olamayacağı günleri düşünürse, fikrini değiştirip çocuğu da yanında götürebilirdi.

O sırada yatak odasının bitişiğindeki oturma odasında Tyrell'in sesini işitti. Şaşkınlık, ani, aptalca bir umut ve ezici keder... hepsi aynı anda hücum etti. Tyrell'in kararlı adımları salonu adımlayıp kapısına yaklaştı. Lizzie son kez onu göreceğine sevinmişti.

Kapısı gıcırdayarak açıldı. Lizzie uyuyor numarası yapması gerektiğini düşünerek gözlerini kapadı. Eğer gözlerinin içine bakar, onunla konuşursa niyetini hemen anlardı.

Tyrell yatağa yaklaştı.

Lizzie nefes bile almıyordu.

Tyrell yatağın kenarına oturup Lizzie'nin omzunu, yanağını okşadı. Saçını yüzünden çekti.

Lizzie onun kollarına atılıp sıkıca sarılmak istiyordu ama cesareti yoktu.

Tyrell iç geçirdi, ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

"Tyrell!" Lizzie ayağa fırlayıp ona doğru koştu.

Tyrell döndü, Lizzie kollarına atıldı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Lizzie yüzünü onun göğsüne gömüp son bir kez kokusunu

içine çekti, onu sarıp sarmalayan kudretini hissetti. Tyrell bilmiyordu ama bu bir vedaydı.

"Uyuyorsun sandım. Seni uyandırmak istemedim. Elizabeth, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Onun uzun, kalın saç örgüsünü okşadı.

Lizzie konuşamıyordu. Aklına *"Seni seviyorum"*dan başka söyleyecek söz gelmiyordu.

"Elizabeth benim için de çok zor."

Lizzie başını kaldırıp baktığında gözlerindeki acı ve ızdırabı gördü.

"Bu bunalımı atlatacağız."

Lizzie anladı ki o da ilişkileri yüzünden en az onun kadar acı çekiyordu. Uzanıp yüzünü okşadı. "Kendini suçlama," diye fısıldadı.

"Seni mutlu etmek istiyorum. Ama sen ağlıyorsun."

"Ben mutluyum, Tyrell..."

"Çoğu erkeğin iki ailesi, iki yaşantısı var," dedi Tyrell. 'Bu konuyu uzun uzun düşündüm. Ama senin gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum, şu anda bile var. Elizabeth! Bana güven." Duraksadı. "Buna güven."

O zaman Lizzie verdiği karardan dönmek istedi çünkü kimseye Tyrell kadar güvenmiyordu. Ama neye yarardı? Lizzie gözlerini kapadı. "Sana hep güveneceğim, Tyrell."

Tyrell onun yüzünü ellerinin arasına alarak ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Lizzie titreyerek vücudunu onunkine yasladı ama onunla kısa bir an için bile yatağa girerse, kararından dönmekten korkuyordu. Kendini zorlayarak geri çekildi.

Tyrell onun ellerini tutarak yatağa baktı, onu kucakayıp yatağa taşımak üzereydi.

"Hayır," diye fısıldadı Lizzie, elleri hâlâ Tyrell'in göğsünde olduğu halde. "Hayır, Tyrell artık git." Geri çekildi. "Yolun açık olsun."

***

Harrington antrenin hemen solunda kalan müzik odasının penceresinde dikiliyordu. Elizabeth Fitzgerald ile ablasının, sandıkları arabaya yüklenirken yolda bekleyişlerini seyrediyordu. Üzgündü.

Tam bir hayat kadınından ziyade, iyi bir aileden gelen, anlayışlı ve hoş bir hanımla karşılaşmıştı. Onun Tyrell'e derin bir aşk beslediği belli oluyordu ama aşkını kalbine gömmek zorundaydı. Harrington onun acı çekmesine üzülüyordu. Tyrell'in ona niye tutulduğunu anlayabiliyor ancak adamın sevgisinin çok derin olmaması için dua ediyordu.

Ama öyle olsa bile önemi yoktu.

Çünkü kızına hayatta bir şans vermeliydi. Ölmeden önce kızının yürekten üzülüp yürekten sevindiğini görmek en büyük arzusuydu. Tek çocuğunu düşündüğü zaman yüreği sancırdı daima. Blanche artık güzel bir kadın olmuştu ve çevresi onu kusursuz sanıyordu, çünkü görünüşte öyleydi. Ondan ve Bayan Fitzgerald'dan başka da gerçeği bilen yoktu. Blanche'ın yaraları göze görünmüyor ama onu korkutucu bir duygusuzluğa mahkûm ediyordu.

Harrington, kız kardeşlerin arabaya binmelerini seyretti. Bayan Fitzgerald'ın gözyaşlarını görünce engel olamadığı bir vicdan azabıyla iç geçirdi. Tyrell'in ondan maddi yardımını esirgemeyeceğini umuyordu çünkü Bayan Fitzgerald, ailesinin servetini kaybettiğini söylemişti. Kadının ailesinin maddi durumunu araştırmayı düşündü. Tyrell kadına destek çıkmazsa, o çıkabilirdi.

Tam pencereden çekilmek üzereyken gözüne bir şey ilişti. Elizabeth arabanın penceresinden uzanarak uşağa bir zarf veriyordu.

Tyrell'e mektup yazmıştı. Harrington o mektubun damadına ulaşmasına engel olmaya karar verdi. O, insanları iyi tanırdı, Bayan Fitzgerald'ın duygusal bir mektup yazmış olduğunu tahmin ediyordu. Bu durumda Tyrell dayanamayıp kadının peşinden gidebilirdi. Harrington, Bayan Fitzgerald'a ne kadar üzülse de böyle bir şeye izin veremezdi.

Harrington müzik odasından çıktı. Dış kapının aralığından arabanın hareket ettiğini gördü. Uşak elinde mektupla içeri girip ağır kapıyı kapadı.

"Smythe." Harrington öne çıkıp elini uzattı. "Mektubu ben veririm."

Smythe'ın yüzü bir anda kayıtsız ancak hürmetkâr bir ifadeye büründü. "Lordum, mektup Lord Ekselansları'na."

"Ona ben veririm," dedi soğukça ve öyle bir baktı ki uşağa daha fazla itiraz etme imkânı bırakmadı.

Kızaran uşak çabucak mektubu uzattı. Mektup mühürlüydü. "Gidebilirsin," dedi Harrington.

Smythe selam verip gitti.

Harrington kütüphaneye gidip masadan bir mektup açacağı aldı.

Sevgili Tyrell,

Bu şekilde devam edemeyeceğimi anladım çünkü artık çok canım yanıyor. Çok uzun zaman önce sana âşık oldum. Seni çocukluğumdan beri seviyorum, yaşlı bir kadın olarak ölene kadar da seveceğim. Kederim çok derin çünkü seni daha şimdiden dehşetli özledim ama evliliğinin önünde durmak istemiyorum. Sana sevinç ve saadet dolu bir hayat dilerim, Blanche'la böyle bir hayat yaşayacağınızdan şüphem yok.

Ned benim değil, senin oğlun. Azizler Yortusu balosunda benim kostümümü giyerek yanına gelen kadından. Bu korkunç yalandan dolayı beni umarım affedersin ama ben Ned'i doğduğu andan itibaren öz oğlum gibi sevdim. Lütfen ondan sevgini esirgeme, Lordum. Onu çok sev, benim yerime de sev.

Elveda.

Elizabeth.

Harrington çok garip bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Bayan Fitzgerald'ın sevgisi çok derindi. Ne kadar asil bir kadındı ki kendini feda ederek, sevdiğini Blanche'la hayat kurmaya teşvik ediyordu. Ama Harrington ona acıyıp da verdiği karardan dönemezdi.

Âdeta yaptığından pişmanlık duyuyordu. Elinde mektup ve zarfla şömineye doğru yürüdü. Onları ateşin içine atıp alev alışlarını seyrederken, Bayan Fitzgerald'ın onu bir gün affetmesini ümit ediyordu.

Tyrell yüreği sabırsızlıkla çarparak uzun adımlarla eve doğru yürüyordu. Harrington'ın bir komşuyu ziyarete gittiği haberini almıştı ama evde olsaydı bile Tyrell'in umurunda değildi. Bütün gün Lizzie'nin o sabahki hali yüzünden canı sıkılmış, içinde bir huzursuzluk duymuştu.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken bu huzursuzluğun düğününün yaklaşmasından kaynaklandığına inanmaya çalıştı. Bu kapana kısılmışlık duygusu onun için artık dayanılmaz bir hal almıştı. Blanche ile yapamayacağını düşünmeye başlamıştı. Ama görevini yerine getirmeme isteği elbet geçecekti. Elbet bir süre sonra yine o eski Tyrell olacaktı. Ama son iki ayın hayatının en mutlu zamanı olduğunu inkâr edemezdi.

Duygularını da inkâr edemezdi. Elizabeth Fitzgerald'ı derin bir aşkla seviyordu.

Kalbi hızla çarparak çocuk odasının kapısını açtı. Elizabeth'in acı çektiğini görmekten nefret ediyordu ve Elizabeth, Harrington geldiğinden beri acı içindeydi. Ama şimdi onun üzüntüsünü hafifletmeye gelmişti. O sabah onu endişe etmesine gerek olmadığına ikna etmeye çalışmış ama bunu başaramamıştı.

Dadı Rosie dikiş dikiyor, Ned ise yerde oyuncak askerleriyle oynuyordu. Elizabeth görünürde yoktu. Bir baba gururuyla gülümseyerek Ned'i seyretti. Küçük oğlan bir askeri vurduktan sonra dönüp babasına gülümsedi. "Ned! Ned kazandı!" diye çığlık attı.

Tyrell gülerek onu kucağına aldı. "Birisi sana mütavazı olmayı öğretecek, oğlum," dedi. "Bu kibirle etrafına dehşet saçarsın sen."

Ned ona küçümser bir şekilde baktı. "Ned kazandı," dedi azimle.

Tyrell gülerek oğlanın gür, kara saçlarını karıştırdı.

"Baba! Yere koy," dedi Ned. "Baba!"

Tyrell donakalmıştı.

"Baba!" Ned onu göğsünden itiyordu.

Ned onu yere bıraktı. "Rosie!" dedi, dadıya ismiyle hitap ettiğinin bile farkında değildi. "Bana baba dedi!"

Ama Rosie gülmüyordu. Rengi solgun, burnu kızarıktı, sanki ağlamıştı. "Evet, Lordum," dedi boğuk bir sesle.

Tyrell birden neşesi sönerek durdu. Neler oluyordu?

Ama ne olduğunu biliyordu.

"Bayan Fitzgerald nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum, efendim."

Tyrell bir an kadına baktı, sonra çabucak koridora çıkıp Lizzie'nin kapısını açtı. Yatak yapılı, dolap kapakları ardına kadar açık, çekmecelerin içleri bomboştu.

Tyrell şaşırmıştı.

Rosie kucağında Ned ile kapıya gelerek, "Efendim," dedi fısıltıyla.

Tyrell onu duymadı bile. Çalışma masasına gidip çekmecesini açtı, o da boştu.

Anlamaya başlamıştı.

Elizabeth onu terk etmişti.

Kalbi acı verecek denli şiddetli çarparak döndü. "Ne zaman gitti?"

"Bu sabah, Lordum."

Tyrell bakıyor ama Rosie'yi görmüyordu. Onun yerine gözlerinin önünde Elizabeth'in o sabahki hali vardı. Gözlerinde acıyla... *Elizabeth onu terk etmişti.*

Bir hayvan başını kaldırıp acı ve ızdırap içinde deli gibi uludu. Kulakları sağır eden bir uluma, diye düşündü Tyrell, hem sağır edici hem muazzam hüznüyle trajik. Tahtaların çatırdadığını, parçalarının saçıldığını, camların kırıldığını duyuyordu, hayvanın iniltileri odayı, koridoru, bütün evi dolduruyordu. Bunun nasıl bir hayvan olduğunu merak ediyordu.

Sesi kısılana kadar uludu.

Sonra sessizlik oldu.

Tyrell odanın ortasında dikiliyordu, yalnız ve hareketsiz. Yan tarafındaki kırılmış gardıroba baktı, kapısı sökülüp parçalanmıştı. Kırılan pencerelerden ve aynadan yere saçılmış, irili ufaklı cam parçalarına baktı. Ellerinden kanlar damlayarak, yıkılan dünyasının parçalarına bakarak orada duruyordu.

Üçüncü Bölüm

Aralık 1814 - Ocak 1815

20

Beklenmedik Bir Yakınlaşma

Georgie Noel süslemelerinin rötuşlarıyla ilgilenirken şarkı mırıldanıyordu. Lizzie, gülümseyerek şöminenin etrafında hummalı bir hazırlıkla meşgul olan ablasını biraz geriden seyretmekteydi. Şöminenin etrafı altın ve gümüşi şeritlerle ve çam ağacı dallarıyla süslenmişti. Çok güzel, diye düşündü Lizzie ilgisizce. Ama bir türlü Noel havasına giremiyordu. Elinde değildi.

Sonbaharda Londra'nın West End bölgesine taşınmışlardı. Georgina, Eleanor'un Belgrave Meydanı'ndaki evinde hemen hiç kalmıyordu. Günlerini kitapçılarda, müzelerde, sanat galerilerinde, *London Times*'ta duyurulan kamuya açık tartışmalarda geçiriyordu. Lizzie, ablasının buraya bu kadar iyi uyum sağlamış olmasından memnundu. Georgie entelektüel sosyal harekette fırtına gibi esiyor, ayrıca şehir hayatını çok seviyordu.

Lizzie ise o kadar iyi uyum sağlayamamıştı.

O meşum yaz günü Wicklowe'dan ayrılır ayrılmaz Georgie ile beraber Glen Barry'ye gitmişlerdi. Neyse ki Eleanor kızlara şöyle bir bakıp onlara evini açmıştı; Lizzie bir yandan halasından af di-

lerken, aynı anda başına gelenleri anlatmıştı. "Seni çok seviyorum, Elizabeth," dedi Eleanor tatlılıkla. "Bana kızmanı anlayışla karşılıyor ve verdiğim karar doğru muydu diye merak ediyorum."

Tyrell'in yeni geliniyle Wicklowe'a dönüşünden hemen önce Lizzie Londra'ya taşınmıştı. Eleanor, Tyrell'in kasımda döneceğini önceden bildiğinden, ailesini Londra'ya taşımaya karar vermişti. Lizzie'nin kararını değiştirebileceğini ya da bu kadar yakın olmanın zor gelebileceğini düşünmüştü çünkü Glen Barry ile Wicklowe'un arası sadece iki saatti. Lizzie de itiraz etmemişti. Tyrell ile Ned'e yakın yaşamak yalnızca acısını artırırdı.

Şehirde birkaç hafta kaldıktan sonra Tyrell'in düğününün ertelendiğini öğrendiler. Lizzie onun Blanche ile evlenmemiş olmasına çok şaşırmıştı. Blanche hastalanmıştı; bu durumda düğün mayısta gerçekleşecekti.

Lizzie bu konuda fazla düşünmemeye çalışıyordu çünkü düşünürse bu ertelemenin onunla bir ilgisi olduğuna inanmaya başlamak gibi bir hataya düşecekti. Onu ve oğlunu terk etmesinin üzerinden dört ay geçmişti, eğer Tyrell ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olsaydı, Lizzie ondan haber alırdı. Ama almamıştı. Ona bıraktığı mektup da düşünülecek olursa, bunun anlamı çok açıktı Tyrell onu artık umursamıyordu.

Lizzie ne kadar uğraşsa da onu geniş ve ağır bir pelerin gibi saran acıyı üzerinden atamıyordu. Gündüzleri karanlık, geceleri uykusuzdu. Ama pişmanlığı yoktu. Onu ilk gördüğü andan, son sefer sarılışına kadar, onunla geçirdiği her anın değerini biliyordu. Keşke hatıralar bu kadar acı vermeseydi.

Zaman bütün yaraları iyileştirirdi. Lizzie de buna inanıyordu ama onun yaralarının iyileşmesi için henüz yeterli zaman geçmemişti. Zaman, Ned'i ardında bırakmasının acısını da henüz dindirmemişti. Bazen oğlunu Tyrell'den daha çok özlüyordu. Ama doğru

şeyi yaptığından emindi. Tyrell ile oğlunu bırakmak hayatının en zor kararlarından biriydi ama Ned'in yeri Tyrell'in yanıydı, Tyrell ise yakında evleneceği kadına aitti.

Lizzie her gün onları düşünmemek için kendini şartlandırıyordu. Dikkatini yapmak zorunda olduğu işlere veriyordu. Bunlar, halasıyla bir çay davetine, Georgie'yle alışverişe gitmek, St. Anne'deki hastalarla ilgilenmek gibi işlerdi ama nihayetinde bunlar da faydasızdı. Hatıralar beklenmedik bir anda hücuma geçiyor ve bununla beraber acısı depreşiyordu. Parkta yürüyüş yaparken birdenbire aklına bir sözcük, bir dokunuş, bir bakış geliveriyordu.

En azından Ned iyiydi. Kontes ona yazdığı mektupta babasının, Kont'un ve kendisinin Ned'in üzerine titrediklerini, oğlanın çok büyüdüğünü, midillisiyle *cavaletti* alıştırmaları yaptığını söylüyordu. Artık cümle de kurabiliyordu. Lizzie, Kontes'in mektubunu okurken ağlamıştı. Ona cevap yazarak, mektubu için teşekkür etmiş, vakit bulabildiğinde tekrar yazması için ona yalvarmıştı.

Lizzie, Ned'in çok küçük olduğu için onun yokluğunu kısa sürede atlatabilmiş olmasına seviniyordu. Acaba Tyrell de mutlu muydu?

Tyrell bütün ailesi, nişanlısı ve oğluyla Adare'deydi ya da Lizzie öyle sanıyordu. Tyrell'i Blanche'la beraber, ona bir zamanlar Lizzie'ye gülümsediği gibi gülümserken hayal etmeye çalışıyordu ama bu çok yaralayıcıydı. Lizzie onun mutlu olması ve bu konuyu geride bırakmış olması için dua ediyordu.

Georgie, Lizzie'nin koluna dokundu. "Ah, Lizzie! Tam moralin düzeldi derken bir bakıyorum dehşetli bir kederle dalıp gitmişsin. Düşünme artık onu!"

Lizzie ablasına gülümsedi. Yüreği ve ruhu büyük acılar içindeyken bile gülümsemeyi öğrenmişti. "Kederli değilim." İkisi de bunun yalan olduğunu biliyordu. "Noel'deyiz, yılın bu zamanını

çok severim. Annemle babam bugün geliyorlar, onları göreceğim için çok seviniyorum."

Georgie ona şüpheci bir bakış attı. "Ben de onları göreceğime seviniyorum ama aynı zamanda korkuyorum. Babamı Wicklowe'daki o korkunç günden beri görmedik."

Lizzie başını çevirdi. Babasıyla yeniden karşılaşıyor olması hakkında o da düşünüp endişe etmişti ama bu konuda konuşmak istemiyordu.

Annesiyle babasına sürekli mektup yazıyordu, onlar da babasının onu evlatlıktan reddettiği o meşum günden hiç bahsetmemişlerdi. Annesi artık çevresinde çok sevilen bir kadındı ve Raven Malikânesi'nde misafirsiz tek bir gece geçmiyordu. Nedense Kontes de Adare'ye geldikçe onu davet etmekten vazgeçmiyordu. Babasının mektupları ılımlıydı. Lizzie, herkesin olanları unutmuş olması için dua ediyordu.

Anna'yla da mektuplaşıyordu. Anna'nın mektupları daima aynıydı, Derbyshire sosyetesindeki hayatı ve evlilik yaşantısıyla ilgili mutlu detaylardan oluşuyordu. Asla geçmişten bahsetmiyordu elbette, Lizzie de geçmişten konuşmak istemiyordu zaten. Lizzie, ablasının mutlu ve sevgi dolu bir yaşantısı olmasına seviniyordu. Anna baharda çocuğunu dünyaya getirecekti. Ama Lizzie için ablasına cevap yazmak hiç kolay değildi.

Ne anlatabilirdi ona? Lizzie hayatının detaylarını ablasına bir mektupta anlatamazdı. Anna'nın, onun Tyrell'le ilişkisini duyup duymadığını bile bilmiyordu. Tabii artık bittiği için bunun pek bir önemi kalmamıştı. O yüzden, Glen Barry'deki zevkli park gezintilerini ve şehre taşınma maceralarını yazıyordu. Georgie'nin şehir hayatını çok sevdiğinden bahsediyor, ablasının hoşuna gidecek bir iki küçük olayı anlatıyordu.

Ama Anna bir şeyler olduğunu sezmişti. Son mektubunda onu sıkıştırıyordu.

"Sen nasılsın, Lizzie? Kendinden hiç bahsetmiyorsun! Senin mutlu olmanı istiyorum ve senin için sürekli endişeleniyorum. Lütfen sen de Georgie gibi şehri sevdiğini söyle." Anna ayrıca Lizzie'yi gelecek yaz, Raven Malikânesi'ne ya da Glen Barry'ye dönmek yerine Derbyshire'a çağırıyordu. *"Derbyshire'ı çok seversin çünkü burası İngiltere'nin en güzel bölgesi! Çok gelen gidenimiz olduğu için hiç canın sıkılmaz, ayrıca Thomas'ın birçok yakışıklı ve bekâr arkadaşı var. Seni çok özledim, Lizzie; lütfen geleceğini söyle."*

Lizzie henüz cevap vermemişti. İleride bir gün Anna'yı mutlaka görmeye gidecekti ancak yaraları henüz çok tazeydi; şu anda böyle bir ziyareti kaldıramazdı, özellikle de Anna onu Thomas'ın arkadaşlarından birisiyle tanıştırmak isterken. Ayrıca Lizzie yaşadıklarını duymayan kalmadığı için kimsenin onu istemeyeceğini de biliyordu. O da zaten kimseyi istemiyordu. Evlenebilse bile, Tyrell'i sevmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini de biliyordu. Onun için artık başka bir erkek yoktu.

Eleanor salona girince kara düşüncelerine ara verdiği için sevindi. "Noel dekorumuz hoşuna gitti mi, ne dersin? İtiraf edeyim, hepsi Georgie'nin marifeti."

"Salon çok şenlikli oldu." Eleanor gülümsedi. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüş, bir düşesten daha çok elmas takmıştı. Lizzie, halasının ona kin tutmayarak, en zor zamanında kucak açmasını hiç unutmayacaktı.

"Anne ve babanız geldi. Arabalarının yaklaştığını gördüm." Kızlara gülümsedi. Sonra Lizzie'ye, "Mutfakta gördüğüm o üzümlü keki sen mi yaptın?" diye sordu.

Lizzie başını salladı. "Dün gece," dedi. "Babam çok sever."

Eleanor onun yanağını okşadı. "Gecenin hangi vaktiydi bakayım? Geceyarısı mı? Sabahın ikisi? Üçü?"

Lizzie gözlerini kaçırdı. Gecelere düşman olmuştu. O karanlık saatlerde yalnızlığı, hatıraları, Tyrell'e ve oğluna duyduğu sevgi onu rahat bırakmıyordu. Uyuduğunda ise, gerçek kadar canlı rüyalar görüyordu. Bazen onunla sevişiyor, bazen gülüşüyor, sarılıp şakalaşıyordu. Ned de genellikle yanlarında oluyor, bir aile tablosu oluşturuyorlardı. Bu rüyalardan müthiş bir acıyla uyanıyordu. Londra'da, sevgisiz ve yalnız olduğunu hatırlayınca göğsüne bir bıçak saplanır gibi oluyordu.

"Çok zayıfsın," diye çıkıştı Eleanor, "geceleri uyumayıp koridorlarda dolaşırsan böyle olursun tabii."

Lizzie de bir iki beden küçüldüğünü biliyordu çünkü bütün giysileri dikiş yerlerinden içeri alınmıştı. Ama sıska olmadığını görmek için dolgun göğsüne bakması yeterliydi. Halasına gülümsedi. "Çok endişe ediyorsun sen de. Beni azarlama."

Ama Eleanor ona bir mektup uzatarak memnuniyetsiz ve kısık sesle, "Bu az önce geldi," dedi.

Lizzie posta damgasını görünce kalbi yerinden çıkacaktı. Mektup İrlanda'dandı. Zarfın diğer yüzünü çevirdi, Kontes'in mührünü taşıyordu.

"Lizzie bu yazışmaların sana yaradığını zannetmiyorum," dedi Eleanor.

Lizzie başını kaldırıp halasına baktı. "Ned'in nasıl olduğunu merak ediyorum."

"İyidir. Ned çok iyidir. Bence Kontes'e artık sana yazmamasını söylemelisin."

"Onu özlüyorum," dedi. Kontes'le yazışmasına karışılmasına tahammülü yoktu.

"Unut artık," dedi Eleanor. "Hayatım, başka türlü hayatına devam edemezsin."

Lizzie, halasına gülümsedi. "Hayatıma devam ediyorum ya. Şehre taşındık, yemek davetleri verdik, ben St. Anne Hastanesi'nde gönüllü olarak çalışıyorum," dedi. Orada haftalardır gece ve gündüz olmak üzere, hasta kadın ve çocuklara yardım ediyordu. "Hayatımı dolu dolu yaşıyorum."

Eleanor iç geçirdi.

Kapı çalındı, Lizzie kurtulmuştu. Salonun kapısına gidip Leclerc'in kapıya cevap vermeye gidişini izledi. Kapıda yakışıklı Rory vardı.

Annesiyle babasını bekleyen Lizzie şaşırmıştı. Rory elinde Noel hediyeleriyle dolu bir valiz tutuyordu.

Lizzie gülümsedi. Çok sevdiği Rory'yi gördüğüne sevinmişti. Rory çok akıllı, çok sevimli ve elbette, çok yakışıklıydı. Lizzie onu korkunç yalanıyla darılttığı geçen yazdan beri görmemişti. Ama o zamandan beri köprünün altından çok sular akmıştı. Lizzie, Rory'nin onu affetmiş ve geçmişi geride bırakmış olduğu umuduyla kapıya doğru yürüdü. "Rory! Seni görmek ne güzel. Mutlu Noeller," dedi usulca.

Rory valizi yere koyup selam verdi. "Merhaba Lizzie." Doğrulup onu süzdü ama yüzünde tebessüm yoktu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Mutlu Noeller." Gözlerinde, dile getirmediği ama Lizzie'nin anladığı bir soru vardı.

Tartışmalarından o da Lizzie kadar pişmandı. Lizzie rahatlayarak gülümsedi. "Geldiğin için teşekkürler."

O da gülümsedi. "En sevdiğim akrabalarımı görmezsem olmazdı."

"Ah, hâlâ çok kibarsın!" İki elini kendi ellerinin içine alarak güldü. Kendi kahkahasından irkilerek, İrlanda'dan geldiğinden beri ilk defa güldüğünü fark etti.

Ama Rory artık ona bakmıyordu. Gözleri Lizzie'nin arkasında bir noktaya yönelmişti. "Umarım bu beni özlediğin anlamına geliyordur," diye mırıldandı.

Lizzie onun ellerini bırakmadan arkasına baktı. Georgie ile Eleanor kapıda duruyor, Eleanor yeğenini görmenin sevinciyle gülümsüyordu. Georgie ise gözle görülür derecede gergindi. Lizzie onlara dönüp Rory'yi de yanına çekti. "Yemeğe kalıyorsun," dedi.

Rory güldü. "Bakarız. Merhaba yengeciğim. Sen de beni Lizzie kadar coşkulu mu karşılayacaksın?" Georgie'ye baktı.

Lizzie de ablasına baktı ve Georgie'nin çok iyi göründüğünü fark ederek sevindi. Georgie uçuk mavi bir elbise giymiş, beline de beyaz bir kuşak bağlamıştı, yanaklarına kir, burnuna altın tozu bulaşmıştı. Koyu sarı, uzun saçı, salonu süslemek için merdiveni tek başına taşımaya kalkıştığında çözülmüştü. Bal rengi, yumuşak bukleleri yüzünün yanlarından ve omuzlarından aşağı dökülüyordu. Georgie dağınık görünse de güzel bir kadına dönüşmüştü. Üstüne bir de yanakları kızarınca daha da hoş olmuştu.

Eleanor uzun süre ortadan kaybolduğu için yeğenini azarlıyordu. "Nerelerdesin? Ne ilgisiz bir akraba oldun sen," diye kızıyor ancak aynı zamanda gülümsüyordu.

Rory eğilerek selam verdi. "Yengeciğim, çok özür dilerim." Doğrulup yanakları hafiften kızararak Georgie'yi başıyla selamladı. "Bayan Fitzgerald."

Georgie gözlerini kaçırarak reverans yaptı. "Bay McBane."

Rory de derhal gözlerini ondan ayırarak Lizzie ile Eleanor'a gülümsedi. "Rahatsız etmezsem yemeğe kalmak isterim."

"Rahatsız etmek de ne demekmiş, öyle değil mi Eleanor?" dedi Lizzie hemen.

Eleanor, Lizzie'ye bir bakış attı. "Kerata seni!" diye haykırdı, nihayet Rory'nin yanağını öperek. "Bizim de bu sıralar biraz neşelenmeye ihtiyacımız var. Buranın yolunu unutmuştun galiba."

Rory, yengesine sırıttı. "Çeşitli meselelerle meşguldüm, yengeciğim."

"Hangi meselelerden bahsettiğini sormaya korkuyorum. Umarım işle ilgili meselelerdir."

"Elbette." Güldü. Lizzie'ye göz kırptı, Lizzie onun ihtiraslı bir gönül macerasına atılmış olduğunu düşündü.

Eleanor yeğenini koluna takıp salona doğru yürümeye başladı. "Kızlar anne ve babalarını bekliyorlar, bu akşam çok eğleneceğiz. Sen de kal."

Rory gülerek, "Ben de seni çok özledim, yengeciğim," dedi.

Onun arkasında Georgie, Lizzie'ye ümitsiz bir bakış gönderdi. İkili salona girince, Lizzie'nin yanına gitti. "Neden onu akşam yemeğine davet ettin?" dedi sessiz bir haykırışla. Çok sinirli bir hali vardı. "Şu halime bak!"

Lizzie yine gülümsedi. "Yemekten önce üzerini değiştirebilirsin. Ne güzel işte, güler eğleniriz. Buraya geldiğimizden beri hiç eğlenceli misafirimiz olmadı, Eleanor'un arkadaşları yaşlı ve sıkıcı! Hem Rory bizim kuzenimiz, benim de arkadaşım."

Georgie onun elini tuttu. "Onunla son konuşmamızı unuttun mu? İkimize de çok kızmıştı!"

"Bize artık kızgın olmadığı ortada!"

Georgie kollarını bağladı. "Çok çapkın! Onunla gülüp eğlenemem çünkü onun ne ahlaksız bir adam olduğunu biliyorum!"

Lizzie gülüyordu. "Onu tanımıyorsun bile. Ahlaksız bir adam değil. Kadınlardan çok, politikayla ilgilenir. İkinizin birçok ortak noktası var..."

Georgie kızararak, "Hiçbir ortak noktamız yok!" diye bağırdı. "Hem de hiç!"

"Hımm. Nedense aşırı tepki gösteriyorsun. Georgie, dürüst ol lütfen. Adam yakışıklı, hoş, hem de bekâr," diye sıraladı Lizzie, Rory'nin bu özelliklerini ablası fark etmemiş olabilir düşüncesiyle.

Georgie iyiden iyiye sinirlenmişti. "Bana ne onun görüntüsünden! Ayrıca çapkınlığın bana göre hiç hoş bir tarafı yok! Bekârsa bana ne canım! Ben evlenmeyeceğim ki!"

Lizzie ablasının kafasına gerçekten sert bir şeyle vurmak istiyordu. Onu hiç böyle gergin ve sinirli görmemişti. Geçen yaz Rory'nin ablasından hoşlandığını hissetmişti, şimdi de Georgie'nin abartılı duygularına bakınca, bu hoşlanmanın karşılıklı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. "En azından yakışıklı olduğunu kabul edemez misin?

Georgie'nin inatçı bakışlarından böyle bir şeyi kabul etmeyeceği belli oluyordu.

Lizzie'nin aklına ablasının Rory McBane gibi bir züppeden korkuyor olabileceği geldi. Yoksa politika sevgisi, yakışıklılığı, ailesi göz önünde bulundurulacak olduğunda McBane tam ablasına göreydi. Bir gün Eleanor'un servetini de miras aldığında o zaman Georgie için gerçekten çok iyi bir kısmet olacaktı.

"Ben onun gelişine çok sevindim. Umarım yine buraya uğrar. Eleanor'un yaşlı arkadaşlarından çok sıkılmıştım."

Georgie'nin kızgın ifadesi kayboldu. İç geçirdi. "Özür dilerim. Niye sinirlendiğimi bilmiyorum. Elbisemi değiştireyim, annemle babam için elbette." Rory'nin elinde bir kadeh elma şarabıyla, uzun bir hikâye anlatarak Eleanor'u eğlendirdiği salona doğru bir göz attı.

Lizzie de oraya baktı. Rory McBane parıldayan yeşil gözleri, gamzeli çenesi ve sevimli tebessümüyle gerçekten gösterişli bir adamdı.

Georgie derin bir nefes alıp sakin bir edayla konuşmaya başladı. "Aslında burada olmasına seviniyorum. Aylardır ilk kez bu akşam seni gülerken görüyorum."

Lizzie, ablasına dikkatle baktı. "Rory çok esprilidir."

"Hayır." Georgie onun elini tutup gözlerinin içine baktı. "Onu çok seviyorsun, o da seni çok seviyor. Lizzie, bunu görmemek için aptal olmak gerekir. Eminim o bunun için buraya geldi."

Çok eğlenceli bir akşam geçirdik, diye düşünüyordu Lizzie. Yemekte bolca sohbet edilmiş, Lizzie'nin annesi İrlanda yüksek sosyetesindeki maceralarını anlatmıştı. Annesine göre, artık Kontes'le sıkı dost olmuşlardı. Haftada en az bir kere Adare'deydi. Kontes onun tanıdığı en nazik, en asil, en güzel kadındı. Üçüncü kadeh şarabını içerken, "Ah, bir de Kont'un ona nasıl davrandığını görseniz," diyordu soluğu kesilerek. Kocasına baktı. "Sen de ondan bir şeyler öğrenmelisin."

Babası, Lizzie'ye sıcak bir şekilde tebessüm edince, Lizzie kalbinde bir çarpıntı hissetti. Gerald, "Öyle tabii, canım," diye cevap verdi karısına.

Lizzie, annesinin Ned'i görüp görmediğini merak ediyordu. Tabii Ned, babasıyla Wicklowe'da ikamet ediyordu. Ama Lizzie'nin annesi de oradayken bir kez Adare'ye gelmiş olabilirlerdi. Tebessümü solarak, şarabına uzandı.

Başköşede sessizce oturup keyifle Lydia'nın maceralarını dinleyen Eleanor nihayet konuştu. "Seni böyle mutlu gördüğüme çok sevindim, Lydia."

"Ah, kızlarımı çok özlüyorum," dedi Lydia aceleyle. "Raven Malikânesi eskisi gibi değil! Tabii, Lizzie ile Georgie'nin seninle yaşamalarını asla kıskanmıyorum, Eleanor. Anna da çok iyi; kocası Thomas, kızımın üzerine titriyor. Torunumu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Keşke Anna'da burada olsaydı," dedi Eleanor.

"Ah, sevgili kızımı görmek için sabırsızlanıyorum," diye haykırdı Lydia.

Gerald, Rory'ye dönerek, "*Times*'taki karikatür harikaydı," dedi.

"Rory'nin karikatürleri çok zekicedir," dedi Lizzie.

Rory gülümseyerek ona bir bakış attı. Yumuşak bir tonla Gerald'a, "Hangisi?" diye sordu.

"Parlamento Binası'nı ateş püskürtenler, kılıç yutanlar ve her türlü deliyle dolu bir sirk olarak gösteren. Parlamento Başkanı'nı da toynak, boynuz ve kuyrukla çizmişsin."

Rory güldü ama Georgina'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Rory bir an ona baktı. Sonra Gerald'a gülümsedi. "Onu, İrlandalı yurttaşlarımızın politik ruhlarını satmaya ikna eden bir şeytan olarak çizdim, Sör."

Eleanor iç geçirdi. "Bakıyorum da radikal görüşlerin değişmemiş."

Georgina yanakları pancar gibi kızararak, "Radikal görüşler," dedi.

Lizzie bu konuşmanın nereye varacağını gayet iyi biliyordu. Öksürdü. "Tatlıyı salonda yiyelim mi?"

Ama Rory'nin keyfi yerindeydi, Eleanor'a sırıtıyordu. "Neredeyse Prinny'yi* çizecektim, o yüzden biraz da olsa ihtiyat gösterdiğim için memnun olmalısın, yengeciğim."

* İngiltere Kralı IV. George'un takma adı. (ed.n.)

Eleanor cevap vermek üzereyken Georgina, "Bizim yurttaşlarımız politik ruhlarını satmıyorlar!" dedi. Kadın şaşırmıştı.

Rory yüzünde şen bir gülümsemeyle masanın karşısından Georgina'ya döndü. "Size katılmıyorum, Bayan Fitzgerald ama bir kadınla tartışmaya girmemeyi tercih ederim."

Lizzie telaşlandı. Ablasının ateşli görüşlerini bildiği için ilginç bir tartışmanın başlayacağını tahmin ediyordu.

Georgina gülümsemeye teşebbüs bile etmedi. Hemen, "Neden?" diye sordu, dirseklerini masaya dayayıp öne doğru uzanarak. "Kadınların aklı yok mu? Bizim düşüncelerimiz önemli değil mi? Yoksa önemli olmayan yalnızca benim fikrim mi Bay McBane?"

Rory irkilmişti. "Kadınların aklı vardır, Bayan Fitzgerald," dedi çabucak. "Tabii ki vardır! Söylediklerimden öyle bir anlam çıkarmanıza üzüldüm. Sizin fikriniz de elbette önemlidir," dedi ama Georgina'nın tuzağına düştüğünü anlamıştı. Kızarıyordu.

Georgie ona gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı. "Fikrimce karikatürleriniz çok kışkırtıcı."

Lizzie gülse mi gülmese mi bilemeyerek dudağını ısırdı. Rory'nin gözleri kocaman açılmış, Georgie ise keyiflenmişti. Halasına çok tatlı bir şekilde tebessüm etti. "Üzümlü kek ve brendi için salona geçelim mi?"

Ama Rory masanın üzerinden Georgie'ye doğru uzandı. Artık gülümsemiyordu. "Yemek masasında beni kışkırtıcılıkla mı suçluyorsunuz?"

"Evet, efendim. Birlik Parlamentosu'nda, bizim adımıza önemli meseleleri konuşan kişileri kötülüyorsunuz."

Rory bir an konuşamadı. Lizzie onun yüzünde ilk kez bu denli komik bir şaşkınlık ifadesi görüyordu.

"Ama tabii benimle tartışmak istiyorsanız kendi görüşünüzü savunabilirsiniz. Aksi halde bir kadın tarafından alt edilmiş olacaksınız," diye ekledi kayıtsızca.

Lizzie elini ağzına götürerek kahkahasına engel oldu.

Annesiyle babası ise şaşkın şaşkın bakıştılar. Annesi, "Georgina May! Salona geçiyoruz," dedi.

Georgie kayıtsızca omuz silkerek, kendini beğenmiş bir tavırla ayağa kalktı.

Rory de ayağa fırladı ama Lizzie bunu bir beyefendinin istemsiz bir davranışı olarak yorumlamadı. Rory, "Beni tartışmaya çekmeye kararlı!" diye haykırdı ortaya.

Georgie sağduyulu davranıp tereddüt gösterdi. "Sizinle tartışmaktan korkmuyorum, beyefendi," dedi yumuşak bir sesle. "Henüz söylediklerimin aksini ispat edebilmiş değilsiniz."

Rory ağzı açık bir halde bakıyordu.

"Ya da yenildiğinizi kabul edebilirsiniz." Georgina tatlı tatlı gülümsedi.

Lizzie, Rory'nin tahrike gelmemek için ne kadar uğraştığını görüyordu. "Bayan Fitzgerald, hiçbir centilmen tanımıyorum ki bir hanımla gerçekten tartışsın. Siz çok kararlısınız ama ben size ayak uydurmayacağım!"

Georgina çileden çıkarak gözlerini devirdi. "Siz mi bana ayak uyduracaksınız? Hiç sanmam, Bay McBane."

Rory başını sallayarak masaya yaslandı. "Bu denli bir zekâ size zarar verir," dedi açıkça ve ikisinin gözleri birbirine kilitlendi.

Annesi de Lizzie gibi hayretler içinde onları seyrediyordu. Gerald ayağa kalktı. "Haydi şu brendiyi içelim," dedi. "Ben de aynı fikirdeyim, centilmenler hanımlarla tartışmaya girmemelidirler."

Lizzie tartışmanın engellenmesiyle rahatladı. Kolunu sıkıca ablasına doladı. "Keki salonda yiyeceğiz," dedi ama şimdi onun da merakı uyanmıştı. Kesinlikle pes etmemiş olan Georgie sinirlenmişe benziyor, Rory ise ona aşırı düşünceli bir şekilde bakıyordu. Lizzie onun bir kadına böyle baktığını hiç görmemişti.

Georgie başını sallayarak, "Affedersiniz," dedikten sonra yemek odasını terk etti. Lizzie, Rory'ye döndü ama onu ablasına doğru kısık gözlerle bakar buldu. O anda bir avın başladığını sezdi. Rory birdenbire nasıl da Tyrell'e benzemişti. "Lütfen onun kusuruna bakma," dedi. "O politikayla çok ilgilidir, ayrıca açık sözlü birisidir. Sana karşı suçlamalar yapmak istemediğinden eminim. İrlanda söz konusu olunca o da en az senin kadar heyecanlanıyor."

Rory kravatını çekiştirdi, belki de gevşetti ve ona döndü. Nihayet gülümsedi. "Özür dilenecek bir durum yok. Hem ablan benim karikatürlerim yüzünden alınganlık gösteren tek kişi değil. Belki bir gün onu da yanıma çekebilirim."

Lizzie güldü. "Çok zor. Kimse onun kadar..." Tam ablasının ne kadar inatçı ve dikkafalı olduğunu söyleyecekti ki sustu.

"Kimse onun kadar, ne?.." diye üsteledi Rory.

"Kimse onun kadar *zeki* değildir," dedi Lizzie tatlılıkla gülümseyerek. Ama o dakikada asıl kendisinin zeki olduğunu fark etmişti.

Rory onun aklından geçenleri tahmin edemedi çünkü gözleri çoktan diğer odaya yönelmişti.

Nihayet salona geçtiler. Rory ile Gerald konyak içip at yarışlarından konuşuyorlardı; Lydia ise Georgie ve Eleanor ile kanepede oturmuş, siyasi görüşlerinde bu kadar inatçı ve açık sözlü olduğu için Georgie'yi azarlıyordu. Georgie ise kendini savunmaya bile gerek duymayarak konuşmayı reddediyordu. Lizzie aldırmıyordu. Bu, aylardır geçirdiği en güzel akşamdı. Tyrell'in hayali hemen zihninde

canlandı ama acı duymadı. Hayali zorla zihninden uzaklaştırıp kadınların yanına gitti. Onlara gülümsedi.

"Baba, pipo içmek istersen, Eleanor hala terası kullanmana bir şey demez."

Babası ona sevgiyle gülümsedi. "Sevgili Lizzie, her zamanki gibi düşüncelisin. Şimdi içmeyeceğim."

Lizzie bu sefer Rory'ye döndü. "Sen ister misin?"

"İsterim ama dışarısı çok soğuk." Yeşil gözleri parıldayarak gülümsedi. Artık gevşemiş, uzun bacaklarını üst üste atmıştı ve yüzünde o her zamanki yumuşak, muzip ifade vardı. Gözlerini üç kadının oturduğu kanepeye çevirdi.

"Georgina, kuzenini, hem de öz kuzenini böyle tuzağa düşürmen hiç hoş değildi," diyordu Lydia.

Georgie anlaşılmayan, belirsiz bir şey mırıldandı.

Lizzie, Rory'nin ablasına bakışını seyrediyordu. Rory'nin vücudu durgundu ama gözleri öyle değildi. Son derece istekli bakıyorlardı. Birdenbire Lizzie'nin baktığını hissederek gözlerini hızla ona çevirip gülümsedi. "Onu oradan kurtarmamız gerekir mi?" diye sordu.

Lizzie de gülümsedi. "Biliyorsun, eğer isterse kendini savunabilir."

Rory güldü. "Evet, biliyorum."

"Oyun odasında içmek ister misin o halde?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Rory ayağa kalkıp uzun vücudunu esneterek. Gözlerini yüzüncü kez odanın içinde dolaştırdı. Lizzie'ye doğru eğildi. "Sen nasılsın, Lizzie? Sen nasılsın gerçekten?" Ona dikkatli dikkatli bakıyordu.

Lizzie gerilmişti. "Daha iyiyim," dedi ve şaşırtıcı bir biçimde bu doğruydu. "Senin gelişin keyfimi yerine getirdi."

Rory onun yanağına dokundu. "İlk geldiğimde üzgün görünüyordun, sebebini de çok iyi biliyorum."

İyiden iyiye gerilen Lizzie dudaklarını ıslattı. Ardında gizlenmiş, saldırıya geçmeyi bekleyen kederin farkındaydı. "Zor zamanlardı," dedi nihayet. "Çok zor."

Rory duraksadı. "Açık konuşabilir miyim?"

Lizzie onun söyleyeceklerinden korkuyordu.

"Eğer bir kız kardeşim olsaydı onu da ancak seni sevdiğim kadar sevebilirdim. Wicklowe'dan ayrılmana memnunum, hem de çok."

Lizzie gözlerini çevirdi. "Başka seçeneğim yoktu," dedi kararsızca.

"Özür dilerim, bu konunun sana hâlâ bu denli acı verdiğini düşünemedim." Elini tuttu.

Lizzie dürüstçe konuşmaya karar verdi. "Tyrell'i kalbimden atabilmiş değilim."

Rory yüzünü ekşitti. "O senin sadakatine layık değil! Sana o şekilde davrandıktan sonra. Yaptığı şey dürüstlüğe sığmaz."

Lizzie daha fazla dinlemek istemiyordu. Hemen konuyu değiştirdi. "Londra'da uzun süre kalacak mısın?"

"Evet. Bu şehirdeki politik tartışmalara katılmazsam karikatürlerimi çizemem."

"O zaman sık sık ziyaretimize gelirsin," dedi Lizzie. "Lütfen gel, Rory. Misafirlerimiz hiç eğlenceli değiller. Eleanor halanın arkadaşları yaşlı ve sağır."

Rory güldü. "O zaman ben de başınızın belası olayım."

"Güzel," dedi ve birbirlerine gülümsediler.

Derken, Rory'nin gözleri gezinmeye başladı. Lizzie omzunun üzerinden arkasına bakınca Georgie'nin kalkıp odanın diğer ucun-

daki pencerelere gitmiş olduğunu gördü. Ama dışarı bakmıyordu. Pürdikkat Rory ile Lizzie'yi izliyordu.

Rory eğilip izin istedi. Lizzie onun dosdoğru ablasına doğru gittiğini anladı. Akıllı adamdı şu Rory, Georgie'nin yanına gitmeden önce durup Eleanor ve Lydia ile lafladı.

"Lizzie?"

Lizzie, babasına baktı. "Annem pek mutlu görünüyor," dedi biraz tedirgin bir biçimde. Wicklowe'daki o günden beri böyle karşılıklı konuşmamışlardı.

"Çok mutlu," dedi babası da. "Kötü şöhreti devam ediyor ama arkadaşları da peşinden koşuyor."

Lizzie dudağını ısırdı. Annesi onun yüzünden kötü bir şöhret edinmişti. "Çok özür dilerim, baba," diye haykırdı. "Beni affettin mi?"

Babası ellerini tuttu. "Evet, canım, seni affettim. Ama sen beni affedebilir misin? Lizzie, sen benim yüreğimsin, ruhumsun, o gün sana o sözleri nasıl söyledim bilemiyorum."

"Baba affedecek bir şey yok," dedi Lizzie gözleri dolarak. "Seni ne çok üzdüğümü biliyorum. Düşüncesizce davrandım. Yanlış bir seçim yaptım. Annemle sana bunca acıyı çektirmek ve sizleri böylesine mutsuz etmek istemezdim."

"Bunu biliyoruz. Seni çok seviyorum," dedi Gerald. Onu kendine doğru çekti. "Bu konuyu bir daha konuşmayalım, Lizzie."

"Londra'yı nasıl buldunuz?" diye sordu Rory kısık sesle. Konuşacak başka konu bulamamış olması hiç Rory'den beklenecek bir şey değildi. Bir okul çocuğu gibi çekingendi ve kravatını çekip gevşetmek istiyordu ama bunu zaten yapmıştı. Georgina gördüğü en güzel kadınlardan birisiydi ama Rory'nin yakışıklılığını da zekâsını da görmezden geliyordu. Ne kadar zeki olduğunu az önce yemek masasında göstermişti. Politik görüşleri tamamen farklıydı; bununla beraber, Georgina'nın derin politik fikirlere sahip olması Rory'nin çok hoşuna gitmişti.

Georgina teras kapısının yanında durmuş, düşüncelere dalmıştı ama göz ucuyla Rory'ye baktı. Rory'nin alışık olduğu süslü kadınlardan çok farklıydı. "Londra'ya bayıldım," dedi. Gülümsemiyordu. Rory onun çok heyecanlı olabileceğini düşündü ama bundan emin olamıyordu.

Onun klasik görünüşünü fark etmişti, Georgina geçmiş hayatında sarışın bir Mısır kraliçesi olabilirdi. Ailesinin sınırlı imkânlarına rağmen daima asil bir hava taşıyordu. Rory ortamı rahatlatacak bir şey söylemesi gerektiğini biliyor ama aklına bir şey gelmiyordu. "Neden o kadar çok sevdiniz bu şehri?"

Georgina kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Uzun, ince bir kadındı ve bu hareket onun gösterişli olmayan göğsünü kaldırmıştı. Elbisesi fazla iddialı olmadığı için, Rory'nin fazla dikkat etmemesi gerekirdi ama etmişti. "Çok hareketli," dedi Georgina, nihayet ona bakarak.

Rory de ona baktı ve bir an aklı tamamen başından gitti. Georgina'nın aralarında geçen tartışmayı kastetmiş olması ihtimali hemen aklına gelmemişti. O sırada adam, Georgina'nın bacaklarının uzun olup olmadığını düşünüyordu, bu da beynini hiç de cenetilmence olmayan düşüncelerin işgal etmesine yol açıyordu. "Benim gibi eksik akıllılar yüzünden mi?"

Georgina kızardı. "Öyle söylememeliydim! Çok özür dilerim. Kendimi kaptırdım, Bay McBane. Kışkırtıcılık ağır bir suçlama ve Napoléon geri çekilmekte olsa bile savaş bitmiş sayılmaz. Hâlâ insanlar bu yüzünden asılabilirler."

"Üzülür müydünüz?" diye sordu hem de son derece lakayt bir biçimde.

Georgina gözlerini dışarıdaki karanlığa dikti. "Sizin ölmenizi istemem, Bay McBane."

"Çok rahatladım." Nabzı hızlanmıştı.

Georgina gülümsedi, sonra çabucak gülümsemesini gizledi.

Onu gülümsetmişti! Şimdi gerçekten okul çocuğuna dönmüştü çünkü ölçüsüzce sevinmişti. "Peki, nedir Londra'nın sizi çeken yanı?" Ondan bütün genç hanımların vereceği cevabı, yani baloları, yemek davetlerini beğendiğini, şehirde birçok genç, güzel kadının ve erkeğin bulunduğunu, her şeyin çok heyecan verici olduğunu söylemesini bekliyordu.

"Londra'nın en iyi yanı mı?" Sesine bir coşku gelmişti.

Rory başını salladı, gerçekten merak ediyordu.

"Kitapçıları," dedi ve yanaklarında iki pembe benek belirdi.

"Kitapçıları," diye tekrarları Rory. Âdeta sevinmişti; böyle zeki ve düşüncelerini savunan bir kadının kitapları modaya, kitapçıları balo salonlarına tercih etmesine şaşırmaması gerekirdi.

"Evet, kitapçıları seviyorum." Çenesini kaldırdı. "Çok şaşırdınız bakıyorum. İşte gerçeği öğrendiniz, ben modayla ilgisi olmayan bir kadınım. Sağlam politik görüşlerim vardır, yemek davetlerinden hoşlanmam ve zaman geçirmek için Platon ya da Sokrates okumaktan daha uygun bir şey düşünemiyorum."

Rory şaşırmıştı. Ayrıca bu kadının daha önce hiç öpüşüp öpüşmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Ama tabii eski nişanlısı olacak o iğrenç adamla öpüşmemiş olması mümkün değildi. *Bunu* hâlâ aklı almıyordu. "Neden her sözünüz meydan okuma gibi geliyor bana?"

Georgina gözlerini açtı. "Ben size meydan okumuyorum!" dedi biraz telaşlanarak. "Şaşırmış gibi bir haliniz var."

Rory onun amacının zaten bu olduğundan emindi. Elinde olmadan gülümsedi. "Ah, gerçekten çok şaşırdım. Felsefeyi ve politikayı seven bir genç hanım, ne kadar şaşırtıcısınız."

Georgina kızararak derhal başını çevirdi ve gitmeye davrandı. "Şimdi de bana gülüyor musunuz? Bana bir soru sordunuz, ben de sorunuza dürüstçe cevap verdim! Kusura bakmayın ben diğer kadınlar gibi süs bebeği değilim. Ah! Lizzie var! *Onu* unutmamışsınızdır kuşkusuz."

Rory yana doğru geniş bir adım attı, biraz kızmıştı. Georgina kadar onu kızdıran bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştı. Onu arkasından tutup kendine çevirdi. "Bu ne demek?" diye sordu. Öfkesine hâkim olması gerekiyordu, yoksa davranışı giderek çirkinleşecekti. Bu arada göz ucuyla, ökse otunun altında durduklarını görmüştü.

Öfkesi buharlaşıp kayboldu. Gülümsemeye başladı; çok, çok mutluydu.

Ama Georgina'nın gözlerinin parladığını görünce şaşırdı çünkü kadının gözleri nemlenmişti. "Cazibeniz beni etkilemiyor demek," diye haykırdı Georgina. "Sizin gibileri bilirim! Bırakın beni beyefendi!"

Rory onu işitmiyor, sadece onun safir gözlerini, ileri doğru uzanmış dolgun dudaklarını, küçük, ilginç göğsünü görüyordu. Şehvete kapılmıştı. Derhal hamle yaptı. Georgina ondan o kadar hoşlanmayabilirdi ama Rory onu istiyordu, hem de bir süredir. Ayrıca kadının da onu isteyip istemediğini anlayabilirdi. Georgina'nın gözlerinden onu da kendisini istediğini *hissediyordu*.

Kadını kollarına alıp göğsüne yasladı. Georgina karşı koyarak bağırdı, Rory daha sıkı sarıldı. Ona konuşma fırsatı vermek istemiyordu. Georgina'nın onun bu hareketi karşısında çok şaşırdığı her halinden belliydi.

21

Samimi Bir Sohbet

Mary de Warenne huzur, sevgi ve neşe dolu bir tatil geçirmek istiyordu. Aile geleneği oladak tatillerini daima Adare'de geçirirlerdi ama Tyrell'in nişanı dolayısıyla Londra'daki Harmon House'taydılar. Ailenin özel salonunda genişçe bir koltukta oturuyordu ve on yedi aylık Ned ile birkaç ay önce bir yaşını dolduran diğer torunu Elysse, onun yanında mutlu mutlu oynuyorlardı. Bu tablo yüreğini ısıtıyor ama Tyrell için endişelenmesine engel olamıyordu.

İçinde sıkıntıyla salonun diğer ucuna baktı. Tyrell, Noel için Cornwall'dan gelen Rex, Edward ve büyük oğlu Devlin O'Neill ile şöminenin önünde ayakta duruyordu. Erkekler her zamanki gibi savaştan konuşuyorlardı ve yine her zamanki gibi ailede herkesin farklı düşünceleri vardı. Hararetli bir tartışma sürüp gidiyor ama Tyrell pek dinlemiyordu. Sohbetten ve oradakilerden uzak, asık yüzle şöminede oynaşan alevleri seyre dalmıştı.

Mary kendi oğlu gibi sevdiği Tyrell'i seyretmeye devam etti. Ancak onun bu keyifsizliğinin sebebini sormaya cesaret edemiyordu. Edward da Tyrell'in üzerine gitmek istemiyordu. Mary, Tyrell'in yü-

zünün artık neden gülmediğini ve neden işlerine bu denli gömüldüğünü çok iyi biliyordu. Onun kalbi yaralıydı ve Mary onu teselli edememenin üzüntüsü içindeydi.

Kendisi ne kadar şanslıydı; bir değil iki kez aşk evliliği yapmıştı ve Edward onun hayatının aşkıydı. İçinde bulunduğu cemiyetin kadınlarının aksine o, vârislerinin ailesi ve görevleri uğruna kendini feda etmesi gerektiğine inanmıyordu çünkü böyle bir fedakârlığın nasıl sonuç verdiğini bizzat görmüştü.

Devlin birden erkeklerin arasından ayrıldı. Uzun, bronz tenli ve yakışıklı oğlu, yüzünde tebessümle hanımlara doğru yürürken gözlerini karısına dikmişti. Virginia, Noel'de onlara misafirliğe gelmiş olan Blanche'ın yanında, on altı yaşındaki Eleanor ise kanepede Mary'ye yakın oturuyordu. Mary, Devlin ile Virginia'nın birbirlerine sevgi dolu bakışlarını görerek mutlu oldu. Bir süre önce intikam hırsı Devlin'in yaşantısını ele geçirmiş ama Virginia bu durumu değiştirmişti.

"Anne?" Devlin annesine gülümsedi. "Neden bu kadar düşüncelisin?"

Mary'nin gözleri tekrar Tyrell'e döndü. "Yorgunum," diye mırıldandı oğluna.

Devlin gözlerini annesinin baktığı yöne çevirdi. "Söyler misin, Tyrell niye bu kadar keyifsiz?"

Mary ayağa kalktı ve ikisi kadınlardan uzaklaştılar. "Ben bir şeyler seziyorum ama belki sen konuşursan, derdini öğrenebiliriz. Sen Virginia'yla evlenmeden önce, o sana çok destek olmuştu. Belki şimdi sen de ona yardımcı olabilirsin."

Devlin kaşlarını kaldırdı ve gelecekte akrabası olacak hanımlarla sohbet etmekte olan Blanche'a bir bakış attı. "Sanırım anlamaya başlıyorum," dedi yavaşça. "Haklısın. O bana bir ağabeyden daha yakın davrandı. İntikam hırsım yüzünden neredeyse Virginia'yı

kaybedecektim. Bana gerçekten çok destek oldu. Umarım ona karşılığını verebilirim." Gitmek üzere döndü.

Mary onu kolundan tuttu. "Sean da gelecek mi?" diyerek küçük oğlunu sordu.

Devlin rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Haziranda Askeaton'dan ayrıldığından beri ondan haber almadım. Hâlâ İngiltere'de olduğunu düşünüyorum. Neyin peşine düştüyse yakında bunu öğreneceğimizden eminim."

Mary onun eve dönmesini umarak başını salladı. Sean, haziranda aile evinden ayrıldığında, gittiği yeri ve orada ne yapacağını söylememişti, bu tuhaf bir durumdu. Gideli sadece birkaç ay olmuştu, Mary endişe etmiyor ama onu özlüyordu. Tabii, Cliff de yoktu ama o hep maceraperest bir yapıya sahip olmuştu.

Devlin, Virginia'nın kalkmasına yardımcı olarak yanağına bir öpücük kondurdu. Üvey kız kardeşinin çenesini okşadıktan sonra Blanche'a döndü. "Kalabalık De Warenne ailesiyle geçirdiğin ilk Noel'den memnun musun?"

"Hem de çok," dedi Blanche gülümseyerek. "Ben tek çocuğum, böyle sıcak ve neşeli bir aile ortamında bulunmak benim için harika."

Mary, oğlunun Tyrell'in nişanlısıyla sohbet edişini seyrediyordu. Mary, Blanche'ı tanıdığı bu birkaç ay içinde onun örnek davranış tarzının dışına çıktığına hiç şahit olmamıştı. Blanche bir kez olsun sesini yükseltmemiş, sinirlenmemişti, yüce gönüllü ve yardımseverdi. Mary onu gerçekten seviyordu; kadının sevilmeyecek bir yanı yoktu. Ama Tyrell ona karşı ilgisizdi. Ama sanki Blanche bu durumun farkında bile değildi.

Mary onların birbirlerine âşık olmalarını ya da en azından birbirlerini sevmelerini yürekten istiyordu. Bunun olmayacağından artık emindi, en azından yakın zamanda.

Kont, Mary'nin yanına geldi. "Canım, endişelerini azaltmak için ne yapabilirim?" diye sordu tatlılıkla.

Kontes, kocasına bakıp adamın elini tuttu, onun varlığı bile içini ısıtıyordu. "Devlin ile Virginia'nın gelmelerine öyle sevindim ki," dedi. Devlin ile Virginia bir yıldır Virginia'nın büyüdüğü Amerika'daki çiftlikteydiler.

"Onun gelmesine ve Virginia ile birlikte sorunlarını çözmüş olmalarına ben de çok sevindim. Devlin, Virginia sayesinde çok değişti. İyi bir kadının sevgisi," dedi gülerek.

"Edward, Tyrell bu akşam bir kez olsun gülümsedi mi?"

Edward yüzündeki tebessüm kaybolarak karısının elini tuttu. "Kafasını kurcalayan her neyse eminim yakında geçecektir."

Mary onun yanıldığını düşünüyordu. Dönüp Tyrell'e baktı: Tyrell en ufak bir ilgi ya da kıskançlık belirtisi göstermeden Devlin ile Blanche'ı seyrediyordu. Devlin'le Tyrell üvey kardeş olsalar da De Warenne erkekleri sahiplenici ve kıskanç olmalarıyla ünlüydüler.

"Bence Bayan Fitzgerald'ın özleminden tükendiği ortada," dedi Mary çekinerek.

Edward'ın sinirlendiğinin bir işareti olarak gözlerinde kıvılcımlar belirdi. "Sanırım haklısın. Ama o bir erkek ve benim vârisim, kalbine söz geçirmekten başka çaresi de yok."

Mary hiçbir konuda kocasına karşı gelmekten korkmazdı. Yumuşak bir tavırla, "Onun Blanche'ı sevmesini çok isterdim," dedi, "sen de bunu istiyorsundur eminim. Ama bence o Bayan Fitzgerald'ı seviyor."

"Blanche onun için çok uygun, bunu kendisi de biliyor!" diye haykırdı. "Evlilik için aşk şart değildir. Yine de bu ruh halinden kurtulursa, Blanche'ı seveceğinden en ufak bir şüphem yok. Biraz zamana ihtiyacı var."

Mary onu çok iyi tanıyordu. Tyrell'in değişen huyu için kendisini suçladığını ve kendi kendine kızdığını biliyordu. "Bence yanılıyorsun, Edward," dedi sakin bir şekilde. "Bence zaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Edward işlediği ufak kabahat yüzünden suçluluk duyan bir oğlan çocuğu gibi kızarmıştı. "Ne yapmamı istiyorsun? Bu evliliğin benim için anlamını biliyorsun. Bence Blanche tam ona göre. Bayan Fitzgerald kadar tutkulu olmayabilir ama çok iyi bir kontes olacak, Mary. Biz de artık geceleri yastığa başımızı koyduğumuzda torunlarımızın geleceği için endişe duymayacağız," dedi sert bir ses tonuyla.

"Hayatım, çok geç olmadan ne yapman gerektiğini biliyorsun. Tyrell için doğru olanı yapacağından eminim çünkü onu çok seviyor ve onun da bizim gibi mutlu ve huzurlu bir yaşam sürmesini istiyorsun."

Edward'ın morali bozulmuştu. "Bu sefer oğlumdan evvel, geleceği düşünmek zorundayım, Mary."

Mary ayağa kalkarak onun omuzlarından tuttu. "Sen, tanıdığım en zeki adamlardan birisin, amaçlarına ulaşmanın bir yolunu bulursun. Bundan eminim."

Bu sözler üzerine Edward gülümseyerek onun beline sarıldı. "Beni nasıl idare edeceğini biliyorsun."

"Biliyorum, değil mi?" dedi gülerek ve adamı öptü.

Malikânenin dışından mahmuz ve ayak sesleri işitildi.

Mary, kalan iki serseri oğlundan hangisinin nihayet Noel'de yanlarına gelmeye karar verdiğini merak ederek kapıya döndü. Bir an kapıda duran yabancıyı tanıyamadı. Bu, kemerinde büyük bir bıçak, belinde bir çift tabanca ve kalçasının üzerinde kabzası süslü bir kılıç taşıyan, sarı saçlarının çoğunu kırmızı bir eşarpla bağlamış, uzun boylu, bronz tenli bir erkekti. Üzerinde temiz ama rengi

solmuş, kabarık, uzun kollu bir gömlek, onun üzerinde de Şark işi, renkli, işlemeli, sırmalı bir yelek vardı. Çizmelerindeki uzun, tehlikeli altın mahmuzlar da Doğu tarzındaydı. Mary nihayet onu tanıdı.

Edward da en az karısı kadar şaşkın, "Cliff?" diye haykırdı.

Kardeşlerinden biri güldü, ya Tyrell, ya Rex, sonra da hepsi teker teker Cliff'le sıkıca kucaklaştı.

Neşeli yemek sona ermiş, erkekler konyak ve purolarını içmeye başlamış, hanımlar salona dönerek sohbete dalmışlardı. Tyrell terasta tek başınaydı. Çok soğuk ve rutubetli bir geceydi, hava yağmur ile sulu kar arasında kararsız kalmıştı. Tyrell'in içi de uzun zamandır öyle soğuktu ki dışarının soğuğunu hissetmiyordu.

Kocaman açılmış, masum ama suçlayıcı ve kırgın bakan gri gözlere bakıyordu.

Bu istilaya sinirlenerek küfretti. Şu sefil ilişkiyi unutamayacak mıydı? Kadehini boşaltıp tırabzana fırlattı, kadeh kırıldı.

Elizabeth Fitzgerald'a bütün kalbini vermişti ve kadının ihanetini asla unutmayacaktı. İlk baştaki kadar yaralı değildi ama yaranın izi kalmıştı ve durmadan sızlıyor, yanıyor, onu rahatsız ediyordu. Bir süre önce çareyi, öfkeye sığınmakta bulmuştu çünkü acı çekmekten daha katlanılabilir bir duyguydu. Artık acı çekmek yerine içinden öfkeleniyordu.

Elindeki kanı silkeledi, kendinden, o kadından ve dünyadan nefret ediyordu.

Onu bir daha hiç düşünmemek için ne yapması gerekiyordu? Onun yüzünü, adını, varlığını unutmak için?

Beni terk etmeyeceksin. Hiçbir şey değişmedi!

Her şey değişti, Lordum.

Lanet savurdu. Ona gitmemesini söylemişti, gitmemesi için yalvarmıştı ama Elizabeth ona zerre kadar aldırış etmeden çekip gitmişti, hem de tek kelime bile söylemeden. *Tek kelime etmemişti.*

Ne aptalmış ki onun sarf ettiği sevgi sözcüklerine kanmıştı.

"Hasta mısınız Lordum?" diye sordu nişanlısı arkasından.

Yüzüne derhal duygusuz bir ifade yerleştirerek bütün hislerini uzaklaştırdı. Dönüp çok hafifçe eğilerek selam verdi. "Leydim, iyiyim. Ailemle ilk Noel'iniz güzel geçiyordur umarım," dedi, konuyu ustaca değiştirerek.

Güzel bukleli Blanche, yüzünde daima taşıdığı hafif tebessümüyle ona doğru yürüdü. "Aksi mümkün mü? Çok hoş bir aileniz var."

Tyrell onun tek çocuk olduğunu hatırladı. "Böyle bir zamanda bunlar gibi kaba saba adamlarla beraber olmak size zor geliyordur."

Blanche sadece kaşlarını kaldırdı. "Kardeşlerinizin hepsi birer centilmen. Tyrell, kız kardeşiniz de çok iyi birisi, kardeşinizin eşi de çok tatlı. Hiçbir şikâyetim yok."

Tyrell'in kısa bir süre sonra onunla evleneceğine inanmak güçtü. Şimdiki gibi ona baktığında anlayamadığı bir duyguya kapılıyordu. Güzeldi, dışarıdan bakınca bunu görüyordu ve bu zamana kadar onun bütün isteklerine uygun davranmıştı. Çok uysal bir yapıya sahipti. Arkadaşları, ailesi ve komşuları onu beğeniyordu. Ona karşı bir şey hissedemeyen bir tek kişi kendisiydi.

Onun kadar soğukkanlı bir kadın tanımamıştı. Hali tavrı hep aynıydı. Sanki hiçbir şey onu etkilemiyordu. Tyrell bunu umursamadığını düşündü. Rahatlamıştı.

Aklına tutkuyla kamaşmış gri gözler, vahşi, çekinmesiz çığlıklar geldi.

Şimdi ondan ne kadar nefret etse de vücudunda kıpırdanmalar olmuştu.

Neyse ki Blanche, Elizabeth'e benzemiyordu. Çok gülmüyor, gülünce de çok kısık sesle gülüyordu. Tyrell onun gözlerinin neşeyle ya da gözyaşlarıyla parladığını hiç görmemişti; sevinçten ya da üzüntüden ağladığını da hiç görmemişti. İki kez görev icabı onu öptüğünde, bunun hoşuna gidip gitmediğini bile anlamamıştı. Doğrusu, nişanlısı onun için hâlâ bir yabancıydı.

"Yaralandınız mı?" diye sordu Blanche elini fark ederek.

Tyrell eline baktı. "Önemli değil."

"Sargı bezi isteyeyim mi? Mikrop kapmasın."

"Bir iki kesikten bir şey olmaz," dedi Tyrell. Onun ilgilenmesini istemiyordu. "Ama ilginize teşekkür ederim."

"Ben sizinle daima ilgiliyim, Lordum."

Tyrell başını başka tarafa çevirdi. Aklı ona Blanche'ın ona uygun bir zevce olduğunu söylüyordu. Blanche'ın görevini asla aksatmayacağını, ona hiçbir zaman itaatsizlik etmeyeceğini ve ondan şahsi hiçbir beklentisi olmayacağını biliyordu.

Elizabeth ile Blanche birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklıydılar.

Niye hâlâ onu düşünüyordu?

"Lordum? Bu akşam mutsuz görünüyorsunuz. Umarım öyle değildir."

Tyrell irkilmişti ama büyük bir çabayla bunu saklayabildi. Basbayağı mutsuzdu işte, hem de hiç sebep yokken. "Hava çok soğuk, üşüteceksiniz Leydim. İçeri girelim."

Blanche onun gözlerine baktı, bir an duraksadı. "Lordum? Sizinle konuşmak için dışarı çıktım."

"Buyurun," dedi Tyrell, böyle bir günde onunla ne konuşmak isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Son zamanlarda babam kendini iyi hissetmiyor."

Tyrell'in bundan haberi yoktu. "Hasta mı?"

"Bilmiyorum," dedi. Endişesi belli oluyordu. "Bitkinlikten şikâyet ediyor. Onun yaşındaki bir adam için bu durum doğal olabilir ama babamın ne kadar dirençli olduğunu bilirsiniz."

Tyrell onun ne demek istediğini anlamıştı. "Eve gitmek istiyorsunuz," dedi. Bunu söylerken sesi ne kadar rahatlamış çıkıyordu.

Blanche bulunmak istemediği bir yerde görülmüş gibi telaşlandı. "Noel'i Harmon House'ta birlikte geçirecektik, biliyorum. Anneniz burada kalmam için çok çaba sarf etti"

"Önemli değil. Babanız kendini iyi hissetmiyorsa, tabii ki yanına gidip onunla ilgileneceksiniz. Kontes bu duruma anlayış gösterecektir muhakkak." İçten bir şekilde tebessüm etti. Yeniden böyle gülebilmek güzel bir histi. "Arabanızı hazırlatayım," dedi.

Blanche kızarmıştı ve Tyrell'in gözlerine bakmıyordu. "Ben arabayı hazırlattım, çünkü anlayış göstereceğinizden şüphem yoktu. Gerçekten babamın yanına gitmeliyim. Ailenize veda edeyim. Birkaç dakika sonra yola çıkacağım."

Tyrell, "Siz yola çıkarken haberim olsun, sizi kapıya kadar geçireyim," dedi. Blanche reverans yapıp eve girdi. Ancak Tyrell'in keyfi kısa sürdü çünkü üvey kardeşi az önce Blanche'ın girdiği kapıda duruyordu. İki kadeh içkiyle kardeşinin yanına gelen Devlin, onu huzursuz etmişti.

"Böyle bir gecede dışarıda durup kendini öldürmeye çalışıyor olmalısın," dedi Devlin sakin bir tavırla. Tyrell, Elizabeth'in, Devlin'in uzaktan akrabası olduğunu biliyordu, açık gri gözlerin Fitzgerald ailesinin ortak özelliklerinden olup olmadığını merak etti. "Donmana izin veremem. Al şunu." Tyrell'e kadehi uzattı.

Tyrell içkiyi kabul etti.

Devlin kırılmış kadehe, geniş tırabzanın üzerinde kalmış birkaç cam kırığına baktı. Tyrell içkisini yudumlarken kardeşinin

kendi işine bakmasını umuyordu. Ondan kaçmak için, "Virginia çok güzelleşti, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Annelik ona iyi geldi, evlilik de sana," dedi.

Devlin gülümsedi. "Yine hamile, Tyrell," dedi Tyrell'in ondan duymaya alışık olmadığı müşfik bir sesle.

"Tanrım! Tebrik etmek gerek o zaman." Elizabeth gittiğinden beri ilk kez bir şeye seviniyordu. Üvey kardeşiyle karısı için çok mutlu olmuştu.

"Ben de henüz seni nişanlandığın için tebrik etmedim," dedi Devlin ona çok dikkatli bakarak.

Tyrell'in tebessümü kayboldu ve başını salladı. "Eve döndüğünden beri bir araya gelemedik. Teşekkür ederim."

Devlin'in gri gözleri deliciydi. "Müstakbel karın güzel bir kadın," dedi nihayet.

"Evet, öyle." Tyrell başını çevirdi.

"Ama senin umurunda değil. Seni zerre kadar ilgilendirmiyor."

"Bu konuya girmeyelim!" Tyrell öfkeyle döndü.

Devlin çok şaşırdı. "Ne oluyor?"

Tyrell öfkesine güçlükle hâkim oldu, berbat durumdaki ruh halini belli etmek istemiyordu.

"Seni bunca yıldır tanırım, bir iki kez sinirlendiğini gördüm," dedi Devlin usulca. "Tanıdığım en centilmen adamlardan birisin. Seni sinirlendirmek çok zordur, Tyrell."

"Buna karışma," dedi Tyrell dosdoğru.

Devlin kaşlarını kaldırdı. "Neye karışmayayım? Bugün geldiğimde son derece rahatsız görünüyordun. Neyin var senin?"

Tyrell acı acı güldü. "Neyim olacak ki? Güzel, zarif ve soylu bir kadınla evleniyorum. Aslında büyük bir servetle evleniyorum. Bu, Leydi Blanche kusursuz, öyle değil mi?"

"Bu, Leydi Blanche mı?"

Tyrell tırabzanı tutup gözlerini karanlığa dikti.

Devlin gelip onun arkasında durdu. Uzun bir sessizlikten sonra kısık ve ihtiyatlı bir sesle konuştu. "Sen bana çok iyi bir kardeş oldun. Baban annemle evlendiğinde Sean'la beni kabul etmeyebilirdin. Ama sen bize kucak açtın. Annem evlendikten sonra etrafta çok ağır dedikodular dolaşıyordu. İnsanlar annemin babama sadakatsizlik ettiğini düşünmek istiyordu. Bu hakaretler yüzünden benim iki katım yaşında ve boyunda bir çiftçinin gözünü morartıp burnunu kırdım. Sen bu kavgada hiç düşünmeden bana arka çıkmıştın, Tyrell. O gün gerçek anlamda benim kardeşim oldun."

Tyrell bu olayı hatırlıyordu. İkisi de on bir yaşındaydı ve Tyrell, Devlin'inki kadar gözü kara ve cesur hareket eden birini daha görmemişti. Gülümsedi. "Babam çok kızmış, ikimizi de azarlamıştı."

"Benim babam olsa yumruğunu kafama geçirmişti," dedi Devlin gülerek. "Azarı tercih ederim."

Tyrell de güldü.

Devlin onun omzunu kavradı. "Ve Virginia'ya amcasından intikam almak için kötü davrandığımda, sen defalarca araya girdin. O zaman sana kızmıştım. Ama şimdi sana ancak minnet duyuyorum. Söyle bana, senin neyin var?"

Karşısındakinin savunmasını zayıflatmakta Devlin O'Neill'ın üstüne yoktu, zaten Tyrell öfkesiyle kederini kendine saklamaya kararlı olsa da bir yanı, içini dökebileceği birisini arıyordu.

"Kont'un sana bir gün kendi çıkarlarına uygun bir eş bulacağını biliyordun," dedi Devlin. "Çok sevdiğim ağabeyim sorumluluklarını seve seve yerine getirirdi. Benim tanıdığım ağabeyim, Leydi Blanche'la ve onun bu aileye getirdikleriyle tatmin olurdu."

Tyrell ona kızgın bir bakış attı. "Blanche gayet tatmin edici," dedi üstüne basarak. "Çok memnunum."

"Ben de inandım." Bir süre ona dikkatlice baktı. "Bir kadın yüzünden mi?" diye sordu nihayet.

Tyrell bezgin bir ses çıkardı.

Devlin'in kaşları kalkmıştı. "Virginia hayatıma girmeden, hayatımı –ve beni– altüst etmeden önce böyle bir soru sormak aklıma bile gelmezdi. Ama bir erkeğin moralini ancak bir kadın bu kadar bozabilir."

Tyrell acı acı güldü. "İyi. Her şeyi itiraf edeyim. Cin gibi bir düzenbazın oyununa geldim. O kadar aptalım ki ona karşı gerçekten sevgi besledim. Şimdi de sevgimin karşılığı olmadığını biliyorum çünkü beni düpedüz reddetti ama lanet olsun, onu aklımdan çıkaramıyorum."

Devlin şaşırmıştı. "Ben tanıyor muyum... eee, bu hanımı?"

"Hayır, tanımıyorsun ama şans eseri kendisiyle uzaktan akrabaymışsınız."

Devlin'in merakı uyanmıştı. "Kimmiş bu kadın?"

"Elizabeth Anne Fitzgerald," dedi Tyrell.

Hizmetçiler sandıklarını yatak odasının ortasına koyarlarken Blanche durdu. Uzun zaman önce, çocukluğunun geçtiği odadan, Harrington Malikânesi'nin doğu kanadındaki geniş ve gösterişli süite taşınmıştı. Babasının süiti ise batı kanadında, avlunun hemen karşısındaydı. Açık pembe ve beyaz kumaşla kaplı duvarlar, duvarlarda asılı çeşitli sanat eserlerini, beyaz ve altın sarısı ipleri ve örtüleriyle yatağı, uyumlu mobilyaları inceledi ve son derece rahatlamış olarak gülümsedi.

Eve dönmek ne güzeldi. Gideli üç gün olmuştu ama ona asırlarca hapis yatmış gibi gelmişti.

"Blanche!"

Babasının şaşkın sesine doğru yavaşça dönünce onu bitişikteki salondan kendisine bakarken buldu. Babasını herkesten iyi tanırdı, onu gördüğüne hem şaşırmış hem de üzülmüş olduğunu anlıyordu. "Merhaba baba."

"Ne oldu?" diye sordu. Küçük bir baş hareketiyle hizmetçilere gitmelerini işaret etti. Hepsi derhal anlayarak, kayboluverdiler.

Blanche gelip babasının karşısına dikildi. "Tyrell'e senin biraz kuvvetten düştüğünü, benim eve gelmem gerektiğini izah ettim," dedi biraz çekinerek.

"Ben iyiyim! İyi olmadığımı nereden çıkardığını bilmiyorum. Hiç bu kadar iyi olmamıştım!" dedi Harrington aksi bir şekilde. "Blanche, ne oldu? Harmon House'taki misafirliğin hoşuna gitmedi mi?"

Babasının öfkesi Blanche'ı üzmüştü. "Baba? Kendini çok iyi hissetmediğini biliyorum. Hem beni özlemişsindir. Ev çok büyük. Kimse burada tek başına yaşamak istemez."

Babasının bakışları keskindi. "Tabii, seni özledim! Ama sağlığımla ilgili bu saçmalığı sen uydurdun ve sebebini ikimiz de biliyoruz." Yumuşamıştı. "Sen benim hayatımsın, Blanche ama artık senin yerin nişanlının yanı. Bir şey mi oldu? O çok beyefendi birisidir."

Blanche gözlerini kapadı. Babasının sağlığının iyi olmadığından, onun bakımına ihtiyaç duyduğundan o kadar emindi ki. O anda bir gerçeği apaçık idrak etti. *O bu işi beceremeyecekti.* Onun yeri babasının evi, babasının dizinin dibiydi, işi ona refakat etmekti, bu her zaman böyle olmuştu. Babasının istediği gibi davranmaya kendini zorlamıştı ama gerçekte ne Tyrell'le ne de başkasıyla evlenmek istiyordu.

"Blanche?"

Babasına gülümsedi. "Dediğin gibi çok iyi bir insan. Asil ve namuslu bir adam, gerçekten çok iyi bir koca olur."

Harrington, kızına dikkatli dikkatli bakıyordu. "O zaman niçin buradasın?"

"Seni özledim," dedi. Hiçbir şey değişmemişti. Babası hâlâ hayatının tek dayanak noktasıydı.

Neden diğer kadınlar gibi olamadığını düşünürdü sık sık. Onun yerinde başka bir kadın olsa Tyrell de Warenne ile evleneceği, onun ateşli öpücüklerini tadacağı için sevinçten çılgına dönerdi. Elini göğsüne koyarak, kalbini yokladı, evet kalbi yerindeydi ve sakin sakin atıyordu.

"Dört ay geçti, hâlâ Tyrell'e karşı içinde sevgi uyanmadı mı?"

Blanche babasına döndü. "Baba, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Kalbim eskisi gibi soğuk. Çok üzgünüm! Ben de âşık olmayı isterim. Denedim! Ama belki de acı gerçeği kabullenmeliyiz. Ben kimseyi sevemem, bende o türden duygular eksik."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Harrington nihayet. Genellikle çok derinlere gömdüğü ancak bazen uzaklaştıracak gücü bulamadığı hatıra yeniden, bütün açıklığıyla beynine hücum etmişti.

Sevgili kızının etrafı öfkeli, kudurmuş bir kalabalık tarafından çevrilmişti. Sokaktaki bütün pencereler aceleyle kapanıyor, kapılar sürgüleniyor, kilitleniyordu. Harrington'ların arabası kalabalığın ortasındaydı, atlar çözülmüştü, araba devrilmek üzereydi; kızıyla karısı biraz önce arabadan sürüklenerek indirilmiş, sonra da ayrılmışlardı. Blanche dehşet içinde çığlık çığlığa annesini çağırıyordu. Harrington, kızının yalnızca açık sarı saçını bir an için görmüştü.

O gün Londra'dan kır evlerine giderlerken o atıyla, arabanın yanından gitmeye karar vermişti. Seçim günü ailesini seyahat ettirmesi bir hataydı çünkü çeteler için bu durum, yollarına çıkan herkese, özellikle de zenginlere saldırmak için bahaneydi. Ellerinde kazma ve meşalelerle düzinelerce kana susamış çiftçi onu arabadan uzaklaştırmıştı. Bazı dükkânlarda yangın çıkmıştı. Kepenkleri kapatılmayan vitrinlerin camları kırılıyordu.

"Blanche!" diye bağırıyordu, atını arbedenin içinde ilerletmeye çalışarak. "Margaret!"

Blanche'ın canhıraş çığlıkları havayı dolduruyor ve o sırada, onun kendisini tutan adamla boğuştuğunu görüyordu. Onun yanında, başka bir adam Margaret'ın kanlı, hırpalanmış vücudunu tutuyordu. Kalabalık hep bir ağızdan onay veriyor ve karısı gözden kayboluyordu. Saatler sonra onun, dövülmüş ve bıçaklanmış cesedini bulmuştu.

Anne!

Gözleri dolan Harrington derin bir nefes aldı. Kızının geleceği için mücadele etmeye eskisi kadar hevesliydi. Onun diğer kadınlar gibi yaşamasını yürekten istiyor, diğer yandan bunun mümkün olmadığını biliyordu. Kızının kalbi öyle yaralıydı ki artık hissedemiyor, sadece çarpıyordu.

"Baba?" dedi Blanche, arkadan adamın omzunu tutarak.

Harrington döndü. "Hâlâ zaman var. Düğünün mayısta. O zamana kadar Tyrell'i pekâlâ sevebilirsin."

Blanche böyle bir şeyin asla olmayacağından emindi. "Seni memnun etmeyi çok istiyorum," dedi, "ama bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

Harrington kızına dönerek, "Hayır," dedi sertçe. "Senin geleceğini, saadetini temin etmek için çok uğraş verdim. Hiç kolay bir anlaşma değildi! Derhal Harmon House'a dönmeni istiyorum."

Blanche irkilmişti. "Noel'i seninle geçirmek istiyorum," dedi.

Nihayet Harrington, âdeti olduğu üzere sinirlendi. "Nişanlının yanında olmalısın. Onun metresine geri dönmesini mi istiyorsun?"

Blanche şaşırdı. "Metresi mi var?" Şaşırdığı ölçüde merakı da uyanmıştı.

Harrington kıpkırmızı olmuştu. "Geçen yaz Bayan Elizabeth Fitzgerald'la çok ilgiliydi. Hatta Wicklowe'da beraber yaşıyorlardı. Hatta ondan gayrimeşru bir oğlu var."

Blanche hayretler içindeydi. "Ve bundan benim haberim yok!"

"Ben Bayan Fitzgerald ile konuştum ve ona yanlış yolda olduğunu söyledim. O da Tyrell'i terk etti," dedi Harrington. "Onun evliliğinize engel olmasını istemedim."

Blanche kendini toparladı. "Ciddi bir ilişkiydi herhalde! Eğer ondan çocuğu olduysa ve yanında yaşıyorsa..."

"Boş ver bunları," dedi Harrington. "Tuhaf bir durum; kadın iyi bir aileden geliyor ve günahlarından pişmanlık duyuyor. Ama ben ilişkiyi kesin olarak bitirmek için Tyrell'e bıraktığı veda mektubunu yok ettim. Kadının adama âşık olduğu kesindi," diye ekledi asık bir yüzle.

"Mektubunu mu yok ettin? Baba!" Merakı daha da artmıştı; bu bir aşk ilişkisi miydi?

"Senin için, hayatım. Tyrell'in o kadının peşinden gitmesini istemedim."

Babası bu kadar ileri gittiğine göre Tyrell kadını gerçekten seviyor olacaktı. O kadar soğuk bir adamdı ki onun bir kadına tutkuyla meyledebilmesi Blanche'a inanılmaz geliyordu. "Baba bence o mektubu atmamalıydın."

"Ben bu aşk mektubunu Tyrell'in görmesini istemedim." Yüzü asıktı. "Bunları sana boşuna anlatmıyorum hayatım. Bayan Fitzgerald Belgrave Caddesi'nde halasıyla kalıyor. Şimdi Tyrell de Londra'da. Bu canımı sıkıyor. Bir gün parkta karşılaşmaları işten değil! İşte bu yüzden senin Harmon House'a dönmeni istiyorum."

Blanche oraya dönemezdi. Kararlı bir edayla başını iki yana salladı. "Baba, senden ayrılmak istemiyorum. Lütfen beni gönderme."

Harrington kızına gözlerini dikerek uzun uzun baktı, sonra yüzü çöktü. "Bana böyle yalvardığında seni kıramıyorum."

Blanche çok rahatlamıştı. "Teşekkürler."

"Ama Tyrell'den vazgeçmemelisin," diye ekledi çabucak. "Bu senin geleceğin, Blanche! Ben ömrünün sonuna kadar yanında olamam."

Blanche yutkundu; Tanrı'nın, babasını ondan ayıracağı günü düşünmek istemiyordu, buna tahammül dahi edemiyordu.

"Yarın onu yemeğe davet edeyim," dedi babası. Kolunu kızına sardı. "Ne dersin?"

"Olur," diye mırıldandı Blanche ama o sırada babasını dinlemiyordu. Tyrell'in metresini düşünüyordu. Bayan Fitzgerald'ın evi arabayla kısa bir mesafe ötedeydi.

22

Şok Edici Bir Ziyaret

Lizzie salonda yalnız başına, kitap okumaya çalışıyordu ama dikkatini toplaması mümkün değildi. Noel'in ertesi günüydü ve evde ablasıyla halası da olmasına rağmen, garip bir boşluk ve yalnızlık duygusu içindeydi. Sürekli Tyrell ile Ned'i ve onların Noel'i birlikte nasıl geçirdiklerini düşünüyordu. Önündeki kâğıdın üzerindeki harfler dans ediyor, bulanıklaşıyordu. Tam vazgeçip kitabı kapadığında Leclerc içeri girdi. Elinde bir çiçek buketi tutuyordu. "Bayan Fitzgerald?" Gülümsedi. "Bu şimdi geldi."

Lizzie ona kimin çiçek göndermiş olabileceğini bilmiyordu. "Ne güzel," dedi, bu sürprizden hoşlanarak. Havanın kapalı ve sıkıcı olması da kasvetli ruh halini destekliyordu. "Bunları şuradaki vazoya koyalım."

Leclerc gittikten sonra, buketteki küçük kartı okuyunca çiçeklerin kendine gelmediğini anladı. Çiçekler Georgina'ya gönderilmişti, Rory kartı kendisine yakışır tarzda gösterişli bir şekilde imzalamıştı.

Lizzie kartı okumuş bulunmuştu. "Sevgili Bayan Fitzgerald," yazıyordu, "bu çiçeklerin hoşunuza gideceğini düşündüm. Lüt-

fen bunları yenilgimi itiraf ettiğimin küçük bir göstergesi ve size olan hayranlığımın büyük bir göstergesi olarak kabul edin. Sadık hizmetkârınız, Rory T. McBane."

Lizzie sevincinden havalara uçuyordu. Rory, kız kardeşine kur yapıyordu, o da Rory'ye yardım edecekti. Kardeşinin hali vakti yerinde bir koca adayı bulması bir yana, Rory ile o tam birbirlerine göreydiler.

Leclerc yüzünde tuhaf bir ifadeyle salonun kapısına geri geldi. "Bayan Fitzgerald? Bir misafiriniz var." Ziyaret kartını gümüş tepsi içinde ona uzattı.

Lizzie karta bakınca şaşkınlıktan kalakaldı.

Blanche Harrington gelmişti. Hatta Blanche Harrington şu anda evinin girişindeydi.

Leclerc her şeyi biliyor olmalıydı çünkü, "Dışarıda olduğunuzu söyleyeyim mi Bayan Fitzgerald?" dedi. Sesi nazikti.

Lizzie sendeleyerek uşağa döndü. Blanche ne istiyordu? Bu nasıl olabilirdi? "Hayır," dedi nefesi kesilerek. "Hayır. Bana bir dakika müsaade et, Leclerc. Sonra onu içeri al ve çay hazırla."

Leclerc ciddi bir tavırla başını salladı ve selam verip çıktı.

Lizzie olduğu yere çakılıp kaldığını fark etti, koşup odadaki tek aynanın karşısına geçti. Solgun yanaklarını çimdikledi ve topuzundan kurtulan tutamları topladı. Açık yeşil elbisesinin beden kısmını düzeltirken, Eleanor'un hem ablası hem onun için adamakıllı birer şehir gardırobu düzmekte ısrar etmiş olmasına sevindi. Artık fakir bir köy faresine benzemiyordu, modaya uygun ve zarif giysiler içindeydi, gerçi yeşim taşından ziyade zümrüt küpeleri tercih etseydi daha iyiydi. Sakinleşmekten çok, cesaret için derin bir nefes aldıktan sonra yanaklarını birer kez daha çimdikledi. Sonra gülümseyerek kapıya döndü.

Biraz sonra Leclerc, Blanche ile kapıda göründü. "Leydi Harrington," diye duyurdu.

Lizzie yutkunarak reverans yaptı çünkü Blanche daha üst sınıftandı. Blanche da hafifçe eğildi ve iki kadın karşılıklı bakıştılar.

Blanche'ın görüntüsünde yaz başında Lizzie'nin gizlice katıldığı balodan beri bir değişiklik olmamıştı. Çok güzeldi ve onun göz alıcı ama sade, pastel mavi elbisesiyle safir mücevheri karşısında Lizzie kendini fazlasıyla kaba saba hissetti. Karşılıklı birbirlerini incelediler.

Lizzie aceleyle ileri doğru yürüdü. "İçeri girin, Leydim. Bu ne sürpriz." İçinden yavaş konuşup nefes alması gerektiğini geçirdi. Derin bir nefes aldı ama yine de kendine gelemedi. "Daha önce tanışmamıştık."

"Hayır, birbirimizle doğru düzgün tanıştırılmadık ve bu konuda suç benim," dedi Blanche.

Lizzie onun sözlerinde herhangi bir ima bulamamıştı. Tavrı çok anlaşılırdı, Blanche ona karşı kin beslemiyordu, hatta Lizzie onun gözlerinde şefkat gördüğünü bile düşündü. "Sizin suçunuz değil," dedi Lizzie, Blanche'a yaklaşmasını işaret ederek ve bu kadının nişanlısıyla geçmiş ilişkisini bilmesinden utanarak. Blanche bir koltuğa oturdu, Lizzie de onun karşısındaki başka bir koltuğa. İki kadın sessizliği doldurmak için hışırtı sesleriyle eteklerini düzelttiler. Lizzie nihayet başını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Lizzie hâlâ onun ne istediğini ya da neden geldiğini anlamış değildi. Ama maalesef o, Lizzie'nin Tyrell'le olan ilişkisini biliyor olmalıydı.

"Sizin Ned'in annesi olduğunuzu yeni öğrendim," dedi Blanche yumuşak bir sesle ve Lizzie'nin korkularını haklı çıkarmış oldu. Lizzie'nin yanakları kızarmıştı. "Tanışmamız gerektiğini düşündüm, er ya da geç tanışacaktık zaten."

Lizzie, Blanche'ın ne gözlerinde ne de sesinde herhangi bir kınama belirtisi görmemesine rağmen kalbi tekledi. Blanche onu en azından küçük görüyor olmalıydı. "Evet," cevabı güçlükle ağzından çıktı. Başka ne demesi gerekiyordu? Biraz fazla neşeyle gülümsedi. "Tyrell... Lord de Warenne ile nişanınızı tebrik ederim."

Blanche gözlerini kaçırdı. Lizzie bunu tuhaf buldu. "Çok şanslıyım," diye mırıldandı.

Garip bir sessizlik oldu. Blanche herhangi bir tutku ya da duyguyla konuşmuyordu, Lizzie, onun Tyrell'le evlenecek olmasına açıkça sevinmeyişine hayret etmişti. Yine ne diyeceğini bilemedi. "Bence müthiş bir evlilik," diye ekledi, "düğün mayısta olacakmış diye duydum."

"Evet," dedi Blanche onun gözlerine bakarak. "Çok naziksiniz, Bayan Fitzgerald."

Lizzie'nin kalbi korkutucu bir hızla atmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim."

Blanche duraksadı. "Tyrell'le nasıl tanıştığınızı sorabilir miyim?"

Bu da ne demekti? Blanche ne istiyordu? Lizzie bu soruya nasıl cevap verecekti?

"Israr etmek istemem tabii ve sorum uygunsuzsa..."

"Hayır!" Lizzie dudağını ısırdı. Blanche'ın ne istediğini kestiremiyordu ama Blanche hiç kıskançlık duyuyormuş gibi durmuyordu, nazik, hatta ilgiliydi. "Hayatım Adare yakınlarında geçti. Lord Ekselansları'nı çocukluğumdan beri tanırım. O beni tanımazdı tabii!" Kızarmıştı. "Ama küçükken beni boğulmaktan kurtarmıştır," dedi ve birden gözleri nemlendi. O günü dün gibi hatırlıyordu. *Siz prens misiniz? Hayır ufaklık, değilim.*

Lizzie kupkuru olan dudaklarını ıslattı. "Bu benim sınıfımdan bir soylu kadının unutabileceği bir şey değildir. O zamandan beri kendilerine minnettarım."

"Çok romantik," dedi Blanche.

Lizzie irkilerek ayağa fırladı. "Romantik değil, hiç değil!" diye haykırırken, kendini aptal gibi hissediyordu. Buna karşın romantik ilişkiyi reddedemiyordu.

Blanche da ayağa kalktı. "Özür dilerim. Ama tıpkı aşk romanlarındaki sahneler gibi olmuş." Gülümsüyordu. "Küçük bir kızın böylesine kahramanca bir harekete bu kadar minnet duymasını anlıyorum. Bu minnet duygularının artarak aşka dönüşmesini de anlayabiliyorum. Ve siz Ned'in annesisiniz. Biliyorum."

Lizzie, bu kadını, Tyrell'le ilişkisinin ayrıntılarına girerek üzmek istemiyordu. "İkiniz adına çok mutlu oldum!" dedi heyecan içinde. "Tyrell'in bir gün kendine uygun bir leydi bulacağını biliyordum ve sizin gibi muhteşem bir leydiyle evleneceği için çok memnunum! O mutlu bir hayatı hak ediyor, bu saadeti sizde bulacağından hiç şüphem yok!"

Blanche'ın ifadesi çok ciddiydi. "Çok açık konuştunuz," dedi nihayet. "Ben de öyle yapabilir miyim?"

Lizzie ellerini ovuşturuyordu. "Leydim, ben size ne yapacağınızı söyleyemem..."

Blanche, "Peki," diye onun sözünü kesti. Güven verici bir tarzda gülümsedi. "Babam bana sizden bahsetti, Bayan Fitzgerald. Gelip sizi bizzat görmek istedim. Çok düzgün bir hanıma benziyorsunuz. Ben daha yaşlı, daha pişkin, daha kurnaz birisini bekliyordum."

Lizzie ne diyeceğini şaşırıyor, çaresizce omuz silkiyordu.

"Onu çok sevdiniz herhalde," dedi Blanche.

Lizzie gözlerini kaçırdı. "Evet. Ama artık geçti. Evliliğinizi tamamıyla destekliyorum, Leydim. Tamamıyla," diye üstüne basarak tekrar etti.

Blanche nihayet soğukkanlılığını bir parça kaybederek kollarını kendine sardı. "Çok naziksiniz, aynı zamanda çok da cesur. Çünkü bence Tyrell'i hâlâ seviyorsunuz."

Birdenbire Lizzie tıkandı, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. İnkâr etmesi gerekiyor ama artık konuşamıyordu.

"Madem açık açık konuşuyoruz, bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu biliyorsunuzdur. Aşk evliliği değil."

Lizzie yavaşça döndü. Blanche'ın mavi gözlerinde yaşlar olduğunu, dudaklarının titrediğini görünce afalladı. "Leydim! İyi misiniz? Oturun şöyle." Yanına koşup onu kolundan tuttu.

Blanche oturmayı reddederek, "Hayır, iyi değilim," diye fısıldadı. "Görüyorsunuz ya Bayan Fitzgerald, Tyrell'le ya da bir başkasıyla evlenmek istemediğimi anladım."

Lizzie şaşırmıştı. Göğsü öyle çok ümit doldu ki ortadan ikiye ayrılacaktı.

Hemen bu ümidi bertaraf etti çünkü ümit edilecek bir şey yoktu. Blanche'ın sözleri, Tyrell'in Lizzie'yi hiç umursamadığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Bunu bana niçin anlatıyorsunuz?"

Blanche duraksadı. "Dün gece babam korkunç bir itirafta bulundu. İkinizi ayırmak için kasten sizin aranıza girmiş," dedi.

Lizzie kalakalmıştı. Harrington'ın Wicklowe'da onunla konuştuğu o korkunç günü unutması mümkün değildi ama Harrington onu gitmeye zorlamamıştı. "Leydim, ben Wicklowe'dan ahlaki sebeplerden ayrıldım."

Blanche ona gülümsedi. "Bence siz harika bir kadınsınız, Bayan Fitzgerald, Tyrell'in sizi neden sevdiğini görebiliyorum. Benim gitmem gerek. Babam pek iyi değil, onunla ilgilenmem gerek."

Lizzie'nin aklı karmakarışık olmuştu. Bu ne tuhaf bir ziyaretti! Sormazsa olmazdı. "Niçin? Niçin geldiniz, Leydim?"

Blanche onun gözlerine baktı. "Bir şeyi kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," dedi.

"Nerede o?" diye sordu Georgie, kalbi deli gibi çarparak. Rory'nin onu görmeye gelmiş olduğuna inanamıyordu. Üç gün önce olanları unutmak için kendini çok zorlamıştı. Öpüşmelerini, hatta onu düşünmeyi reddetmişti.

Nihayet o aptal, mahcup, evlilik delisi sosyetik bir kız değildi. O, aklı başında, zeki, terbiyeli ve çok demode bir İrlandalı genç kadındı, bekârlıktan da hiçbir şikâyeti yoktu. Hem Rory McBane parası için evlenilecek adam değildi, şahsının tek kuruşu yoktu. Hem Georgie, Lizzie'ye benzemezdi. O, tutup bir adama sırılsıklam âşık olmaz, adını lekelemek ve bütün hayatını mahvetmek pahasına, ona sadece acı getirecek gayrimeşru bir gönül macerasına atılmazdı.

"Kütüphanede bekliyor," dedi Leclerc. "Kız kardeşinizin salonda bir misafiri var, onu rahatsız etmek istemedim."

Georgie ne diyeceğini bilemiyordu. Rory'nin öpücüğünü, vücuduna temas eden vücudunu düşünmekten kendini alamıyordu. Leclerc'in peşinden aşağı inerken rahat bir nefes almaya çalışıyor ancak bunun imkânsız olduğunu görüyordu. Rory keşke onu hiç öpmeseydi, keşke hiç gelmeseydi. Şimdi ne istiyordu acaba?

Georgie'nin aklından Rory'nin özür dilemeye gelmiş olması ihtimali geçti.

Rahatlamıştı. O arsızca hareketi için özrünü memnuniyetle kabul edecekti. Lizzie'nin yakın arkadaşı olduğu için bu özre kendini mecbur hissetmiş olmalıydı, aksi halde aralarında daima bir sıkıntı olacaktı.

Rory kütüphaneyi adımlıyordu. Maalesef yine çok yakışıklıydı ve bu Georgie'nin kalp atışlarını hızlandırdı. Yine maalesef, çok zekiydi ve Georgie bir insanda zekâ ve bilgiye her şeyden çok önem verirdi. Leclerc odadan çıktı, Georgie ise durmuş onu seyrediyordu.

Rory ona doğru döndü ve yanakları kızarıverdi. "Nasılsın?" Eğilerek selam verdi.

Georgie, başını eğerek dişlerinin arasından yalan söyledi. "Çok iyiyim." Gülümserken, aslında hiç iyi olmadığını karşı tarafın anlamaması için dua ediyordu. Derisi ürperdi ve tanıdık bir sızı bacaklarının arasına bir sıcaklık yaymaya başladı.

Rory'nin bakışları dikkatliydi. "Çiçekleri aldın mı?"

Georgie anlamamıştı. "Çiçekler mi?"

"Sana çiçek gönderdim, Georgina. Şimdiye kadar almış olman gerekirdi."

"Bana çiçek mi gönderdin?" diye tekrar etti ahmak gibi.

Rory'nin çarpıcı yeşil gözlerinde bir ışık parıldadı. "Evet, gül. Kırmızı gül." Ona doğru yürümeye başladı.

Georgie kımıldayamıyordu. "Ama... neden?" Bu bir rüya mıydı? Yoksa bir çeşit oyun muydu? Ne de olsa o fettan bir kadın değildi, bunu Rory de biliyordu. Ona çiçek göndermesi için hiçbir sebep yoktu.

"Bir centilmen bir leydiye neden çiçek gönderir?" diye sordu sadece.

Georgie geri geri gitti. "Bilmiyorum," dedi soluksuz. Titremeye başlamıştı. Rory ona kur yapacak değildi ya!

Rory'nin bakışlarında fevkalade bir yumuşaklık vardı. "Bilmiyor musun?" dedi gülerek.

Georgie gitmesi –hatta kaçması– gerektiğine karar verdi. Panik içinde kapıya doğru yöneldi ama Rory onu arkasından yakaladı. Onu kendine doğru çevirdi ve Georgie kendini onun kollarında buluverdi. Kalbi göğsünü delecek gibi çarpıyordu. Sırılsıklam âşık olmuştu. Artık bunu kendine itiraf etti: Ona hayrandı ve onu ilk gördüğü günden beri arzuluyordu.

Ama bu ilişkinin sonu iyi olamazdı. Rory ona göre değildi, o çok tuhaf bir kadındı. Bunu da ta başından beri biliyordu.

Rory gözlerini onun yüzünden ayırmadan, "Sana sevgimin ve hayranlığımın bir ifadesi olarak bir gül demeti gönderdim, Georgina," diye mırıldandı.

Şaka yapıyor olmalıydı. Georgina onun kollarından kurtularak sırtını duvara dayadı. "Rory lütfen!" Titreyen elini havaya kaldırdı. "Benim bir erkekte sevgi ve hayranlık uyandıracak bir kadın olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Rory şaşkın şaşkın baktı.

"Geçen gece için özür dilemeye geldiğini zannettim," diye haykırdı, geçen geceden bahsederken bile yanaklarına ateş bastığını hissediyordu.

"Özür mü?"

Başını salladı. "Bana karşı saygısızlık ettiğin için."

"Saygısızlık mı?"

"Özrün kabul edilmiştir," dedi Georgie büyük bir telaşla. "Lizzie'nin yakın arkadaşı ve Eleanor'un en sevdiği akrabası olduğunu biliyorum, yani ileride yine karşı karşıya geleceğiz. Ama bu bahsi bir daha açmamak en iyisi!"

Rory başını sallayarak onun elini tuttu. "Sizi öptüğüm için özür dilemeyeceğim, Georgina May," diye homurdandı.

Georgina onun niyetini anlamıştı. Kendini tekrar onun kollarında buldu, öpülmekten kaçınmak istiyor; öpülmeyi ise bundan

da çok istiyordu. Rory onun çırpınmalarına aldırmayarak kadının dudaklarına yapıştı.

Georgie kendini bıraktı. Rory'nin dudakları hayli sıkı ve aman vermezdi ve bu öpücük Georgina'nın bacaklarının birleşme noktasında arsız ve ısrarcı bir yangına sebep oldu. Ona sarılıp ağzını açarak, dilini daha çok almaya çalıştı. Rory geri çekildi, soluk soluğaydı ve gözlerinde ateşli ve sert bir ifade vardı.

Georgie konuşamıyordu. Dudakları zonkluyordu, hatta bütün vücudu. Elini ağzına bastırdı. "Niye? Bunu bana niye yapıyorsun?" Onun samimiyetine inanmıyordu.

Rory onu kolundan tuttu. "Çünkü artık aramızda bir şey yokmuş gibi davranmaktan usandım! Tanıştığımız andan beri seni olduğun gibi –yani görüp görebileceğim en harika kadın olarak– görmemek için ne denli çabaladım bilsen."

Georgie bir çığlık koyuverdi, hem korkmuş hem umutlanmıştı. "Öyle deme! Lütfen samimi değilsen bana iltifat etme!"

"Ben sandığın gibi çapkın bir adam değilim," dedi. "Bana ne zaman güveneceksin?"

Georgie bir süre sadece baktı. Bir zaman sonra şaşırmış haldeki aklını toparlayarak, "Korkuyorum," dedi.

Rory yumuşamıştı. "Neden? Hiçbir kadına böyle hayranlık duymadım, hiçbir kadını böyle istemedim."

Dizlerinin titrediğini, yine o şiddetli arzunun pençesine düştüğünü hissediyordu. Rory kollarını ona sardı. "Korkma," diye fısıldadı, "benden korkma."

Georgie, ellerini onun göğsüne dayasa da bunun bir faydası olmadı çünkü vücutları büyük oranda birbirine temas ediyordu. Ona inanabilir, ona güvenebilir miydi?

Rory onun gözlerine bakarak, "Üç gündür seni düşünmekten başka bir şey yapmıyorum," dedi. "Bizi düşünmekten başka bir şey yapmıyorum."

Georgie hareketsiz olmasına rağmen kalbi müthiş bir hızla çarpıyordu. "Anlamıyorum."

"Ben fakir bir adamım, Georgina," diye fısıldadı, "hatta bazı açılardan centilmen bile sayılmam."

Georgie inanmayarak başını salladı. "Ben bir insanın kişiliğini onun maddi imkânlarıyla değerlendirmem," dedi.

"Sen, benden daha iyilerine layıksın," dedi Rory.

Ya ciddiyse? "Ben daha iyisini istemiyorum," deyiverdi. Bu doğruydu ve artık bunu inkâr edemezdi.

Rory onun elini tutup dudaklarına götürerek sıkı bir öpücük kondurdu. Gözleri alev alev yanarak ona baktı. "Ben servetimi kaybettim," diye fısıldadı. "Hayatımı kazanmak için çalışıyorum. Eleanor'dan küçük bir mal belki kalır belki kalmaz. Şimdi, bu şartlarda, böyle bir şeyi yapmam doğru değil."

"Neyi?" diye haykırdı Georgina ama onun en gizli ve çılgın hayalinin gerçekleşmek üzere olduğunu anlamıştı.

Rory onun üzerine eğilerek dudaklarıyla onunkileri okşadı. Georgie aşktan ve arzudan ölebilirdi. "Karım olmanı istiyorum, Georgina ama beni reddedersen sana anlayış gösteririm."

Georgie ufak bir feryat kopardı.

Rory onu öpmeye başladı.

Blanche gittikten sonra Lizzie antrede durup biraz önce olanları anlamaya çalıştı. Blanche'ın evlenmek istemediğini söylemesi onu çok şaşırtmıştı. Ancak bunun Blanche ile Tyrell'in evlenmeyeceği anlamına gelmediğini anladı. Ama şurası açıktı ki Blanche çok asil,

iyi ve dürüst bir kadındı. Lizzie başını sallayarak kolarını kavuşturdu. Bu görüşmeye hiçbir anlam veremiyordu. Kendini biraz toparlar gibi olduktan sonra Blanche'a, Tyrell ile Ned'in nasıl olduklarını sormadığına pişman oldu.

Kütüphanenin önünden geçerken içeriden birtakım sesler işitti. İçeride bir hizmetçi olduğunu düşünerek üzerinde durmadı. Kapının kapalı olması biraz tuhaf olsa da Lizzie buna da önem vermedi. O sırada yine sesler işitti.

Bu erkek sesini tanımaması mümkün değildi: Sesin sahibi Rory idi. Birdenbire Rory'nin geçen gece Georgieye ne kadar dikkatli baktığını hatırladı. O anda içgüdülerine yenik düşerek kapıyı açıverdi.

Georgie kanepede Rory'nin kolları arasındaydı ve ikisi çılgınca öpüşüyorlardı.

Lizzie korktu. Kendi hayatı gözlerinin önünden geçti, Tyrell'e olan aşkı, güçlü ve gayrimeşru ilişkileri, adının çıkması ve acılar, üzüntüler içinde kıvranması.

Lizzie aynı şeyleri Georgie'nin yaşamasına asla izin vermeyecekti. Kardeşini her ne pahasına olursa olsun koruyacaktı. Kapı açık olmasına rağmen ahşaba dört beş kez sertçe vurdu.

Rory ayağa fırlayarak ona doğru döndü. Kıpkırmızı olmuştu.

Lizzie oturmuş şaşkın şaşkın bakan ablasına kuşkulu bir bakış attı. Bozulan sinirini zapt etmeye çalıştı. "Kusura bakmayın, böldüm," dedi iğneleyici bir şekilde. "Ne yapıyorsun, Georgie?" diye bağırdı. "Aklını mı kaybettin?"

Georgie ise gözlerini açmış başını sallıyor, cevap veremiyordu.

Lizzie, Rory'ye döndü. "Niyetin ne bilmiyorum," dedi kasılarak, "ama kardeşimi mahvetmene izin vermeyeceğim, beyefendi. Bir eve bir düşmüş kadın yeter."

Rory hâlâ kıpkırmızı olmakla birlikte, Lizzie'ye son derece sakin bir sesle cevap verdi. "Ablana az evvel evlenme teklif ettim."

Georgie ayağa kalktı, hâlâ şaşkın görünse de gülümsemeye başlamıştı.

Lizzie yavaş yavaş anlıyordu. Havalara sıçrayıp sevinç içinde bağırmak istemesine rağmen, sadece gülümsedi. "Georgie?"

Georgie'nin gözleri Rory'deydi. "Evet," dedi fısıltı gibi bir sesle ve gözleri yaşararak. "Evet. Evet!"

Lizzie şimdi sıçrıyordu. "Evleniyorsun!"

Rory aceleyle Georgie'nin yanına gidip onun ellerini tuttu. "Yani kabul mü ediyorsun?" diye bağırdı.

Georgie dudaklarını yaladı. "Evet. Ama ciddiysen."

"Tabii, ciddiyim. Şimdiye kadar kimseye evlenme teklif etmedim." Yutkunarak onu kendine çekti. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Georgina."

Georgie konuşamayarak sadece başını sallarken, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Rory cebinden tahminen bir karat, güzel bir elmas yüzük çıkardı. Lizzie onun, bunu nasıl satın aldığını merak etti.

Georgie, yüzüğü görünce ellerini ağzına kapadı.

"Annemindi," dedi Rory. Sol elini tutup yüzüğü parmağına geçirdi.

Georgie'nin gözleri yine dolu dolu olmuştu. Telaşlı hareketlerle gözlerini kuruladı, Lizzie onun gözyaşlarını Rory'den saklamaya çalıştığını biliyordu ama Rory uzanıp Georgie'nin gözyaşlarını sildi. "Beni çok tatlı bir kovalamacanın içine sürükledin," dedi kararsızca.

"Çünkü sen çok çekicisin," diye fısıldadı Georgie.

öyle bir baktı ki sanki kendisi, İrlanda Maliyesi ile millî maliyenin ufuktaki birleşmesinin sorumlusuydu.

"Kendine tartışacak adam istiyorsan başka yerde ara." Tyrell güldü. "Birleşmenin faydalarını tartışmayı reddediyorum."

Rory gözlerini kireç taşı zemine indirerek tuhaf bir biçimde gülümsedi. "Birisiyle tartışmak istersem, hemen elimin altında nişanlım var." Gözlerini kaldırıp gülümsedi. "Ben evleniyorum, Tyrell."

Tyrell gerçekten şaşırarak Rory'nin omzunu kavradı. Rory'nin kadınlarla arası olmadığı söylenemezse de ona çapkın da denilemezdi. Onun düşkünlüğü kadınlardan çok, politikadaydı. Kendine metres tutacak imkânı yoktu ve Tyrell onun ilişkilerinin bir gece bile sürmeyen kısacık ilişkilerden ibaret olduğunu bilirdi. "Yıldırım aşkına mı tutuldun?" dedi gülerek. Dostu için çok sevinmişti. "Tebrik ederim."

Rory ağzı kulaklarında sırıttı. "Âşık olduğumu itiraf ediyorum. Bunun ne demek olduğunu şimdi anlıyorum." Şakaklarını ovdu. "Bugünlerde pek uyuyamıyorum."

Bir hizmetçi şarabı getirdi. "Tam zamanında," dedi Tyrell ve Rory ile birer kadeh aldılar. Kadeh tokuşturdular. "Peki, kim bu seni böyle mest eden, erdemli ve elbette, zeki kimse?"

Rory'nin tebessümü kayboldu. Duraksadı. "Georgina May Fitzgerald."

Tyrell o anda şarabını içiyor olsaydı boğulurdu. Donakalmış, cevap veremiyordu. Rory'ye bakıyor ama Elizabeth'i, ablasıyla son gördüğü halde, Wicklowe'daki bahçede çay içerken görüyordu.

"Tyrell?" Rory kadehini bırakıp Tyrell'in koluna dokundu. "Lizzie'nin ablasına âşık oldum. Bahara evlenmeyi düşünüyoruz."

Tyrell düşünüyordu: Sevgili dostu Elizabeth'in ablasıyla evleniyordu. Rory, Elizabeth'in ablasına evlenme teklif etmişti. Onlar şehirdeler miydi? Nedense Lizzie'nin Georgie ile birlikte yaşadığını düşündü. Eğer öyleyse, Rory'nin onunla ilgili her şeyden haberi vardı.

Hayatında ilk kez ne yapacağını bilmiyordu.

Hak etmediği halde çok acı çekmişti, çok kızgındı ve cevaplanmamış soruları vardı.

Şaşkınlığını belli etmemek için, "Onu iyi tanımıyorum ama ondan neden etkilendiğini anlayabiliyorum," dedi. Kalbinin çılgın bir hızla attığını fark etti. Endişe, heyecan, korku, şaşkınlık, hepsi bir aradaydı.

"Onun kadar zeki bir kadın tanımadım!" diye haykırdı Rory. "Ayrıca ne denli zarif ve güzel olduğunu fark ettin mi?"

Georgina şehirde miydi? Elizabeth de onun yanında mıydı? Tyrell başını çevirdi, şarabından bir yudum alırken bunu sormayı düşünüyordu. Elizabeth'in Londra'da olduğunu öğrenince ne yapacaktı? Düşünecek zaman kazanmak için Rory'nin evliliğiyle ilgilenmeye karar verdi. "Epeyce uzun," dedi Elizabeth'den başka şey düşünemese de. "Ziyaret kartlarını tekrar tekrar kullanan tek arkadaşımsın." Kendini toplamış halde yavaşça döndü. "Rory, nasıl geçineceksiniz? Senin gibi onun da serveti yok." Bu gerçekten önemli bir meseleydi ve bunu hatırlatmak Rory'nin gerçek dostu olarak Tyrell'in sorumluluğuydu.

Rory bir ses çıkardı. "Geçiniriz elbet. Karikatürlerim fazla para kazandırmadığı için daha iyi bir iş arayacağım."

Tyrell onun politik taşlamayı ne kadar sevdiğini bildiğinden çok şaşırmıştı. "Artık karikatür çizmeyecek misin?"

"Yine çizerim ama düzenli olarak *Times*'a çizmeyi bırakabilirim. İnan bana Tyrell ona teklifte bulunmadan önce uzun bir düşünme aşaması geçirdim. Aptal değilim. Benim serveti olan birisiyle evlenmem gerekirdi. Ama evlenmedim!" Bakışları karardı. "O da benden daha iyi bir koca bulabilir! Ama o benim durumuma

aldırmıyor. Evleneceğini ya da âşık olacağını hiç düşünmezmiş." Birdenbire gülümsedi. "Beni seviyor," dedi sanki şaşırarak. "Hatta bunu bana kendisi söyledi."

Âşığın halinden Tyrell anlamayacaktı da kim anlayacaktı? Düğün hediyesi olarak yüklü bir meblağ vermeyi düşündü ama bu onları kurtarmaz yalnızca bir süre idare ederdi. "Sana kazançlı bir görev bulmakta yardımcı olurum," dedi. "Bu konuyu düşüneyim."

Rory şöyle bir durdu. "Eksik olma ama buraya bunun için gelmedim. Sana ne kadar ideal bir dost olduğunu söyleyen oldu mu? Teşekkür ederim, Tyrell."

"Bunu hiç düşünme," dedi. "Size yardım etmek benim için zevktir." Gri gözler zihnini kapladı. Şarabını yudumlayarak ağır ağır yürüyordu.

Onu bir daha görürse ne yapardı?

"Tyrell." Rory gelip yanında durdu, kararlı bir sesle, "Düğüne gelmeni gerçekten çok isterim. Ancak geçen yaz olanları düşününce gelmemen daha iyi," dedi.

Tyrell hızla döndü. "Georgina şehirde mi?"

Rory belirgin şekilde gerilmişti. "Evet. Eleanor'un Belgravia'daki evinde kalıyor."

Tyrell'in yüreği yerinden oynadı. Belgravia oraya çok yakındı. Kollarını bağlayıp ilgisiz bir tavır takınmaya çalışarak, sordu: "Elizabeth de orada mı?"

Rory tereddüt etti, bu da yeterli bir cevaptı.

Tyrell ısınıp kaynayan kanının etkisiyle yanındaki adamdan uzaklaşmaya başladı. Avının kokusunu alan avcı gibiydi. *Demek Elizabeth ile aralarında yirmi dakikalık bir mesafe vardı.*

Rory, "Oğlun nasıl?" diye sordu. "Boyu bir karış uzamıştır." Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Tyrell odanın diğer ucunda ona doğru döndü. "O nasıl?"

"Bunu yapma," dedi.

"Neyi yapmayayım? Nasıl olduğunu sordum. Basit bir soru. Bunu bilmeye hakkım var."

"Hiç de hakkın yok!" diye bağırdı Rory. "Senin sadece nişanlın söz konusu olduğunda hakların olabilir. Hem onun kalbini kırdın. Nasıl olmasını bekliyorsun?"

Tyrell sinirlenmişti. "Kusura bakma ama yanılıyorsun. O beni bıraktı. Ben onun kalbini kırmadım."

Rory, aynı ölçüde öfkeyle ona yaklaştı. "O benim kuzenim ve arkadaşım. İlişkinizi hiçbir zaman onaylamadım; rezillikti! Lizzie daha iyi bir hayata layık. O da her kadın gibi bir koca ve yuvayı hak ediyor. Böyle utanç içinde yaşamayı değil."

Tyrell kımıldamadı. "O bana geldiğinde zaten utanılacak bir şey yapmıştı," dedi ama bunun yalan olduğunu biliyordu. Rory haklıydı. Elizabeth böyle adi bir ilişkiyi hak etmiyordu.

"Buraya Lizzie hakkında konuşmaya gelmedim, özellikle de seninle! Onu rahat bırakmanı istiyorum," diye uyardı Rory.

"Onu rahat bırakmayacağımı nereden çıkarıyorsun?"

"Hem bana onun hakkında sorular soruyor hem de yeniden onun peşine düşeceğinden şüphelenmemi yadırgıyorsun, öyle mi?"

Tyrell'in beyniyle kalbi birlikte hızla işliyordu. Buna rağmen sessizlik içinde yalnızca, "Onunla yeniden ilişkiye girmeye niyetim yok," dedi.

"O zaman niyetin nedir Tyrell?" diye sordu Rory.

Ve o anda Tyrell nihayet ne yapacağını bulmuştu.

23

Fevkalade Gelişmeler

Eleanor, Georgie ile Rory'nin nişanını eşe dosta duyurmak için on, on iki kişilik bir yemek daveti düzenledi. Gerald şehre bir haberci göndererek bu evliliği onayladığını bildirmişti. Lydia da mektuba iliştirdiği kısa notunda, ne kadar sevindiğini belirtmiş, bu kısacık notta Rory'nin Eleanor'un en sevdiği akrabası olduğundan üstü kapalı olarak söz etmeyi ihmal etmemişti. Georgie bulutlarda dolaşıyordu, Lizzie de çok memnundu. Çift evlenmek için baharı beklemeye karar vermişti.

Yemeğe henüz geçilmemişti. Misafirleri karışık bir grup oluşturuyordu ve aralarında iyi bir ailenin en küçük oğlu olan, onun yaşlarında bir beyefendi bulunması Lizzie'nin dikkatini çekmişti. Georgie adına o kadar mutluydu ki Eleanor çöpçatanlığa kalkışmış olsa bile buna aldırmayacaktı. "Bayan Fitzgerald?" Ondan ancak bir yaş büyük olan sarışın adam çekici bir şekilde gülümsedi. "Bu hafta bir gün sizi yarışlara davet edersem benimle gider misiniz?"

Lizzie, Charles Davidson'a gülümsedi. Tavır takınmanın vaktiydi. Hiçbir erkekle hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu, ayrıca ken-

disinin ünü bilindiği için bu adamın niyetine şüpheyle yaklaşıyordu. Niyeti ciddi olsa bile Elizabeth onunla ilgilenmezdi. "Davetiniz beni gururlandırdı," dedi, "ama maalesef ki sizi geri çevireceğim. Bu hafta St. Anne'de çok yoğun bir çalışma programım var."

Adamın yüzü asıldı ve eğilerek selam verdi. "Kalbim kırıldı," dedi kibarca.

Lizzie kapı zilini duydu. "İzninizle, kapıya bakayım." Gülümseyerek kaçıverdi ama koridora çıkarken Rory onun yolunu kesti.

"Davidson iyi bir dosttur, Lizzie. Onu başından mı savdın?"

Lizzie onun ciddi gözlerine baktı. "Demek onu sen davet ettin." Başını iki yana salladı. "Rory lütfen, ilgilenmiyorum."

"Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

Lizzie onun olanları geride bırakıp hayatına devam etmesini dinlemek istemediği için elini kaldırdı. Ama ağzını açamadan ona bakan bir çift göz hissetti. Rory'nin arkasına, evin girişine doğru başını uzatınca Tyrell de Warenne'i gördü.

Lizzie şaşkınlık içinde haykırdı.

Görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Onlardan biraz ötede duruyor, parlak ve dikkatli gözleriyle ona bakıyordu. Lizzie de şimdi gözlerini ondan alamıyordu. *Onun burada ne işi vardı? Ne istiyordu?*

Ve onu görmek Lizzie'nin bütün yaralarının yeniden deşilmesine sebep olmuştu. Sanki dün ayrılmışlar gibi acı duyuyor ve sanki oradan daha dün çıkmış gibi kollarında olmak için yanıyordu. Bu sırada çiçekleri gördü.

Gözleri elindeki muhteşem çiçek buketine takılmış halde kalakalmıştı.

Ne Tyrell ile ne başkası ile evlenmek istiyorum. Nedense Blanche'ın bu hayret verici sözlerini hatırlamıştı.

Ancak şu durumda Blanche'ın ne istediğinin önemli olmadığını düşündü hemen ardından. Nasıl ki Tyrell Adare'ye karşı görevini yerine getiriyorsa, Blanche da babasına itaat edecekti. İyi ama Tyrell niye gelmişti?

"Lizzie? Bakıyorum çok şaşırdın. Burada kal," dedi Rory. "Ben onunla ilgilenirim."

Lizzie onu işitmemişti bile. Tyrell ciddi ve dikkatli gözlerle ona bakmayı sürdürüyordu. Ve onca sağduyuya ve evvelce yaşanan onca şeye rağmen, bir umut doğdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye haykırdı Rory. Hem şaşırmış hem de kızmıştı.

Tyrell adama aldırış etmedi. Elizabeth salonun kapısında durmuş, hayalet görmüş gibi sapsarı bir yüzle onun suretine saplanıp kalmıştı. Tyrell onu ayrıldıkları zamandan beri ilk kez görünce kızgınlığı kademe kademe azaldı ve nihayet bütün savunmalarını düşürdü. Ne kadar güzeldi ve Tyrell'in tek istediği ona sarılmak, onu korumak, onunla sevişmekti. Neden ayrıldıklarını hatırlayamıyordu. Ayrı olmaları için aklına tek bir sebep dahi gelmiyordu. O zaman gidip ayaklarına kapanarak af dilemek geldi içinden. Onu terk edenin Lizzie olduğunu, af dilemesi gereken birisi varsa bu kişinin yine o olduğunu unutmuştu.

Rory öfkesinden morarmıştı. "Gitmen gerek, Tyrell. Buraya gelerek onu ve ailedeki herkesi üzüyorsun. Yoksa unuttun mu? Sen başkasıyla nişanlısın." Adamın sözleri zehir gibi acıydı.

Tyrell durdu. *Blanche ile nişanlıydı ve burada olmaması gerekirdi.* Ama onunla konuşmadan kesinlikle gidemezdi. Nihayet Rory'ye baktı. "Ona yaltaklanan o sarışın centilmen kimdi?"

"Bir arkadaşım. Birbirlerini beğenirler diye umuyordum," dedi hemen.

Kıskançlık, Tyrell'in içini yavaş, derin bir biçimde yaktı. Artık bu kadar sahiplenici olamazdı. Ve vazgeçti. Adare'nin kaderi onun elindeyse, onun hayatına başka bir adamın girmesine de izin vermeyebilirdi. Ama bu Elizabeth'i –hatta onları– nasıl etkileyecekti?

"Blanche'a dön," dedi Rory ısrarla.

Tyrell bir an gözünde nişanlısının solgun hayalini canlandırdı ve o an, ikisinin yapacağı evliliğin asla yürümeyeceğini anladı. Birdenbire ona düşen görevi yapmaktan korktu. Bununla birlikte artık en ufak bir şüphesi de kalmamıştı.

Yeniden Elizabeth'in kederle büyümüş, gri gözlerine baktı. O gözler dile gelmiş, *neden?* diye soruyordu. Bu tek kelimelik güçlü soru aralarında yankılanıyordu. Ancak Tyrell de bilmiyordu.

"Yapma Tyrell, onu kalbinden çıkaramamışsın. Ben artık onun müstakbel eniştesi olarak onu koruma görevini üstleniyorum ve seni, onu bir kez daha incitmekten ve bir başkasıyla yuva kurma şansını tehlikeye sokmaktan menediyorum."

Tyrell dinlemiyordu. Georgina, kardeşinin yanına gelmiş ve onun gibi solgun bir yüzle Lizzie'ye sarılmıştı. Elizabeth farkında bile değildi. "Başkasıyla yuva kurmayacak," dedi Rory'ye kibirli bir bakış atarak.

"*Ne?*" diye bağırdı Rory.

"Ona çiçekleri vereceğim," dedi gözlerini Elizabeth'den ayırmadan. "Konuşacağız. Sonra da gideceğim."

"Tyrell!" diye bağırdı Rory.

Ama Tyrell ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

Lizzie ne kımıldayabiliyor ne nefes alabiliyordu. Arkasındaki salondan gelen sesleri artık işitmiyordu ve yanındaki ablasının bile farkında değildi. Tyrell yaklaşıyordu ve son derece kararlı görünüyordu.

Karşısında durup selam verdi. Lizzie onun insanı nasıl büyülediğini unutmuştu. Onun gücünü, kararlılığını hissediyordu; ateşini, erkeksiliğini hissediyordu; onu hissediyordu. Selama karşılık bile veremedi. "Tyrell... Lordum," diye geveledi.

Tyrell'in karanlık bakışı kadının yüzünün her bir noktasında gezindi, âdeta her birini hafızasına kaydediyordu. Konuşmuyordu. Lizzie terin göğüslerinin arasından karnına doğru aktığını hissetti. Tyrell'in gözleri onun dudaklarına yöneldi, ardından, göğsünün kabarıklığına indi. O anda Lizzie sadece Tyrell'in uyandırabildiği bir arzuyla doldu.

Hiçbir şey değişmemişti. Ellerinin kollarını kavrayışını, güçlü vücudunun onunkine yaslanışını bütün canlılığıyla hissediyordu. İçine girişi, vücutlarının birleşmesi bile ne kadar canlı bir hatıraydı. O anda onu delicesine istedi, hem de sadece fiziksel olarak değil. Onu hiç bu kadar özlememişti.

"Elizabeth," dedi Tyrell aceleyle. Sonra Georgina'ya döndü. "Bayan Fitzgerald. Nişanlanmışsınız, tebrik ederim."

Lizzie patlamaya hazır görünen Georgina'ya baktı. Ama o, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra da Lizzie'ye baktı.

Lizzie yutkundu. "Bize izin verir misin?" diye sordu.

Georgie bir ona bir öbürüne baktıktan sonra tatsız bir şekilde başını salladı ve gitti.

Tyrell çiçekleri hışımla ona uzattı. "Şehirde olduğunu duydum."

Lizzie kırmızı güllere bakıyordu. Ona niçin çiçek almıştı? Bu güller ne anlama geliyordu? Yanakları alev alev yanarak gülleri aldı. "Teşekkür ederim." Demeti göğsüne bastırdı.

Tyrell ciddi bir edayla, "İyi görünüyorsun, Elizabeth," dedi ve bir kez daha mavi elbisesini inceledikten sonra kadının gözlerine baktı.

Lizzie onun sorgulayıcı gözlerine baktı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Onu ve oğlunu terk ettiği için iyi değildi ama bunu tartışa-

mazdı. "Sen de iyi görünüyorsun," dedi sesi titreyerek. Gözlerinde daha önce hiç görmediği gölgeler görüyor ve bir terslik olduğunu anlıyordu. Onun canını çok sıkan –onu yaralayan– bir şey vardı.

Bir an yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Ben de iyiyim."

"Gelmen büyük sürpriz."

"Evet, bunun farkındayım," dedi, ani ziyareti için hiçbir açıklamada bulunmuyordu.

Lizzie titreyerek derin bir nefes aldı. "Niçin? Niçin geldin, Tyrell?"

Tyrell'in tebessümü tatsızdı. "Bu sabah Rory söyleyene kadar senin şehirde olduğundan haberim yoktu," dedi sanki bu, her şeyi açıklıyormuş gibi. Oysa açıklamıyordu.

Lizzie dudaklarını ıslattı. "Anlıyorum," dedi.

"Biz eski dostuz," diye ekledi Tyrell. Ona dikkatlice bakıyordu.

"Dost," diye tekrarladı o. Bu kelime geçmişteki ilişkilerini nitelemekten uzaktı, Tyrell de bunu gayet iyi biliyordu. Ya da Tyrell onu artık böyle mi görüyordu? Eski bir dost. Lizzie yanaklarının yandığının farkındaydı. "Tabii ki dostuz," dedi sakin görünmeye çalışarak. "Sen daima benim dostum olacaksın, Tyrell."

Tyrell onun anlamadığı bir sebepten dolayı yüzüne dikkatlice bakıyordu. "Yani bunca zaman bana sadık mı kaldın?"

Bu ne demekti şimdi? Onu tedirgin ediyordu. "Tabii. Arkadaşlar birbirine sadıktır. Arkadaşlık böyle bir şeydir." Böyle dolaylı konuşmak ve imalarda bulunmak istemiyordu. "Beni samimiyetime inanacak kadar iyi tanıyorsun. Daima dostum olacaksın," dedi vurgulayarak. Ve bu söylediğinde samimiydi.

Tyrell önce ona uzun uzun baktı, sonra birden konuşmaya başladı. "Değişmişsin," dedi. "Eskisinden daha güzel ve çekicisin; artık olgun kadınlara özgü bir özgüven kazanmışsın."

Lizzie bu doğrudan iltifata çok şaşırarak gayriihtiyari çok sevindi. Onun övgülerine kapılmak istemiyordu. "Herkes değişir, Tyrell. Buna büyümek diyorlar sanırım." Duraksadı. "Sanırım sen de değişmişsin."

Tyrell irkilerek onunla göz göze geldi. Nihayet, yumuşak bir sesle, "Hayat sürprizlerle dolu, Elizabeth. Bazen de hoş olmayan sürprizlerle," dedi.

Lizzie onun ne demek istediğini anlayamadı. Sormaya korkuyordu. "Ailen nasıl?" Ned'i merak ediyordu.

"Çok iyiler," dedi.

Lizzie dudağını ısırdı, oğlunu sormak için yanıp tutuşuyor ama bu konuyu açmaması gerektiğini biliyordu. Eğer açarsa, yine acıdan ölebilirdi. Aralarında çok tuhaf bir sessizlik oldu. Blanche'ı ve yaklaşan düğünlerini düşündü. "Leydi Blanche?"

Tyrell gözlerini kaçırdı. "İyi." Ardından da şaşırtıcı derecede açık konuştu. "Hâlâ birbirimize yabancıyız."

Lizzie donakalmıştı. Blanche'ın tuhaf ziyaretinin üstüne bir de Tyrell'in beklenmedik gelişi... Göğsünde bir ümit kıpırdandı. Ama hemen ardından, Tyrell'in kendine denk birisiyle evlenmesi gerektiğini, kendisi gibi fakir ve önemsiz bir kadının onun karısı olamayacağını düşündü.

Gözlerini kapadı. Geçen yaz, bu onun en karanlık gecelerinde kurduğu gizli hayaliydi. Aklı ne kadar itiraz etse de yüreği onun karısı olmak istiyordu. Ama Tyrell ile Blanche ne kadar birbirlerinden uzak olsalar da bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Elizabeth," dedi Tyrell yumuşak sesiyle.

Lizzie başını kaldırdı.

"Fazla kalmayacağım, zaten misafirleriniz varmış."

Lizzie başını salladı, telaş içindeydi. Tyrell gidiyordu! Onu nasıl sakin bir şekilde gönderecekti? Son birkaç aydır onsuz yaşayabilmişti ama onun varlığı bir şeyin ispatıydı. Artık onsuz yaşamak istemiyordu. Arkadaşlığa bile razıydı. Tehlikeyi umursamayarak uzanıp onun koluna dokundu. "Tyrell."

Onun bu hareketiyle irkilen Tyrell gözlerinde ateşle dönüp baktı.

Lizzie anlamıştı. Tyrell hâlâ onu yatağında istiyordu. Aralarındaki çekimi alt etmenin bir yolunu bulmaları gerektiğini anlıyordu. Yutkundu. "Geldiğine sevindim. Arkadaş kalabilir miyiz? Yani... gerçekten arkadaş. Yeniden gelmeni çok isterim, uygun olduğun zaman tabii."

"Teşekkür ederim," dedi Tyrell, rahatladığı sesinden belliydi. "Elizabeth... yine gelirim, tabii."

Lizzie'nin yüreği sarsılıp hızla atmaya başlamıştı. Bir anda Wicklowe'da yaşadıkları romantizm ve tutkuyu hatırladı. O her zamanki gibi çekici, çok yakışıklı, güçlü ve güven vericiydi. Lizzie kendini onun kollarına bırakmamak için savaş veriyordu. Başını onun güçlü, geniş göğsüne yaslamaktan başka bir şey istemiyordu.

Onunla kapıya yürüdü. Tyrell durdu. "Elizabeth. Ned'i sormadın," dedi ona dikkatle bakarak.

Lizzie darbe yemişçesine irkilmişti. Kederinin ne kadar derin, bu güçlü görüntüsünün ne kadar yanıltıcı olduğunu anlamaması için başını çevirdi. Konuşamıyor, dolayısıyla oğlunu neden sormadığını anlatamıyordu.

"O çok iyi," dedi Tyrell tatlı bir sesle. "Çok zeki bir çocuk, her zamanki gibi de gururlu. Çok mutlu. Onu çok seviyorum."

Lizzie başını sallayıp nihayet ona baktı. Gözleri dolmuştu.

"Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum."

"Onu çok... özledim."

Lizzie gözlerini sildi, kendini toplayıp zoraki bir tebessümle ona döndü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Lordum," dedi, resmîleşerek.

"Elizabeth, onu görebilirsin. Memnuniyetle bir ayarlama yaparım."

Yine içinde bir ümit uyanmıştı ancak hemen kendine gelerek, "Bu pek de iyi olmaz!" diye haykırdı. Ned'i görürse, acısı dayanılmaz bir hal alabilirdi. Kendini hâlâ onun annesiymiş gibi hissedebilirdi. Ondan bir kez daha ayrılmaya yüreğinin dayanmayacağını biliyordu. "Hayır, yapamam!"

Tyrell bir an bekledi. "Eğer fikrini değiştirirsen, bir görüşme ayarlayabilirim."

Lizzie başını kaldırdı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. İyi geceler, Lordum." Selam verdi.

Tyrell ise selam vermek yerine ona kuşkulu bir şekilde uzun uzun baktı.

***

Şafak sökerken, artık vazgeçmişti.

Masasına oturarak bir not kaleme aldı. Mühür basıp saat tam sekizde Harmon House'a gönderdi.

Lord de Warenne,

Cömert teklifinizi yeniden düşündüm. Hâlâ geçerliyse, oğlunuza bir ziyarette bulunmak isterim. Bugün evdeyim, cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Bayan Elizabeth Anne Fitzgerald.

Tyrell'in cevabı sekiz buçukta ulaştı.

Sevgili Bayan Fitzgerald,

Teklifim geçerli. Ne zaman isterseniz Ned'i görebilirsiniz, günü ve saati bana bildirirseniz gerekli ayarlamayı yaparım. Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Tyrell de Warenne

Heyecandan fenalık geçirmek üzere olan Lizzie saat dokuzda Tyrell'in notuna bir cevap yazıp uşakla gönderdi.

Lordum,

Eğer teklifim çok cüretkâr gelmeyecekse, Ned'i bugün görmek isterim. Sizin için uygun olacak herhangi bir saatte gelebilirim.

Saygılarımla, Elizabeth Anne Fitzgerald

Tyrell evden çıkmamış olacaktı ki cevabı bir saat içinde geldi.

Sevgili Elizabeth,

Teklifin hiç cüretkâr değil. Saat dört uygun mu?

Tyrell

***

Lizzie öğleden sonra Ned'i göreceğine inanamıyordu. Tyrell'in cevabını okurken de onun tebessümünü, hatta ona yönelttiği tatlı bakışını görür gibiydi. Bunu düşünmemeye çalışarak, kendi cevabını karalayıverirken mutluluk gözyaşları mürekkebi dağıttı. Aldırmayarak, notu o halde gönderdi.

Lordum,

Saat dörtte orada olacağım. Teşekkür ederim.

Elizabeth

Cevap beklemediği için on bire çeyrek kala cevap gelince şaşırdı.

Elizabeth,

Ziyaretini sabırsızlıkla bekliyorum.

Tyrell

Saat tam dörtte Harmon House'a geldiğinde Tyrell'i onu bekler halde buldu. Lizzie onu evde bulacağından bile tam emin değildi. Onun Ned'i ziyareti için pekâlâ hizmetçilere de gerekli talimatları bırakabilirdi. Ama kapıyı bizzat açtı ve bu Lizzie'yi onun da kendisi gibi birlikte vakit geçirmek istediğini düşündürecek kadar ümitlendirdi. Tyrell'in arkasında duran uşak, yüzüne kayıtsız bir ifade vermeye çalışsa da şaşkın görünüyordu.

"Elizabeth," dedi Tyrell eğilerek ve onu içeri aldı. Üzerinde pantolon, koyu renk ceket, bronz renginde yelek vardı ve kravat takmıştı.

Lizzie de giysisini özenle seçmiş, pastel yeşil renkte, uzun kollu, boğazlı bir elbise giymişti. Elbisenin pahalı ve güzel kumaşı ona kraliçelerinki gibi asil bir hava katmıştı. Geçen yıl pahalı bir gardırobun yanı sıra bir miktar mücevhere de sahip olmuştu ve şimdi kulaklarında yeşim ve pırlantadan küçük küpelerle göğsünde altın bir broş vardı. Eski yaşantısında bu giysilere gücü yetmezdi. Artık Leydi Jersey ya da Cowper kadar şık olduğunun farkındaydı.

Tyrell'in gözleri üzerinde dolaşırken Lizzie görüntüsünün onun hoşuna gittiğini hissetti.

Gayriihtiyari sevindi. "Lordum, iyi günler," dedi heyecanla. Tyrell'in bakışları tamamen erkeksiydi ve Lizzie, Tyrell'in onu yatağa götürmek istediğini hemen anladı.

Bu mümkün değildi. Aralarında kurmak istediği arkadaşlığın içinde cinsel ilişkiye kesinlikle yer yoktu. Yanından süzülerek geçerken, arkasındaki geniş antreyi görmeye çalışıyordu. Ned'i görmek için bir dakika daha bekleyecek sabrı kalmamıştı ve heyecandan titriyordu.

Uşak kapıyı kaparken Tyrell, Lizzie'nin koluna girdi. "Ned, Mavi Oda'da," dedi, onun sabırsızlığını anlayarak.

Tekrar göz göze geldiler. Küçük çantasının içinde iki paket vardı. "Hediye getirdim," diye fısıldadı.

Tyrell gözlerinde sıcacık bir bakışla ona gülümsedi. "Hiç şaşırmadım," dedi ona eşlik ederken.

Lizzie, Harmon House'a ilk defa geliyordu ama etrafa bakıp hayran kalacak halde değildi. Kalbi çılgın gibi atıyordu, nihayet Ned'in çocuksu sesiyle bir köpek havlaması işitti.

"Ona teyzesinin ziyarete geldiğini söyledim," dedi Tyrell.

Lizzie birdenbire durarak, şaşkın bir çehreyle ona döndü. "Ne?" diye bağırdı, bir an Tyrell'in oğlunun annesinin Anna olduğunu öğrendiğini düşünmüştü.

Tyrell biraz kafası karışarak ona baktı. "Seni bir akraba olarak tanıtmanın daha iyi olacağını düşündüm," dedi.

Lizzie yerinden çıkacak gibi çarpan kalbinin üzerine elini kapadığını fark etti. "Evet, tabii," dedi.

Tyrell onun koluna girerek başka bir koridora döndü. Kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu.

Lizzie heyecanla, "Annen arada bir bana yazma inceliğini gösteriyor, böylece Ned'in ne yaptığını takip edebiliyorum."

Tyrell şaşırmış ama bozulmamıştı. "Aklıma gelmesi gerekirdi," dedi. "Ama annem seni severdi zaten. Araları pek iyi," diye ekledi, göz ucuyla Lizzie'ye bakarak. "Ned'le Kontes'in. Kontes ona bayılıyor. Ned'in üzerine titriyor."

"Sevindim, çok sevindim," dedi Lizzie. Uçuk mavi salonun kapısında durdular. Ve sonra Ned'i gördü.

Kendini tutmasaydı bağıracaktı. Ned kendinden iki kat iri bir köpeğin yanında duruyor, ona oturması için talimat veriyordu. Rosie ise kanepede oturmuş, örgü örüyordu.

Lizzie ağlamak üzereydi. Tyrell'in onu izlediğini fark etti ama hayatının neşesi birkaç adım ötesinde dururken, dönüp Tyrell'e bakamazdı. Diz boyu pantolonla ceket giydirilmiş Ned boy atmış, çok büyümüştü. Haşin tarzdaki yakışıklılığını koruyordu. Nihayet köpeği oturtmayı başarınca Lizzie'nin gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Aferin, Wolf, aferin," dedi Ned, ellerini beline koyarak. Geriye doğru bakınca babasını görerek sevindi. "Baba!"

Ned, babasının kucağına atılırken Lizzie kımıldamadan duruyordu. Ned güldü, Tyrell de güldü. Sonra Tyrell bir an onu göğsüne bastırdı. Oğluna sessizce, "Bak sana kimi getirdim," dedi. "Hatırladın mı? Bu sabah sana Elizabeth teyzenin geleceğini söylemiştim hani."

Lizzie onlara bakarken doğru bir şey yaptığını anlıyordu. Ned babasını öyle dikkatli dinliyordu ki aralarında çok kuvvetli bir bağ olduğu hissediliyordu. Şimdi babasına eskisinden de çok benziyordu. Bir karar vermeye çalışır gibi Tyrell'e uzun uzun baktı, ardından ciddi bakışlarını Lizzie'ye çevirdi. Sakin, meraklı ve sabit bakışı karşısında Lizzie'nin gözlerinden daha çok yaş döküldü.

Tyrell, Ned'i yere koydu. "Teyze neden ağlıyor?" diye sordu çocuk, gözlerini Lizzie'den ayırmadan.

Tyrell'in bir eli oğlunun üzerindeydi. "Seni gördüğüne çok sevindi çünkü seni son gördüğünde sen daha bir yaşındaydın."

Ned hâlâ bakıyordu. Lizzie gözleri yaşlı bir halde gülümsedi. "Merhaba Ned," diye fısıldadı. Kalbi hiç bu denli ağrımamıştı. Ona koşup sarılmamak ne denli zor geliyordu. Ama Lizzie onu korkutmak istemiyordu.

Ned, Lizzie'nin tebessümüne karşılık vermedi. Kaşları çatılmıştı, Lizzie o zaman Ned'in onu hatırladığını ve kim olduğunu çıkarmaya çalıştığını anladı.

"Sen daha bebekken buradaydım ben," dedi Lizzie. Uzanıp onun yumuşak yanağına dokundu; o bir tepki vermedi. "Sana hediye getirdim. Görmek ister misin?"

Başını salladı. "Ağlama."

"Ağlamamaya çalışırım ama baban haklı, seni yeniden gördüğüme çok sevindim."

Ned onu elinden tuttu.

Lizzie titrek bir kahkaha atarak onun minicik elini tuttu. Başını kaldırıp Tyrell'e baktı. Tyrell'in ona hafifçe gülümsediğini görünce kendini daha fazla tutmayarak yere diz çöktü ve gözlerinden yaşlar sel gibi akarak Ned'e baktı. "Sana sarılabilir miyim?"

Ned hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı.

Lizzie ona sarıldı. Abartıya kaçmaması gerektiğini biliyordu ama Ned de hemen kollarını uzatarak ona sarıldı. Boğazına takılan yumruk gibi acıyı yutarak ona sıkıca sarıldı, hayatının bu en güzel anını doyasıya yaşadı. Sonra çabucak ayağa kalktı. Ona hediye paketini uzatarak, "Al," dedi titrek sesiyle.

Ned paket kâğıdını yırtarak açınca içinden kukla fırlayan bir kutu çıktı. Daha önce böyle bir oyuncağı gördüğü belliydi çünkü kapağa bastırarak renkli palyaçoyu kutudan dışarı fırlattı. Ned sevinçle gülerek palyaçoyu tekrar kutunun içine tıktı ve yere otururak yeniden fırlattı. Wolf heyecanlanmış, kuyruğunu sallıyordu.

Lizzie yüzündeki yaşları sildi. Biraz ötesinde yere oturmuş oynayan Ned'i, arkasında durmuş onları seyreden Tyrell'i bütün varlığıyla hissediyordu. Hayat nasıl bu noktaya gelmişti? Ayağa kalkmış olan Rosie'ye baktı. "Rosie," dedi.

Rosie ağlıyordu. "Hanımım."

Lizzie onun yanına koştu, Rosie ona sarıldı.

"Nasılsın?" diye haykırdı Lizzie onu bırakarak.

Rosie gözlerini sildi. "Çok iyiyim, hanımım. Lord Ekselansları, bana çok iyi davranıyor. Ama biz sizi özlüyoruz, küçük Ned ve ben."

Lizzie sadece başını sallayabildi, Ned'in onu çok fazla özlememiş olduğunu umuyordu. "Ona bakınca içim gururla doluyor!" dedi. "Ne kadar büyümüş! Teşekkür ederim, Rosie. Ned'in yanında kaldığın için teşekkür ederim. Her şey için teşekkürler."

Rosie ona gülümsedi.

Lizzie bakışlarını hissederek dönüp Tyrell'e baktı. Tyrell gözlerinde kuşku ifadesi taşıyordu. Lizzie yüreği sarsılarak onun aklından ne geçtiğini merak etti. "Ne kadar boy atmış!"

"Evet, küçük bir fidan gibi büyüyor."

Lizzie bütün içtenliğiyle, "Ne mutlu sana," dedi.

Ned kutudan fırlayan palyaçoyla oynamaya devam ediyordu, köpek de palyaçodan en az onun kadar büyülenmişti. "Hediye için teşekkürler," dedi Tyrell.

"Ned'e bir şey daha vermek istiyorum," dedi Lizzie telaşla çünkü onun bakışı karşısında heyecanlanmıştı. Odanın kapısına

koşup çantadan küçük bir paket daha çıkarıverdi. Orada durdu, derin derin soluyarak, Tyrell ile Wicklowe'da aile olarak geçirdikleri günleri ve geceleri bir bir anımsadı. Ayrı geçirdikleri beş ay sanki hiç yaşanmamıştı, diğer yandan sanki o beş ay onun bütün hayatını teşkil ediyordu.

"Elizabeth?" Tyrell gelip tam arkasında durmuştu. Lizzie sıçrayarak dengesini yitirdi.

Tyrell onu dirseklerinden hafifçe tutarak dengesini buldurdu. Lizzie donakalmıştı, onun ilgisini hissediyor ve eski hallerine dönmelerine bir öpücüğün yeteceğini biliyordu. Geri çekilip paketi Tyrell'e verdi.

"Bu bana mı?"

"Hayır, Ned'e," diyecek oldu ancak o sırada Tyrell'in gözlerindeki muzip ışıltıyı fark ederek ona takıldığını anladı. Kızararak bir adım daha geri gitti, aralarına daha fazla mesafe koyması gerekiyordu.

Tyrell onun düşüncelerini sezmiş gibi gülümsemeyi keserek paketi açtı. Onun duygularını sezmede üzerine yoktu. Paketten çıkan resimli masal kitabının kapağının üzerinden elini geçirdi. "Bunu geceleri Ned'e zevkle okuyacağım," dedi.

Lizzie onun üzerinde daha rahat giysilerle kanepeye oturmuş, yumuşak bir sesle Ned'e masal okuduğunu gözünde canlandırdı. Ne ızdıraplı bir hayaldi bu!

"Biraz kalıp Ned'le oynamamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Tyrell direkt olarak Lizzie'ye bakıyordu. "Eğer tekrar ziyaretimize gelmeye söz verirsen."

Lizzie'nin yüreği yerinden oynadı. *Biz* demişti. Bu haksızlıktı. Acaba ne demek istiyordu?

"Tekrar geleceksin," dedi Tyrell usulca.

Lizzie yelkenleri indiriverdi. "Tekrar gelmeyi çok isterim."

Tyrell ona gülümsedi. "Cuma öğleden sonra uygun mu?"

"Evet." Sevinçten ürperiyordu. İki gün sonra yeniden Harmon House'a gelecek, Ned'i görecekti ve tabii, Tyrell'i. Ve o anda, en iyi niyetlerinin müthiş bir tehlikede olduğunu anladı.

Tyrell, avının üzerine atlamaya hazır bir avcı gibi bakıyordu ona. Hamlesini yapmadan önce bekliyordu. Tek mesele, niyetinin ne olduğuydu. Lizzie onun ilişkilerine yeniden başlamak istediğinden emindi.

İlişkiye yeniden başlamak işten değildi. Ancak buraya gelmenin ne kadar riskli olduğunu baştan beri bilmiyor muydu?

"Bir kadeh şarap alır mısın?" diye sordu Tyrell sessizce.

Lizzie duraksadı. "İyi olur," dedi.

24

Kader'in Hızlı Eli

Blanche kendisine nişanlısının geldiği bildirildiğinde çok şaşırdı. Tyrell daha geçen gece onunla ve babasıyla akşam yemeği yemişti, doğrusu Blanche onun şimdi neden gelmiş olabileceğini bilmiyordu. Uşağa teşekkür edip Tyrell'in onu beklediği salona gitti. Tyrell şöminede oynaşan alevlere bakarak dikiliyordu, Blanche ona yaklaşırken, döndü.

Selamlaştılar. Blanche onun ciddiyetini fark etmişti. "Özel olarak konuşmak istedim," dedi Tyrell. "Oturabilir miyiz?"

Blanche hemen endişelenerek başını salladı. Daha koyu renkten kalabalık bir yastık grubunu barındıran altın sarısı geniş kanepeye oturdu. Tyrell de karşısındaki koltuğa geçti. "Umarım ailen iyidir," dedi Blanche, birisinin hasta olduğunu düşünmüştü.

Tyrell ona dikkatli dikkatli bakıyordu. O da aynı dikkatle gözlerini ona dikmişti. Ne düşüncelerini ne de oraya geliş sebebini belli ediyordu. "Ailem iyi, teşekkür ederim. Baban nasıl? Geçen gece iyi gördüm onu. Hâlâ onun sağlığından endişeli misin?"

Blanche duraksadı. "Babam zaman zaman bitkin oluyor." Birdenbire telaşlandı. "Buraya Harmon House'a dönmemi istemek için mi geldin? Çünkü ben bir süre daha burada kalıp babama refakat etsem iyi olur diye düşünüyorum."

"Hayır, Blanche, seni evime çağırmaya gelmedim." Huzursuz bir tavırla etrafına baktı. Birdenbire, Blanche'ın aklına onun eski metresi Elizabeth Fitzgerald geldi. Son zamanlarda onu çok düşünür olmuştu. Ne kadar hoş, iyi ve terbiyeli bir kadındı. Blanche süslü bir hayat kadını bekliyordu ama Bayan Fitzgerald olağanüstü güzellikte bir kadın değildi ve kibardı. Açık yürekliliği pek tatlıydı. Tyrell onun metresine yaptığı uygunsuz ziyareti mi öğrenmişti?

"Blanche, ne kadar garip olursa olsun, söylemem gereken bir şey var. Seni üzmek istemiyorum ama galiba üzeceğim."

Blanche bir yastığın püskülünü parmağına doladı. "Babam bana... şey... geçmişteki ilişkinden söz etti." Bunu önemsemediğini belli eder biçimde gülümsedi. "Önemli değil, Tyrell; ne kırıldım ne dehşete düştüm. İlişkinin geçen yaz olduğunu biliyorum, biz nişanlanmadan önce."

"Sen kimseye kin duymaz mısın?"

"Benim yapımda yok," dedi o içtenlikle. Oysa bir kere olsun birisine karşı kin, kötü bir duygu hissedebilmeyi ne çok isterdi. İç geçirdi. "Ben hiç öfkelenmem."

Tyrell ayağa kalktı. "Ama birazdan bana kızacaksın. Blanche sen örnek alınacak bir hanımefendisin. Bana sadık bir eş ve çok iyi bir kontes olabilirdin. Bu meseleyi çok düşündüm. Seni üzmek istemiyorum ama başka çarem yok. Seninle evlenemem."

Blanche büyük bir rahatlama hissiyle gayriihtiyari ayağa kalktı. "Öyle mi?" dedi, onun da kendisi gibi bu işe son vermek istemesine şaşırmıştı.

Tyrell üzgün üzgün başını sallıyordu. "Tekrar söylüyorum, çok üzgünüm. Sen buna yol açacak hiçbir şey yapmadın. Biz daha tanışmadan ben gönlümü başkasına kaptırdım. Kaybedeceğim servete rağmen, onunla evlenmeye karar vermiş bulunuyorum. Eğer evlatlıktan reddedilmezsem Adare'nin geleceğini güvenceye almak için bir hayli idareli davranmaya hazırım."

"Demek Bayan Fiztgerald'ı o kadar çok seviyorsun!" diye haykırdı Blanche, hayretle. Onun bu hareketiyle mirastan men edileceğini biliyordu. "Aşkı göreve tercih ediyorsun!"

"Öyle," dedi adam ciddi bir etavırla. "Duygularımı o kadar belli mi ediyorum?"

"Hiçbir şey belli etmiyorsun," dedi Blanche. Böyle sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. "Geçen gün Bayan Fitzgerald'la görüştüm, Tyrell," dedi. "Çok nazik ve özverili bir kadın. Çok güzel bir kadın bekliyordum ama o son derece sade. İlişkinizin aşağılık ya da basit bir şey olmadığını, gerçek sevgiden kaynaklandığını anladım. Hem Tyrell, onun da sana derin bir aşk beslediği o kadar belli ki."

Nihayet Tyrell'in gözlerinde bir duygu görmüştü. Bu duygu umuttu. "Sana böyle mi söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu ki." Blanche babasının yaptığı şeyi düşündü. Tyrell'e bunu söylemesi şarttı. "Tyrell, babam bana Bayan Fitzgerald'la ilişkinize kasıtlı olarak müdahale ettiğini söyledi. Onu senden ayrılmaya mecbur etmiş. Ayrıca dedi ki, Bayan Fitzgerald gitmeden önce sana bir aşk mektubu yazmış. Babam da bu mektubu ortadan kaldırmış. Okursan peşinden gideceğinden korkmuş."

Tyrell şaşkın ve kızgın bir halde bakakalmıştı. "Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi nihayet. Sonra yumuşayıverdi. "Ya sen Blanche? Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Tyrell onu düşünceli düşünceli süzüyordu. "Başka kadın olsa sinir krizi geçirirdi. Senin böyle bir yapıda olmadığını biliyorum ama üzülmüşe bile benzemiyorsun."

"Senin başkasıyla evlenmek istemene ve Harrington Malikânesi'nde kalacağıma üzülmüyorum. Aslını sorarsan, rahatladım."

Tyrell şaşırmıştı. "Seni anlayamıyorum!"

Birdenbire onun düşüncesini anladı. "Niyetim seni küçümsemek değil, Tyrell! Senin de söylediğin gibi bu benim hatam değil, rahatlamamın nedeni senin yaptığın bir şey de değil."

"Başkasını seviyorsun."

Blanche'ın rahatlığının yerini üzüntü almıştı. Arkasını döndü. "Maalesef, hayır."

O zaman Tyrell gelip onun arkasında durdu ve iri elini onun koluna koydu. Tanıştıkları dört ay içinde ona ancak iki kez dokunmuştu: Bu iki seferde de herhangi bir sıcaklık ya da duygulanma yaratmadan öpmüştü. Bir odadan çıkarken bile onu koluna takmamıştı. Blanche bu dokunuştan rahatsız olarak kolunu çekip ona döndü. Tyrell ona bakıyordu.

"Bana çok iyi davranıyorsun. Fırsat doğduğunda karşılığını vermek isterim. Nişanı bozmak istediğimde herhangi bir şey hissetmedin de şimdi niye üzüldün?"

Blanche gözlerini kaçırarak hüzünlü bir biçimde tebessüm etti. "Ben sevemem, Tyrell. Anlayamadın mı?"

"Herkes sevebilir."

Blanche'ın gözleri doldu. "Ben mutlu olurum ama asla çok sevinmem, üzülürüm ama ızdırap duymam. Kalbimde bir sorun var benim; çarpıyor ama bana duyguların gölgesinden başka bir vermek istemiyor."

Tyrell şaşırmıştı. "Eminim günün birinde kalbini canlandıracak birisi çıkacaktır."

"Ben kendimi bildim bileli böyleyim," dedi. Gözlerini kapadı. *İsyan*. Zihninin koyu gölgelerinin içinde dans eden belirsiz, azılı, bulanık görüntüler ve korkunç eylemler vardı. Blanche onları geldikleri yere geri gönderdi. Canavarlar gaip hafızasının örümcek ağlarına geri çekilince gözlerini açıp Tyrell'e baktı. "Söylesene Tyrell, sevmek nasıl bir şey?"

"Çok güzel bir duygu," dedi doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Çok güzel ve tuhaf, iki insan arasında bu kadar büyük bir mutluluk ve böyle derin bir bağ olabilmesi. Bu öyle bir duygu ki aşk, içten bağlılık ve tamamlanma, hepsini içinde barındırıyor."

Blanche gülümsedi. "İkiniz için çok mutluyum."

"Ben de sana minnettarım. Blanche, az önce söylediğimde ciddiyim. Bana ihtiyacın olursa, yardımcı olmaya hazırım. Sana karşı kendimi borçlu hissediyorum."

Başını salladı. "Çok naziksin."

"Önce kendi babamla sonra da seninkiyle konuşacağım."

"Babam konusunda canını sıkmana gerek yok. Başta çok kızacaktır ama zorla bir şey yaptırmaz o. İstersen onunla önce ben konuşurum."

"Kesinlikle olmaz. Bu iş bana düşer."

Blanche başını eğdi. Anlamıştı.

Tyrell, kendi babasıyla bir görüşme talep etmişti. Kont kütüphanedeki masasında *London Times* ile onun hemen yanındaki *Dublin Times* gazetelerini okumaya dalmıştı. Tyrell odaya girerken tereddütlüydü.

Blanche'ın iş birliğine hâlâ şaşırıyordu ama şimdi düşünmesi gereken başka meseleler vardı. Yaşadıkları onca şeyden sonra Elizabeth'i evliliğe ikna edebileceğinden şüpheliydi ama aynı zamanda çok kararlıydı. Fakat şimdi önünde üstesinden gelmesi gereken başka bir mücadele vardı. Birazdan evlatlıktan reddedileceğinden emindi.

Adare onun için çok önemliydi, evet ama Elizabeth onun her şeyiydi. Son çare olarak, Elizabeth'e sahip olabilmek için mirastan feragat edebilirdi. Blanche'ın dediği gibi, aşkı seçiyordu. Ama önce savaşacaktı. Elizabeth'i istiyor ama Adare'yi kaybetmek de istemiyordu. Her ikisine de sahip olabilmek için babasıyla savaşmaya hazırdı. Hemen o gün bir zafer elde etmeyi beklemiyordu, aslında bunun aylar süreceğinden emindi. Kont'u ikna etmek için Kontes'in ve bütün kardeşlerinin yardımına başvurması gerekecekti.

Nedense hiç suçluluk hissetmiyordu.

Kalbinin sesini dinlemeye karar verdiğinden beri rahat ve kendinden emindi. Hiç bu kadar kararlı olmamıştı hatta. Bu çok zorlu bir mücadeleydi ama hayatın en güzel mücadeleleri en zor ve tehlikeli mücadeleler değil miydi?

Eğer bu mücadeleyi kazanırsa, sonra bir de geleceği düşünmesi gerekiyordu. Ama aile hazinesini etraflıca düşünmüştü ve zor olsa da bir iki idare planı yapmış bulunuyordu.

"Tyrell?"

Tyrell, babasının sesine döndü. Odanın iki ucundan gözleri buluştu ve kilitlendi. Kont yaklaşan savaşı sezercesine yavaşça ayağa kalktı. "Beni görmek istemişsin," dedi.

"Evet." Tyrell masaya yaklaştı. "Bunca yıl Adare'yi nasıl idare ettin?" diye sordu kısık sesle. Bu yıllardır sormak istediği bir soruydu.

Kont şaşırmış görünmüyordu. "Ben senin yaşındayken dünya farklıydı. Makineler ve ticaret henüz toplumda bu denli önemli bir yer işgal etmiyordu. Bütün dikkatimi İrlanda'ya verebiliyordum. Benim savaşım İngilizlerleydi, Tyrell ve o zamanlar bu büyük bir savaştı. İngiltere'yi uzakta tutarken, topraklarımda yaşayanları ve onların tek tük haklarını korumaya çalışıyordum."

"Ama bu büyük bir yüktü, değil mi?" Tyrell İrlanda tarihini çok iyi bilirdi.

"Bazen," dedi Edward, "kendimi bu sorumluluğu taşıyacak güçte görmüyordum. Senin erkek kardeşlerin var, bende o da yoktu ve tek kız kardeşim bir İngiliz'le evlenmişti. Ama sonra üvey annenle tanışıp evlendim. Mary'nin sevgisi bana güç verdi ve Adare'yi bugünlere getirdim."

Tyrell, babasına uzun uzun baktı. "Bayan Fitzgerald'a âşığım ve en büyük dileğim onun sevgi ve kuvvetinin de üstleneceğim sorumluluğu taşımama yardımcı olması."

Kont da oğluna bakakalmıştı. Nihayet, "Mary işin buraya varacağını bana söylemişti," dedi.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayı asla istemezdim," dedi Tyrell hararetle. "Sana başka kimseye duymadığım kadar hayranlık duyuyorum, baba. Ama Adare'nin geleceğini Elizabeth karım olarak yanımdayken de kurtarabilirim."

Kont'un yüzüne bir gölge indi ve oturdu. "Seni hiç son aylardaki kadar karamsar ve düşünceli görmemiştim. Yaz sonundan beri bu haldesin. O gittiğinden beri."

Tyrell masaya dayandı. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Kont başını kaldırdı.

"Elizabeth, Ned'in öz annesi değil."

Kont çok şaşırmıştı. "Ne diyorsun?"

"Elizabeth ismini, haysiyetini, hayatını tehlikeye sokarak, benim oğlumu sahiplendi. Amacı ona bir yuva vermekti. Wicklowe'da

beni terk ettiğinde de yine Ned'in iyiliği için her şeyi feda edecek cesareti gösterdi. Kendi kalbinin kırılmasına aldırmadı. O çok fedakâr ve cesur bir kadın."

Edward yavaşça ayağa kalktı. "Bilmiyordum, Tyrell. Ne demek istediğini anlamaya başladım. Ama onun cesareti ve iyiliği beni şaşırtmadı. Nasıl şaşırtsın? O hep yaptığı iyi şeylerle tanınıyor."

"O çok iyi bir kontes olacak," dedi Tyrell. "Bunu inkâr edemezsin sanırım."

"Hayır, edemem." Edward oğlunu dikkatlice inceledi. "Onun için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğundan eminim."

"Kontluk için seninle çekişmek istemiyorum baba," dedi Tyrell. "Ama bunu yapacağım. Bir kalem darbesi her şeyi değiştirir ama sen böyle bir acelecilik göstermezsin biliyorum. Kontes, kardeşlerim ve Devlin ile Sean benden yana yer alırlarsa, seni alt ederiz. Aileyi sana karşı çevirmek istemiyorum ama bu kontluğu kimse benden iyi çekip çeviremez. Ben bunun için yetiştirildim. Blanche'ın serveti olmadan da ayakta kalabiliriz. Aslında, ilk iş olarak Wicklowe'u satmayı düşünüyorum çünkü masrafı çok fazla."

Kont'un gözleri nemlendi. "Ben seninle çekişemem, Tyrell. Sen benim gururum ve sevincimsin. Anlıyorum. Büyük ve kalıcı bir sevgi buldun, tıpkı Mary'yle benim aramdaki gibi bir şey. Bu kararın hiç kolay olmadığını da biliyorum ve servetler bir tarafa, Bayan Fitzgerald bence de kontesliğe Leydi Blanche'tan daha uygun."

Tyrell işittiklerine inanamıyordu. "Baba! Ne diyorsun? Şimdi sen bana Elizabeth'le evlenmeme razı olduğunu mu söylüyorsun?"

Babası başını sallıyordu. "Annen çok sevinecek, açıkçası ben de son birkaç aydır içinde bulunduğun ruh hali konusunda çok endişe duyuyordum."

Tyrell şoktaydı; oturdu.

"Bu işin buraya varacağını seziyordum. Ama kabul etmek istemedim. Bazen keçi gibi inatçı bir ihtiyar oluyorum," diye ekledi gülümseyerek.

Tyrell başını sağa sola salladı. "İnatçı mı? Kimse senden daha makul olamaz. Teşekkürler baba, teşekkürler." Ayağa kalkıp babasını kucakladı.

"Sana saadet dilerim, Tyrell. Ben derhal Harrington'la konuşayım."

Tyrell ne diyeceğini bilemiyordu. O bir savaş ya da en azından bir atışma beklerken babası, hayatının en önemli kararını desteklediğini söylemişti. "Seni pişman etmeyeceğim," diye söz verdi.

Lizzie yatakta uzanıyordu. Vakit geceyarısıydı ve uykusu kaçmıştı. O gün Harmon House'a yaptığı ziyareti tekrar tekrar düşünüyordu, Ned'in gülüşlerini, Tyrell'in her bakışını, her konuşmayı. Bu sancılı hasret paylaştıkları geçmişin zalim bir hatırlatıcısıydı. Dost denilen insanlar birbirlerinin kollarında olmayı özlemezdi. Tyrell ile dostluk hemen hemen imkânsız bir şeydi. Ve gerçekte kendi gönlü de daha fazlasını istiyordu. Lizzie yine de kararlıydı, arkadaşlığa razı olacak ve arkadaşlığın yürümesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

İlk başta, sadece Tyrell'in onda uyandırabildiği dehşetli cinsel arzuyu bastıracaktı. Lizzie gözlerini tavana dikerek iç geçirdi. Gerçek dostlar birbirlerine karşı sadık, müşfik ve dürüst olurdu. Belki kaderleri böyleydi. Ned'in annesi hakkındaki gerçeği ise ona hâlâ söylemiş değildi.

Lizzie yan tarafına döndü. Bu yalanı düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu. Anna'ya bu sırrı ömrünün sonuna kadar saklayacağına söz vermişti ama şimdi bu Tyrell'le aralarındaki ilişki için bir engel olarak karşısına çıkıyordu. Tyrell'in hayatı şimdilik bu yalandan

etkilenmese de ona karşı duygularını etkileyebilirdi. Gerçeği öğrenirse, Lizzie'nin bu korkunç yalanı Tyrell'in hiç de hoşuna gitmezdi.

Lizzie yataktan fırladı. Eğer aralarında bir dostluk ilişkisi kurulacaksa, gerçeğin söylenmesi gerekiyordu.

Ertesi sabah saat yedi buçukta Harmon House'un kapısında Lizzie'yi gördüğüne şaşırdıysa da Seagram bunu hiç belli etmedi. "Ekselansları Lord kütüphanede kahvaltılarını ediyorlar, Bayan Fitzgerald. Geldiğinizi kendilerine bildireyim."

Lizzie gülümsedi. "Lord de Warenne'le kütüphanede görüşürüm, Seagram."

Tyrell üzerinde gömlekle masasında oturuyordu. Onu görünce derhal ayağa kalkarak odanın o tarafına gitti. "Elizabeth!"

Elizabeth selam verdi. "Günaydın. Garip kaçtığının farkındayım ama..."

Tyrell onun elini tuttu. "Ne oldu?" Çok telaşlanmıştı.

"Her şey yolunda. Ama seninle konuşmalıyım. Saatin erken olduğunu biliyorum ama uyuyamadım."

Tyrell elini bırakmadan ona gözünün ucuyla baktı. Elizabeth birdenbire onun sıcak, güçlü tutuşunu hissederek heyecanlandı. Ama elini çekecek hali yoktu ayrıca elini çekmek istemiyordu.

"Çay getirir misin lütfen, Seagram," dedi Tyrell.

Lizzie, Tyrell'in elini çekti. "Özel olarak konuşmalıyız."

Tyrell uşağın peşinden kapıya gidip kapının kanatlarını sıkıca kapadı. Sonra odanın içinde dolaşan Lizzie'ye döndü. Lizzie'nin çok sıkıntılı bir hali vardı.

"O kadar kötü olamaz," dedi Tyrell.

Lizzie başını iki yana salladı. "Bu sana bağlı, Tyrell."

Tyrell gözlerini açtı. "Beni bir daha görmek istemediğini mi söyleyeceksin?"

Lizzie irkildi. "Hayır! Tabii ki hayır! Ben söylediğimde samimiydim; senin arkadaşın olmayı çok istiyorum."

Tyrell'in yüzü asıldı. "Buraya bu yüzden mi geldin?"

O titreyerek başını salladı. "Sana bir hikâye anlatmam gerek." Nasıl açıklayacağını dikkatlice düşünmüştü.

Tyrell çok şaşkın görünüyordu, bütün dikkatini ona vermişti. "Olur. Oturmak ister misin?"

"Hayır." Ellerini ovuşturuyordu. "Evli olan ablam Anna daima biraz gamsız birisi oldu Tyrell, gamsız ve çok güzel." Gülümseme çabası başarılı olmadı. "Onu tanıyorsun. Tanırsın çünkü Adare'deki birçok baloya katıldı."

Tyrell'in kafası iyiden iyiye karışmıştı. "Niçin ablandan bahsediyoruz?"

Lizzie iç geçirdi. "O kötü birisi sayılmaz ama biraz kibirlidir. Çocukken çok şımartıldı." Artık telaşlı telaşlı konuşuyordu. "Annem onun her istediğini yaptı, babam da öyle. Muhtemelen bu sebepten yetişkinliğinde de istediği gibi davranmaya meyilli oldu."

Tyrell onun gözlerine bakıyordu. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Elizabeth?"

Lizzie dudağını ısırdı, gözleri dolmuştu. "Wicklowe'da sana bıraktığım mektupta sana Ned'in öz annesi olmadığımı söylemiştim. Bir yıl sonra," diye fısıldadı, "kucağımda oğlunla Raven Malikânesi'ne giderek onu kendi oğlum olarak tanıtmamın bir sebebi var."

Tyrell yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. "Elizabeth o mektup bana ulaşmadı. Gerçi bir süre, Ned'in baloda senin kostümünü giymiş kadından olduğundan şüphelendim."

Lizzie korkunç bir şekilde titreyerek başını salladı. "O kadın Anna'ydı."

Tyrell, Lizzie'nin daha önce hiç görmediği denli bembeyaz kesilmişti.

"O gece seninle buluşacaktım, Tyrell ama Anna kostümünü kirletti ve annem ona eve gitmesini söyledi. O ise benim kostümümü istedi, ben de aptallık edip ona kostümümü verdim."

Tyrell şaşkın bir halde ona bakıyordu.

"Lütfen, lütfen anlamaya çalış! Anna'ya sırrını asla ele vermeyeceğime yemin ettim. Bunun yanlış olduğunu, senin gerçeği öğrenmeye hakkın olduğunu bilsem de Ned'i doğurduğu gün bana yalvardı. Ned'e iyi bir yuva bulmaya karar verdik ama onu kucağıma alınca ona âşık oldum ve onu kimseye veremeyeceğimi anladım. Onu kendim büyütmeye karar verdim ve senin de bildiğin gibi onu kendi çocuğum gibi seviyorum."

Tyrell hızlı hızlı soluyordu. "Elizabeth, o kadının senin ablan olduğunu bilmiyordum! Seni bekliyordum, karşımda onu bulunca çok sinirlendim. Tanrım!" Olayı anlamaya çalışırken elini saçlarının arasından geçiriyordu. "Bahçede yanıma gelenin yabancı bir kadın olduğunu anlayınca gidecektim. O çok cüretliydi. Benim isteklerimi büyük bir zevkle karşılayacağını belirtti, ben de o sinirle bu daveti kabul ettim."

"Biliyorum, Anna anlattı," diye haykırdı Lizzie. "Senin onun ilk âşığı olmadığını da biliyorum."

"Kesinlikle değildim!" Kızarmaya başlamıştı. "Ne korkunç bir durum! Ama her şey açıklığa kavuştu! Kimi koruduğunu hep merak ediyordum."

Lizzie nihayet oturdu ama gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyordu. Omuzlarından büyük bir yük kalkmışçasına hafiflemişti.

"Bana kızmadığına çok sevindim. Ama Tyrell kimse öğrenmemeli. Anna'nın mutlu bir evliliği ve bir çocuğu var. Adının lekelenmesini hiç istemem."

Tyrell'in harap yüzü de gevşemeye başlamıştı. "Evet, tabii. Anna'yı, Ned'i ya da sevdiğin birisini korumak için her şeyi yaparsın, öyle değil mi?"

Lizzie ne diyeceğini bilemedi. "Sevgi böyle bir şey."

"Bu fedakârlık, bu büyük bir cesaret." Biraz buruk bir halde gülümsedi. "Ned'i sahiplenirken kendi adını ve hayatını feda edişini hiç düşünmedim mi sanıyorsun?"

"Benim için fedakârlık değildi ki." Hayretle fark etti ki Tyrell ona kızgın değildi.

"Biliyorum. Seviştiğimiz ilk gece onu ne denli çok sevdiğini fark ettim." Yanına oturup kadının iki elini, kendi avuçlarının arasına aldı.

Lizzie kızardı, o aldatma teşebbüsünü konuşmayı hiç istemiyordu. "Anlamıyorum." Ama bu sabah tam bir samimi itiraflar sabahı halini almıştı.

Tyrell'in ifadesi yumuşadı. "Elizabeth beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hiç de değil!" Şimdi ellerini bırakmamacasına tutmuş güçlü ellerin farkına varıyordu.

"Biz ilk kez seviştiğimizde sen bakireydin. O zaman Ned'in senin öz oğlun olmadığını, senin onu öz oğlun gibi sevdiğini ve birisini koruduğunu anlamıştım. Ama bu kişinin ablan olduğu hiç aklıma gelmedi.

Şimdi şaşırma sırası Lizzie'deydi. "Ama hiçbir şey söylemedin."

"Bir gün bana gerçeği söyleyeceğini düşündüm," dedi yavaşça. Elini uzattı. "Ned'e sahip çıktığın, onu bu kadar sevdiğin, kimsesi

yokken ona baktığın için sana teşekkür edemedim. Onu bir yetimhaneye verebilirdin ama vermedin. Benim oğlum için kendi adını ve hayatını feda ettin. Elizabeth bu benim ilk gecemizden beri bildiğim bir şey. Hiç unutmadığım, unutmayacağım bir şey."

Lizzie kımıldayamıyor, nefes alamıyordu. Onun şükran hisleri karşısında duygulanmıştı ama şükran hissi aşk demek değildi.

"Sana hayranım. Kimseye hayran olmadığım kadar..." dedi Tyrell, ellerini Lizzie'nin omuzlarına koyarak.

Lizzie elinde olmadan sevinmişti. Ondan övgü almak Lizzie'yi daima etkilerdi. Açıklama buhranı atlatılmıştı, şimdi teni alev alev yanıyordu. Kendini ona yaslaması işten değildi ama bunu yaparsa bir dakika içinde kendini onunla yatakta bulacağını da biliyordu.

Bu yüzden ondan kurtulup ayağa kalktı. "Gururum okşandı ama ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, Tyrell," dedi.

Gözlerini ondan ayırmadan o da ayağa kalktı. "Ned seni çok seviyor," dedi.

Lizzie tamamıyla büyülenmişti. Nasıl olduysa, elleri onun göğsünde, kendisi ise kollarındaydı.

"Ned seni çok seviyor," diye tekrarladı, "ben de seviyorum."

Yüzünü ellerinin içine aldı ve Lizzie onun yanan gözlerine baktı. İhtiras hızla arttı ve onu zayıf düşürdü. "Seninle yaşamak istiyorum, Elizabeth, sonsuza dek."

Lizzie'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Tyrell az önce ona onu sevdiğini söylemişti, o da onu seviyordu. Ama tekrar gayrimeşru ilişki yaşayamazlardı. "Böyle yapma," diye fısıldadı.

Ama artık çok geçti. Tyrell onu duymamış gibi öpmeye başlamıştı.

Onu ne kadar özlemişti.

Lizzie yanındaki güçlü adamın dışındaki her şeyi unutuverdi. Ona olan aşkından ve vücudundan ona doğru yayılan şehvetten başka her şeyi unutmuştu. Tyrell onu kucaklayarak kuvvetle, hararetle öptü. Lizzie de hemen ona sarılarak karşılık verdi.

Lizzie, Tyrell'in vücuduyla birleşmekten başka bir şey istemiyordu. Bütün şehvetiyle ona hemen sahip olmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bir daha eski günlere dönemezdi. Bu çok acı vericiydi.

Tyrell inleyerek geri çekildi. "Daha iyisine layık olduğunu biliyorum. Hep biliyordum, Elizabeth."

Lizzie hâlâ öpücüğün etkisindeydi. Tyrell birdenbire önünde diz çöktü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Lizzie şaşırarak.

"Sana evlenme teklif ediyorum," dedi. Çok ciddi ve kararlı görünüyordu. Bir yüzük uzattı. Lizzie çevresi pırlantalı, iri yakut yüzüğe tam bir şok içinde bakakaldı.

"Bu benim annemindi. Başka kimse takmadı," diyordu Tyrell. "Benimle evlenir misin Elizabeth?"

"Tyrell! Ne yapıyorsun? Sen Blanche ile nişanlısın!"

"Blanche ile nişanı attık."

Lizzie dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ama yine de ayakta kalmayı başardı. "Blanche ile nişanı attınız mı?" dedi soluksuz.

"Sadece o da değil, babam da bize iyi dileklerini sundu." Ona gülümsedi ama gözlerinde endişe de taşıyordu. "Seni üzdüğümü biliyorum. Kutsal kitap üstüne, bütün ölmüş dedelerimin üstüne yemin ederim ki Elizabeth seni bir daha üzmeyeceğim. Sana değer verecek, seni sevecek ve koruyacağım. Benimle evlenir misin?"

Onunla evlenmek istiyordu. Blanche'dan ayrılmış, Kont'un da rızasını almıştı.

Lizzie kımıldayamıyor, konuşamıyordu. En çılgın hayali gerçek olmuştu! Vücudu büyük bir heyecan seline kapılmıştı. Umut yeşermişti. Şimdi gerçekten onun *karısı* mı olacaktı?

Lizzie haykırdı.

"Bu evet anlamına mı geliyor?" diye sordu Tyrell yumuşak bir tebessümle.

Lizzie de diz çökerek kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Evet! Evet! Evet!"

Tyrell onu hararetle öptü, sonra elini tuttu. Lizzie gözyaşlarından güçlükle görüyordu ama Tyrell'in, aile yadigârı yüzüğü onun parmağına geçirişini izledi. "Bu gerçek mi?" diye fısıldadı, yakuta hayran hayran bakarak. "Yatağımda olmaktan korkuyorum. Birazdan tek başıma ve sevgisiz uyanacak mıyım?"

Tyrell şeytani bir niyetle güldü. "Rüyada değilsin. Ve sana bunu nasıl ispat edeceğimi biliyorum. Tabii, yatakta uyanacaksın, benim yatağımda."

Sesi arzudan boğuklaşıyor, gözleri ateşli bir ifade alıyordu. Lizzie'nin içinde de bir ateş alevlendi.

Yavaş yavaş ve karşı konulmaz bir şekilde gülümsedi. "Bir erkek evlat daha istiyorum."

Lizzie derin bir nefes aldı çünkü başka hiçbir söz onu bu kadar duygulandıramazdı. Onu ne kadar özlemişti, bir saniye daha bekleyecek takati yoktu. "Sana bir erkek evlat daha vereceğim, Tyrell," dedi.

Gözleri buluştu ve uzun uzun, derin derin bakıştılar. Sonra Tyrell onu kollarına alarak sırtını, kalçalarını okşadı, onu kendine doğru çekti. Kucak kucağa iken, "Bu sabah çok sabırsızım," dedi.

"Biliyorum," dedi Lizzie, elini onun yakışıklı yüzüne götürerek. "Tyrell," diye fısıldadı, yalvarır gibi.

Bu yalvarışı daha önce de defalarca duymuştu ve ölene kadar unutmayacaktı. Gözleri parlayarak onu kollarıyla sıkıca sardı, vücudu sertleşmiş ve uyanmıştı, dudakları birbirine dokunuyordu. Onu kanepeye götürürken elini eteğinin altına sokuyordu. Lizzie kendinden geçercesine ona ağzını açtı.

Kısa bir süre sonra Tyrell'in sadece sevgilisi değil, karısı da olacaktı. Duyguya gark olmuş haldeyken, Tyrell elini kadınlığına kaydırdı ve Lizzie ufak bir feryat kopardı. Zaten tahrik olmuş haldeydi, patlayacağını sanarak inlemeye başladı. "Seni çok özledim," dedi onunla dudak dudağayken.

"Ben de seni," dedi Tyrell ellerini pantolonuna atarak. Lizzie onun gözlerine baktı, sanki havalanmış, gökyüzündeki parlak yıldızlardan kör olmuştu. Sertliğini ona dayadı ama sonra durdu. "Seni seviyorum, Elizabeth." Gözlerinde şeytani bir kıvılcım çaktı. "Seni seviyorum, karıcığım."

Lizzie kendini daha fazla tutamıyordu. Sözleri üzerinde derhal etki göstererek onu sınıra getirmişti ve o aşk ve sıcaklık denizinin dalgaları arasında kaybolurken Tyrell ona yetişmek için sertçe ve hızlıca içine girdi. Bir saniye sonra onun çığlıkları da havayı yırttı.

Lizzie gömleğinin üzerinden sırtını okşadı. Onun kendini toparlayışını hissetti, sonra yan yatıp onunla yüz yüze gelecekleri şekilde sarıldı. Kanepenin darlığından birbirlerine sokularak gülüştüler.

"Ama maalesef ben artık kötü bir sevgiliyim," dedi sırıtarak. "Tabii kısa bir birleşmeyi tercih ediyorsan, o zaman başka."

Ağzı kulaklarına varan Lizzie, "Hımm, bir şey değişmiş, değil mi?" dedi. Güldü çünkü hâlâ istekliydi ve sevişmelerinin hızlı ya da yavaş olması hiç umurunda değildi.

Tyrell ciddileşti. Eğilip onu alnından öptü, bir değil, iki kez. "İstediğin zaman telafi ederim."

"Biliyorum, anlamak zor değil." Gülümsemedi, yüzünü ona doğru kaldırarak dudaklarını yumuşak bir şekilde öptü.

Tyrell elini onun saçlarının arasına soktu. "Mutlu musun Elizabeth? Çünkü bütün istediğim seni mutlu etmek. Kimse huzuru senin kadar hak etmiyor."

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Tyrell," dedi, onun bir şey konuşmak istediğini sezmişti. "Ya sen? Sen mutlu musun?"

"Evet. Mutluluktan uçuyorum, Elizabeth." Hafifçe gülümsedi. "Hatırlamadığımı sanıyorsun ama hatırlıyorum."

Elizabeth şaşırdı. "Neden bahsediyorsun?"

"Kitap okumayı korsancılık oyununa tercih eden, küçük, tombul bir kızken, hayatını kurtardığım günden."

Lizzie'nin kalbi duracaktı. "Nehre düştüğümü hatırlıyor musun?"

Tyrell bir öpücük kondurdu. "Nasıl hatırlamam? Ayrıca o nehir değil, göldü, sevgilim. Nehre düşseydin seni ben bile kurtaramazdım çünkü orada akıntı çok güçlü."

Lizzie hayretler içindeydi. Bu kadar eski bir hatırayı nasıl hatırlayabiliyordu?

"Kardeşlerimle at üstünde yarışıyorduk, yeni bir atım vardı, onunla hava atıyordum. Çok gürültücü bir tayfaydık," dedi sırıtarak. "Ter ve toz içinde kaldığımız için gölde mola verelim dedik. Göl kıyısında piknikçiler vardı ve benim gözüme çarpan ilk şey kendisi kadar büyük kitabına burnunu gömmüş o tatlı kızdı."

Lizzie rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdikledi. "Bir oğlan kitabımı elimden kapmıştı."

"Evet, serseri çocuk kitabı elinden kaptı, sen peşinden gittin. O çocuğu bir güzel benzetmek istemiştim. Ama sonra onu göle fırlattı. Sen kitabı almaya koştun ve yüzüstü suya düştün."

"Bunları nasıl hatırlıyorsun?" diye fısıldadı, şaşırmıştı.

Tyrell omuzlarını silkti. "Hiç unutmadım ki. Suya dalıp seni çıkardım, sen bana baktın, gözlerime ve bana, 'Sen prens misin?' diye sordun."

Sen prens misin?

Hayır, ufaklık, değilim.

Lizzie ona sarıldı. "Sana o gün âşık oldum. Henüz on yaşındaydım, sen ise benden çok daha büyüktün ama benim gözümde sen bir prenstin, *benim* prensim."

Tyrell onun yanağına düşen saç tutamlarını itti. "O günü hiç unutmadım, Elizabeth. Ve seni ne zaman –genellikle elinde bir kitapla– şehirde ya da bizim Aziz Patrick Günü pikniğinde görsem içimde, seni koruma hissi duyardım."

"Kim olduğumu biliyor muydun?" diye haykırdı Lizzie.

Tyrell ciddi görünüyordu. "Ana caddede arabanın üzerine doğru gelmek üzere olduğunu gördüğümde daha önce hiç duymadığım bir korku beni vurdu, bu korkuyu bir kez de Harrington Wicklowe'a geldiğinde ve senin beni terk edeceğini anladığımda duymuştum."

"O yaygaracıların az daha beni ezdikleri gün beni tanıyor muydun?"

"Evet ve seni kurtardığım zaman, o çocuğun gitmiş olduğunu gördüm. Kollarımda bir kadın vardı. Büyüleyici bir kadın..."

Lizzie büyük bir çaba sarf ederek, "Bana ne söylüyorsun?" dedi.

"Ben seni çocukluktan yetişkin bir kadın olana kadar takip ettim. Göldeki o günden sonra seni koruyup kollamaya karar verdim. Ana caddede sana âşık oldum. Seni o günden beri seviyorum."

Onun büyümesini takip etmişti... Onu yıllar boyu sevmişti... Lizzie onun kollarının arasına girdiğinde hâlâ şoktaydı. Yıllarca uzaktan uzağa birbirlerini sevmişlerdi. O baloda onunla buluşsaydı ne olacaktı, bunu düşünmekten kendini alamadı. Ama kaderleri böyle çizilmişti; Ned onlara Tanrı'nın bir armağanıydı.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı Tyrell.

"Bunlar derin bir mutluluğun gözyaşları," diye cevap verdi Lizzie.

"Bu sefer seni mutluluktan ağlatabildiğime çok sevindim!" dedi. "Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

Lizzie gözlerini kırpıştırdı. "Bugün."

Tyrell güldü. "Bugünü saymazsak?"

"En kısa zamanda." Eline uzandı.

Tyrell onun elini alıp dudaklarına götürdü. "Seninle Adare'de evlenmek istiyorum, Elizabeth."

"Ah, tabii!" diye haykırdı. "Ne zaman yola çıkarız? Ne zaman eve gideriz?"

"Eğer senin için fazla erken olmazsa bugün gidebilirim," dedi sevgi dolu bir tebessümle.

Lizzie göldeki o günü düşündü. Genç ve yakışıklı bir prensin, hayatını kurtardığı o günü. İlk balosunu ve esmer, tehlikeli bir korsanın onu bir buluşmaya davet edişini düşündü. Tanrı'nın bir lütfu olan Ned'in doğumunu ve onu ilk kez kucağına alışını düşündü. Annesiyle babası tarafından utanç içinde Adare'ye götürülüşünü ve Tyrell'in onu edepsizlik ve yalancılıkla suçlamasını bekleyişini düşündü. Wicklowe'da aile gibi yaşadıkları o saadet dolu ayları da düşündü. Artık ayrılık acısı aklına gelmiyordu. Artık yakında, dededen kalma malikânenin büyük salonunda yapacakları düğünü düşünüyordu. Nihayet çocukları bu muhteşem evin oda ve salonlarını dolduracaktı. Ve orada kendilerinden önceki De Warenne'lerin,

sevmiş, sevilmiş, şeref, görev ve aile uğruna savaşmış kadınların ve erkeklerin ayak izlerini takip edeceklerdi.

"Ben de bugün gitmek istiyorum," diye fısıldadı Lizzie. "Aslını istersen, sabırsızlanıyorum."

Bir Not

Lizzie ile Tyrell üç hafta sonra Adare'nin ana salonunda aile arasında düzenlenen küçük bir törenle evlendiler. Neşe ve gözyaşı dolu müthiş bir düğündü.

O gün Eleanor hala vasiyetini açıkladı. Georgie ile Anna'ya iki mütevazı aylık bağlanacaktı. Rory, Belgrave Meydanı'ndaki evi alacaktı. Servetinin geri kalanı Lizzie'ye kalıyor ve bu Lizzie'yi bir anda o civarın en büyük vârislerinden biri durumuna getiriyordu.

Georgie ile Rory, o yaz Raven Malikânesi'nde evlendiler. Düğünleri düşündükleri gibi sade olmadı, yaklaşık iki yüz davetli düğüne katıldı. Lizzie, ablasının başnedimesi, Tyrell de damadın sağdıcı oldu.

Ama en muhteşem olay, Lizzie ile Tyrell'in çocuklarının doğumuydu. Kızları, 1816 yılının başında doğarak çifti sevince boğdu. Ama doğan bebek, çiftin beş çocuğunun ilkiydi.